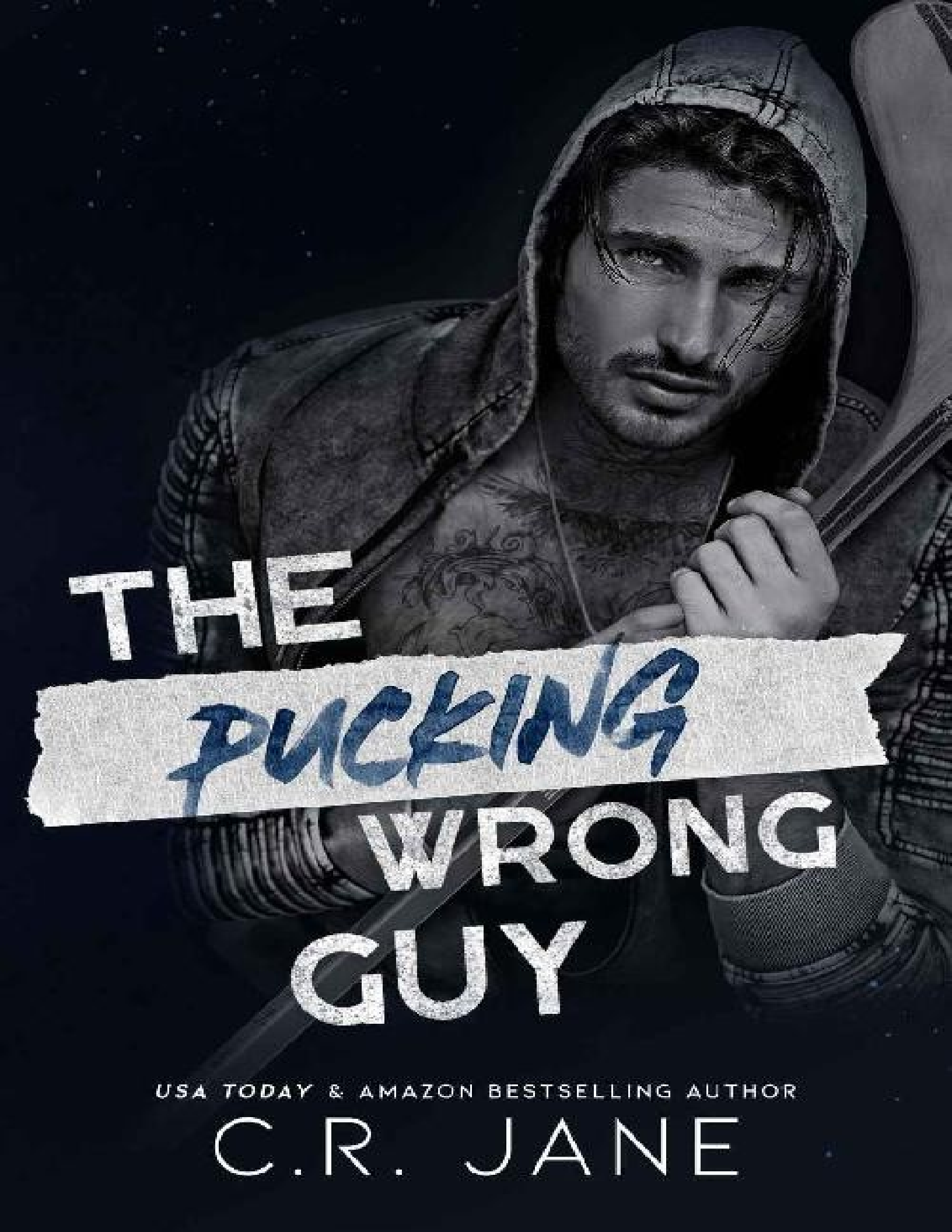

USA TODAY & AMAZON BESTSELLING AUTHOR

C.R. JANE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YANLIŞ ADAM

PUCKING WRONG KİTAP 2

OceanofPDF.com

C.R. JANE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

C.R. Jane'in Okur Grubuna Katılın
Lütfen Okuyun...
L.A. Cobras Roster TPWN
Soundtrack

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28 Sonsöz
Yanlış Adamı Becermek Bonus Sahne
Yanlış Adamı Becermek
Pucking Yanlış Numara Alıntı Önsöz

Bölüm 1

Ari's Carne Asada Tacos
Ön İzleme
Teşekkür C.R. Jane'in
Kitapları C.R. Jane
Hakkında

OceanofPDF.com

Yanlış Adam C. R. Jane Copyright © 2023 by

C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Düzenleme: Jasmine J.

OceanofPDF.com

C.R. JANE'İN OKUR GRUBUNA KATILIN

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla güncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğer kitapseverlerle eğlenin!

C.R.'nin Kader Diyarına Katılın

OceanofPDF.com

Tüm kırmızı bayraklı döneklerime.

ILY.

OceanofPDF.com

LÜTFEN OKUYUN...

Sevgili okuyucular, lütfen bunun karanlık tarzda bir romantizm olduğunu ve bu nedenle olası tetikleyici içerik içerebileceğini ve içereceğini unutmayın. Bu hikâyenin unsurları tamamen fantezidir ve gerçek hayatta kabul edilebilir davranışlar olarak algılanmamalıdır. Aşk ilgimiz sahiplenici, takıntılı ve beklediğiniz golden retriever sapığıdır. Ari Lancaster sevgilisini elde etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Temalar arasında buz hokeyi, takip, manipülasyon, karanlık saplantılı temalar, cinsel sahneler bulunmaktadır. MC'mizin kendinden nefret etme, kendine zarar verme, yeme bozukluğu ile ilgili sorunları var ve ebeveynlerinin ölümünden kaynaklanan travma ima ediliyor ve anlatılıyor. Aldatma söz konusu ama ana aşk karakterleri arasında değil! Ari ve Blake birbirlerini asla aldatmazlar.

İşin içinde harem ya da paylaşım yok. Ari Lancaster'ın gözü sadece onun üzerinde.

L.A. Kobralarının dünyasına girmeye hazırlanın... uyarıldınız.

OceanofPDF.com

YANLIŞ ADAM

Los Angeles'a yeni bir başlangıç için geldim... ve sonra geçmişim ortaya çıktı.

Ben mutluyum. En azından kendime böyle söylüyorum. Hayallerimin peşinden gitmek için çok çalışıyorum. Sonunda evlatlık ailemin boyunduruğundan kurtuldum.

Ben mutluyum.

Ama sonra kendini tanrı sanan 1.80 boyunda dövmeli bir hokey yıldızı çalıştığım restorana geldi.

Ve her şeyi değiştirir.

Bana aradığının ben olduğumu söylüyor. Yıllardır beni aradığını...

Beni asla bırakmayacağını.

*Asıl soru şu... Ari Lancaster kalbimi kıracak mı? Yoksa **Bay Yanlış'ım** başından beri doğru adam mıydı?*

OceanofPDF.com

Takım Kadrosu

Ari Lancaster, Kaptan, #24, Defans
Oyuncusu Walker Davis, Kaptan, #1,
Kaleci Tommy Rivers, Kaptan, #18, Pivot
Eddy Whitlock, #2, Kaleci
Frankie Thomas, #6, Sağ Kanat John
Soto, #19, Sol Kanat
Callum Sullivan, #29, Defans
Oyuncusu Tyson Creed, #8, Defans
Oyuncusu
Chase Young, #7, Orta
Damien Turner, #23, Defans
Oyuncusu
Ryan McAvoy, #32, Sol Kanat
Nate Bishop, #9, Defans
Oyuncusu Sam Williamson,
#21, Orta
Fletcher Martinez, #10, Sağ Kanat Lennox
Olson, #16, Kaleci
Jay Sathoff, #33, Kanat
Colton Bateman, #64, Kanat
Roman Marino #56 Merkez
Adam Anderson #20, Defans
Oyuncusu Maxim Nikolai, #3, Defans
Oyuncusu

Sullivan Petrov, #12, Kanat
Dominic McKay, #11, Defans Oyuncusu
Manny Richardson, #4, Kanat

Koçlar

Kim Palmer Baş Koç
Jonas Gretz, Yardımcı Koç
Colt Archer Yardımcı Koç
Zane Markov, Yardımcı Koç

OceanofPDF.com

Alcott
The National (feat. Taylor Swift)

şampanya sorunlari
Taylor Swift

yatağı yapmak
Olivia Rodrigo

Ucuz Otel
Leon Else

Çok iyi
Halsey

En Mutlu Yıl
Jaymes Young

Kalplerin Savaşı
Ruelle

Çürükler
Lewis Capaldi

Los Angeles'ta Ölmek
Panik! Diskoda

Bekle
Chord Overstreet

Parlak Işıklar ve Şehir Manzaraları
Sara Bareilles

Çilingir
Sadie Jean

Nefret Et Benden
Mavi Ekim

Düşüyor
Harry Styles

Kendimden Nefret Ediyorum
NF

Çapa
Novo Amor

Senin Hayaletin
5 Seconds of Summer

Aşık
Taylor Swift

Çalma listesinin tamamını buradan dinleyebilirsiniz.

OceanofPDF.com

"Onu duymadım çünkü iki Stanley Kupası yüzüğüm kulaklarımı tıkıyordu."

-Kaleci Patrick Roy

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

ÖNCE

OceanofPDF.com

LAYLA

Mvaka çalışanımla el ele yaklaşmakta olan grup evine doğru yürürken kalbim göğsümde ağır bir taş gibiydi. Gri gökyüzü ruh halimi yansıtıyordu ve hava normalden daha soğuk görünüyordu. Hava çok soğuktu.

Ailemi kaybedeli sadece birkaç hafta olmuştu ve acısı hala çok tazeydi, asla iyileşmeyecek açık bir yaraydı.

Nasıl olabileceğini anlamadım.

Bina eski ve korkutucuydu, yüksek tuğla duvarları girişin üzerine bir gölge düşürüyordu. Sertçe yutkundum, rahatlamak için oyuncak ayımı göğsüme daha da sıkı kavradım. Keşke geri dönebilseydim, tüm bunlar sadece kötü bir rüya olsaydı, eve gidebilseydim ve ailem kollarını açmış beni bekliyor olsaydı.

Vaka çalışanım Bayan Thompson boştaki elimi nazikçe sıktı. Nazik gözleri ve sıcak bir gülümsemesi vardı ama bunlar üzerime ikinci bir deri gibi yapışan hüznü kovamıyordu. "Her şey yoluna girecek tatlım," diye fısıldadı, sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Ona gerçekten inanmasam da başımı salladım.

Buradaydım çünkü beni isteyen kimse yoktu. Aksini söyleyebilir, tüm bunlar hakkında olumlu ve rahatlatıcı olmaya çalışabilirdi ama gerçek buydu. Ben yalnızdım. Kimsem yoktu.

İçeri adım attığımızda koridor her iki yönde de sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Duvarlar donuk bir bej rengindeydi ve tepedeki floresan ışıkları kızgın arılar gibi vızıldıyordu. Eski kâğıt ve temizlik malzemeleri gibi küf kokuyordu. Burası pek davetkâr gelmiyordu.

Bayan Thompson beni koridorun sonundaki bir kapıya doğru götürdü, ayak sesleri sessizlikte yankılanıyordu. Küçük bir ofise girdik, sert görünümlü bir kadın kâğıtlarla dolu bir masanın arkasında oturuyordu. Gri saçları sıkı bir topuz şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve gözlükleri burnunun kenarına tünemişti.

"Ah, Bayan Thompson," dedi kadın, sesi canlıydı. "Bu yeni gelen misafirimiz olmalı." Bana baktı, gözleri kısa bir süre yumuşadıktan sonra tekrar sıkılaştı. Keskin gözleri vücudumu ürperten bir yoğunlukla benimkilere dikilmişti.

"Evet," diye yanıtladı Bayan Thompson, ses tonu saygılıydı. "Bu Layla."

Gergin bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçtim ve oyuncak ayıma daha da sıkı sarıldım. Keşke annem ve babam da burada olsaydı. Beni nasıl güvende hissettireceklerini her zaman bilirlerdi.

Kadın ve Bayan Thompson tam olarak yakalayamadığım fısıltılı birkaç kelime ettiler. Önemli bir şey konuştuklarını hissederek dinlemeye çalışırken kalbim hızla çarpıyordu.

"Ailesine olanları duydum," dedi kadın, sesi alçaktı. "Ne büyük bir trajedi."

"Evet. Bu kesinlikle daha zor bir vaka," diye cevap verdi Bayan Thompson, sesi sempati doluydu.

"Onu neden öldürdüğünü bulabildiler mi?"

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim ve dinlemeye çalışmayı bıraktım. Annem ve babam hakkında konuşuyorlardı. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştım. Kadınların beni ağlarken görmesini istemiyordum.

Ayrıca annem ve babam hakkında böyle düşünmek istemiyordum.

Birkaç fısıltıdan sonra, kadın gri saçlarını geriye doğru düzeltti, ancak sert topuzunda tek bir tel bile yerinde değildi. Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve yüz ifadesi biraz yumuşayarak benim hizama çömeldi. "Merhaba Layla," dedi nazikçe. "Benim adım Bayan Anderson. Sana yardım etmek için buradayız, tamam mı?"

Başımı salladım, sesim boğazımda düğümlendi.

"Hadi seni yerleştirelim." Bayan Anderson bana bir el uzattı ve ben de içgüdüsel olarak onu tuttum. Soğuk ve kemikliydi, annemin eline hiç benzemiyordu. Gerçi polis beni evimizde bulduğundan beri bana uzatılan yabancıların hiçbiri annem gibi hissettirmemişti.

Bayan Anderson hiç vakit kaybetmeden beni ofisten çıkarıp başka bir koridora yönlendirdi.

Onu takip ederken gözümden kaçan bir damla yaşı sildim ve bu sırada neredeyse ayımı düşürüyordum.

Yürüdüğümüz koridorda yalnızlık hissi vardı, her adım sessizlikte bir kalp atışı gibi yankılanıyordu. Bayan Anderson'ın ayak sesleri yanımda sabitti, bilinmeyene doğru ilerlerken sadece biraz güven verici bir varlıktı. Duvarlar daha önce burada yaşamış çocukların eski fotoğraflarıyla kaplıydı, gülümsemeleri zaman içinde donmuştu. Şimdi nerede olduklarını merak ediyordum.

Hiç mutlu olmuşlar mıydı?

Bayan Anderson'ın hafif bir gıcırtıyla iterek açtığı bir kapıya vardık. İçerideki oda küçük, basit ve soğuktu. Düzgünce yapılmış yorganları olan iki yatak, sandalyeli bir masa ve birkaç kitabın bulunduğu bir raf vardı. Perdelerin arasından süzülen loş ışık her şeyin üzerine gri tonlu bir parıltı yayıyordu.

"Burası senin odan olacak Layla," dedi Bayan Anderson, sesi nazikti. "Michelle ile paylaşacaksın. Eminim o da yakında gelir ve birbirinizi tanımaya başlarsınız. Burayı kendinize ait kılmak için ne isterseniz yapmaktan çekinmeyin."

Etrafıma baktığımda, Michelle burayı kendine ait kılmak için hiçbir şey yapmamış gibi görünüyordu. Midem daha da fazla sinirle titredi.

Etrafıma bakındım, kederlendim. Burası tanıdık posterler ve annemin yemek kokularıyla dolu eski ev odam değildi. Başka kimse beni istemediği için burada olduğum için minnettar olmam gerektiğini biliyordum ama her şey yanlıştı. Duvarlar lavantanın yumuşak bir tonuna boyanmamıştı, her yerde küçük ailemizin maceralarının resimleri vardı. Yatak doldurulmuş hayvanlarla dolup taşmıyordu. Komodinin üzerinde, babamın her hafta anneme getirdikleriyle birlikte bana da getirdiği çiçekler yoktu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kelimelerimde bir yalpalama vardı.

"Rica ederim canım," dedi Bayan Anderson yumuşak bir gülümsemeyle, sesimdeki acıyı görmezden gelerek. "Bir şeye ihtiyacın olursa sormaktan çekinme. Birazdan seni gezdirmesi için birini göndereceğim. Akşam yemeği saat altıda ana salonda olacak."

Hâlâ kelimelerimi bulmakta zorlanarak başımı salladım. Beni odada yalnız bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı. Yatağın kenarına oturmuş, oyuncak ayımı göğsüme bastırırken, içimi bir yalnızlık duygusu kapladı. Daha önce tuttuğum gözyaşlarım şimdi kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Dakikalar geçtikçe, duygularım bir fırtına gibi, kontrol edemediğim şiddetli bir fırtına gibi dönmeye başladı. Kaybın acısı, ham yalnızlık, hepsi amansız bir dalga gibi üzerime çöktü ve soğukkanlılığımın kırılgan barajını yırttı. Bir gözyaşı okyanusunda boğuluyormuş gibi hissediyordum, her hıçkırık içimin derinliklerine gömülmüş acının bir yankısıydı. Panik göğsümü pençeliyor, vahşi bir canavar serbest kalmakla tehdit ediyordu.

Oda, bu yabancı alan, etrafımda daralıyor gibiydi, kaçamadığım bir yabancılık ceketi. Kalbim hızla çarpıyor, nefesim sığ soluklarla geliyordu. Bir uçurumun kenarında sallanıyordum. Bu

Dünya dönüyordu, baş döndürücü bir dans beni şaşırtıp ayaklarımın üzerinde durmaya zorluyordu.

Bu kadar yeter. Burada kalamazdım. Çaresiz bir solukla yataktan fırladım, görüşüm tuzlu sudan bulanıklaştı, oyuncak ayım ellerimden düştü. Koridorda hızla ilerledim, yaklaşan panikten kaçmak için çılgınca bir koşu. Binadan çıkıp yetimhanenin arkasındaki tarlaya daldım, yüzümdeki serin esinti içerideki kargaşayla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Çimlerin üzerine yığıldım, panik her yanımı sarmıştı. Sanki dünya paramparça olmuştu ve ben enkazın içinde kaybolmuştum. Sonra, kaosun içinden bir ses geldi.

"Hey, hey, sorun yok. Sadece nefesine odaklan. Ben buradayım."

Gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerimin arasından göz kırptım ve orada duran, gözlerinden endişe fışkıran bir çocuk gördüm. Bana sanki beni gerçekten görmüş gibi baktı. Memurların gözlerinde olduğu gibi acıma yoktu... herkesin gözlerinde olduğu gibi. Derin yeşil bakışlarında, Bayan Thompson ve Bayan Anderson'ın bana yönelttiği teslimiyet yoktu. Hayır, bakışlarının derinliklerinde gördüğüm tek şey önemsediğiydi. Onun varlığı fırtınada bir cankurtaran halatı gibiydi, paniğimin ortasında beni yere indiriyordu. Gözleri nazikti, konuşurken sesi yatıştırıcıydı.

"Derin nefes al meleğim ve sonra yavaşça ver. Harika gidiyorsun."

Panik azalmaya başladı, yerini mümkün olduğunu düşünmediğim bir sakinlik duygusu aldı.

Bir dakikalığına, çılgınlık gitmişti. Etrafımdaki dünya sessizlikten başka bir şey kalmayana kadar kayboldu.

Paniğim geçince gözyaşlarımın kalıntılarını sildim ve bakışlarımda minnettarlık ve merak karışımı bir hisle ona baktım.

Çocuk benden biraz daha büyük görünüyordu, saçları kendi başına bir aklı varmış gibi görünen vahşi siyah dalgalardan oluşan bir fırtınaydı. Canlı yeşil gözleri muziplikle parlıyordu ve bu gözlerdeki bir şey kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Yanağında bir kir lekesi vardı ve sırıtışı genişti, sanki milyonlarca sır biliyor ve hepsini paylaşmak için sabırsızlanıyor gibiydi. Dudakları daha önce hiç kimsede görmediğim doğal bir güven duygusuyla yukarı kıvrılmıştı.

Orada dünyanın sahibiymiş gibi duruyordu, duruşu rahattı ve her şeye hazırdı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başardığımda ona öylece baktığımı fark ettim.

Gülümsemesi daha da genişledi, sanki içinde zapt edemediği bir güneş ışığı vardı. "Önemli bir şey değil." Bakışları yüzümde gezindi ve ben hâlâ yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildim. "Ben Ari, bu arada."

"Layla" diye cevap verirken sesim titriyordu.

"Layla," diye tekrarladı, yerden kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Uzun bir süre ona baktım, onu almanın neden bu kadar büyük bir karar gibi göründüğünü anlayamadım.

Sonunda uzanıp onu yakaladığımda, kaderim mühürlenmişti.

Sadece henüz bilmiyordum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

"Yİşi kaptın!" Kelsey telefona doğru çığlık attı, duyma yetimi tamamen kaybetmemek için telefonu kulağımdan çekerken irkildim. Waldo sese homurdanarak başını telefondan kaldırdı. Pencereden giren güneşin altında uyukladığı yerde.

Söylediklerinin kafama dank etmesi bir saniye sürdü.

"Anladım," diye fısıldadım, şaşkınlıkla ağzıma dokunurken parmaklarım titriyordu. Waldo'nun ön pençeleri bacağıma indi ve inlemeye başladı, belli ki cildimde aniden akan gerilimi hissetmişti.

"L.A., bebeğim!" Yine çığlık atıyordu ama bu sefer ses bana dokunmuyordu bile.

Çünkü uzun zamandır düşünmemeye, umut etmemeye çalıştığım, hayatımı değiştirecek şey sonunda gerçekleşiyordu.

Clark'ın yüzü gözümün önünden geçti.

Ona bundan bahsetmemiştim bile, çünkü olmayacak bir şey için kavga etme riskini almak istemedim.

Ama şimdi buradaydı ve...

Şeytandan bahsetmişken. Telefonum çaldı, gelen bir aramayı işaret ediyordu. Clark.

"Buna bakmam gerek," dedim ve menajerimin söyleyeceği başka bir şeyi keserek diğer tarafa geçtim.

"Merhaba!" Aşırı heyecanlı bir sesle ciyak ciyak bağırdım. "Selam bebeğim. Bu gece için hazır mısın?" diye sordu sıcak bir şekilde.

O akşam onunla birlikte katılacağım partiyi düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Bütün o gözler.

Bakışlarım duvardaki aynaya kaydı, yansımada vücudumun hatlarını izledim, tüm kusurları not ettim. Herkesin görebileceği şeyleri.

Benim hakkımda düşünecekleri her şeyi.

Kalçamdaki düzgün yara izlerini inceledim ve endişemi bastırdım. "Evet. Yedi, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi. "Senin için bir elbise gönderdim. Seni içinde görmek için sabırsızlanıyorum." "Mükemmel," diye fısıldadım usulca, gözlerimi sıkarak sanki bu

O elbisenin içinde nasıl görüneceğimi düşündükçe içimi yalayan sıcak utancı uzaklaştırdı.

"Bir toplantıya katılmam gerekiyor. Seni seviyorum," diye mırıldandı, içimde kelebekler uçuşmasına neden olacak bir sesle.

"Hoşça kal," diye fısıldadım telefonun sesi duyulduğunda, zar zor geçinebildiğim küçük stüdyo dairenin penceresinden dışarı bakarken. Clark da bunu biliyordu. Üç aydır yanına taşınmamı istiyordu ama benim hep bir bahanem vardı.

Bahanelerimden bıkması ne kadar sürerdi... ve sonra yapayalnız kalırdım? L.A.'de yapayalnız olurdum ama....

Waldo sanki düşüncelerimden rahatsız olmuş gibi havladı.

Diz çöktüm ve yüzümü yumuşak siyah beyaz kürküne gömdüm. "Yalnız değilim, değil mi oğlum?" Yüzümün her tarafına öpücükler kondururken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bir süre öylece kaldım, ayağa kalkıp odaya göz atmadan önce onun sıcaklığını içime çektim.

Sıkışık stüdyo dairem kaotik bir felaketti. Evlat edinildikten sonra yaşamak zorunda bırakıldığım hayatın tam tersiydi. Kapıdan içeri girdiğiniz andan itibaren bir kasırganın içine dalıyormuşsunuz gibi hissediyordunuz.

Muhtemelen benden başka kimseye bir anlam ifade etmeyecek renkler, desenler ve yaratıcı dağınıklık. Küçük alanın her santimi benim eklektik kişiliğime hitap eden nesnelerle doluydu.

Uzak duvara dayalı şilte hem oturma yeri hem de yatağım olarak işlev görüyordu. Minderleri yıpranmıştı ama yine de davetkâr görünüyorlardı; çeşitli yastıklar, kendimi sık sık kitaplara ya da hayallere kaptırdığım bir yuva oluşturuyordu.

Başka bir duvarda, ikinci el mağazalarından ve bitpazarlarından toplanmış plak yığınlarıyla çevrili eski bir pikap gururla duruyordu.

Doğaçlama sanat seanslarından boya sıçramalarıyla süslenmiş eski bir ahşap sehpa, yaşam alanımın merkezi olarak hareket ediyordu.

Mutfak alanı küçüktü, tek bir tencerenin ancak sığabileceği büyüklükte küçük bir ocak, paslanmış eski bir lavabo ve mini buzdolabından başka bir şey içermiyordu. Tencere ve tavalar, uyumsuz kupalar ve tabakların yanı sıra açık raflarda tehlikeli bir şekilde istiflenmişti.

Bir köşede, yıpranmış bir kitaplık, geniş kitap koleksiyonumun ağırlığı altında inliyordu. Bu benim kişisel kitaplığımdı, kulağı çekilmiş sayfalar ve ruhumu şu ya da bu şekilde etkilemiş olan altı çizili bölümlerle doluydu.

Burada bir dolap yoktu, bu yüzden giysilerim bir giysi askısında asılıydı. Köşelerde ayakkabı yığınları vardı, her bir çift en sevdiğim ikinci el mağazalarından toplanmıştı.

Clark buradan nefret ediyordu.

Renginden ve çok fazla eşya olmasından nefret ediyordu.

O yetimhaneye gittiğimde sahip olduğum tek şeyin bir oyuncak ayı olduğunu anlayamadı. Kendimi benim olan şeylerle çevreleme ihtiyacımı anlayamazdı.

Beni evlat edinen ailem de anlamıyordu. Bir çatı katı için ödeme yapmayı teklif etmişlerdi ve ben reddettiğimde hayal kırıklığına uğramışlardı, kendi başıma denemek ve yapmak istiyordum.

Kimse anlamadı.

"Her seferinde bir adım Blake," diye mırıldandım kendi kendime, karanlık düşüncelerimi bir kenara ittim ve bu gece için hazırlanmaya başlamadan önce beni bekleyen endişe haplarını almak üzere banyoya doğru ilerledim.

Asansörde derin bir nefes aldım, katlar bip sesiyle geçerken soğuk bir korku tenimden aşağı kayıyordu. Elbisemin kumaşı bana karşı fısıldıyordu, asla alışamadığım bir zarafet. Clark'ın gönderdiği elbise bir sanat eseriydi, soluk pembe saten ve dantelden oluşan bir başyapıttı ve etrafımda bir rüya gibi akıyordu.

Güzelliği, içine itildiğim hayatın bir hatırlatıcısıydı - hiçbir zaman ulaşamadığım bir ihtişam ve mükemmellik. Üvey annem benden incelik beklemişti ve moda dünyası da bunu pekiştirmişti.

Bu gece, diğer pek çok gece gibi, üzerime tam oturmayan bir kostüm giyiyormuşum gibi hissettim. Buna alışkın olmalıydım; Shepfield'lar beni o grup evinden alıp adımı, kimliğimi, dünyamı değiştirdikleri andan beri böyle hissediyorum.

Mükemmellik, beni götürdükleri o soğuk malikanenin her köşesine narin ama inatçı bir iplik gibi işlenmiş bir kararnameydi. İzin verilen tek kusur Maura Shepfield'ın çocuk sahibi olamamasıydı.

Bu yüzden bana ihtiyacın var.

O dünyaya girdiğim andan itibaren, imkansız standartları beni sardı ve varlığımı, annem ve babamın bana öğrettiği her şeye aykırı olan kesin beklentilerden oluşan bir mozaik haline getirdi. Onun hayatın nasıl olması gerektiğine dair vizyonundan örülmüş karmaşık bir ağın içinde sıkışıp kalmıştım.

Maura Shepfield, hayatın sunduğu en güzel şeylere karşı ateşli bir zevke sahip, zenginliğin tanımıydı. Bunu bana bir ayna görüntüsü gibi yansıtmıştı.

Giydiğim kıyafetler her zaman titizlikle seçilirdi. Ne kadar gündelik olursa olsun her durum, sürekli giymem gereken bir zırh gibi hissettiren bir mükemmellik havası gerektiriyordu.

Ama mesele sadece kıyafetler değildi.

Duruşumla, konuşma tarzımla, yemek sırasında çatalımı tutuşumla ilgiliydi. O eğitimli Ben için kaymak aracılığıyla hayat olarak Eğer her adım Sanki her kelimesi senaryolaştırılmış gibiydi. Görünüşüm ve davranışlarımın onu yansıtan bir tuval olması gerekiyordu ve onun beklentilerinden herhangi bir sapma, derimi derinlemesine kesen keskin bir hayal kırıklığıyla karşılanırdı. Onun dünyasında, bir kusur zerresi bile, korumak için yorulmadan çalıştığı parlak kaplamayı lekeleyen bir lekeydi. Hayatın bir performans, hepimizin özenle hazırlanmış bir oyunun oyuncuları olduğumuz büyük bir sahne olduğuna inanıyordu. Ve onun rolü, görünüşe göre, her sahneyi yönlendiren bir yönetmendi.

hassasiyet ve kararlılıkla.

Mükemmeliyet konusundaki ısrarı, beni aldıkları o ilk günden beri omuzlarımda ağır bir yüktü; nefes almam, tökezlemem, var olmam için bana çok az yer bırakan bir yük. İhtişamın, tasarım elbiselerin ve abartılı etkinliklerin arasında kendimi sık sık kendime yer olup olmadığını merak ederken buluyordum.

Merdivenlerin dibinde bekleyen arabaya doğru baktım, göğsümde yakından incelemeyi reddettiğim acı bir sızı vardı. Clark arabanın dışında durmuş beni bekliyordu, kulağında bir telefon, bakışları hayranlıkla üzerimde dans ediyordu. Sırıtışına karşılık vermeye çalıştım... ama içimden gelmedi.

Bana baktığında ne gördü?

Çünkü *gerçek* beni görmediğinden emindim.

Her zamanki güzel sofistike görüntüsündeydi. Yerinde olmayan tek şey, alnının üzerine hesaplanmış bir dağınıklıkla düşen siyah saçlarıydı. Bir keresinde bana kendisini daha cana yakın gösterdiği için saçlarını bu şekilde şekillendirdiğini söylemişti. Meğer o da her şeyin bir performans olduğunu düşünüyormuş. Canlı yeşil gözleri tanıştığımız o ilk geceden beri aynı ilgiyle bana bakıyordu. Bu konuda onda bir kusur bulamazdım.

Yine de onu arkadaşlarıyla görmüştüm, tuvalete gittiğim ve koridorda bir sürüngen gibi gezindiğim zamanlarda onlarla gülümsemesini ve ışıldamasını izlemiştim.

Yalnız olduğumuz zamanki gülümsemesi ve ışıltısı yoktu. Bana bir yük gibi gülümsüyordu... ya da belki de bu benim hayal gücümdü. Bugünlerde asla emin olamıyorum.

Ya da belki de bu sadece benim çılgınca konuşmamdı. Çünkü Bayan Shepfield'ın her zaman dediği gibi... Sadece bir aptal Clark'ı istemez.

Mükemmel bir şekilde dikilmiş bir smokin giymişti, takım elbise sanki ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış gibiydi. O anda duruşunda bir gerginlik vardı, telefonda her kim varsa onun istediğini yapmadığını söyleyen ince bir huzursuzluk.

Ve Clark her zaman istediğini alırdı.

Bana bile.

Avucunu sırtımdan aşağı kaydırdı ve arkamdan gelmeden önce limuzine binmemi bekledi.

Araba şehrin caddelerinde süzülürken onu dikkatle izledim, içimde çelişkili duygular çalkalanıyordu. Bir zamanlar onun varlığı benim için bir sığınaktı, onun kahramanım olduğunu, bana yardım ettiğini düşünüyordum.

Shepfield'ların taleplerinin ağırlığından kaçtım. Ama şimdi, o arabanın sınırları içinde-

O sabah aldığım ve hayatımı değiştiren haberi ona anlatmak için birkaç kez ağzımı açtım.

Ama kelimeleri tam olarak çıkaramadım.

Araba Metropolitan Müzesi'nin önüne yanaşınca kasvetli düşüncelerimden sıyrıldım ve müzenin ihtişamı önümüzde belirdi.

Clark telefon konuşmasını bitirdi ve dikkati bana kayarak bakışları benimkilerle buluştu. "Buradayız tatlım," diye mırıldandı, sanki ben fark etmemişim gibi uzanıp parmaklarını yanağımda gezdirdi. Sesi nazikti ama yine de bu gecenin galanın ışıltılı yüzeyinin ötesinde bir ağırlığı olduğunu hatırlatıyordu.

İş ortakları ve şehrin tüm ileri gelenleri orada olacaktı.

Olmadığım biri gibi davrandığım bir gece daha.

Gözleri üzerimde oyalandı ve bakışları yoğunlaştı, sanki görünüşümün her ayrıntısını, her nüansını inceliyordu. Bu incelemenin altında bir kırılganlık hissettim, güvensizliklerim yüzeye çıkmakla tehdit ediyordu.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kız," dedi sonunda, incelemesi tamamlandığında.

Ama kelimeleri hissetmem gerektiği gibi hissetmedim.

Şoförü Ryan kapıyı açtı ve Clark'ın maskesi takıldı, o muhteşem gülümsemesi herkesin görebileceği şekilde oradaydı. Bu tür etkinlikleri takip eden paparazzilerin kamera flaşlarının ışığında, bana yardım etmek için elini uzattı. Dokunuşu sıcaktı, beni müzenin merdivenlerine doğru yönlendirirken tavrı güven ve çekicilik yayıyordu.

Yanıp sönen ışıklar ve isimlerimizi çağıran sosyete fotoğrafçıları korosunun içine adım attık. Clark beni bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, en iyi açılarımızı yakaladıklarından emin oluyordu. Bu mükemmelleştirdiğimiz bir danstı, gülümsemeler ve poz verilmiş zarafetin altında gizlenen gerçek duyguları maskeleyen bir oyundu. Bir gülümseme yapıştırdım, bakışlarım Clark'a sabitlenmişti, sanki o bu gösteriyi ustalıkla yönetirken *her şey* oymuş gibi.

Kameralar her hareketimizi kaydediyor, parlak flaşlar geceyi donmuş anlardan oluşan bir kasırgaya dönüştürüyordu. Kameranın her tıklayışında bir baskı dalgası hissediyordum, beklentilerin ağırlığı üzerime çöküyordu. Ve Clark beni müzenin içine götürürken, sanki kaçmak istediğimi biliyormuş gibi kolunu sıkıca bana dolamıştı... Hasta olacakmışım gibi hissettim.

Müze, içeride dikkat çekici bir başkalaşım geçirmiş, her zamanki sessiz hürmet havasından sıyrılarak gösterişli bir dönüşüme uğramıştı.

Maura kendini aşmıştı.

Giriş merdiveni çağlayan çiçeklerle, mor ve krem rengi akan perdelerle süslenmişti; sanki bir savurganlık âlemine açılan büyük bir kapı gibiydi. Atrium, tavandan asılı yıldız tozları gibi damlayan kristal avizelerin ışıltısıyla parlayan ruhani bir balo salonuna dönüşmüştü. Kadife perdelerle kaplı koridorlar canlı müziğin melodileriyle fısıldıyor, konukları sanatın yankıları arasında dönmeye ve sohbet etmeye davet ediyordu. Müzenin bilimsel görünümü gitmiş, yerine yaşayan, nefes alan bir zarafet şaheseri gelmişti.

Kalabalığın arasına karıştık, ya da Clark kalabalığın arasına karıştı mı demeliydim? Ben orada durdum. Bir çeşit aksesuar gibi. Clark'ın eli tüm zaman boyunca sırtıma hafifçe yaslandı, konuşmaları pürüzsüz, sahte kelimelerden oluşan bir angarya gibiydi. O bu dünyanın efendisiydi, bense... değildim.

Tanıdık, çınlayan bir kahkaha duyduğumda

yüzümü buruşturdum. Maura.

Kapalı kapılar ardında onlara anne ve baba demedim. Bu sadece toplum içindeydi.

Gülüşü bir şekilde kibarlık ve üstünlük karışımıydı ve beni her zaman içten içe ürpertirdi. Derin bir nefes alarak yaklaşmasını bekledim, korku bir ter damlası gibi omurgamdan aşağı süzülüyordu.

Ve işte oradaydılar. Thomas ve Maura Shepfield.

Maura'nın görünüşü her zamanki gibi cilalıydı, gözleri bir siren şarkısı gibi kendisine çeken zarif bir güzellik görüntüsü. Ona bakınca yirmili yaşlarıyla kırklı yaşları arasında herhangi bir yerde olabileceği anlaşılıyordu, yüzünde tek bir çizgi bile yoktu. Sarı saçları mükemmel bir şekilde taranmış, her bir teli özenle yerleştirilmişti. Siyah elbisesi couture'ün timsaliydi, vücudunu doğru yerlerden sarıyordu.

Aslında ona benziyordum. Bir gece bunu konuşurlarken duymuştum, bebek yerine beni seçmelerinin nedenlerinden biri de buydu. Çünkü onlarla tanışan herkes benim gerçekten onlardan olduğumu düşünecekti.

Ne şanslıyım.

Yanında duran Thomas, klasik cazibenin vücut bulmuş haliydi. Özel dikim smokini zahmetsiz bir hava yayıyor, gümüş telli saçları seçkin bir zarafet katıyordu. Gözlerinde Maura'nın tavrıyla tam bir tezat oluşturan bir sıcaklık vardı, ancak bu sıcaklığın derinin derinliklerine inmediğini biliyordum.

Clark ve bana yaklaştıklarında Maura'nın gözleri, içimi kemiren dehşeti daha da artıran bir bakışla vücudumu taradı. Hesaplı bir gülümsemeyle, "Blake... Görüyorum ki önerdiğim makyaj ve saç ekibini kullanmamışsın." dedi.

Sözleri ince bir zehirle doluydu. Etrafımızda bizi dinleyen herkese oldukça zararsız gelebilecek bu yorum, yüzüme bir tuğla gibi çarptı; acı, etrafımızdaki gülümseme ve kahkaha cephesiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne," dedim soğukkanlılıkla, Clark parmaklarıyla sırtımı yatıştırırken.

O ve Thomas Clark'ın üzerine titriyor, Clark da aynı derecede aptalca şakalarla karşılık veriyordu. Normalde kendimi onları istediğim kadar dinlemeye zorlayabilirdim ama bu gece sesleri derime giren karıncalar gibiydi.

"Hemen dönerim," diye mırıldandım, Clark'ın elinden zoraki bir gülümsemeyle çekilirken, Maura'nın kabalığımdan dolayı yüzüne yayılan şaşkınlık ve dehşeti görmezden geldim.

Banyoya doğru döndüm. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı, düşüncelerimi toparlamak ve içimde genişlemekle tehdit eden çatlakları onarmak için bir dakikaya. Bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum ve o her zaman var olan duygu büyüdü. Asla yeterince iyi olamayacağımı söyleyen duygu.

Herkes için.

İçeri girdiğimde banyo bir şekilde bomboştu ve aynanın önünde durup birkaç derin nefes alarak kendimi kontrol etmeye çalıştım. İçimde çırpınan tüm o duyguları göğsümde sıkıca kilitli tutmaya çalışıyordum.

Yaldızlı aynadaki yansımama baktım, bakışlarım kendimden nefretle doluydu. Ben bir modeldim. Dünya bana güzel diyordu.

Ve kendimle ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Sarı dalgalar yüzümü çevreliyordu, başkalarının hayran olabileceği bir saç çağlayanı, ama benim gördüğüm tek şey kusurlardı - hiçbir zaman tam olarak doğru düşmeyen teller, herkesin benden istediği şeyle çatışan sürekli bir dağınıklık. Koyu mavi gözlerim bana bakıyordu, renkleri neredeyse menekşe rengini andıran egzotik bir anormallikti, ancak tek düşünebildiğim, uykusuz geceleri ve endişeli günleri hatırlatan, altlarındaki cildi lekeleyen koyu halkalardı.

Bir de dudaklarım vardı, kocaman, istemediğim bir dikkat çekiyorlardı. Gülümsediğim zamanki görünümlerinden nefret ediyordum, sanki dikkat çekmek için bağırıyorlardı ve taktığım maskeden duyduğum rahatsızlığı ele veriyorlardı. Yansımam benimle alay ediyor gibiydi, her ayrıntı tutunmaya çalıştığım özgüvenime bir saldırıydı.

Vücuduma baktığımda, kusurlarımı artırıyor gibi görünen çıkıntılar ve açılar görüyordum. Cazibe yayması gereken yaka sadece kendimi açıkta hissetmeme neden oluyor, çıplak tenim savunmasızlığımın bir kanıtı oluyordu.

Belime yakın kumaşı mıncıkladım, zihnimdeki eleştirel düşünceler bir kendinden şüphe senfonisi oluşturdu. Her şey yanlış geliyordu - saçlarım, gözlerim, dudaklarım, vücudum - görünüşümün her yönü acımasız bir inceleme için bir geçitti. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içimde yankılanan olumsuzluk korosunu susturamıyordum.

O sırada banyonun kapısı açıldı ve en iyi...düşmanım Michelle, bende olmayan bir özgüvenle içeri girdi. Koyu kahverengi saçları zarif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, doe benzeri kahverengi gözlerinde bir yaramazlık parıltısı vardı ve dudakları kırmızı rujun cesur bir tonuyla süslenmişti.

Vücudunu saran siyah elbisesi kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyor, cüretkâr bir yırtmaç izlenim bırakmaya yetecek kadar ortaya çıkıyordu. Hem büyüleyici hem de esrarengiz bir zarafetle hareket ediyordu; insanları her zaman kendisine çeken kendine güvenin somut bir örneğiydi bu.

"Blake," diye selamladı Michelle, sesi sadece kendisinin başarabileceği bir sıcaklık ve alaycılık karışımı taşıyordu.

Aynadan başımı kaldırdım ve bakışlarını endişeyle karşıladım. "Hey, Michelle."

Tezgâha yaslandı, gözleri beni bir parça eğlenceyle tarıyordu. "Vay canına, Blake. Farklı görünüyorsun."

Yorumuna iç çektim, çünkü bu onun için olağan bir durumdu, sözlerinin zaten kırılgan olan durumuma nasıl doğrudan bir darbe olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. "Bunu... duyduğuma sevindim," dedim alaycı bir tavırla. Michelle'e karşı zayıflık gösteremezdiniz. Sürekli kan peşinde koşan bir köpekbalığı gibiydi.

Yetimhanedeki günlerimizden beri onun en sevdiği hedef bendim. Shepfield'ların arkadaşlarından biri tarafından evlat edinilmişti... ve iyi ya da kötü onunla sıkışıp kalmıştım.

Kırmızı dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı, bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. "Seni daha önce hiç bu kadar çok makyaj yaparken görmemiştim. Sanki sen

Bu gece gerçekten çok çalıştım."

Sözleri bir tokat gibi çarptı ve beni zaten içinde bulunduğum sarmal yoldan daha da aşağıya gönderdi. Gözlerimi kaçırdım, göğsümdeki aşağılanma düğümü sıkılaştıkça bakışlarını karşılayamadım.

"Ve o elbise..." Michelle devam etti, sesi hafifti, "Yanlış beden mi gönderdiler?"

Yumruklarımı sıktım, yükselen öfkemi bastırmaya çalışırken tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. "Sen de muhteşem görünüyorsun Michelle," diye söylendim, aynadan uzaklaşıp onun yanından geçerken.

Omuzlarını rahatça silkti, bakışları mükemmel manikürlü tırnaklarına kaydı. "Böyle davranma. Ben sadece herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum, Blake. Bir arkadaşta buna ihtiyacın var."

Derin bir nefes alarak nihayet gözlerine baktım, yüzeyin altında kaynayan ve saklamak için elimden geleni yaptığım bir acı ve hayal kırıklığı karışımı vardı. "Doğru."

Michelle'in bakışları beni izlerken zafer kazanmıştı.

Basılacak her düğmeyi, çekilecek her güvensizliği biliyordu.

Ve ikisini de yapmakta çok iyiydi.

Ona arkamı döndüm ama aynadaki yansımam az önce söylediği her şeyi destekliyor gibiydi.

Michelle *benden* uzaklaştı ve olay hakkında sohbet etmeye başladı, sesi kulaklarımda uzak bir yankı gibi.

Başımı dik tutmaya ve galayla bir kez daha yüzleşmeye kararlı bir şekilde zayıflığımı kilitlemek için elimden geleni yaparak uzaklaştığımı fark etmedi bile.

Kalabalığın arasında yeniden göründüğümde Clark kaşlarını kaldırdı ve sessizce iyi olup olmadığımı sordu. Başımı salladım, dirseğimden tutup beni odanın ortasındaki masamıza götürmesine izin verdim, daha boğucu olamayacak bir oturma düzeni. Masa tertemiz beyaz örtüler ve ışıltılı kristal takımlarla donatılmıştı. Özenle düzenlenmiş lezzetlerle bezenmiş tabaklar, oturur oturmaz birer sanat eseri gibi önümüze serildi. Mum ışığının yumuşak parıltısı, katılımcıların yüzlerinde dans ediyor ve işlemlerin üzerine büyüleyici bir büyü yapıyordu. Eminim yemeklerin tadı çok lezzetlidir.

Eğer kendime bundan gerçekten zevk

alma izni verirsem. Ki almazdım.

Maura'dan bunun sonunu asla duymayacaktım.

Yemekler servis edilirken Maura açılış konuşması için sahneye çıktı.

"Bayanlar ve baylar, saygıdeğer konuklar." Sesi, pratik bir zarafetle süslenmiş olarak havaya karıştı. "Bu gece, bu çatı altında sadece dostluğumuzu kutlamak için değil, aynı zamanda kaynaklarımızı ve kolektif gücümüzü hepimizin kalbinde yer tutan bir amaca -yoksul çocukları desteklemeye- yönlendirmek için toplandık."

"Geçmişleri ne olursa olsun her çocuk daha parlak bir gelecek için adil bir şansı hak eder," diye devam etti ve dramatik bir etki yaratmak için ses tonunu yumuşattı. "Onların gelişimine olan bağlılığımız sadece bir hayırseverlik eylemi değil; bizi bir toplum olarak birbirimize bağlayan empatinin bir kanıtıdır."

Oturduğum yerden izledim, bakışlarım Maura'nın sözlerine eşlik eden jestleri ve ifadeleri takip etti. Samimi bir havayla konuşuyordu, her bir cümlesi performansının goblenine özenle işlenmiş bir iplik gibi dokunmuştu. Ama içten içe, konuşmasının yüzeyinde dans eden her basmakalıp, her prova edilmiş duyguyla gözlerim doldu.

"Bu gecenin ihtişamına kendimizi kaptırmışken, cömertliğimizden faydalanacak olanların yüzlerini unutmayalım," diye devam etti Maura, sesi duygu yüklü bir tonda çıkıyordu. "Hayal eden, arzulayan ve koşulların zincirlerinden kurtulma şansını hak eden çocuklar."

İçi boş gerçekliği gizleyen çiçekli dili dinlerken zihnim dolaştı, düşüncelerim bir alaycılık kasırgasına dönüştü. Hepsi sahteydi. Maura yoksul çocukları daha az umursayabilirdi. Hamile kaldıkları için ev çalışanlarını kovduğunu görmüştüm. Ve Central Park'ta para isteyen küçük bir çocuğun üzerine buzlu kahvesini dökmesini asla unutamam.

Maura konuşmasını sürdürdü ve bitirdiğinde alkışlar dalga dalga yayıldı, katılımcılar Maura'nın yarattığı illüzyonun içine isteyerek çekildiler.

Alkışlar yankılanırken Clark aniden oturduğu yerden kalktı, elinde parıldayan bir bardak vardı. Bardağa hafifçe vurdu, berrak ses konuşmaların uğultusunu bir klarnet sesi gibi kesiyordu.

Kaşlarımı çattım. Halkın önünde kadeh kaldırmak ona göre değildi. Bunu kendine yakıştırmazdı.

"Bayanlar ve baylar," diye başladı, sesi odadakileri esir alan bir güven taşıyordu. "Bu gece asil bir davanın kutlanmasından çok daha fazlası. Bu çok daha kişisel bir şeyin, hayatımı hiç beklemediğim şekilde değiştiren bir şeyin kutlaması."

Clark'ın sesi etrafımızda beklentiyle dolaşırken, nefesim göğsümde sıkışmış bir halde, şok içinde donup kalmıştım. Bakışlarım ona kilitlenmişti, zihnim ne dediğini anlamak için yarışıyordu.

Bana doğru döndü, gözlerinde genellikle eksik olan sıcaklık aniden ortaya çıkmıştı. "Blake, tanıştığımız andan itibaren hayatım asla tahmin edemeyeceğim bir yön aldı. Bana önemli bir dünya gösterdin. Sensiz asla keşfedemeyeceğim bir dünya. Sen benim dayanağım, sırdaşım ve ilham perim oldun."

Kalbim hızla çarpıyor, sözlerinin ağırlığı varlığıma şok dalgaları gönderiyordu. Oda bulanıklaşıyor gibiydi, odağım Clark'ın önümde duran figürüne daraldı.

"Ve böylece," sesi hafifçe titredi, içimi sızlatan bir çiğlik vardı. "Sana hayatımın en önemli sorusunu sormak için bundan daha mükemmel bir an düşünemiyorum."

Tek dizinin üzerine çöktü, elinde tuttuğu bir kutu cisimleşti. Nefesim kesildi, zihnim önümde olup bitenleri kavramakta zorlanıyordu. Dünya dönüyor gibiydi, onun eylemlerinin sonuçları benim iç kargaşamla çarpışıyordu.

"Benimle evlenir misin?"

Orada diz çökmüş halde ona baktım ve bir an için evet demek geldi içimden.

Çok daha kolay olurdu.

Ama sonra düşüncelerim hiç beklenmedik bir şekilde benden kabul etmemi istediği hayata kaydı. Belki beni sevecekti. Hatta belki beni mutlu etmek için elinden geleni yapacaktı. Ama bu hayat sadece ihtişamla maskelenmiş bir yalnızlığa yol açacaktı. Bunun ağırlığı altında ezilirdim.

Dudaklarımda sahte bir gülümseme olurdu.

Sonsuza kadar.

Ve yalnızlığım asla bitmeyecekti. Daha fazlasını arzulamaktan asla vazgeçmeyecektim.

Yüzüğü görünce parmaklarım sıkıştı. Soğuk metalinin beni umutsuzluk denizine sürükleyen bir çapa gibi hissettireceğini biliyordum.

"Özür dilerim." Kelimeler dudaklarımdan fısıltıyla döküldü, sesim kederle doluydu.

Çünkü o gerçekten çok iyi bir adamdı. Ve ben onun teklifini kabul edemeyen b i r aptaldım.

"Ne?" Clark'ın ifadesi kendinden emin bir bekleyişten şoka dönüştü.

Bu andan önce hayır diyeceğimi bilmiyordum. Aslında bunu asla tahmin edemezdim. Ama kendimi toparladım, bakışlarını kararlılık ve acının karışımıyla karşıladım. "Seninle evlenemem."

Sözler havada asılı kaldı, odayı saran büyüyü bozan bir açıklama. Etrafımızda soluklar ve fısıltılar yükseldi, reddedilmemin şoku bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

Tek kelime daha etmeden masadan uzaklaştım, odadan kaçarken adımlarım aceleciydi. Topuklarımın mermer zeminde çıkardığı takırtılar kaçışımın ritmini oluşturuyordu; bu gösterişli duvarların dışında beni bekleyen özgürlüğe doğru umutsuz bir koşuydu. Galanın ihtişamı, ben kapılardan dışarı fırladığımda bir bulanıklığa dönüşmüştü; gecenin serin havası beni saran boğulma hissiyle hoş bir tezat oluşturuyordu.

Her adımda kararımın ağırlığı hafifliyor, galanın fısıltıları uzaklarda kayboluyor ve ben farklı bir gelecek olasılığını kucaklıyordum; mutluluğun...

Bir olasılıktı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

ARI

Cal-i-fucking-forn-ia.

Güneş ışığında yüzümü buruşturdum ve uçağım indiğinden beri milyonuncu kez iç çektim.

Arenanın otoparkında durmuş, sadece binaya bakıyordum.

Antrenman otuz dakika içinde başlayacaktı. Ve buza çıkmadan önce yapmam gereken bir sürü saçmalık vardı.

Bunun yerine, biraz daha ertelemeye ve iyi dostum Lincoln'ü aramaya karar verdim.

"Süt ve bal ülkesi nasıl?" Lincoln telefonu açar açmaz konuştu.

"Çok kendini beğenmiş ve kendinden memnun görünüyorsun. Daha yeni seks yaptın."

"Evet," dedi ruh eşi tarafından düzenli olarak becerilen bir pisliğin tüm mutluluğuyla.

"Kankama selam söyle," diye homurdandım.

Alay etti. "O senin en iyi arkadaşın değil," diye hemen karşılık verdi. "Monroe'nun sadece bir tane en iyi arkadaşı var, o da benim."

Kıkırdadım, çünkü bu konuşmayı her yaptığımızda aynı tepkiyi veriyordu ve bu beni daha iyi hissettiriyordu.

"Park yerinde duruyorsun, değil mi?" dedi. "Evet."

"Soto'yu görmek için sabırsızlanıyorum." "Evet."

Bir an için sessizlik oldu.

"Bu sezon tuhaf geçecek."

Yutkundum, çünkü şimdi Kaliforniya'da bir yıl geçirmek için hayallerimdeki hayattan vazgeçtiğim gerçeği hakkında duygusallaşmanın zamanı değildi.

Hayalimdeki kızı elde
etmek için. Tamam,
buna değdi.

"Gidip Soto'yu kızdıracağım," dedim cevap vermek yerine, çünkü büyük kızlar ağlamaz mantığıma tutunmam gerekiyordu.

"Öldür onları." "Bir yıl,"
dedim.

"Bir yıl," diye cevap verdi.

Ve sonra telefon kapandı.

O rüya gibi motivasyon konuşmasını yaptıktan sonra artık gitme vakti gelmişti.
içinde.

Önümdeki devasa yapıya doğru ilerlemeye başladım, çünkü L.A. Belli ki bazı şeyleri aşırı telafi etmek zorunda kalmış.

Mimarisi şık ve pragmatikti, girişi çerçeveleyen uzun sütunlar güneş ışığını ve etraftaki titreşen enerjiyi yansıtıyordu. Takımın amblemiyle markalanmış büyük boy pencereler bana içeride ne olduğuna dair bir fikir verdi - mavi koltuklar denizi, patenleri bekleyen tertemiz buz ve sadece kükreyen bir kalabalığın yaratabileceği beklenti.

O anda, uzaktaki tezahüratları, buzu kesen bıçakların sesini ve hedefine ulaşan diskin tatmin edici gümbürtüsünü neredeyse duyabiliyordum.

Derin bir nefes aldım, tuzlu hava şehrin uzak uğultusuna karışıyordu.

Ve ilk kez parmaklarım beklentiyle karıncalandı. Gidelim çocuklar.

Kobraların soyunma odasına girdim, renkler gözbebeklerime sirkteki bir moda felaketi gibi saldırıyordu. Cidden, mor ve sarının nihai güç kombinasyonu olduğuna kim karar vermişti? İçimdeki moda eleştirmeni tam o anda greve gitti.

Ama istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydım ki burası bir çöplük değildi. Dolaplar bir diş macunu reklamı için seçmelere katılmış gibi parlıyordu ve

o kadar özenle düzenlenmişti ki, çalışanlardan birinin şiddetli bir OKB vakası olması gerekiyordu.

Ön bürodan hevesli bir ses yanımda takım tarihi hakkında konuşurken, zihnim mini bir tatil için harika bir zaman olduğuna karar verdi. Ancak ayaklarım, sanki benim bilmediğim bir şey biliyorlarmış gibi beni soyunma dolaplarının olduğu yola doğru götürerek kendi görevlerini yerine getiriyorlardı. Belki de forma sırasının sonunda atıştırmalıklardan oluşan gizli bir hazine sandığı olduğunu düşünüyorlardı.

Sunucunun takım dinamikleri ve gelecek sezon hakkındaki konuşmasının bir kısmını yakaladım. Evet, evet, sinerji, kimya, falan filan. Beynim, nasıl olup da bu lanet soyunma odasına girdiğim gibi daha önemli konulara kafa yoruyordu. Ama işte oradaydım, terli toplar ve Lysol kokusuyla çevriliydim.

Ve işte *oradaydı*.

Köşeyi döndüğümde John Soto dolaplardan birine yaslanmıştı, olağanüstü rakibim ya da benim deyimimle "kötü saç boyasının" poster çocuğu, birinin sol kıç yanağındaki ben gibi görünüyordu.

Sol kıçımın yanağı değil tabii ki. Orada sadece mükemmellik vardı.

Ama biri...

"Antrenmandan önce bir şeye ihtiyacınız var mı Bay Lancaster?" Ofis kölesi konuşmasını bitirdi, yetişkin hayatımın en sıkıcı deneyimlerinden birinden sonra bahşiş alacakmış gibi umutla bana bakıyordu.

Belki bir sakızı kabul ederdi. Ne de olsa Kevin McCallister'da işe yaramıştı.

"Varlığınızla bizi onurlandırdığınız için teşekkürler Lancaster," dedi Soto ve dikkatimi sakız uçlarından çirkin yüzüne çekti.

Takas yeni gerçekleşmişti, bu yüzden sezon öncesi antrenmanlarının çoğunu kaçırmıştım. Ama hayatımı sikeyim.

Umarım Layla kurabiye yapmayı biliyordur çünkü bu yılki fedakârlığımdan sonra birkaç tepsi dolusu kurabiyeyi hak ettim.

Blake, Layla değil-şimdi onun adının bu olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Soto kıkırdayarak düşüncelerimi geçici olarak ruh eşimden uzaklaştırdı. Ona bakarken sahte bir tiksintiyle ürperdim. Muhtemelen uzaydan görülebilen kızıl saçları, Picasso'nun soyutlama döneminde tasarlamış gibi görünen burnu ve yaz kampındaki bir çocuk havuzundan daha sulu yeşil gözleriyle Soto genetik aksiliklerin yürüyen bir şaheseriydi.

Sanki evren, depoladığı tüm tuhaf özellikleri bir araya getirip bir karikatür sanatçısının bile çizmekte tereddüt edeceği bir karaktere dönüştürmeye karar vermiş gibiydi.

Ekibin diğer üyeleri bizi izliyordu ve ben de onlara küçük bir selam verdim, çünkü böyle klas biriydim.

"Cehennem buz tutmuş olmalı çocuklar. Ari Lancaster evde," diye mırıldandı Soto.

Soto'nun sesi, yemin ederim, tekrara takılmış tiz bir araba alarmı gibiydi. Hani çizgi filmlerde bir karakter helyum solur ve sanki bir sincap korosu için seçmelere katılıyormuş gibi konuşmaya başlar ya? Soto kahvaltıda kötü helyum almış olmalı, çünkü sesi o sincapları ağlatırdı.

"Birinin size sınıf atlatması gerekiyordu *çocuklar*," diye takıldım, takımı inceledim ve son birkaç yıldır onlara karşı oynadığım için onlar hakkında bildiklerimi zihnimde katalogladım.

İlk olarak Callum vardı, defans oyuncusu dedikleri insan duvarı. Hakkını vermek lazım, adamın muhtemelen güneşi engelleyebilecek bir kanat açıklığı vardı. O kollarla lakabı "Girilmez Bölge" olabilirdi ama tüm savunma becerisine rağmen Sahra'daki bir buzul gibi hareket ediyordu. Bu adama bir GPS takip cihazı verin, çünkü buz üzerinde biraz yön bulabilir. Ben burada olduğum için ikinci sıraya düşecekti ama bana dik dik bakmıyordu, bu yüzden onu destekliyorum.

Bir de Tommy vardı, muhtemelen uyduları düşürebilecek bir atışa sahip keskin nişancı. İsabeti ısı güdümlü bir füze gibiydi ve Lady Gaga'yı gururlandıracak türden bir poker suratına sahipti. Ama onu bir kavgaya soktuğunuzda, farlara yakalanmış bir geyiğe dönüşürdü. Sanırım vücut kontrolleri onun şarkı listesinin bir parçası değildi.

Patenli hız canavarı Frankie'yi de unutmayalım. Cidden, biraz daha hızlı gitse bulanıklaşıp başka bir boyutta kaybolabilirdi. Adam kafeinle beslenen bir çita gibiydi, sanki kaderle randevusuna geç kalmış gibi buzun etrafında fır dönüyordu. Ama odaklanması bazen oyun ortasında tatile çıkardı. Yemin ederim, bir an hızla ilerliyor, sonra birdenbire yorumlayıcı dansın buzdaki eşdeğerini yapıyordu.

Bakışlarım tekrar Soto'ya kaydı. Hiç güçlü yanı yoktu. Sadece zayıflıkları vardı.

Ve onların üzerinden geçerek güzel beynimi incitmek istemedim.

L.A. berbat değildi. Ama Dallas'taki çocuklarıma hiç benzemiyorlardı. Bir yıl.

Soto içini çekti ve bana elini uzattı. "Ateşkes?" diye aniden teklif etti ve dürüst olmak gerekirse, kahkahalarımı içimde tutmak yapabileceğim tek şeydi çünkü...

ASLA BÖYLE BIR ŞEY OLMAZ.

Düşünüyormuş gibi yaptım ve elimi uzatmaya başladım... sonra aniden geri çektim.

"Üzgünüm, Soto. Senden hoşlanıyormuş gibi bile yapamam."

Soto sahte barış teklifini bırakırken yüzü hırıltıyla kıvrıldı. "Siktir git Lancaster."

Ona göz kırptım.

"Üzgünüm, önce yemek yemeden olmaz. Küçük sikin o kadar unutulabilir ki, en azından bir biftek almam gerekir."

Soyunma odası kahkahalara boğuldu ve ben çok etkilendim. Belki de bu adamların bir espri anlayışı vardı.

Üzerinde adımın yazılı olduğu dolaba doğru yürüdüm ve günün gidişatından memnun bir şekilde antrenman için hazırlandım. Bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum, sanki kalçalarıma lazer tutmaya çalışıyordu.

"Walker Davis," dedi yanımdaki ses, yanımda getirdiğim çantadan patenlerimi çıkarırken.

Şöyle bir baktım. Ah, Walker, takımın -tabii ki ben gelmeden önce- gönüllerde taht kuran oyuncusu ve tüm Amerikalıların poster çocuğu. Eğer hayat bir romantik komedi olsaydı, kalpleri zahmetsizce çalan ve kırk milyar Instagram sayfasında yer alan bir gülümsemeye sahip olan gösterişli başrol oyuncusu olurdu. Muhtemelen kendi hayran kulübü olan kahverengi saçları, heykeltıraşların yaşam tercihlerini yeniden gözden geçirmelerine neden olan türden bir çene hattı ve sürekli bir fotoğraf çekimindeymiş gibi parlayan gözleri ile Walker, her lise aşkının vücut bulmuş haliydi.

Her sabah, giyinmesine yardım eden bir kuş korosuyla uyanırsa hiç şaşırmam.

Onu Lincoln ve benimle bir odaya koyun, insanlar her yerde bayılırdı.

Ayrıca bugünden önce takımdaki tek All-Star'dı, yetenekleri aslında oğlum Bender'ı geride bırakıyordu. Bender'dan da çok daha gençti.

Onu benimle ve Lincoln'le buza koyarsanız rüya takım oluruz. Daha sonra düşünmek için bir şey...

"Ahh, Walker, binlerce gemiyi denize indirebilecek surata sahip kaleci," diye takıldım.

Homurdandı ve "I'm Gonna Steal Your Girl" gösterisine VIP bilet teklif eder gibi elini uzattı. "Sizi aramızda görmek ne güzel," dedi Disney prensi edasıyla. Elini sıktım ve her zaman peşinde bir rüzgâr makinesi olup olmadığını sorma dürtüsüyle savaştım.

Giyindim ve antrenman için koridorda onu takip ettim.

Buzun üzerinde ilk kez yabancı bir gezegene inmediğimi hissettim - pistin soğuk ısırığı, patenlerin tanıdık şıpırtısı. Yeni takım ama aynı buz. Kayarken, bir an için Dallas'taki evimdeymişim ve Lincoln'ün kıçına tekmeyi basmak üzereymişim gibi davranabildim.

Ama sonra Soto yanımdan geçti ve ben de buranın ne kadar kötü olduğunu hatırladım.

Bir düdük çaldı ve antrenmanın başlama zamanı geldi.

Kobraların Baş Koçu Kim Palmer beni sanki bir sirkin yıldız oyuncusuymuşum gibi tanıttı. "Ari Lancaster, bu takıma yaşattığı cehennemden sonra tanıtılmaya ihtiyacı olmayan bir adam. O Tanrı'nın hokeye bir armağanı ve ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız." Tamam, belki tam olarak böyle demedi ama yeterince yakındı.

Koç Kim'in kendisi de motivasyon posterlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Tuzlu ve biberli saçlar, sert çene hattı - bir spor filminde devre arası konuşması yapmasını bekleyeceğiniz türden bir adam. "Ben her şeyi gördüm" havası vardı, sanki biz daha yapmadan oyunlarımızı tahmin edebiliyordu. Sun Tzu'nun "Savaş Sanatı "ndan alıntı yapmasını beklerdim.

Orta seviye yeteneklerle çevrili iyi bir koçtu. Bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Antrenmanlar başladığında oyunun adı alıştırmalardı. Paten kayma, pas verme, şut atma - daha fazla kask ve daha az payet dışında, karmakarışık bir dans topluluğu gibiydik.

Soto, her zamanki hevesli haliyle, WWE karşılaşmasının NHL versiyonundaymışız gibi beni kontrol etmeye çalışmanın harika bir fikir olduğuna karar verdi.

Kendimi tahtaların üzerinden kaldırırken güldüm. "Tüm yapabildiğin bu mu kuş beyinli? Çünkü çekiniz dün gece annenizin ağzı kadar etkiliydi."

Soto'nun yüzü, neredeyse berbat saçlarıyla eşleşen şiddetli bir kızıl tonuna büründü. "Siktir git!" diye bugün ikinci kez kükredi, çünkü bezelye büyüklüğündeki beyni bundan daha yaratıcı bir şey düşünemiyordu.

Walker yanımdan geçerken tekrar peşimden gelmek için hareketlendi, tüm diplomasisi ve g a m z e l e r i y l e . "Soto, keşke insanlara vurmak için bu kadar uğraşsaydın.

oyunlar."

Pekala, bu Walker denen adam o kadar da kötü değildi.

Soto, Walker'ın yorumu karşısında yüzünü buruşturdu ama şaşırtıcı bir şekilde başka bir şey söylemedi. Öfkeyle oradan uzaklaştı.

Walker'a göz kırptım, o da gözlerini devirdi. Antrenmana geri döndük, alıştırmalar bir antrenman montajı gibi birbirine karışıyordu. Buz, disklerin şaklaması ve patenlerin sürtünmesiyle yankılanıyordu, çaba ve beklentinin bir müziği.

Tamamen yanlış hissettirdi.

Bunca yıldan sonra Lincoln'ü ve diğer Dallaslı takım arkadaşlarımı kolayca okuyabiliyor, ne yapacaklarını onlar yapmadan önce tahmin edebiliyordum.

Bu takımla ilgili tahmin edebildiğim tek şey Soto'nun berbat olacağıydı.

En azından tüm bunları neden yaptığım konusunda teselli bulabilirdim. Son oyunun ne olacağını.

Walker daha sonra happy hour'a gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda hayır demek kolaydı. Çünkü bugün... oyunun sonu için planım başladı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

BLAKE

Kendimi Los Angeles'ın kasırgasında bulmuştum, yıldızlığın ışıltılı kisvesinin paramparça olmuş hayallerin karanlık hikayelerini sakladığı bir şehir.

Ve ben de o karanlık hikâyelerden biri olmanın eşiğindeydim.

Oyunu değiştirmesi gereken o iş mi? Hani şu Kariyerimi başlatmaya söz vermiştim... Dalgaların önünde kumdan bir kale gibi yıkılmıştı.

Voyage dergisi ile gerçekleştireceğim büyük fotoğraf çekiminden sorumlu dergi editörü, tüm projeyi iptal ettiren bir cinsel taciz skandalına karışmıştı. Voyage çalışanlarının ve modellerinin giderek daha fazla korku hikayesi anlatmasıyla her haber kuruluşunun manşetinde yer alan bir soruşturma yürütülüyordu.

Belki de bir kurşunu atlatmıştım.

Ama kendimi daha çok ibretlik bir hikâyenin özeti gibi hissediyordum. Büyük işler yapmaya çalışırken garsonluk yapmaya mahkûm edilen bir kız daha.

Ama en azından... Sonunda nefes alabiliyordum.

Şu anda çalıştığım restoranın bir ünü vardı - ünlülerin gittiği bir yerdi, bir masada A sınıfı oyuncular ve modeller tepsilerini dengelerken bir masada süslü kokteyllerini yudumladıklarını görebilirdiniz.

Menajerim bana işi ayarlamıştı. Yıldızlarla hobnobing yapmamın benim için iyi olacağını söyledi.

Belki de öyleydi.

Ama çoğunlukla cinsel taciz için para almak yerine gönüllü olmuşum gibi hissettim.

Bir mesaj geldiğinde kalçamda bir vızıltı oldu ve tam olarak kim olduğunu bilerek iç çektim.

Clark.

Hâlâ birlikteydik. Ya da en azından sanırım öyleydik.

Evlilik teklifini reddettiğim için yıkılmıştı. Ve ona taşınacağımı söylediğimde daha da yıkılmıştı.

Ama bana bu işi yürütmek için her şeyi yapacağını söylemişti. Beni sevdiğini söylemişti.

Onun için o olduğumu.

Shepfield'ların benim için özenle hazırladıkları planları bozmamla ilgili söylediklerinden çok daha güzel şeyler.

"Seni nankör, bencil velet. Senin için her şeyi yaptık. Sana her şeyi verdik! Sen bir katilin kızından başka bir şey değildin. Ve ben sana adımı verdim! Bize borcunu böyle mi ödüyorsun? Sen bir hayal kırıklığısın. Bir hiçsin."

Bir katilin kızı. Bir hayal kırıklığı. Bir hiç.

Bu sözler kafamın içinde sürekli bir ilahiydi ve her gün kendime söylediğim diğer sözlerle aynı hizadaydı.

Telefonum tekrar çaldı ve cebimden çıkarmadan önce izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım.

> Seni seviyorum. Seni özlüyorum. Tek düşündüğüm sensin.

Her şeyi o kadar kolay söyledi ki.

Ve *ben* kafamda *seni seviyorum* bile diyemedim.

Suçluluk duygusu içime doldu, tadı dilimde yoğunlaştı ve beni hasta etti.

"Kızım, siparişin hazır," diye tısladı iş arkadaşım Bailey yanımdan geçerken, sıcak kahverengi gözleri patlak ve hafif deli bakışlı, yönetici şef Daphne'nin sabırsızlıkla bana baktığı arka tarafa doğru kayıyordu.

Bekleyen tabakları almak için acele ettim, bunu yapmak için restoranın neredeyse tüm mesafesini kat etmek zorunda kaldım. Mekân, birçok iç tasarım dergisini süsleyen şık ve modern bir estetiğe sahipti. Minimalist ama sofistike, yumuşak, loş aydınlatma sıcak bir parıltı yayarak mekânı sizi içine çeken davetkâr bir ambiyansa büründürüyordu. Duvarlar soyut resimlerle süslenmiş, masalar cilalı mermerle kaplanmış ve pelüş, alçak arkalıklı sandalyeler sade bir atmosfere katkıda bulunmuştur.

lüks. Bir kenar boyunca uzanan mermer kaplı bar, içecekten çok sanat eserine benzeyen zanaat kokteylleri servis ediyordu. Büyük bir cam bölmeyle çerçevelenmiş açık mutfak, müşterilerin mutfak ustalarını iş başında görmelerine olanak tanıyordu.

Kesinlikle bir bok çukuru değildi.

Adlarını zar zor telaffuz edebildiğim yemeklerin bulunduğu tepsiyi aldım ve tanınmayı bekleyen yüzlerle dolu bölümüme doğru ilerlerken masaların labirentinde gezindim.

Hollywood, New York'un tam tersiydi; oradaki zenginler abartısız şıklıklarıyla övünürlerdi. Maura bu masadaki aktrisin giydiği limon yeşili kıyafeti küçümseyerek kokluyordu. Kıyafet, öğle yemeğine hiç yakışmayan büyük bir kuş tüyü içeriyordu. Kim olduğu ya da ne giydiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama restoranın dedikodu kraliçesi Bailey, onlara hizmet ederken en azından hangi sektörden konuklar olduğunu bilmemi sağlardı.

Salatasını koyarken kadın teşekkür etmedi ama bu da olağan bir durumdu. Açıkçası bahşişler o kadar da etkileyici değildi.

Ama menajerimin istediği gibi dirsek sürtüyordum. Ve gelecek hafta küçük kampanyalar için seçmelerim vardı.

Ve nefes alabildim.

İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, bunu unutmazdım.

Restoranın kapısı her zamanki yumuşak zil sesiyle açıldı, bu gibi lüks bir yer için her zaman garip olduğunu düşündüğüm bir şeydi, ancak diğerleri ev gibi ve büyüleyici olduğunu düşünüyordu.

Ancak bu kez kapı çaldığında, odadaki atmosfer buna tepki olarak dalgalanıyor gibiydi. Sanki bir şalter aniden devreye girmiş, müessesedeki her ruhun ortak dikkatini kaynağına çekmişti. Elimde olmadan omzumun üzerinden baktım.

Gözlerim bir adama kilitlendi ve dünya olduğu yerde dondu kaldı.

Varlığı doğanın bir gücüydü, her şeyi tüketen erkekliği dikkat çekiyordu. Alnına zahmetsizce düşen kuzguni siyah saçları ve o delici yeşil gözleriyle. Bir alfa erkeğinin vücut bulmuş hali olan baskın bir hava yayıyordu. Av dünyasındaki bir avcı gibiydi ve içimdeki her içgüdü bunu biliyordu.

Bir kalp atışı için, nasıl nefes alacağımı unuttum. Bakışlarının büyüleyici baştan çıkarıcılığı beni esir almış, büyüsünün altında çaresiz bırakmıştı. O zümrüt

Gözleri, tüm sırlarımı ortaya çıkarabilecek ve beni savunmasız bırakacakmış gibi hissettiren bir yoğunlukla benimkilere dikilmişti.

Hostese doğru eğildi ve ona bir şeyler mırıldandı ama yine de gözlerini benden ayırmadı. Onu tanımıyordum. Bundan emindim.

Ama beni izleme şekli... beni tanıyor gibiydi.

Restoranın benim sorumlu olduğum bölümüne götürülürken hem büyülenmiş hem de sinirlenmiş bir şekilde ona baktım.

Olağanüstü bir şey dünyama adım atmıştı. Bunu biliyordum. İçeri girdiği anda odayı dolduran sessiz fısıltılara bakılırsa... diğer herkes de bunu biliyordu.

Ve ona yemek servisi yapmak zorunda kaldım.

Elimden geldiğince onun masasına gitmekten kaçınmaya çalıştım, tüm o ateşle yüzleşemeyecek kadar gergindim. Doldurmam gereken masalar, getirmem gereken siparişler vardı. Yuvarlanacak gümüş takımlar... Yine de tüm bu süre boyunca ona göz ucuyla bakmaktan kendimi alamadım.

Orada oturuyordu, bakışları beni izliyordu, dolgun dudaklarında eğlenceli bir sırıtış vardı, sanki ne yaptığımı tam olarak biliyordu ve beni beklemekten son derece memnundu. O orada otururken insanlar uğruyordu, sanki oradaki herkes de onun ışığından faydalanmak istiyordu.

DNA'mın her parçası onun şimdiye kadar karşılaştığım en güzel adam olduğuna ikna olmuş olsa bile, onu daha önce hiç görmediğime yemin edebilirdim. Ama büyük biri olmalıydı, ünlü biri. Yoksa restorandaki diğer ünlüler neden merhaba desin ki?

Popüler bir televizyon programında oynadığını bildiğim bir kadın, su sürahisini doldururken yanına gitti. Kadın bir şeyler söyledi ve adam başını arkaya atıp güldü. Hemen içim daraldı. İçimden kıskançlık gibi bir şey geçti.

Çünkü o kahkahanın sadece bana ait olmasını istiyordum. Benim sorunum neydi?

Kahkahası sıcak ve neşeliydi, bir yaz günündeki yumuşak bir esinti gibi havada dalgalanıyordu.

Tamamen büyülenmiştim.

Sonunda daha fazla erteleyemedim ve içinde bir sürahi su bulunan tepsi ellerimde titreyerek masaya yaklaştım. Bankta zahmetsizce uzanmış, etrafındaki alana hükmediyordu. Yaklaştıkça onu daha iyi görmeye başladım.

Her zaman koyu renk saçlı ve yeşil gözlü erkeklere karşı bir şeyler hissetmişimdir. Grup evinde çocukken yaşadığım aşkı suçladım. Bir tipim vardı ve

çok uzak bir girişim...örnek olarak: Clark.

Ama bu adam benim fantezim gibiydi. En yaramaz hayallerim gerçeğe dönüşmüştü. Cazibenin yürüyen vücut bulmuş hali.

Koyu renk, karmakarışık saçları bir gece yarısı fırtınası gibiydi ve güneş ışınlarıyla öpülmüş gibi görünen altın sarısı teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Uzun, koyu kirpiklerin çerçevelediği yeşilin büyüleyici bir tonu olan gözlerinde bir parça yaramazlık ve bir parça tehlike vardı.

Kıyafetleri üzerindeyken bile, oldukça yapılı bir vücuda sahip olduğu gerçeği

-Mükemmel olmasa da fiziği gizlenemezdi. Gıcır gıcır beyaz V yakalı bir gömlek giymişti ve bu gömlek yontulmuş göğsüne yapışarak her bir kas ve kıvrımı vurguluyordu. Boynundan sarkan siyah bir haç kolye dikkatleri köprücük kemiğinin keskin hatlarına çekiyordu. Bilekleri bir dizi bilezikle süslenmişti ve o hareket ettikçe bu bilezikler usulca şıngırdıyordu.

Vücudum onun varlığına içgüdüsel bir tepki verdi, kontrol edemediğim ilkel bir tepki. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde, orman yeşili gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi, göğüs uçlarım giysilerimin altında sertleşti, elektrik yükleri tenimde zum yaptı. Kalbimin her atışında nabız gibi atan bir ihtiyaçla ağrıyan göbeğim yumuşadı. Kalçalarımın arasındaki inkar edilemez ıslaklığı hissedebiliyordum, yaydığı ham çekiciliğe karşı yasak bir tepki.

Beni nefessiz bırakan ve onun dokunuşunu arzulamama neden olan şehvetli bir büyüye kapılmıştım.

Onun için yanıp tutuşuyordum. Çaresiz. I-

"Merhaba," diye mırıldandı ve külotum sırılsıklam olmuştu.

Sesi şehvetli bir okşayıştı, tenimde dans eden ürpertiler gönderen kadifemsi bir fısıltıydı.

Cevap vermek için birkaç kez ağzımı açtım ama ağzımdan çıkacak tek şeyin bir inilti olmasından korkuyordum.

"Merhaba," diye kekeledim sonunda, içten içe ne kadar ezik olduğumu düşünüp irkildim.

Telefonum kalçamda vızıldadı. Bana tatlı, seksi bir erkek arkadaşım *olduğunu* hatırlatıyordu. Önümde uzanan adamın kalbime Clark'ın verebileceğinden çok daha fazla zarar verebileceğine dair bir his vardı içimde.

Böyle bir adamın benimle ilgilenme ihtimali yoktu. Yani... ne diyordum ben?

O zaman yakışıklı yabancının eğlenen bakışlarının açlıktan alev alev yanan bir fırına dönüştüğünü fark ettim. Sanki beni gözleriyle soyuyor, hayal gücü vücudumu o anda ve orada ele geçirebileceği tüm yollarla çılgına dönüyordu.

Bu tür erkekleri sayısız aşk romanında okumuştum, yakalanması zor bir rüya olarak tasvir edildikleri, sizi ihtiyatı elden bırakıp cazibelerine teslim olma arzusuna sürükleyen bir tür alfa erkeği mükemmelliği. Her zaman onların var olmadığını, sadece sayfalardaki karakterler, bir yazarın hayal gücünün ürünü olduklarını düşünmüştüm.

Oysa karşımda bu fantezinin canlı bir örneği duruyordu. Tanıdığınız bir yabancı, onunla geçireceğiniz bir gece rüyalarınıza girebilirdi; sizi nefessiz bırakacak ve sonsuza dek değiştirecek unutulmaz bir karşılaşma.

SENİN BİR ERKEK ARKADAŞIN VAR, diye kafamın içinde bir ses bağırdı.

Bunu anladım... Sadece şu anda adını hatırlamakta zorlanıyordum.

Ari

O bir yıldırım gibiydi, lanet kalbimi kırdı.

Güzellik. Bana ve odadaki diğer tüm erkek ve kızlara çift çekim yaptırdı.

Hemen önümdeki masanın üzerinde duran çatalla hepsinin gözlerini oymak istedim.

Benim içim ve sikim çığlık atıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, o deli herifi zapt etmek için tek yapabildiğim buydu.

Altın rengi saçları sanki kendi akılları varmış gibi yüzünün etrafında dolanıyordu ve gözleri? İki fincan kahve gibiydiler diyelim - bir bakışta uyanıyor ve harekete geçmeye hazır oluyordunuz.

Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. Her santimi, denesem bile karşı koyamayacağım bir çekim gücüne sahipti.

Karşı koymaya çalıştığımdan değil. Aptal değildim.

Ona olan çekimim bir yük treni gibiydi, güçlü ve amansızdı ve aletim o kadar sertleşmişti ki pantolonumun yırtılacağından korkuyordum.

O reklam panosunu gördüğümden ve o olduğunu anladığımdan beri ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. Sanki çocukken ortadan kaybolduğundan beri nefesimi tutuyormuşum gibi.

Ve şimdi nefes vermekte özgürdüm.

Dallas yolu boyunca ilerliyordum, şehrin silueti önümde uzanıyordu, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen binalar ve ışıklardan oluşan geniş bir labirent. Bir kavşağa yaklaştığımda bakışlarım yol kenarındaki reklam panolarına kaydı. Fast food'dan lüks arabalara kadar her şeyin reklamı yanıp sönüyor, her biri yoldan geçen sürücülerin dikkatini çekmek için yarışıyordu.

Ama sonra bir reklam panosu dikkatimi çekti ve inanamayarak frene basmama neden oldu.

İşte oradaydı, hayattan daha büyüktü, on yılı aşkın bir arzunun ve özlemin vücut bulmuş haliydi. Etrafına devasa bir leopar sarılmıştı, vahşi gözleri kameranın objektifinin ötesindeki bir şeye kilitlenmişti - bir tür parfüm reklamıydı.

O olduğunu hemen anlamıştım, Layla, kaybettiğim kız. Sevdiğim tek kız.

Milyonlarca anı geri geldi... uzun zamandır gömdüğüm ve unutmaya çalıştığım anılar.

Blake'i bulduğum anı yeniden yaşarken başımı salladım. Onu kaçırmak ve benimle birlikte uzak bir adaya götürmek şu anda kötü bir fikir gibi görünmüyordu.

Çünkü artık onu bulmuştum... Artık nefes alabiliyordum... Bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğimden emin olabilirsin.

"Adın ne senin, günışığım?" Onu yakalayıp sürükleyerek götürmek yerine sordum.

Bu arada bunun için bir madalyayı hak ettim.

Sanki bu lakaptan nefret ediyormuş gibi kaşlarını çattı. Bunu çalışmam gerekecekti. Ama ona baktığımda başka bir şey düşünmek zordu. Sanki o kadar yağmurdan sonra nihayet gelen güneş ışığıydı.

Bana bak, şiirsel konuşuyorum. Bir dahaki konuşmamızda Lincoln'e ne kadar zeki ve sanatçı olduğumu hatırlatmam gerekecek.

"Adım *Blake* ve bugün size ben hizmet edeceğim," dedi profesyonel ama çok kararsız bir ses tonuyla. Kendi kendime sırıttım çünkü *Sunshine* kesinlikle benim ondan etkilendiğim kadar etkilenmişti.

Ayrıca yeni favori şeyimi de bulmuştum... Onun konuşmasını dinlemek.

Sesi belli ki küçük bir kız olduğu zamanlardan bu yana değişmişti... ama beni en başından beri içine çeken o eşsiz cazibesi hâlâ vardı. O zamanlar bile içimdeki çocuk sihri bulduğumu fark etmişti.

Günlük spesiyallere geçmeden önce lezzetli alt dudağını ısırdı. Taco ya da biftek demediği için hiçbiri ilgimi çekmiyordu ama yine de başımı salladım. Söylediği her şeyi dinleyebilirdim aslında.

"Efendim?" dedi ve ona baktığımı fark ettim... hayretler içinde kalmıştım. "Sizinle öğle yemeği yiyebileceğim özel bir gün var mı?" Şakayla karışık söyledim. Çünkü gerçekten de o kadar aptalmışım meğer.

Yüz hatlarının soğuklaşmasını izledim, yanlış anlaşılmaya yer bırakmayan açık bir reddedişti bu. "Ben satılık değilim," diye karşılık verdi ve net bir reddedişle arkasını döndü.

Acı bir gülümsemeyle, o uzaklaşırken ona baktım. Arkadan görünen manzara da en az önden görünen kadar büyüleyiciydi.

Bu iyiydi. Bütün bu kefaret olayını yapabilirdim. Yine de ilk karşılaşmamızda benden nefret etmesini sağlamadan planıma konsantre olmam gerekiyordu. Genelde bundan daha çekiciydim.

Onu Dallas'taki o reklam panosunda gördükten sonra hemen Google'a girmiş, yıllarca süren hüsnükuruntu yüzünden çıldırmadığımdan emin olmak için reklam kampanyasının peşine düşmüştüm. Üniversiteden mezun olduktan sonra elime kaynak geçer geçmez Layla'nın n e r e y e kaybolduğunu araştırmıştım. Ve tek bir ipucu bile bulamamıştım. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Ya da öldü.

Yıllar boyunca bu düşünce kafamın içinde dolaşıp durdu, her ne kadar onun dışarıda bir yerlerde, grup evinde yaşadığından çok daha iyi bir hayat sürmesini umsam da.

Yine de Google'dan kampanya modelinin adının Blake Shepfield olduğunu öğrenmiştim. Lincoln'ün tüyler ürpertici özel dedektifinin de yardımıyla Blake'in evlat edinildiğini ve bunca yıldır New York'ta yaşadığını öğrendim... ve evlat edinildikten sonra isminin yasal olarak değiştirildiğini... ancak özel dedektif eskiden isminin ne olduğuna dair ayrıntı bulamadı.

Bu çok şeyi açıklıyor.

Artık var olmayan birini bulamazsın.

Tüm bu bilgileri öğrenememiş olsaydım bile, yine de o olduğunu bilirdim. Kimsenin böyle gözleri yoktu. Ondan başka kimsede.

Menekşe rengine dönüşen koyu mavinin büyüleyici bir tonu olan gözleri daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Şafaktan hemen önceki gece gökyüzünün uçsuz bucaksız genişliği gibi, sonu yokmuş gibi görünen bir derinliğe sahiptiler. Uzun, koyu kirpiklerin çerçevelediği esrarengiz gizem havuzlarıydı.

Bu da onların yoğunluğunu vurgulardı. Bana baktığında, ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissederdim ve çocukken bile korkum beni eksik bulmasıydı.

Onun bana doğru döndüğünü görünce daha dik oturdum ve yiyebileceğim bir şey olup olmadığını görmek için menüye çılgınca baktım. Burası süslü bir yerdi. Kendimi her zaman böyle yerlerdense duvardaki bir delikte tıkınırken daha rahat hissetmişimdir.

Ama *onun* olduğu yer burasıydı. Ben de burada olacaktım.

"Ne istediğine karar verdin mi? Yoksa daha fazla zamana mı ihtiyacın var?" diye sordu soğukkanlılıkla, belli ki kelime kusmalarımdan sonra hala benden hiç etkilenmemişti.

"Ben frites biftek alacağım," dedim ve "frites" kelimesini telaffuz ederken bakışlarında gördüğüm küçük eğlence parıltısı karşısında içimden yumruklarımı sıktım.

"Patates kızartması olur mu?"

"Rus olanlardan var mı? Onların daha iyi olduğunu duymuştum."

Bu sefer homurdandı ve yüzümdeki geniş sırıtışın saçma olduğunu biliyordum... ağzımdan çıkan her şey gibi, ama en azından artık bana kızgın değildi.

"Korkarım Rusçamız kalmadı," dedi, şimdi güzelce gülümseyerek.

"Mmmh. Hayatta kalacağım," diye düşündüm ve kendimi öne doğru eğilmiş buldum çünkü

O kadar sarhoş ediciydi ki. "Yine de bir bardak su alabilir miyim? Kavruldum."

Beni beklemesi fikrinden nefret ediyordum ama bunu daha sonra telafi etmek zorunda kalacaktım. Yapacak işlerim vardı.

"Ah, tabii ki!" diye bağırdı, gözleri irileşmişti, sanki başının belaya gireceğinden korkmuş gibiydi. Koşarak uzaklaştı ve aceleyle geri dönmeden önce bir su sürahisi kaptı.

Kendimi koltuğumda tutmak çok zordu. Öne fırlamak, onu omzuma atmak ve buradan götürmek istedim.

Ama plan buna izin vermedi.

Bardağımı daha uzağa ittim ve yeniden doldurmasını kolaylaştırmak için bilerek elime almadım. Böylece suyumu doldurmak için masanın üzerine eğilmek zorunda kaldı, ben de birkaç dakika önce baktığını gördüğüm telefonu cebinden daha kolay çıkarabildim.

Çocukken yıllarca sokaklarda yankesicilik yapmak bunu kolaylaştırmıştı. Fark etmedi bile.

"Gidip siparişinizi vereyim," diye mırıldandı Blake, yanakları hafifçe kızarmıştı, umarım bana ne kadar yakın olduğunu fark etmiştir.

Uzaklaşırken onu hüzünle izledim ve sonra kucağımdaki telefona baktım. Bu aslında aklıma gelen planın çok daha basit bir versiyonuydu. Telefonuna girip bir şeyleri değiştirmesi için birini tutmam gerektiğini düşünmüştüm ama Bayan Günışığı'nın telefonunda şifre yoktu. Onunla siber güvenlik hakkında başka bir tarihte konuşmam gerekecekti.

Rehberine göz attım, Clark'ın (özel dedektiften öğrendiğim erkek arkadaşı) bugün kaç kez aradığını ve mesaj attığını görünce içten içe öfkelendim. Numarasını engelledim ve kendi numaramla "Clark" olarak etiketlediğim yeni bir kişi oluşturdum. Bir saniye sonra, özel dedektifin bana bahsettiği takip uygulamasını onun telefonuna indiriyordum. Bu sayede gönderdiği ya da aldığı tüm mesajları ve uygulama etkinliklerini görebilecektim. İyi bir önlem için Clark'ı sosyal medya uygulamalarında engelledim.

İşte. Mükemmel. Bugünün iyi bir gün olacağını biliyordum. Az önce yaptığım şey, onu elde etmek için yapacağım şey... hayal panomda gördüğüm şeyler değildi, ama hey, elindekiyle çalışırsın.

Restoranı tararken, onun diğer masalarla meşgul olduğunu gördüm. Bu bana aldığı mesajlar hakkında araştırma yapmam için biraz zaman verdi. Kızım, bir oda arkadaşı ve ara sıra dışarı çıktığı birkaç model arkadaşı dışında çoğunlukla yalnız biriydi. Dosyasında mankenlik ajansının gözlemleri de yer alıyordu ve bu gözlemlerde "sosyal ortamlarda rahat olmadığı" belirtiliyordu. Sahip olduğu arkadaşları da pislikti. Mesajlarda bile bunu anlamak kolaydı. Bu işe yaramayacaktı.

Yine de beni en çok kızdıran Clark oldu. Kankası ona her gün onu sevdiğini söylüyordu.

Derin nefes al, Ari. Yakında gitmiş olacak.

Gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekti ve onun neredeyse yemeğimle birlikte masaya gelmek üzere olduğunu fark ettim. Telefonu hızla kucağıma bıraktım ve ona kazanan bir gülümseme olduğunu umduğum bir bakış attım.

"Buyurun," dedi parlak bir sesle, ama insanların yabancılara karşı kullandığı o mülayim üslupla.

Artık onun için bir yabancı olmamak için sabırsızlanıyordum. Onun en iyi arkadaşı, her şeyi olmak istiyordum.

Kabul edebileceğim tek son buydu.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Uzaklaşmak için döndüğünde sordum. Cevabı zaten biliyordum ama benimle konuşmasını çok istiyordum.

"Sadece birkaç hafta. Buraya yeni taşındım," derken yine kızardı ve ben neden kızardığından emin olamadım. "Bu bir dolgu işi."

"Modellik yapmaya mı çalışıyorsun?" Tahmin ediyormuş gibi davrandım. Kızarması derinleşti. "Ben yürüyen bir klişeyim. Biliyorum."

"Normalde öyle olurdu. Ama seninki gibi bir yüzle, günışığım... Yakında o süper modellerden biri olacağından hiç şüphem yok."

Yüzü bir an için karardı... ve merak ettim, acaba bunu istiyor muydu?

"Evet, bu inanılmaz olurdu," diye mırıldandı sonunda.

Ama sesi pek heyecanlı gelmiyordu.

"Biliyor musunuz? Ben de buraya yeni taşındım. Bu da demek oluyor ki kanka olmalıyız."

Bu sefer yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. Ve homurdandı! İçimden bir yumruk daha attım... çünkü zaferleri kutlamaya inanırdım.

"Kankalar, ha?"

"Evet," dedim ciddiyetle, vurgulamak için başımı salladım. "Ben gerçekten iyi bir kankayım. Herkes öyle söylüyor."

"Yani herkesle kanka mısın?" Gözlerim büyüdü.

"Şey, hayır," diye kekeledim. "Aslında şu anda sadece bir tane en iyi arkadaşım var. Ama o bana en iyisi olduğumu garanti ediyor. Ama bu görev için gerçekten hazır olduğumu düşünüyorum." Şu anda ağzımdan ne çıkıyordu lan? Tüm insanlık için bir utanç kaynağıydım.

"Üst üste bu kadar çok BFF dediğimize inanamıyorum," diye kıkırdadı ve sonra birden sertleşti.

Baktığı yere doğru baktım ve yavru köpek yemiş gibi görünen sert yüzlü bir kadının bize doğru geldiğini gördüm.

Blake aceleyle başka bir masaya geçmeden önce, "İşe dönmem gerekiyor," dedi.

Şimdi hiç mutlu değildim. Blake'le konuşmak istediğim milyonlarca şey daha vardı.

"Bay Lancaster, Bayan Shepfield'ın davranışı için özür dilerim. Kendisiyle ilgilenilecek," diye mırıldandı işletmenin müdürü olduğunu tahmin ettiğim kibirli kadın.

"Uğraşacak bir şey yok hanımefendi," dedim. "Aslında şimdiye kadar aldığım en iyi servis. Bunu bırakırsanız aptallık etmiş olursunuz." *Aptal* vurgusu yaptığımda yüzünün utançla kızarmasını izledim.

Ayağa kalktım ve masaya bir miktar para attım, bu süslü yemeğin maliyetinden çok daha fazlasıydı, bu yüzden kızım da açıkça harika bir bahşiş alacaktı.

"Yemek için teşekkürler," diye mırıldandım, aslında yememiş olmama rağmen. Restoranın önüne doğru yürüdüm ve bunu yaparken Blake'e son bir kez daha baktım.

Gömleğinin önünden büyülenmiş gibi görünen bir pisliğin suyunu doldururken bana da bakıyordu.

Kendimi uzaklara sürüklemek için tek yapabildiğim buydu.

"Sanırım garson kız telefonunu düşürdü," dedim hostese, çaldığım telefonu ona uzattım ve bunu yaparken onun "lütfen beni şimdi becer" bakışını görmezden geldim.

"Maximus 5000", nam-ı diğer "Küçük Ari", bulunduğuna göre artık başka kimseyle ilgilenmiyordu.

Restorandan çıkar çıkmaz ve kaldırımdan arabama doğru yürürken Lincoln'e mesaj attım.

Ben: Sadece arkadaşının sanatsal ve zeki olduğunu bilmeni istiyorum.

Lincoln: Oh gerçekten...

Ben: Ben de kendimi çok kontrol ederim.

Lincoln: Tamam, kimsiniz? Ari Lancaster'ın telefonunu kim aldı?

Ben: Hayır, ben ciddiyim. Blake tam önümdeydi ve ben tüm dürtülerimi kontrol ediyordum. Ve onun hakkında şiirsel konuşuyordum. Gördün mü... sanatsal ve zeki.

Lincoln: Bu soruyu sormaya korkuyorum ama tam olarak hangi dürtüleri kontrol ediyordunuz?

Ben: Onu ıssız bir adaya kaçırmak, tabii ki.

Düşündüğün kadar zeki olmadığını işte böyle anlıyorum dostum.

Ben: Alay. Ne? !!!!

Lincoln: Kızdan "kaçma" şansı verilirse... cevap her zaman evettir.

Ben: ...

Lincoln: ...

Ben: Bunu aklımda tutacağım.

Arabama bindiğimde tam da bunu yapmayı hayal ettim. Bunu kesinlikle aklımda tutacağım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

BLAKE

Torestorandaki muhteşem yabancının dünyamı ateşe vermesinden bu yana bitmek bilmeyen üç gün geçmişti. Bu arada Clark bir insan emojisine dönüşmüş, mesajlarıma sadece 'evet' ve 'hayır', önceki haftalardaki çılgınca mesajlaşmaları tamamen yok oldu.

Yabancının adının ne olduğunu bile bilmiyordum. Öğrenmek kolay olurdu ama günaha girmekten mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Adını öğrenmek bunu yapmamı zorlaştıracaktı. Bunu biliyordum çünkü adı olmasa bile, için için yanan bakışları ve heyecan verici varlığı düşüncelerimden ayrılmayı reddediyordu.

Günüm amansız bir eziyetle geçmişti, menajerimden gelen ve peşinde olduğum bir işi *daha* alamadığımı söyleyen bir telefon ve ardından Maura'dan gelen ve "zavallı bir hiç" olmayı bırakıp eve ne zaman geleceğimi öğrenmek isteyen sert bir mesajla daha da kötüleşmişti.

Evrenin peşime düştüğünü, tatlı erkek arkadaşım dışında bir erkek için yanıp tutuştuğum için beni cezalandırdığını düşünmeden edemiyordum.

En az üç kez kıçımın ellendiği restorandaki yorucu vardiyamdan sonra nihayet eve döndüğümde uçurumun kenarında sallanıyordum. Lüks, daha iyi davranış anlamına gelmiyordu.

Ama bunu Shepfield'larla yaşadığım için zaten biliyordum.

Dairemin kapısının önünde durdum ve içeriden gelen gürültülü müziği dinlerken iç geçirdim.

Ev arkadaşım Charlotte'un evde olduğu belliydi. Ve benim enerji seviyem onunla başa çıkmak için gereken yerde değildi.

Dairemize adım atmak bir kasırgaya girmek gibiydi. Charlotte, T Swift'in "Karma" şarkısı eşliğinde dans ediyor, Waldo ise havlayarak onun etrafında çılgınca zıplıyordu. Kapının girişinde durdum ve gördüklerime baktım.

Charlotte bir ateş topuydu, kişiliği uzun, ateşli kumral saçları ve ela gözleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Benim utangaç, kendinden emin olmayan kişiliğimin tam tersiydi. Ajansımdaki başka bir modeldi, taşınmadan önce tanımadığım biriydi. Şimdiye kadar onun tarafından hoş bir şekilde şaşırtılmıştım, eğer bunalmış olsaydım. O, bulaşıcı enerjisiyle bir odayı aydınlatabilecek türden bir insandı, ben ise onların enerjisini tüketiyor gibiydim.

Belki de birbirimiz için mükemmeldik.

Beni görür görmez tiz bir çığlık attı ve piyango kazanmış gibi bir çift bilet sallayarak bana doğru koştu. Waldo'ya sarılmak için uzandım, hem üzerime atlamasını önlemek hem de mükemmel köpeğime biraz sevgi vermek için iyi bir yoldu.

"Blake, buna inanamayacaksın!" Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Cobras'ın açılış gecesine biletlerim var ve şuna bir bak!" Sehpanın üzerindeki bir şeye uzandı ve kısa süre sonra dudaklarında muzip bir sırıtışla arkasında "Lancaster" yazan formaları salladı.

Genelde davetleri geri çevirmekte ustaydım. Dışarıdaki geceler asla istediğim gibi bitmezdi. Her zamanki gibi yorgunluk ve baş ağrısı hakkında bir şeyler söylemek için ağzımı açtım... ama Charlotte bu gece hiçbir şey yapmıyordu.

"Blake, sürekli çalışıyorsun ve benimle neredeyse hiç dışarı çıkmıyorsun. Oda arkadaşı bağına ihtiyacımız var! Ve bugün Burberry'de yeni bir iş buldum. Bunu kutlamalıyız! Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

İçimde bir şeyler sıkıştı... çünkü Burberry işi, alamayacağımı öğrendiğim işti. Ama bu his muhtemelen gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü arkadaşının başarısına üzülen bir kız olmak istemiyordum.

Ben daha bir şey söyleyemeden Charlotte kollarını kavuşturdu ve bana kararlılığını haykıran bir bakış attı. "Blake, dünyadan saklanmaya devam edemezsin. Gidiyoruz ve bu son sözüm! Seni bu daireden sürükleyerek çıkaracağım."

Tamam, bu kız biraz belalı biriydi. Bu da dudaklarımda isteksiz bir gülümsemeye neden oldu. "Tamam, tamam, gideceğim," demeye başlamıştım ki kızın beni yakalamasıyla yere yığıldım. Kulaklarım onun ciyaklamalarından asla kurtulamayacaktı. Ben onun altından kalkmaya çabalarken Waldo ikimizi de ıslak, özensiz öpücüklere boğdu.

Burada çok fazla dokunuş var.

Sonunda üzerimden sıçradı ve tam da "Style" başlarken küçük bir salınım yaptı. "Destansı olacak! Herkes bu şarkıyı

Lancaster takımda olduğu için bu maça bilet aldım. Onu ve Davis'i yan yana görmek... Bayılabilirim." Kasıklarını tuttu ve sanki söz konusu oyuncular şu anda bizimle odadaymış ve aletlerini tatlı noktaya yönlendirmeye çalışıyormuş gibi garip bir kalça hareketi yaptı.

Charlotte suçlulukla, "Tamam, on dakika içinde çıkmamız gerekiyor," dedi ve ilk kez onun mükemmel bir şekilde giyindiğini, benim ise saatlerdir terlediğimi fark ettim. Ve yemek gibi kokuyordum. Ölümcül bir kombinasyon.

Fikrimi değiştirip geri çekilmek istiyordum ama eliyle dudaklarımı kapattı ve beni yatak odama giden koridora doğru itmeye başladı.

"On dakika, Blake. Beni sevimli kıçını buradan sürüklemek zorunda bırakma, genç bayan."

Geçirdiğim boktan günü düşününce bir mucize gibi kıkırdadım ve o da koridorda dondu kaldı.

"Az önce güldün mü?" diye sordu, sesi şok olmuş gibiydi.

Kıkırdamam kaşlarımı çatmama dönüştü ve banyoya girip kapıyı arkamdan çarparak kapattım, kahkahası kulaklarımda çınlıyordu.

On beş dakika sonra kendimi biraz olsun toparlamayı başarmıştım ve bir Uber'e binip Los Angeles trafiğinde Cobras arenasına doğru yola koyulduk.

"Lancaster'ın hikâyesi nedir?" Takım hakkında bir şeyler bilmem gerektiğini düşünerek Charlotte'a sordum. Ben de bir futbol taraftarıydım ama bu gece için hokeyi seviyormuş gibi davranabilirdim.

Yaramazca sırıttı ve şoförün rahatsız bir şekilde koltuğunda kaymasına neden olan garip bir inleme sesi çıkardı. "Aslında çılgın bir hikâye. Seçildiğinden beri Dallas Knights'ın yıldız savunma oyuncusu ve geçen yıl onlarla kupayı kazanmış. Sonra birdenbire Los Angeles'a takas olmak istiyor."

Şaşkınlıkla mırıldandım. "Bu çok garip. Şampiyonluk kazandıktan sonra neden böyle bir şey yapsın ki?"

Charlotte omuz silkti. "Kimse gerçekten bilmiyor. Bu bir gizem. Ama inan bana Blake, o ligdeki en iyi defans oyuncusu ve herkes onun gelişini heyecanla bekliyor. L.A. taraftarları için bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

Ona heyecanlı bir sırıtma olduğunu umduğum bir bakış attım, sonra geçen şehir ışıklarına baktım, onun devam eden konuşması rahatlatıcı bir arka plan oluşturdu.

Sür.

Ari

Bu gece o geceydi. NHL sezonunun ilk maçı
Lanet olası Kobralar.

Ve gergindim.

Ki bu hiç olmadı. Ben Bay Havalı'ydım. Bay Toplanmış. Gergin olmayı Lincoln'e bıraktım.

Tamam, bu biraz abartı oldu. Lincoln da gergin değildi. Ama yaz sonundaki takasım ritmimi bozmuş, yeni takım arkadaşlarımla ideal olandan daha az antrenman yapmama neden olmuştu. Blake'in reklam panosunu Stanley Cup galibiyetinden sonraki hafta gibi görmek güzel olurdu. Anlarsınız ya?

Çok az tanıdığım, içlerinden birinden *nefret ettiğim* bir grup adamla buza adım atıyordum ve beklentilerin ağırlığı omuzlarımda asılı duruyordu. Eğer gelecek yıl Dallas'a geri dönme şansım olsun istiyorsam, mükemmel bir sezon geçirmeliydim, hatta mükemmel bir sezon. O kadar iyi olmalıydım ki Dallas beni affetmeli ve geri kabul etmeliydi.

Aynada kendime baktım ve çok canlı mor ve sarı bir üniforma giymiş olduğum gerçeğiyle yüzleşmeye çalıştım. Ve göğsümde kocaman bir yılan vardı. Biftek yerine soğuk yulaf ezmesi yemek gibiydi. Her şey yanlış geliyordu. Bence mavi ve beyaz *çok* daha iyi bir renk kombinasyonuydu. Şövalye amblemi, bir oyuncu olarak kim olduğumun dokusuna işlenmiş bir onur rozetiydi.

Şimdi, işte buradaydım, *Kobralar* ekibinin bir parçasıydım ve bu asil atımı sürünen bir yılanla değiştirmek gibiydi.

Ve yılanlardan hep nefret etmişimdir.

Kısa bir an için umutsuzluk tenimi kapladı. Bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissettim, önümde ne olduğundan emin değildim. Şüpheler, zihnimin arkasındaki sinsi fısıltılar gibi içeri sızdı ve her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini sorguladı. Ya onu geri getiremezsem? Ya birden hokeyde berbat olursam?

Bunu duyunca kendi kendime kıkırdadım ve garip hissi üzerimden attım. Evet, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Kendimden şüphe etmeyi göze alamazdım, şimdi değil.

Kararlı bir iç çekişle telefonuma uzandım ve en iyi arkadaşıma bir mesaj attım. Şu anda onun bilgece bilgeliğinden biraz faydalanabilirdim.

Ben: Mor ve altından nefret ederim.

Bu doğru. Seni yıkar.

Siktir git. Sözünü geri al. Mor ve altın rengi içinde harika görünüyorum. Herkes öyle düşünüyor.

Lincoln: ...

Ben: Tamam, herkes böyle düşünüyor mu bilmiyorum. Hadi bunu kitle kaynaklı yapalım.

Lincoln: ?

Monroe'yu sohbete ekledim ve bir selfie gönderdim.

Monroe, mor ve altın rengi giymeme ne diyorsun?

Lincoln: Monroe mu? Onunla konuşma. Bu soruya cevap verme.

Monroe: Mor ve altını çok severim.

Lincoln: Ama mavi beyazlı benden daha fazla değil... değil mi? Değil mi?

Ben: İnsanlar konuştu. Mor ve altın rengi bana yakışıyor.

O senin halkın değil. O benim halkım. Monroe, ona senin onun halkı olmadığını söyle.

Bekle, ona hiçbir şey söyleme!

Monroe: Sigh.

Ben: Zafer turu atan bir atletin gif'i.

Lincoln: orta parmak emojisi

Ben: Mor ve altından hala nefret ediyorum.

Biliyorum. Bir yıl, dostum.

Ben: Bir yıl.

Bu gece onları öldür. Sende bu var.

O mesajdan sonra kocaman bir kalp gönderdim, çünkü birine onu çok sevdiğinizi söylemek için başka ne yapardınız?

Bir gırtlak sesi duyuldu ve telefonumdan başımı kaldırıp manik bir sırıtışla ona baktığımı fark ettim. Walker orada durmuş, Disney prensi gibi kapıya yaslanmıştı.

"Maça hazır mısın?" diye sordu o tipik, sıradan Walker tarzıyla.

"Evet. Bastır Kobralar!" Coşkuyla söylemeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, biraz düz çıktı.

Walker birdenbire ayaklarının üzerinde duramayan bir köpek yavrusu gibi beceriksizce kıpırdandı. Bir kaşımı kaldırdım ve ne söyleyeceğini bekledim.

"Şey," diye başladı, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Garip hissediyor olmalısın, biliyorum... Lincoln'le maçtan önce yaptığınız ve benim de yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Oh, bu iyiydi. Neredeyse heyecandan ayağa fırlayacaktım. "Evet!" Heyecanımı kontrol edemeyerek haykırdım.

"Tamam, ne oldu?" Walker kararlılıkla sordu.

Lincoln ve benim oyun öncesi bir ritüelimiz yoktu. Biz temelde sadece belalıydık ve belalılık başlı başına bir ritüeldi. Ama bu iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

"Bu biraz tuhaf," diye uyardım ama Walker dikkatle başını salladı. "Linc ve ben... bunu atlatıyoruz," dedim, sesim çok düzgün olduğu için bir Oscar'ı hak ediyordum.

Walker gözlerini kırpıştırdı. "Silkindin mi?" diye tekrarladı, sesi inanmazlıkla karışıktı.

Sırıttım. "Güven bana, harikalar yaratıyor. Ama hey, bu Linc ve benim aramda bir şeydi. Walker ve benim aramda olmak zorunda değil, biliyorsun değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi hızla, ellerini kaldırarak. "Bunu atlatabilirim. Hadi yapalım şu işi. Seni maça hazırlayalım."

İhtiyacım olduğunda lanet olası kamera neredeydi? Bu arada kimsenin annesi alınmasın; böyle bir şey yapmayalı yıllar olmuştu. Ve Blake'i geri aldığıma göre anneler benden sonsuza kadar uzaktı.

Sanırım anne olana kadar.

Sikeyim. Şimdi sertleşme, Ari.

Telefonumu elime aldım ve "Shake It Off" çalma listemi açıp sesi sonuna kadar açtım. Taylor Swift'in bulaşıcı ritmi odayı doldurdu ve her Swiftie'yi gururlandıracak abartılı bir sallanmaya başladım. Walker bir an tereddüt etti, sonra kendini kaptırdı. Onun garip hareketleri yavaş yavaş aptalca bir dansa dönüştü ve çok geçmeden ikimiz de

Kimse izlemiyormuş gibi dans ediyordum. Birinin gelip gelmediğini anlamak için kulağımı dört açtım ve ayak sesleri duyduğumda rahatça durdum ve havalı bir aygır gibi duvara yaslandım.

Kapı açıldı ve takım arkadaşlarımızdan bazıları içeri girdi, Walker'ın Tay-Tay'a yaptığı "robot" gösterisi karşısında oldukları yerde durdular.

Çeneleri düştü.

Şaşkın ifadeleri karşısında kahkahalara boğuldum ve Walker cırtlak bir sesle durdu, takım arkadaşlarına bakarken yanakları kızarmıştı.

"Güzel hareket, Walker," dedim ve yavaşça alkışladım.

"Ne. O-" diye kekeledi Walker, sonra da bana bıkkın bir bakış fırlattı.

Walker'ın "hamleleri" kulaktan kulağa yayılırken, diğer oyuncular odaya doluşurken ona ciddiyetle "Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedim.

Walker cevap veremeden Koç içeri girdi, varlığı hemen dikkatleri üzerine çekti. Herkes çabucak ayıldı.

"Beyler," diye başladı, gözleriyle salonu tarayarak, "bu gece sezonun ilk maçı. Yeni bir yolculuğun başlangıcı. Buraya gelmek için yorulmadan çalıştık ve şimdi dünyaya neyden yapıldığımızı gösterme zamanı."

Durakladı, o anın ciddiyetini kavramaya çalıştı. "Unutmayın, biz sadece bir takım değiliz; biz bir aileyiz. Bu buzda birlikte savaşırız, birlikte kan dökeriz ve birlikte kazanırız. Kobraların bir mirası var ve bizim görevimiz bunu korumak. Dışarıdaki taraftarlar, onlara asla unutamayacakları bir sezon yaşatmak için bize güveniyor."

Koçun sesi daha da yoğunlaştı, gözlerinde kararlılık ateşi yanıyordu. "Size her vardiyanın, her pasın, kaleye atılan her şutun önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok. Ama size şampiyon olacak yeteneğe, beceriye ve yüreğe sahip olduğunuzu hatırlatacağım. Kendinize inanın ve birbirinize inanın. İçgüdülerinize güvenin ve her şeyinizi buzun üzerine bırakın."

Bir kez daha durakladı, oda yüklü bir enerjiyle doldu. "Bu gece sadece kendimiz için oynamıyoruz; bu şehir için, Cobras'a inananlar için oynuyoruz. O yüzden sahaya çıkın ve onlara asla unutamayacakları bir gösteri sunun. Zaferi eve getirelim çocuklar!"

Harika bir konuşmaydı ve hepimiz kükreyerek avazımız çıktığı kadar "Kobralar" diye bağırırken, bir anlığına o ilk maç heyecanını hissedebildim.

Tıpkı Şövalyeler'le her zaman olduğu gibi.

Ama sonra köşedeki Soto'yu fark ettim, alaycılığı çok belirgindi. Ve *tüm* mutlu hislerim yok oldu.

Buza giden koridorda ilerlerken kendime, *bu gece Blake'i görebileceğin gerçeğine odaklan*, dedim.

Ve bilemezsiniz ama bu sonunda kendimi iyi hissetmem için yeterli oldu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

ARI

Buzun keskin soğuğu teçhizatıma sızarak beni iki duble espressodan daha iyi uyandırdı. Arena bizim girişimizle coşkulu bir koroya dönüştü ve enerji bana gelgit gibi çarptı.

Dalga, sağır edici bir tezahürat ve bir rock konserine rakip olabilecek alkışlar. Bu öyle bir alkıştı ki, kulak zarlarınız onların yaşam tercihlerini sorgulamaya başladı.

Patenlerimin altındaki buz, yeni cilalanmış bir dans pisti kadar pürüzsüzdü. Her kayış, pistin kendisinden gelen tatlı bir serenat gibiydi ve bana bu küçük buz balesinde başrolde olduğumu ve ayakta alkışlanmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Blake'in olması gereken koltukları taradım ama modaya uygun bir şekilde geç kalmıştı ve kalabalıkta göze çarpan bir boşluk bırakmıştı.

Belki de gelmeyecekti.

Hayır, Blake'in ajansındaki bağlantım, biletler Blake'i getirmesi şartıyla verilirse oda arkadaşının istediği kadar ikna edici olabileceği konusunda beni temin etmişti.

Ne de olsa bu gece olması gereken yerdi. Halkla ilişkiler ekibinin söylediğine göre her yerde ünlüler varmış. Oda arkadaşı bunu kaçırmak istemezdi.

Başımı salladım ve aklımı ısınma hareketlerine geri getirdim. Etkilemem gereken bir ruh eşim ve kazanmam gereken bir maç vardı ve bunu yetenekle yapmaya niyetliydim.

Maç başlamak üzereydi ve spikerin Kobraların her bir üyesini tanıtan sesi salonda yankılanıyordu. Yine bir başka

Adımı Şövalyeler yerine bu yeni takımla birlikte duymak garip bir andı.

Her zaman motive edici olan Walker kıçıma bir tokat attı ve "Öldür bebeğim!" dedi. Şaşkınlıkla ona göz kırptım.

"Az önce bana öldürmemi mi söyledin?" Kaşımı kaldırarak sordum.

Sırıttı. "Lincoln'ün söyleyeceği bir şey gibi geldi, biliyor musun? Ortamı hareketlendirmek için."

Elimde olmadan başımı salladım, yüzümde donuk bir ifade vardı. "Lincoln bundan çok daha havalı Walker. Şu anda yanımızda olsaydı *şok* olurdu."

"Ah," dedi Walker asık suratla, sanki dondurmasına tükürmüşüm gibi yüz hatları düştü.

Walker'ın arkasını sıvazladım ve başımı sallayarak onu takdir ettim. Buzun etrafında süzülmeden önce "Yine de teşekkürler dostum," dedim.

Oyun başlamak üzereydi ve onlara bu Kobra'nın neyden yapıldığını göstermenin zamanı gelmişti.

Arenanın elektrik enerjisinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Dallas taraftarları her açıdan daha iyiydi elbette. Ama bir tutam Los Angeles seyircisi de işimi görürdü.

Ne de olsa bunun için yaşıyordum; adrenalin, spot ışıkları, oyun. Taraftarları selamlamak için sopamı kaldırdığımda ukala bir sırıtıştan kendimi alamadım. Bir şovmene bayılıyorlardı ve ben de bunu yapmaya fazlasıyla istekliydim.

Küçük bir selam verdim çünkü böyle süslü biriydim ve kalabalık çılgına döndü. Hokey benim için sadece oyun oynamak değil, bir performans sergilemek demekti. Ne de olsa seyirci eğlence için buradaydı ve ben de onlara asla unutamayacakları bir gösteri sunmayı amaçlıyordum.

Kalabalığa hava atıyor olabilirdim ama o anda aklımda tek bir şey vardı: Blake'in burada olduğu gerçeği.

İşte oradaydı, formamın içinde, en çılgın ıslak rüyam gibi görünüyordu. Kumaş ona bir eldiven gibi yapışmış, tüm doğru kıvrımları vurguluyordu. Altın sarısı saçları yüzünü çerçeveliyordu ve o gözler... kahretsin. O gözler aklımı başımdan alıyordu.

Her zaman olduğu gibi.

Gümüş ve mavi renklerde daha iyi görünebilirdi ama o anki manzara mükemmele oldukça yakındı. Bu arenadaki her yıldızı gölgede bırakıyordu.

Blake de tam bir şok içinde bana bakıyordu, gözleri kocaman ve şaşkındı.

Ve heyecanlıyım diyebilir miyim?

En azından beni hatırladı. Üç gün içinde unutulmuş olsaydım büyük hayal kırıklığına uğrardım. Küçük öğle yemeği randevumuzda bundan daha akılda kalıcı olmaya çalışmıştım.

Onu görmeyeli üç gün olduğundan değil. Alt dudağınıza bahse girebilirsiniz ki onu görebildiğim kadar çok görüyordum. Bugün iki kez restoranın önünden geçtim.

Lincoln'ün o küçük uygulamanın neden bu kadar hayranı olduğunu şimdi anlıyordum. Kankam çok zekiydi.

Bir dahaki sefere bunu ona söylemeyi de unutmamalıyım.

Blake ve ben birbirimize bakarken, kalabalığın gürültüsü azalmış gibiydi. Sanki zaman yavaşlamıştı ve o askıya alınmış anda, insan denizinin içinde kaybolmuş sadece ikimiz vardık.

Ona göz kırptım ve bir öpücük kondurdum, ne kadar kızardığını görünce homurdandım. O a-dor-able oldu.

Oda arkadaşı bir langırt gibi etrafta zıplamaya başladı ve ona sorular yöneltti.

"Kafanı oyuna ver, Ari!" Koç Kim'in sesi beni Blake'in neden olduğu hayallerimden k o p a r d ı, sesi çok sertti.

Odaklanmaya çalışarak başımı salladım. Oyun başlamak üzereydi.

Bir defans oyuncusu olarak - ligin en iyisi olduğumu da ekleyebilirim - rolüm kritikti. Pasları kesmek, oyunları bozmak ve gerektiğinde kemik kıran kontroller yapmak için her zaman hazır olmalıydım. Benim işim mavi çizgide Bay Beyaz Atlı Prens'i korumaktı. Walker'ın bir şut engelleme makinesi olması çok yardımcı oldu. Ama geçen yılki takıma göre bana ihtiyacı vardı. Kötü.

Pak düştü ve oyun hareketlendi. Boston Reds ileri atıldı ve ben de kendimi başlamak üzere olan saldırıya hazırladım.

Tommy kayarak yanımdan geçerken, "Hadi yapalım şunu çocuklar," diye bağırdım.

Daha hızlı kayarak bana göz kırptı ve ondan hoşlandığıma karar verdim. En azından şimdilik.

Blake'i... ve diğer herkesi etkilemeye kararlıydım, cerrahi bir hassasiyetle pasları yakaladım ve Boston'un planlarını her seferinde bozdum. Kalabalık her başarılı oyunda kükrüyor, enerjileri her geçen saniye daha da yükseliyordu.

Maçın birkaç dakikasında kendimizi bir güç oyununda bulduk. İlk golümüz sağ çemberden gelen sert bir şutla geldi.

rakip kaleciyi çaresiz bıraktı.

Takımın geri kalanıyla birlikte ben de Tommy'yi alkışladım ve yakaladım. Sezonun ilk golünü atmak çok etkileyiciydi.

Oyun devam etti ve birkaç dakika sonra Boston birdenbire ustaca bir hücum fırsatı yakaladı ve Soto'yu geçip cama sertçe vurdu. Walker dudak uçuklatan bir kurtarış yaptı.

Pakı buzun üzerine gönderirken "O benim kalecim," diye bağırdım.
Bana ukalaca sırıttı.

Belki Walker biraz belalı biriydi. Onu Lincoln'ün ve benim belalı kulübüme almayı düşünebilirim.

Olabilir.

Takımın çoğu beklentilerimi karşılarken, Soto ondan beklediklerimin çok ötesinde bir performans sergiliyordu. Berbattı, büyük bir yüktü ve görünüşe göre oyunu oynamaktan çok kargaşaya neden olmakla ilgileniyordu. Bir noktada - tuhaf bir şekilde - beni panolara çarptı, bu hareket beni hem hayal kırıklığı hem de inançsızlık içinde hırlattı.

"Annen bundan daha sert vuruyor, Soto," diye takıldım, sesimden alaycılık akıyordu.

Dev bir dangalak gibi bana sırıttı ve oyun devam etti.

Molalar sırasında bakışlarım Blake'in üzerinde geziniyordu. Görünüşe göre her hareketimi takip ediyor, yanından her geçişimde güzelce kızarıyordu.

"Eğleniyor musun?" Bir ara başını eğip utangaç bir şekilde başını sallayınca gülümseyerek "Eğleniyor musun?" diye sordum.

Kahretsin, mükemmelliğiyle beni öldürüyordu.

Oyun doruk noktasına ulaştığında, kendimizi zor bir noktada bulduk. Skor berabere idi ve zaman tükeniyordu. Tommy bir kez daha anı yakaladı. Bir hız patlamasıyla defans oyuncularının etrafından dolaştı ve kalenin üst köşesini bulan bir bilek vuruşu yaptı.

Tommy buzda kayarken yumruğunu havaya kaldırdı. Saate baktım. İki dakika sonra galibiyet bizim olacaktı.

Yine de Boston savaşmadan yenilmeyecekti. Bitime otuz saniye kala koçları kalecilerine yedek kulübesine gitmesini işaret etti ve galibiyeti garantilemek için son bir çaba olarak fazladan bir patenci gönderdi.

Bir defans oyuncusu olarak genellikle gol atmaktan ziyade kendi ağımızı korumaya odaklanırdım ama bazen yıldızlar doğru hizaya gelirdi.

Örnek olarak.

Yirmi saniye kala disk mavi çizgide bana doğru geldi. Kale boştu ve saha heyecanla doluydu. Biraz eğlenmeye karar verdim.

Smaç vuruşu için hazırlandım ve disk boş kaleye doğru süzülerek büyük bir gürültüyle kalenin arkasına çarptı. Kırmızı ışık yandı ve salon sağır edici bir gürültüye boğuldu.

Kalabalık çılgına dönmüştü. Sadece Walker için küçük bir salınım yaptım ve sonra Blake'in koltuğunun önündeki cama doğru kayarak ona kocaman bir öpücük gönderdim. Onun tepkisini göremeden yere düştüm, oyun biterken zil sesi duyuldu.

Takım arkadaşlarım sırtıma vuruyor, kalabalığın alkışları etrafımızda yankılanmaya devam ediyordu.

Ve kendi kendime düşündüm... belki de sezon o kadar da kötü geçmezdi. Hepsi.

Blake

Charlotte'un sesi sürekli bir heyecan akışıydı ve soyunma odalarına giden loş koridorda yankılanıyordu. Ateşli kumral saçları her adımda dalgalanıyor, ela gözleri neşeyle parlıyordu. Maçtan, gördüğümüz ünlülerden... Ari Lancaster'ın yaptıklarından bahsetmeden duramıyordu.

"Onu tanımadığını iddia etmeye çalıştığına hâlâ inanamıyorum," diye tısladı, sesi biraz asıktı.

Durumu önemsiz göstermeye çalışarak rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "Charlotte, hiç yoktan olayı büyütüyorsun. Franco'nun yerinde onun masasına servis yaptım. Hepsi bu. Çok az konuştuk."

Umursamaz görünüyordum ama içimde bambaşka bir hikâye vardı. Gözlerinin benimkilere kilitlendiği anı, göz kırpışını... üflediği öpücüğü tekrar tekrar yaşıyordum.

Ve adının Ari olduğu gerçeğine kafayı takmak/çıldırmak. İlk

aşkım Ari adında bir çocuktu.

Ama bunun aynı adam olmasına imkan yoktu.

Grup evinden gelen çocuklar sonunda yıldız hokey oyuncuları olmadılar.

Tanıştığımızda on iki yaşındaydı ve Ari hokey oynamıyordu. On yaşında evlat edinilmem bir mucizeydi. Ari'nin ben ayrıldıktan sonra evlat edinilmesi daha da nadir olurdu, inanılmaz olmadığı için değil... çünkü insanlar genellikle büyük çocukları istemezlerdi. Bir sebepleri yoksa tabii.

Ve o yerde spor yapan hiç çocuk yoktu. Sadece garip bir

tesadüftü.

Eminim dışarıda benzer özelliklere sahip milyonlarca Blake vardır.

Koridorun sonunda bizi şık bir takım elbise giymiş bir arena çalışanı karşıladı ve içimdeki korkuyu yarıda kesti. Bizi soyunma odasına doğru yönlendirirken gülümsemesi neredeyse arenanın ışıkları kadar göz kamaştırıcıydı.

"Açılış gecesinde soyunma odasına davet edildiğiniz için siz iki şanslı bayansınız," diye sırıttı.

Bunu söyleme şekli bana kendimi kirli hissettirdi, sanki oraya girdiğimizde sporculara hizmet etmemiz beklenen hayranlarmışız gibi.

"Bu biletleri nereden aldığını söylemiştin?" Charlotte'a mırıldandım ve hiç sormadığımı fark ettim. Tek bildiğim, biletleri ona veren kişinin bu tür beklentileri olan bir oyuncu olduğuydu.

Charlotte ya beni duymadı ya da cevap vermek istemedi, çünkü soyunma odasına giden kapı açılırken sorumu kabul etmedi.

Sadece gitmeliyim. Evet, yapmam gereken buydu. Ne düşünüyordum ki? Eve gitmeli, Waldo'ya sarılmalı ve Clark'ı arayıp neden sessizleştiğini öğrenmeliydim.

İyi bir kız arkadaş böyle yapardı. Clark'a benim kadar borcu olan biri.

Ama ayaklarım aklımla aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu çünkü kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken Charlotte'u kapıya kadar takip ettim.

Önümüzdeki koridorun sonundaki bir kapının arkasından kahkaha sesleri yükseliyordu. İlerlemeye başladık ama Charlotte yarı yolda durdu ve bana doğru döndü. "Blake, bunu benim için berbat etme," dedi ciddi bir şekilde.

Sözlerindeki düşmanca ton karşısında gözlerim büyüdü, içim acıdı.

Oda arkadaşımın kişiliğindeki ani değişimi atlattıktan sonra, "Elbette," diye karşılık verdim.

O başka bir şey söyleyemeden koridorun sonundaki kapı açıldı ve anında bir duygu kasırgasına kapıldık. Hava kolonya, ter ve adrenalinin güçlü karışımıyla yoğundu; başımı döndüren ve sinirlerimi daha da artıran baş döndürücü bir kokteyl. Zengin insanların, dünya liderlerinin, sosyetiklerin etrafında büyümüştüm... ama Shepfield'ların kalabalığında seksi profesyonel sporcular yoktu.

Bu benim için bir ilkti.

Soyunma odasının derinliklerine doğru ilerlerken yanaklarımda sıcak bir kızarıklık oluştu.

Oyuncular bizim adımıza örtbas etmiyorlardı.

Modellik işlerim beni çıplak vücutlara alıştırmıştı. Ama

erkek modellerin hiçbiri bu adamlar kadar seksi değildi.

Biz odada yürürken bakışları bizi takip etti. Sanki üzerimizde bir spot ışığı varmış gibi hissediyorduk ve çoğunun gözlerinde bizi canlı canlı yemek istiyormuş gibi bir parıltı vardı.

"Vay, vay. Burada neyimiz varmış bakalım?" diye mırıldandı oyunculardan biri. Bir noktada Ari'ye çalım attığını hatırladığım -oops, yanlış spor- dangalak görünümlü bir kızıl kafa. Hokeye ne kadar yabancı olsam da, kendi takım arkadaşınıza vurmamanız gerektiğinden emindim.

Kaza ya da değil, benim favorim değildi.

Adam dolaplara yaslanıp onu içine çekerken Charlotte ona cilveli bir sırıtış fırlattı. Bakışları bana kaydı. "Bir alana iki bedava mı? Şanslı günümde olmalıyım," dedi.

"Rüyanda görürsün, Soto," dedi derin ve gür bir ses arkamdan. Ari

Lancaster.

Dönerken hafifçe titriyordum, sanki onun çekim gücüne karşı koyamıyordum ve birdenbire nefes almakta zorlanmaya başlamıştım.

Elbette, aklım onun kıyafetlerin altında nasıl görüneceğine gitmişti... ama kesinlikle beni buna hazırlamamıştı.

Zümrüt gözleri nefesimi kesen bir yoğunlukla benimkilerle buluştu. Bakışlarımız yüklü bir bağlantıyla birleşirken zaman durdu.

Üzerinde sadece bir havlu vardı ve o da zayıf kalçalarına müstehcen bir şekilde oturuyordu. Teni güneşin öptüğü bronz rengindeydi ve arzunun tanrıları tarafından yontulmuş günahkâr bir şaheser gibi ağzımı sulandırıyordu. Her santimetresi, erkeksi mükemmelliğin canlı bir kanıtı olan ham, katıksız seksapel yayıyordu.

Geniş omuzları, keşfedilmek için yalvaran gergin, yontulmuş bir göğse doğru eğimliydi, tanımlanmış her kas baştan çıkarmaya davet ediyordu. Onun

Karın bölgesi sinirli sırtlar ve vadilerden oluşan b i r manzaraydı ve ağlamak istememe neden olan bir dizi karın kaslarına yol açıyordu. Her yerdeki ıslak külotların sorumlusu olan o seksi v, gözlerimi doğrudan havlusuna sürükledi... önünde yavaşça yükselen kocaman bir çadırda gözlerimi kocaman açtım ve dudaklarımdan bir gıcırtı geçti.

Bakışlarımı hızla Ari'nin delicesine yakışıklı yüzüne çektim, dudaklarında pişmanlık duymayan bir gülümseme vardı. Bir kaşını kaldırdı, bir şey söylemem için bana meydan okuyordu, nemli, abanoz bukleleri alnının üzerine düşüyor, ıslak dallar çarpıcı yüzünü şehvetli bir perde gibi çerçeveliyordu. Parıldayan su damlacıkları bronz tenine yapışmış, göğsünden aşağıya doğru bir yol izliyordu.

Ari Lancaster arzunun vücut bulmuş haliydi.

Bakışları aç bir şekilde vücudumda geziniyordu, bu yüzden onu içime çekmek için kendime birkaç saniye daha verdim.

Dövmeler altın teninin her yerini süslüyordu. Bazıları mürekkep gibi siyah, bazıları ise canlı renklerden oluşan karmaşık tasarımlar, keşfetmek için saatlerimi harcayabileceğim canlı bir hikâye çiziyordu. Ari'nin yontulmuş göğsünün ortasında büyük, kırık bir kuş kafesinin dövmesi vardı. Kafesin karmaşık detayları hassasiyetle kazınmıştı, parmaklıkları bükülmüş ve parçalanmıştı, sanki artık içindeki vahşi ruhu tutamıyorlardı.

Parçalanmış kafesin içinde muhteşem bir kuş süzülüyordu, kanatları sanki özgürlüğün tatlı nektarını tatmışçasına gerilmişti. Kuşun tüyleri enfesti, her biri esaretin sınırlarının ötesinde yatan güzelliğin bir kanıtı niteliğindeydi.

Vücudum, önümdeki bu muhteşem örneğe karşı ilkel bir tepki olarak bir sıcaklık patlamasıyla tepki verdi. Vücudumdaki her hücre onun mükemmelliğini içgüdüsel bir seviyede tanıdı. Göbeğim muhtaç bir boşlukla sıkıştı. Göğüslerim gergin ve ağrıyor gibiydi. Nefes alışım dengesizdi. I-

Charlotte bana doğru bastırırken bir kolum benimkine kaydı. Şehvet şenliğimin kesintiye uğramasından dolayı gerçekten sıçradım.

Ari'nin vücuduna ve kocaman ereksiyonuna son yemeğiymiş gibi bakarken, "Tanıştır beni ev arkadaşım," diye mırıldandı.

Oda aniden yeniden canlandı, diğer oyuncuların sesleri havayı doldurdu ve üzerimdeki büyü bozuldu. Aslında yalnız değildik. Ve muhtemelen trans halindeymişim gibi yıldızlarını gözlerimle becererek kendimi rezil etmiştim.

"Blake," diye tısladı Charlotte, bana sert bir yan bakış

fırlatarak. İçimde kötü bir şey kaymaya başladı.

Kıskandığımı fark ettim. Bu alışık olduğum bir his değildi. Aslında Clark'la bir kez bile böyle bir duygu yaşadığımı hatırlamıyordum.

Doğru. Erkek arkadaşım.

Clark. Kahretsin, berbat bir insandım.

Bu durum, onun da benim gördüğüm aynı lezzetli manzarayı gördüğünü düşünmenin midemi bulandırdığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ya onun seksi olduğunu düşündüyse? Yani, o *seksiydi*. Charlotte her zaman bir erkeği parmaklarının ucunda tutardı.

"Merhaba," derken buldum kendimi, Ari'yle henüz birbirimize bir şey söylemediğimizi de fark ettim.

"Merhaba, günışığım," diye seslendi.

"Günışığı?" Charlotte'un bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Pardon, gerçekten oda arkadaşımla tanıştınız mı?" dedi alaycı bir tavırla.

Ari'nin yüzündeki gülümseme kayboldu ve Charlotte'u ilk kez ölçüp biçer gibi görünürken bakışları sertleşti. Esnedi ve bakışları tekrar bana döndü, Charlotte'un alışık olmadığından emin olduğum net bir reddedişti bu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Charlotte, her zamanki ses tonuna hiç benzemeyen, mide bulandırıcı derecede tatlı ve çaresiz bir sesle.

"Lancaster'la neden uğraşıyorsun, tatlım?" Sanırım Ari'nin ona Soto dediğini sandığım huysuz kızıl kafa Charlotte'a yaklaştı ve kolunu onun beline doladı. Charlotte isteksizce Ari'den yüzünü çevirdi ve Soto'ya sahte, cilveli bir sırıtış fırlattı.

Yine de Soto aldırmıyor gibiydi çünkü eli daha da aşağı kaydı ve avuçlarını göğsüne koyarken kıçını sıktı.

Oda arkadaşımın bu geceki garip davranışından sonra, neredeyse birbirlerini hak ettiklerini düşünüyordum.

Soto, Charlotte'un başının üzerinden bana baktı. "Siz ikiniz bu gece büyük galibiyeti kutlamak için bizimle geliyor musunuz?"

"Evet," diye ciyakladı Charlotte, tam da ben "hayır" dediğim anda.

"Hadi ama Blake. En iyi arkadaşıma yanımda ihtiyacım var," dedi Ari kibarca ve gözlerimi tekrar çıplak kıçına çekti.

Benim dikkatim dağılmışken arkasını dönüp havluyu bıraktı ve o kadar nefis bir popo sergiledi ki... Dişlerimi geçirmek istedim.

Bu garip ama manzarayı seyrederken hissettiklerim için çok doğru bir tanımdı.

Ciyakladım ve arkamı döndüm ama sırtında büyük bir kelebek dövmesi olduğunu fark etmeden önce değil.

Kahkahasının kısık sesini duydum ama ne kadar aptal göründüğümü umursamadan dönmeye cesaret edemedim.

Uzun bir dakika geçti. "Ne dersin, en iyi arkadaşım? Kutlamama yardım edecek misin?" Ari korkutucu derecede çekici bir sesle konuştu.

Daha önce bir ses beni hiç cezbetmemişti ama içimin kıpır kıpır oluşuna, her yanıma yayılan karıncalanma hissine bakılırsa Ari bunu değiştirmişti.

Mayday. Mayday. Mayday.

Ari'nin giyinik halini gördüğümde içimdeki alarm çalmaya başlamıştı.

Alt dudağını yalvarırcasına şişiriyordu. Bu da onda sinir bozucu olmak yerine bir şekilde çekiciydi.

"Tamam," derken buldum kendimi usulca.

Ari bir yumruk salladı ve ardından açık kahverengi saçlı, acayip derecede çekici bir başka adam kolunu omzuna doladı. "Hadi sarhoş olalımkkk!" diye bağırdı. Ve tüm soyunma odası aynı şekilde tezahürat yaptı.

Şık siyah spor arabada Ari'nin yanında otururken, Walker arka koltukta, sinirlerim gergindi. Maçtan ve soyunma odasından gelen adrenalin kulaklarımda zonkluyor, tedirginlik ve heyecanın garip bir karışımıyla ne yapacağımı bilemiyordum.

Charlotte beni soyunma odasında "Soto'yu sikmeye git" diye bırakmıştı. Tam olarak onun sözleri. Benimle gideceğimiz barda buluşacağını söylemişti. Ve ben bir şekilde arabada hayatımda gördüğüm en ateşli iki adamla birlikte olmuştum.

Gerçi Walker bir şekilde üzerimde Ari'nin bıraktığı etkinin yakınından bile geçmedi.

Ari ve Walker'ın oyun hakkındaki konuşmaları etrafımda bir nehir gibi akıyor, sesleri uzak bir uğultuya karışıyordu. Arada bir Ari'ye bakmaktan kendimi alamıyordum ve o da bu iyiliğe karşılık veriyor gibiydi; bakışları birkaç saniyede bir aç bir şekilde bana doğru kayıyordu ve ben de rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdanıyordum.

Onların konuşmalarına odaklanmaya çalışırken parmaklarım kazağımın eteğiyle oynuyordu ama düşüncelerim sürüklenmeye devam ediyordu. Ari'nin vitesin üzerinde rahatça duran eline bakmaktan kendimi alamadım, dövmeli parmakları güçlü ve becerikliydi.

Bir arabayı idare etmekten çok daha fazlasını yapabilecek gibi görünüyorlardı. Sanki...

Suçluluk duygusu içimi parçalıyordu, telefonumu çıkardım ve Clark'a hızlı bir "merhaba" mesajı attım, bu sefer bana cevap verip vermeyeceğini merak ediyordum.

Ari'nin sesi düşüncelerimi böldü ve oturduğum yerde sarsıldım. "Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu, ses tonu rahattı.

Bir an tereddüt ettim, kalbim hızla çarpıyordu. Boğazımı temizleyerek onun kadar soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Sadece erkek arkadaşım," diye cevap verdim, telefonumu sıkıca tutarak.

Arka koltuktan Walker bilmiş bir şekilde nefes aldı ve ben de kendimi utangaç hissetmekten alıkoyamadım. Nasıl göründüğünü biliyordum, sanki yapmamam gereken bir şeyin kıyısında sallanıyormuşum gibi. Sanki bir NHL yıldızıyla birlikte olma şansı için beni seven adamı incitmek üzere olan bir sürtük gibiydim. Böyle kızlar için bir isim vardı, değil mi? Puck bir şey mi?

Umutsuzca yeni bir şehirde sadece arkadaş edindiğim fikrine sarıldım, bu arkadaşlar inanılmaz derecede çekici iki adamla olsa bile.

"Erkek arkadaş, ha? Bekâr olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum," dedi Ari, hiç de üzgün görünmüyordu.

Dudağımı ısırdım. "New York'ta yaşıyor. On altı yaşımdan beri onunla birlikteyim. Ailemin arkadaşlarından Shep'in oğlu."

Ari, "Çok akıllı olamazsın," diye yorum yaptı. "Seni Cali'ye kadar takip etmiyorum. Kim bilir seni yakalamak için neler bekliyordur."

Walker arkamdan homurdandı ve ben ona dönüp bakmaya cesaret edemedim.

"Babasıyla birlikte SEC Media'yı yönetiyor. Bu onu oldukça meşgul ediyor" dedim, yakın zamanda kalbini yok ettiğimi eklemeden.

"Eğer benim kızım olsaydın, beni uzak tutacak hiçbir şey olmazdı."

Ağzımdaki tükürükle boğuldum, ima ettiği şey karşısında şok olmuş gibiydim.

"İyi ki beni güvende tutacak yeni bir kankam var," dedim sonunda hafifçe, arabada oluşan gerilim fırtınasını görmezden gelerek.

Ari alçak sesle kıkırdadı. "Evet, bu iyi bir şey, günışığı."

Walker ve Ari oyun hakkında konuşmaya geri döndüler ve beni yolculuğun geri kalanında koltuğumda titrer halde bıraktılar.

Ve Clark bana hiç mesaj atmadı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

BLAKE

To lüks L.A. barı, şık ve modern dış cephesi neon ışıkların yumuşak ve baştan çıkarıcı ışıltısıyla şehvet saçıyordu. Uzun palmiye ağaçları ılık gecede sallanıyor, yaprakları birbirine sürtünüyordu.

İçeride, hafif, cazlı müzik, sanki havanın kendisi içeri girenleri okşuyormuş gibi boğucu bir ton oluşturuyordu.

Arabayı çektik ve kusursuz giyimli bir vale hazır bekliyordu. Burayı duymuştum. Şehrin en gözde kulüplerinden daha rahat, ünlülerin daha sakin bir gece geçirmek istediklerinde geldikleri bir yerdi... Charlotte aslında geçen hafta bazı arkadaşlarıyla içeri girmeye çalışmış ve kapıda reddedilmişti.

O gece eve geldiğinde beni kanepemizde oturmuş kitap okurken görünce saatlerce söylenmişti.

Binanın etrafını saran hevesli insan kuyruğuna bakarken sinirlerim tepeme çıktı. Dışarı çıktığımızda bize bakabilecek o kadar çok göz vardı ki. Formamı çekiştirdim, herkesin ne kadar güzel giyindiğini görünce üzerimde tutmayı düşündüm. Ari ve Walker'a baktım. Onlar da etkilemek için giyinmişlerdi.

Arabadan ilk Ari çıktı ve kalabalıktan bir tezahürat korosu yükseldi. Vale benim kapımın yanında durmuş, kapıyı açmak için uzanırken Ari ona bir şeyler havladı. Adam hemen geri çekildi ve onun yerine Walker'ın kapısını açınca kalabalıktan bir tezahürat daha yükseldi.

Ari kapımı açtı, uzattığı eli kabul etmekte tereddüt etmeme neden olan gözlerinde karanlık bir vaatle bana bakıyordu.

"Hadi, güzel kız. Bunu kutlayalım," diye mırıldandı. Parmak uçlarımız buluştu ve yemin ederim avuçlarımızın arasında kıvılcımlar, arzu ve istek çatırdıyordu.

Arabadan inmeme yardım ederken kalbim göğsümde hızlandı, elimi gereğinden biraz daha sert çekti, böylece göğsüne doğru düştüm. Bir saniye boyunca birbirimize baktık.

Ağzı her zaman bu kadar lezzetli mi görünüyordu? Onun genel çekiciliği, şehvetli dalgalar halinde tenimi yalayarak eziciydi. Bana göz kırptı ve sonra beni inatla tuttuğu eliyle bara doğru götürdü. Kalabalığı görmezden geldim, kadınlar ve erkekler Ari'nin adını haykırırken bile orada yoklarmış gibi davranmaya çalıştım.

Shepfield'da büyüdüm. Yanıp sönen ışıklara ve insanların bana "Buraya bak!" diye bağırmasına alışkındım. Hayır, buraya!" diye bağırmalarına alışkındım. Ama sıranın yanından geçerken ağlayan insanlar vardı, Walker arkamızdan bizi kuşatıyordu.

Buna alışık değildim. Bir NHL oyuncusu için bu normal miydi? Spekülatif bir şekilde Ari'ye baktım ve o da bana hiç etkilenmemiş gibi eğlenceli bir sırıtış fırlattı.

Barın içinde sofistike bir hava, samimi bir ambiyansla kusursuz bir şekilde harmanlanmıştır. Dekoru kaplayan yumuşak altın tonları, cilalı maun barın ve pelüş deri koltukların üzerinde sıcak ve davetkâr bir atmosfer yaratarak konukları rahatlamaya ve eğlenmeye çağırıyordu. Duvarlarda zevkli, çağdaş sanat eserleri sergilenirken, tepedeki modern altın ve siyah aydınlatma sahneyi ince, zarif bir ışıltıyla aydınlattı.

Oda canlı sohbetler ve kahkahalarla çalkalanıyordu ve birçok Kobra oyuncusunun odanın karşısındaki barın yanında toplandığını görebiliyordum. Bir sürü Kobra oyuncusu ve buraya gelmeden önce bir şekilde Soto'ya çakmayı ve kan kırmızısı dar bir elbise giymeyi başarmış olan Charlotte.

Bana el salladı, diğer eli Soto'nun gömleğine yapışmıştı. Bir yabancıya göre oldukça yoğun bir şekilde bana bakıyordu ve rahatsız bir şekilde yer değiştirdim.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Ari aniden, sağa, odadaki diğer barda duran çok çekici görünümlü bir çifte doğru sürüklendiğimde, ergenlik çağındaki bir kızın özeti gibi ses çıkarıyordu. Sanki Ari'nin hareketli girişlerine yabancı değillermiş gibi yüz ifadeleri eğlenceyle dolup taşıyordu.

"Geldin," diye bağırdı Ari... Sesi neredeyse duygusallaşmıştı, bir kolunu yöneldiğimiz altın saçlı hayalpereste doladı ve ona sıkıca sarıldı. Adam kıkırdadı ve Ari'yi sırtından alkışladı... bu arada diğer eliyle hâlâ beni tutuyordu. Bir kez daha geri çekilmeye çalıştım ama buna izin vermedi.

Ari'nin arkadaşı kulağa hoş gelen bir sesle, "Bunu kaçırmazdım, dostum," dedi. Yanında uzun siyah saçları ve ışıltılı yeşil gözleriyle kesinlikle büyüleyici bir kadın duruyordu. Dudaklarında nazik bir gülümseme vardı, adamlardan bana baktı ve merakla beni süzdü. Birbirimize bakarken içime huzurlu bir his yerleşti. Aslında biraz garipti ama içimden bir ses bu kızın arkadaşım olabileceğini söylüyordu.

Ari altın tanrıyı bıraktı ve beni öne doğru çekti. "Blake, seni ikinci en iyi arkadaşım Lincoln'le tanıştırmak istiyorum. Ve üçüncü en iyi arkadaşım, Monroe." Ari, Monroe'ya sarılmak için hareket etti.

"O senin en iyi arkadaşın değil, Ari," dedi Lincoln öfkeyle -ve biraz da sahiplenerek, diye düşündüm- Ari'ye sarılamasın diye onu kendi bedenine çekerken.

Onlara normalden bir saniye daha uzun süre baktım. Ama birbirlerinin etrafında dönüyor gibi görünmeleri çılgıncaydı. Sanki bizimle konuşuyor olsalar da birbirlerine sarılmışlardı. İçime bir özlem yerleşti.

O hissi yaşamak istedim. Ruhunun başka birinin ellerinde güvende olduğunu bilmek.

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim.

"Blake mi?" Lincoln yavaşça tekrarladı, bakışları benden Ari'ye kayarken yüzünde bir şaşkınlık ve hayranlık parıltısı vardı. "İlk en iyi arkadaş yerimi çalan kız bu mu?"

Sanki beni daha önce duymuş gibiydi. Ama Ari gerçekten de bir restoranda rastgele karşılaştıktan sonra en iyi arkadaşına benden bahseder miydi?

Bu düşünce göğsümde kelebekler uçuşuyormuş gibi bir his yarattı.

"Blake Shepfield, Lincoln Daniels. Lincoln Daniels, Blake Shepfield," dedi Ari, sanki ona benden bahsetmesi hiç de garip değilmiş gibi rahatça.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim endişeyle.

"Hokeyi takip etmiyorsun, değil mi?" Monroe tatlı, eğlendirici bir sesle nazikçe sordu.

Dudağımı ısırdım ve alınmayacağını umarak utangaç bir şekilde Ari'ye baktım. "Bu gece ilk kez izledim. Ben daha çok futbol kızıyım."

Ari göğsüne bıçak saplamışım gibi sendeledi. "Neler kaçırdığını bilmiyorsun," dedi teatral bir şekilde.

Sen, diye bir ses kafamın içinde çınladı. *Seni özlüyordum*. Bu düşünceyi elimden geldiğince çabuk uzaklaştırdım.

Monroe sırıtarak, "Bu adamların ayaklarına kapanmayan birine sahip olmak güzel olacak," dedi.

Ona baktım... erkek arkadaşına mı? Kocasına mı? "O da mı hokey oynuyor?"

"Knights'ta birlikte oynadık. Aslında hazırlık okulundan beri birlikte oynuyoruz," diye açıkladı Ari ve sesinde özlem vardı. Kalbimi onun için acıtan bir özlem.

Ona Şövalyeleri terk etmesine neyin sebep olduğunu soracak kadar rahat hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum. Belli ki çok hassas bir konuydu.

"Orada harikaydın," dedi Lincoln, Ari'yi korkutarak. "Soto'nun buzda olmasını bile bir şekilde telafi ettin."

Onun adının geçmesi, Soto ve Charlotte'un takımın diğer üyeleriyle sohbet ettikleri yere göz atmama neden oldu. Oda arkadaşım dikkatini çekmeye çalışırken bile Soto bize ters ters b a k ı y o r d u . Tenimi bir ürperti kapladı.

Ari elimi bıraktı ve onun yerine avucunu belime bastırdı, *sadece bir arkadaşsanız* gitmemeniz gereken o boşluğa. Başparmağı ileri geri kayıyordu ve formamın içinde bile onun dokunuşuyla tenimde elektrik kıvılcımları oluştuğunu hissediyordum.

"Ee, Blake," dedi Lincoln. "Oğlum Ari ile nasıl kanka oldun? Zevkini sorgulardım ama o da yıllar önce aynı şeyi bana yapmıştı, bu yüzden seninle sadece empati kurabilirim."

Ari kızgın bir kahkaha attı. "İtiraf et. Bu ilişkinin e n klas kişisi benim. Bensiz kaybolursun."

Lincoln sırıttı ve bu iki adamdan yayılan lezzetli, A sınıfı, alfamale enerjiden biraz başım döndü.

Sonra Walker yanımıza sokulmaya karar verdi.

"Selam çocuklar," dedi, sesi sevimli bir şekilde gergindi.

Ari içini çekti ve sanki acı çekiyormuş gibi elini yüzünde gezdirdi. "Lincoln, bir numaralı puck fahişenle tanış. Bay Disney Prensi'nin ta kendisi. Walker."

Walker inledi ve gitmek için döndü, Ari uzanıp gülerek gömleğini yakaladı. "Buraya gel dostum. Lincoln'e yeni maç öncesi ritüelimizden bahsetmeliyiz."

Walker'ın yüzü neredeyse menekşe rengi bir kırmızıya büründü ve sonra utançla yüzünü kapattı. Bu iri yarı, dövmeli seksi adamın ağladığını görmek komikti.

utanç içinde.

Lincoln bir an Walker'ı inceledikten sonra güzel yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Bu gece harikaydın kardeşim," dedi ve Walker'ın elini sıkması için uzattı.

Walker, Lincoln'ün kendisiyle konuşmasından dolayı bayılacakmış gibi görünüyordu. "Gerçekten mi?" dedi. "Yani, evet. Teşekkürler. Harika bir maçtı."

Bakışları ikisi arasında gidip gelirken Ari kahkahadan titriyordu ama avucu alt kalçama kaymıştı ve şimdi onun yanına bastırılmıştım.

Sanki oraya sığmışım gibi hissettim, ona karşı böyle.

Ama sonra Clark'ın yüzü zihnimde parladı ve geçmişin anıları beni sert bir şekilde vururken suçluluğun ekşi tadı bir kez daha üzerime çöktü.

Küvetin buz gibi suyu titreyen bedenimi sararken üzerime bir uyuşukluk çöktüğünü hissettim. Aldığım haplar işlerini yapıyor, beni kafa karıştırıcı bir bulanıklığa sürüklüyordu. Etrafımdaki dünya bulanıklaştı ve düşüncelerim birbirine karıştı. Karanlığa doğru sürükleniyordum. Neredeyse her şey bitmişti.

Neredeyse özgürdüm.

Orada uzanırken, su beni tüketiyor gibiydi, soğuk parmakları uzuvlarımı sarıyor, beni ürpertici bir uçurumun derinliklerine sürüklüyordu. Odanın sert, yapay ışığı duvarlara ürkütücü gölgeler düşürüyor, gerçeküstü ve unutulmaz bir atmosfer yaratıyordu. Bedenim ağır ve tepkisiz hissediyordu.

Uyuşuk.

Tam da sevdiğim gibi.

Her şey birbirinden kopuk bir bulanıklıktı ve bilincim bir duman gibi uçup gitti. Bu bir batma hissiydi, umutsuzluğun affetmez derinliklerine daha da batıyordum.

Ama sonra, o boğucu karanlığın içinde, bir çift el boşluğa uzandı ve beni yakaladı. Kaldırıldım, soğuktan çekildim. Kısacık bir an için, farkındalığımın bir parçasını geri kazandım.

"Blake!" diye seslendi panik ve çaresizlik dolu bir ses. Bu Clark'tı. Sesi sisli zihnimde yankılandı, vahşi doğada uzak bir çığlık gibi.

Cevap vermeye, ona ulaşmaya çalıştım ama bedenim hâlâ bana ihanet ediyordu. Dünya karmakarışık bir hisler ve birbirinden kopuk görüntüler karmaşası olarak kalmıştı. Clark'ın korku ve ıstırapla çarpılmış yüzünün üzerimde asılı durduğunu görebiliyordum.

Ve sonra, artık küvette değildim. Clark'ın kollarında taşınıyordum, bedenim gevşek ve hareketsizdi. Beni dairemizden çıkarıp gecenin serin havasına doğru koştururken ayak sesleri çılgınca bir ritimle yankılanıyordu.

Arabaya ulaştık ve beni yavaşça arka koltuğa yatırdılar. Clark'ın hırıltılı nefes alışını duyabiliyordum, benimle konuşurken sesi titriyor, bilincimi açık tutmaya çalışıyordu. Sözleri karanlıkta bir can simidiydi, onunla kalmam için umutsuz bir yalvarış.

Araba şehrin sokaklarında hızla ilerliyor, lastikleri asfaltta gıcırdıyordu. Uzaktan siren sesleri geliyor, her geçen saniye daha da yaklaşıyordu. Soluyordum, dünyadan daha da uzaklaşıyordum.

Ve sonra bir hastane odasının sert, floresan ışığı vardı. Antiseptiğin steril kokusu burun deliklerimi sızlatıyordu. Hayatın kırılganlığını hatırlatan, vücuduma bağlı monitörlerin ve tüplerin ağırlığını hissedebiliyordum.

Clark, yüzü rahatlama ve acıyla kazınmış bir halde başucumda oturmuş, sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi elimi tutuyordu.

Beni kurtarmıştı ve her şeyimi ona borçluydum.

"Blake?" Ari'nin sesiyle sarsıldım ve onun sert bedenine yaslanmış bir şekilde durduğum ana geri döndüm.

"Özür dilerim. Hemen tuvalete gideceğim," diye mırıldandım, yanaklarımın hafifçe kızardığını hissediyordum. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. O etrafımdayken nefes alamıyor, düşünemiyor, doğru olanı yapamıyordum.

Ondan uzaklaştım ve o da telaşlanmadan gitmeme izin verdi.

Banyoya giden koridora doğru ilerlerken adımlarımı sabit tutmak için tek yapabildiğim buydu.

Barın loş tuvaletinde öylece durdum, gözlerim aynadaki yansımamla buluştu. Ve bir an için bana bakan kişiyi tanımakta güçlük çektim. Sanki bir perde kalkmış ve daha önce hiç görmediğim bir versiyonum ortaya çıkmıştı.

Uzun zamandır beni takip eden o perili, boş bakış gitmişti. Gözlerimin altında derin çizgiler oluşturan yorgunluk yok olmuştu. Bunun yerine, canlı, hayat dolu ve söylemeye cesaret edersem... mutlu bir yüz gördüm.

Başımı salladım, kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi hızla çarparken yüzüme biraz soğuk su sıçrattım ve göğsümde dönen fırtınayı yatıştırmaya çalıştım.

Tamam, iyiydim. Oraya gidebilirdim. Kesin sınırlar koy. Arkadaş olun.

Yine de önce telefonumu çıkardım, Clark'a bir mesaj daha göndermeyi düşünürken klavyenin üzerinde gezindim. Ama okundu bilgisine göre diğer mesajımı okumamıştı bile... bu yüzden zahmet etmedim.

Nihayet koridora geri adım attığımda tüm iyi niyetlerim uçup gitmiş gibi görünüyordu ve duyularım hemen Ari'nin tutuklayıcı varlığı tarafından ele geçirildi. Duvara rahatça yaslanmıştı, güçlü gövdesi yumuşak, sessiz ışıkla çevrelenmişti. Koridorda öylece dururken göz kamaştırıcı yeşil bakışları beni büyüledi.

"Beklemene gerek yoktu," diye mırıldanmayı başardım ama sesim soğukkanlılığımı korumak için verdiğim mücadeleyi ele veriyordu.

Ari'nin yanıtı dizlerimin bağını çözen yavaş ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeydi. "Birisi seni beklememek için aptal olmalı, günışığım."

Sözleri havada asılı kaldı, söylenmemiş arzularla ağırlaştı ve bizi birbirimize çeken görünmez ipliği hissedebiliyordum, cazibe ve özlemden oluşan bir goblen dokuyordu. Kalbim göğsümde çarpıyor ve onun sarsılmaz bakışlarıyla karşılaştığımda sesim titriyordu.

"Ari," diye başladım, sesimde boğuk bir ton vardı, "sadece arkadaş olabiliriz."

"Evet, günışığı? Nedenmiş o?" diye sordu, sert ve mükemmel vücuduyla beni duvara yaslayarak. Baharatlı portakal ve deri kokusu üzerime sinmişti ve alabildiğim kadarını isteyerek derin bir nefes aldım.

Bana bakma şekli. Sanki beni canlı canlı yemek istiyor gibiydi.
Sanki benim varlığım onu şaşırtmış gibiydi.

Sanki hayatındaki en iyi şey
benmişim gibi. "Çünkü bir erkek
arkadaşım var."

"O zaman ona haber versen iyi olur, günışığı," diye mırıldandı biraz çılgınca bir sırıtışla.

"Neyin?" Fısıldadım.

"Kız arkadaşını kaybetmek üzere olduğu gerçeğinden."

Dudakları benimkilere değdi, çok ama çok yumuşak bir şekilde ve sanki kalbimin bir parçası yerine oturdu. Ari geri çekildi ve uzun bir süre bana baktı.

"Siktir et," diye kabaca küfretti ve dudakları ağzıma çarptı. Dili içimi yaladı, benimkine doğru kayarak hayatımı değiştirdi.

Hiç böyle öpülmemiştim.

Sanki biri benim tadıma bakmadan ölecekmiş gibi.

Öpüşmeyi kestim ve geri çekildim, ağır nefeslerimiz havada birbirine karışıyordu. Bana gülümsedi, milyonlarca kalbi kırabilecek türden bir gülümseme, benimkini kıracak türden... ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bir. Daha fazla. Zaman.

Ve sonra koştum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

ARI

I telefonumu izledim, Uber'i onu eve götürürken şehir boyunca onu takip ettim. O öpücük bir keşifti, varlığımda sismik bir değişimdi. Daha önce de öpmüş ve öpülmüştüm ama hiçbiri o anki ateşle kıyaslanamazdı.

O çalıntı anda aramızda bir ateşlenme oldu. Sanki evren dudaklarımızın buluşmasını istemişti.

O da beni öpmüştü. Öptüğünü biliyorum. O

kaçtı, ben de gitmesine izin verdim.

Sadece bu gece için.

Onun fikrine alışmak için aylarım vardı. Bana alışması için ona da biraz zaman tanıyabilirdim.

Saplantı hissettiklerimi anlatmaya yetmiyordu bile. Bundan daha fazlasıydı; doymak bilmeyen bir arzu, beni içten içe kemiren bir ihtiyaçtı. Birini arzulamanın, onu arzulamanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum... ama onu tatmak, dudaklarının yumuşak baskısını hissetmek, ağzının benimkine karşı tatlı tadı... bu bir uyuşturucu gibiydi, kurtulamadığım bir bağımlılık.

Aramızda olabileceklerin vaadi, şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha iyiydi... hayal ettiğim her şeyden. İçimde kök salan amansız özlem hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben ele geçirilmiş bir adamdım ve o da karşı koyamadığım yasak bir meyveydi.

Uzun zamandır Blake Shepfield'ı arıyordum. Bunca zaman onu arzulamıştım, başka hiç kimse yeterince iyi değildi çünkü o değildi, başka hiç kimse yeterli *olamazdı*.

Ve sonra onu o reklam panosunda gördüm.

Sonunda onu geri kazanmıştım ve onu benim yapmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim. Bunun geldiğini göremeyebilirdi ama kader çoktan rotasını belirlemişti ve ona karşı koyacak gücüm yoktu.

Telefonum çaldı ve beni hayallerimden uyandırdı. Bir mesajdı.
Blake'i bulmama yardım etmesi için tuttuğum özel dedektif... Blake'in erkek arkadaşını da araştırıyordu. Aslında, ona Blake'in "Öteki "si demeye başlayacaktım. Çünkü *benden* başka birinin onun erkek arkadaşı olması düşüncesine katlanamıyordum.

Bana yardımcı olacak bir şey, herhangi bir şey umuduyla mesajı açtım.

Mesajda şöyle yazıyordu: "Erkek arkadaş tertemiz. Söylentilere göre Blake'ten vazgeçmeyecekmiş. Herkese onun hayatının aşkı olduğunu söylemiş. Bu akşam Los Angeles'a indi, yarın önemli bir toplantı için dönüş uçağı var."

Hay sikeyim. Ondan haber alamamanın onu rahatsız etmeyeceği kadar ilgisiz olduğunu umuyordum ama belli ki adamı yanlış değerlendirmiştim. Öfke ve tedirginlik, adamın bu gece kızın etrafını sardığı, daha yeni keşfetmeye başladığım o mükemmel vücuda dokunduğu görüntüler göğsümde kıvrıldı.

Olmuyor. Nefesimin altında bir küfür mırıldandım, keşke dolabı iskeletlerle dolu basmakalıp zengin bir adam olsaydı. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı.

Ama sorun değildi, zorlukla çalışabilirdim. Annem beni küçük bir çocukken grup evine bıraktığından beri bunu yapıyordum ve buna iyi diyordum.

Bara döndüm, Lincoln Monroe'ya sarılmıştı, dili kızın boğazındaydı.

Awww, genç aşk.

Dilimin Blake'in boğazına dönmesi için sabırsızlanıyordum. Ya da bunun romantik versiyonu her neyse.

Arkadaşlarımı burada görünce kendimi çok daha iyi hissettim. Hala geldiklerine inanamıyordum. Lincoln Los Angeles'tan nefret ederdi ve yarın öğlene kadar sezonun ilk maçında olması gerekiyordu. İçimi ısıttı.

Bir an için etrafımda en sevdiğim üç insan vardı. Bunun yeni hayatım olması için sabırsızlanıyordum.

Boğazımı temizledim çünkü her ne kadar bu iki aşk kekini kutlamak istesem de... şu anda biraz rehberliğe ihtiyacım vardı. Lincoln dudaklarını Monroe'nun yüzünden ayırır ayırmaz hikâyeye başladım.

"Hangi arabayı kiralamış?" Lincoln işim bittikten sonra kayıtsızca sordu.

Kıkırdadım. "Onun gibi zengin bir adamın muhtemelen senin gibi bir şoförü vardır." Yine de her ihtimale karşı özel dedektiften bilgileri aldım. "O

Audi R8 kiraladı," dedim kaşlarımı kaldırarak. Berbat bir araba zevki olduğu belliydi.

Lincoln'ün gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Peki, neden arabanın başına gelebilecek bir şey bulmuyorsun?" diye masumca önerdi. "Biz zenginler bile küçük bir yasal sorundan hoşlanmayız."

Lincoln'e bakakaldım ve sonra kızarıp alt dudağını ısıran Monroe'ya baktım.

HIÇ DE ŞAŞIRMIŞ GÖRÜNMÜYORDU.

"Düşündüğümden çok daha sinsi biri," diye düşündüm. Monroe'nun gözleri parladı. "Hiçbir fikrin yok," diye cevap verdi.

Orada çok ilgilendiğim bir hikaye vardı. Ama beklemek zorundaydı. Mahvedecek planlarım vardı.

Ve elde edilecek bir kız.

Blake

Evimin kapısına doğru yürüdüm, düşüncelerim karmakarışıktı, her adım bir öncekinden daha ağırdı çünkü beni *ondan* uzaklaştırıyordu.

O öpücük hâlâ içimde nabız gibi atıyordu. Onu hâlâ orada *hissedebiliyordum*, özlediğim enfes bir hayalet acı.

Her zaman özleyeceğimden endişelendiğim.

Yardım edemedim ama Clark'ın hissiyle karşılaştırdım.

Ari'nin öpücüğü beni yok etmekle tehdit eden, her şeyi tüketen bir alevdi.

Clark'ın öpücüğü beni hiç yakmamıştı. İlk seferinde bile.

Ve belki de bununla yaşayabilirdim. Çünkü nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum.

Aydınlandığıma göre şimdi ne yapmam gerekiyordu? Eskiden olduğu gibi nasıl geri dönmem bekleniyordu? Ya dönemezsem?

Evimin anahtarına uzanırken elim hafifçe titredi. Son birkaç günde yaşadığım olaylar çok ağırdı. Daha önce ne kadar kırılgan olsa da benlik duygumu çözmüşlerdi.

Ari'nin karanlık koridorda bana bakan ışıltılı yeşil bakışlarının hatırası peşimi bırakmıyor, baştan çıkarıcı vaatleriyle benimle alay ediyordu.

Ona geri dönmek istedim.

Daha fazlasını istedim.

Anahtarı kilide soktuğum anda, binamın gölgeli girişinden bir ses yükseldi. "Blake."

Yerimden sıçradım, kalbim boğazıma kaçtı.

"Clark? Burada ne işin var?" Yavaşça dönüp ona bakarken sesim şaşkınlık ve kafa karışıklığı arasında bir yerde bocaladı. Günler süren sessizlikten ya da tek kelimelik cevaplardan sonra, şimdi ortaya çıkması biraz şok ediciydi.

Erkek arkadaşım gölgelerin arasından çıktı, siyah saçları dağılmıştı ve yeşil gözlerinde yorgunluğun izleri vardı. Genelde tertemiz olan takım elbisesi kırışmış, kravatı yamulmuştu.

Görünüşe göre son birkaç gündür sürekli yoldaşım olan onu incelerken içimi daha fazla suçluluk duygusu kapladı. Clark inkar edilemez derecede yakışıklı olsa da, orada dururken ucuz bir kopya gibi görünüyordu. Sanki orijinal olan Ari'ydi ve var olan diğer herkes onunla asla kıyaslanamazdı.

"Beni görmezden geliyorsun," diye tersledi, sesi keskin ve sinirliydi. "Tabii ki gelip sorunun ne olduğunu kontrol edecektim."

Kaşlarımı çattım, ne dediğini anlamamıştım, hatta sesindeki çiğlikten irkilmiştim. Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık, aramızdaki gariplik nasıl aşacağımı bilmediğim bir uçurum gibiydi. Sonunda yüz ifadesi yumuşayarak bana doğru uzandı. "Buraya gel, tatlım. Sana sarılmam gerek."

İçgüdüsel olarak, tıpkı on altı yaşımdan beri yaptığım gibi kucağına atıldım ve beni kollarıyla sarmasına izin verdim. Ama onun tanıdık sıcaklığına yaslanırken bile her şey yanlış geliyordu. Şimdi orada Clark'ın varlığının dolduramadığı bir boşluk vardı. Onun dokunuşu ile Ari'ninki arasındaki zıtlık çok keskindi ve bu yanlış his bilincimin kenarlarını kemiriyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye mırıldandı sonunda, sesi telaşlı ve bitkin çıkıyordu. "Yediden beri burada senin eve gelmeni bekliyorum. Bugün yine cevap vermeyince biraz panikledim. Ve... Uçağa atladım. Yarın saat 11'de bir toplantı için New York'a dönmem gerekiyor."

Kafam çok karışmıştı. Bana cevap vermeyen oydu! Yine de onun burada olmasının ne kadar büyük bir olay olduğunu fark ettim. Clark alışkanlıkları olan biriydi. Hayatındaki her şey düzenli ve yerli yerindeydi. Biz her zaman böyle zıt kutuplar olmuştuk ve benim düzensizliğim onu her zaman çıldırtmıştı.

"Evet, tabii ki. İçeri girelim ve daha fazla konuşalım," dedim çabucak, onu yatıştırmam gerektiğini hissediyordum.

Lütfen onu.

New York'taki hayatım söz konusu olduğunda hep hissettiğim gibi.

Kapıyı açtım ve ışığı yaktım. Işık, durduğumuz gölgeli girişe yayıldı.

İleri doğru bir adım attı ve sonra durdu, dudaklarında bir kaş çatma, meraklı bakışlarını üzerimde gezdirirken ilk kez giydiğim hokey formasını fark ettiği belliydi. "Bu gece maça mı gittin? Hokeyi sevdiğini bilmiyordum."

Kolay bir yanıt olması gereken şeyle boğuştum.

"Ben... uh," diye kekeledim sonunda. "Charlotte'un biletleri vardı ve benim de gelmem için ısrar etti. Ben de neden olmasın diye düşündüm." Sıradan kayıtsızlık girişimim kendi kulaklarıma bile boş geliyordu.

Clark'ın bakışları beni delip geçti, yeşil gözleri sanki hikâyede daha fazlası olduğunu hissetmiş gibi benimkileri araştırıyordu. Bir şeyleri saklamakta sandığımdan daha iyi olmalıydım, çünkü başka soru sormadan içeri girdi.

"Mütevazı evime hoş geldiniz," dedim küçük daireme girerken, zayıf bir hafiflik çabasıyla. New York'taki darmadağın, rengarenk evimden çok farklıydı ama artık yalnız yaşamıyordum, bu yüzden istediğim gibi dekore edemiyordum. Evle ilgili her şey sıradandı... iyiydi. Ama kesinlikle evim gibi hissettirmiyordu.

Ama yine de ailem öldüğünden beri hiçbir şey evim gibi gelmemişti.

Waldo'yu yatak odamdan çıkarmak için koridora indim ve dışarı çıkmadan önce onu sevmek için kendime bir dakika verdim. Oturma odasına döndüğümde, Waldo yanımda pıtır pıtır yürüyordu, Clark mobilyalara sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakıyordu. New York'taki evime her zaman nasıl baktığına benziyordu. Her ikisi de onun alışık olduğu lüks yaşam tarzından çok farklıydı -ki *ben de* bir zamanlar buna alışmıştım

-Ama onsuz yaşamanın benim için ifade ettiği özgürlüğün bir bedeli yoktu.

"Oturmak sorun değil, biliyorsun. Mobilyalar ısırmaz," dedim kuru bir sesle,

utanç duymamaya çalışıyorum.

Clark'ın yüzü karardı ve beni kendine çekmek için uzandı, diğer eliyle yanağımı hafifçe kavradı, başparmağı tenime sürtündü. "Çok daha fazlasını hak ediyorsun, Blake. Çok daha fazlasına *sahip* olabilirsin." Evlilik teklifine yaptığı açık gönderme karşısında kaskatı kesildim.

Artık bundan daha önce olduğumdan çok daha uzaktaydım.

Ama o bunu bilmiyordu.

"Başka bir şey hakkında konuşacağım," diye mırıldandı sonunda. "Ya da belki... hiç konuşmamalıyız." Öne doğru eğildi, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim ötedeydi.

İrkildim... kalbim hızla çarpıyordu. Sanki içimde binlerce ses çığlık atıyor, beni direnmeye, artık doğru olmayan şeyden uzaklaşmaya çağırıyordu.

"Seni görmezden geldiğimi söyledin ama neden bana cevap vermiyorsun?" Tereddütümü fark edeceğini umarak üsteledim.

Sorum üzerine alnında bir kırışıklık oluştu, aksi halde yontulmuş olan yüz hatlarını hafifçe kırıştırdı. Cevap vermek için ağzını açtı ve

-

Pound. Pound. Pound.

Ön kapının vurulma sesi odanın içinde yankılandı ve Clark'ın elleri kaydı. Kapıya doğru yürüdü ve Waldo deli gibi havlayıp havlarken kapıyı açtı. Üç sert yüzlü polis memuru kapının eşiğinde duruyordu.

Bir an için, başka bir karanlık gecede, başka bir kapıda duran farklı bir polis grubunu hatırladım.

Kendini topla, Blake.

"Hanginiz R8'in sahibi?" diye tersledi memurlardan biri, sesi otoriteyle doluydu.

Clark dişlerini sıkarak, "Kiralıyorum," diye cevap verirken çenesi gerildi.

"Tutuklusunuz. Bir ihbar aldık ve arabanı kontrol ettik. Görünüşe göre yaramaz bir çocukmuşsun." Bununla birlikte, şüpheli beyaz bir tozla dolu küçük bir çantayı havaya kaldırdı.

Kafam karışmış bir şekilde baktım... Clark'a belirsizlikle bakmadan önce can alıcı noktayı bekliyordum.

"Bana öyle bakma," diye tersledi beni ve dikkatini polise çevirdi. "O benim değil." Yüz hatları sakindi ama sesi öfke ve inançsızlıkla keskindi.

Memur güldü ve alaycı bir tavırla başını salladı. "Hepsi böyle der, süslü pantolon. Bizimle geliyorsunuz. Ve bunu zorlaştırmamanızı tavsiye ederiz."

"Bu çok saçma. Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" Clark hırladı, onu kelepçeleyip kapıya doğru götürürlerken sesi protestoların kreşendosuyla yükseliyordu.

"LaLa Land'de bunu daha önce duymadığımızı mı sanıyorsun?" diye homurdandı başka bir memur.

Onu kapıdan dışarı iterlerken Clark bana, "Ed'i ara ve burada kal," dedi. Ed şirketinin genel danışmanıydı. Tam bir köpekbalığı. Ne yapacağını bilirdi.

Kapı çarparak kapanırken korku, şaşkınlık ve öfke karışımı bir duyguyla titreyerek orada öylece durdum.

Damarlarımda dolaşan genel duygunun rahatlama olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum.

Çünkü beni öpmemişti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

BLAKE

Nefes nefese kaldım, beni neyin uyandırdığını anlamaya çalışırken karanlık odamın etrafına bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Sonra evin içinde bir yerden boğuk çığlık sesleri geldi. Ya da belki de sadece dışarıdaydı?

Kaşlarımı çattım ve ayaklarım yatakta neredeyse hiç ses çıkarmadan kayarak yataktan çıktım.

Yatak odamın kapısına doğru ilerledim, kapıyı açtım ve dikkatlice dışarı baktım.

Yine bir çığlık duydum ve gelenlerin annemle babam olduğunu fark ettim. Yüksek sesle bağıranlar onlardı. Annem ve babam asla böyle konuşmazdı; birbirlerine karşı her zaman son derece naziktiler. Tüm arkadaşlarım onların iğrenç olduğunu söylerdi çünkü sürekli birbirlerine aşıktılar. Kapıyı daha geniş açıp koridorda ilerlerken, gölgemin duvarlar boyunca ürkütücü bir şekilde süzülüşünü izlerken, sinir ve korku içimi kemiriyordu. Artık onları net bir şekilde duyabiliyordum, sesleri büyük bir öfke ve üzüntüyle doluydu. Daha önce onlardan hiç duymadığım şeylerdi bunlar.

"Bunu bana nasıl yaparsın? Bize?" Babam sert bir hıçkırık çıkarmadan önce öfkelendi, sesi kesinlikle dehşet vericiydi.

"Düşündüğün gibi değil, John. Hiçbir şey olmadı," dedi annemin sesi titreyerek.

Neler olduğunu anlamıyordum ama onları kavga etmekten vazgeçirmem gerektiğini biliyordum. Ailemizde bunu yapmazdık. Sinirlendiğimde bana hep bunu söylerlerdi. En sevdiğim peluş ayım Bay Whiskers'ı tutarak yavaşça koridorda ilerledim. Onlara her şeyin yoluna gireceğini, bağırmayı kesmeleri gerektiğini söylerdim. Tıpkı bana her zaman söyledikleri gibi.

Köşeyi döndüğümde durdum. Oda daha karanlıktı, duvarlardaki şekiller daha tehditkârdı. Babamın mutfakta durduğunu gördüm.

Kapı aralığında, yüzü öfkeyle çarpılmış, elinde tam olarak seçemediğim bir şey tutuyordu. Loş ışıkta parlıyordu.

"Baba!" Çığlık atmaya çalıştım ama hiçbir kelime çıkmadı. Sesim kaybolmuş, geriye sadece sessiz bir çığlık kalmıştı.

Kulaklarımı sağır eden bir gürültü oldu; kulaklarımda yankılanan bir patlama.

Sarsılarak uyandım, Waldo göğsüme yaslanıp beni rahatlatmaya çalışırken yüzümden sıcak gözyaşları süzülüyordu.

Sadece bir kabustu. O gece olanlar çoktan geçmişte kalmıştı.

Ben iyiydim.

Tekrar tekrar söyledim. Sanki yeterince söylersem gerçek olacakmış gibi.

Yine de görüntüler aklıma kazınmıştı. Ve hiç gitmeyeceklerini düşünüyordum.

Shepfield'lar terapiye inanmazlardı. Ama on yaşında küçük bir kız olarak, bunu kullanabilirdim.

Şimdi gidebilirdim. Şimdi git*meliydim*. Ama sorun listem o kadar uzundu ki, onlardan bahsetmeye utanıyordum.

"Teşekkürler Waldo," diye fısıldadım, tüylerini usulca okşayarak. Beni kâbuslarımdan hep o uyandırırdı, en azından Maura'nın himayesinden çıkıp yatağımda uyumasına izin verildiğinden beri.

Onsuz ne yapacağımı bilmiyordum.

İsteksizce yataktan çıktım ve rüyadan dolayı vücudumu kaplayan tuzlu teri yıkamak için duşa yöneldim.

Kaynar su tenime battı ve sol iç uyluğum boyunca uzanan yara izlerini parmaklayarak acıyı içime çektim.

Parmaklarım bir usturayı kapmak, derimin altında her zaman fokurdayan acının bir kısmını serbest bırakmak için kaşınıyordu.

Ama bugün bir seçmem vardı. Ve yeni kesimler olmazdı.

Daha sonra mutfak barında oturup kahvemi yudumlarken, telefonuma bakarken fincanın sıcaklığı avuçlarıma sızıyordu. Hokey maçından ve Clark'ın aniden tutuklanmasından bu yana dört uzun gün geçmişti... ve telefonda hiç konuşmamıştık. Clark'ın avukatı Ed, Clark'ın serbest bırakıldığı ve ardından New York'a geri döneceği bilgisini ileten kişi olmuştu. O zamandan beri Clark'ın benim konuşma girişimlerime yanıt olarak gönderdiği kısa mesajlar bizi hiçbir yere götürmemişti.

Bu sonuca nasıl vardığını bilmesem de, olanlardan bir şekilde beni sorumlu tutuyormuş gibi hissediyordum. Yine de derimin altındaki huzursuzluk başka bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

Charlotte tökezleyerek ön kapıdan içeri girdi, darmadağınık görüntüsü bir başka çılgın gecenin hikâyesini anlatıyordu. Kahvemden başımı kaldırıp ona baktım. Solgun, akşamdan kalma ve kesinlikle perişan görünüyordu.

"Zor bir gece miydi?" Kızgınlığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum. Maçta Soto'yla tanıştığından beri durmadan parti yapıyor, gecenin her saatinde geliyordu. Sanırım dün akşamdan kalma olduğu için bir işe bir saat geç bile kalmıştı.

Beni sürekli uyandırdığı için mi sinirlenmiştim, yoksa sürekli yanında olmak isteyen biri olduğu için mi kıskanmıştım bilemiyordum.

Charlotte bir inilti çıkararak karşımdaki sandalyeye çöktü. "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı, yorgunluk ve alkol yüzünden kelimeleri bulanıklaşmıştı.

Ona biraz su ikram etmek üzereydim ki sıradan bir bomba patlattı. "Ari dün gece partideydi. Yeni dizilerden birindeki aktrisle oldukça samimi görünüyordu. Ellerini ondan uzak tutamadı."

Tepkimi gizlemeye çalıştım, kahvemden bir yudum alırken yüz ifademi dikkatle nötr tuttum.

Ama ellerim titriyordu.

O kaygan his... soyunma odasında hissettiğim iğrenç his... yine oradaydı. Ari'nin bir partide başka bir kadınla yakınlaştığından bahsetmesi... Beni rahatsız etmemeliydi.

O benim için bir hiçti.

Kıskanmaya ya da incinmeye hakkım yoktu.

"Öyle mi?" İlgisizmiş gibi davranarak lakayt bir şekilde "Evet" dedim. "Bu onun için iyi.

İyi birine benziyordu."

Charlotte bana meraklı bir bakış attı, muhtemelen daha güçlü bir tepki bekliyordu. Bunun tuhaf olduğunu düşündüğü için onu suçlayamazdım ama Ari'nin üzerimdeki etkisini kabul etmek istemiyordum. Ona karşı hissettiklerim olması gerekenden çok daha derinlere kök salmıştı.

O öpücüğü düşünmeyi reddettim.

Charlotte, Soto ile geçirdiği çılgın geceyi anlatıp duruyordu ve ben de her kelimesine tutunmaya çalışıyordum. Beni Ari'yi düşünmekten alıkoyacak herhangi bir şey

Lancaster.

Çünkü o benim için bir hiçti.

Değil mi?

Saatler sonra seçme odasına girdim, adımlarım steril, beyaz duvarlı odada yankılanıyordu. Floresan ışıkların sert parıltısı, yüz ifadeleri taş gibi olan korkutucu bir menajer ve müşteri heyetinin oturduğu uzun bir masayı aydınlatıyordu. Kaç tanesine katılırsam katılayım asla alışamayacağım ürkütücü bir sahneydi ve merkeze doğru yürürken kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Sıralarını bekleyen diğer modeller odaya dizilmişti. Uzun boylu ve dengeli, benim asla sahip olamayacağım bir özgüven havası yayıyorlardı. İnce vücutları, kusursuz ciltleri ve tasarım kıyafetleri mükemmellik çığlıkları atıyordu. Hepimiz sessizce kıyasıya rekabeti kabul ederken onlar da kibarca başlarını sallıyor ve gergin gülümsemeler takınıyorlardı.

Yürüyüşüme başlarken kendime güvenmeye çalıştım, ancak her adımımı izleyen eleştirel gözler beni zayıflattı. Panelin fısıltıyla yaptığı yorumlar içimi bıçak gibi kesti. "Duruşunun çalışmaya ihtiyacı var." "O 'şey' faktöründen yoksun." "Görünüşü çok sıradan."

Her eleştiride kendime olan saygımın azaldığını hissettikçe paniğe kapıldım. Oda boğucu bir hal aldı ve göğsüm endişeyle sıkıştı. Katmanlarımı soydukları ve şimdiye kadar sakladığım her güvensizliği ortaya çıkardıkları hissinden kurtulamıyordum.

Çaresizlik beni pençesine aldı ve asanın arkasındaki aynaya gizlice bir göz attım. Aynanın acımasız yansımasında, kusurlarımın her birinin büyütüldüğünü ve acı verici ayrıntılarla vurgulandığını gördüm. Bakışları bana kilitlenmiş, sözde her kusuru analiz ediyorlardı. Bugün buraya gelmekle bile aptallık etmiştim. Resimlerime bakılarak işe alındığımda çok daha iyiydim.

Hiç kimse benim *yeterli olduğumu* düşünmedi.

Orada durduğum süre boyunca soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederek başımı dik tuttum. Gidebileceğimi söyledikleri anda kaçtım, kalıp seçilip seçilmediğime bakmaya bile zahmet etmedim. Seçilmiş olmama imkân yoktu.

Acımasız seçme odasından dışarı adımımı attığımda, her şeyin ağırlığı kurşuni bir pelerin gibi üzerime çöktü. Panik arttı ve

Binanın duvarları aniden üzerime kapanıyordu. Sanki çevredeki tüm gözler her kusurumu inceliyordu.

Nefes alışım hızlandı, ciğerlerimi dolduramayan sığ nefesler. Görüşümün kenarları bulanıklaştı ve dünya etrafımda dönmeye başladı.

Koridorda tökezleyerek ilerlerken bacaklarım titriyordu, adımlarım dengesizdi. Yığılmanın eşiğindeydim, panik atak beni acımasız pençesine almıştı. Dünya sesler ve yüzlerle, beni tüketmekle tehdit eden kâbus gibi bir kaleydoskopla dönüyordu.

O umutsuz anda, az ileride bir ara sokak gördüm. Kendimi ileriye doğru ittim, her adım sonsuzluk gibi geliyordu, ta ki loş ışıklı sokağın sığınağına ulaşana kadar.

Sokağın soğuk, grafiti kaplı duvarlarına yaslandığımda panik atak doruk noktasına ulaştı. Kontrolsüzce titriyordum, nefesimi tutmaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Sanki dünya bana karşı dönmüş gibi hissediyordum ama o karanlık, tenha alanda bir anlık soluklanma, beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktüren amansız incelemeden kısa süreli bir kaçış buldum.

"Blake?" diye seslendi endişeli, tanıdık bir ses yakınlardan bir yerden. Bir saniye sonra birinin bana doğru yürüdüğünü duydum.

Gözyaşlarımı kırpıştırdım ve bulanık görüşümle başımı kaldırıp baktım, Ari'nin yaklaştığını gördüğümde içimi sıcak bir utanç yaladı, yüzü gerçek bir endişeyle kazınmıştı. Önümde çömeldi, gözleri gözlerime kilitlendi ve sesi endişeyle yumuşadı.

"Hey, günışığım," dedi nazikçe, "neler oluyor?" Onun varlığı tek başına bir can simidi gibi geldi ve beni tüketen ezici duygu yoğunluğunu açıklayacak kelimeleri bulmakta zorlandım.

"Sadece kötü bir gün," diye ciyakladım sonunda.

"Bu kötü bir günden daha fazlası gibi görünüyor... ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bu hikayeyle devam edebiliriz," dedi ve yüzümdeki bir damla gözyaşını silmek için uzandı.

Gözyaşını dudaklarına götürmesini izlerken tüm düşünceler benden kaçtı. Yalayarak temizledi.

Ve tadına bakıyor gibiydi.

"İşte, şimdi kötü günü paylaşabiliriz," diye mırıldandı göz kırparak, az önce yaptığı tuhaf şeyden hiç pişmanlık duymadan. Benden şok olmuş bir öksürük çıktı.

Ama bir parçam da biraz daha iyi hissetti.

Çünkü artık birbirimize bağlıymışız gibi hissediyordum. Ve bundan hoşlanmadan edemedim.

"Seni buradan çıkaralım, olur mu?" diye sordu elini uzatarak.

O anda utanç çöktü ve darmadağınık halimin farkına vardım. Bu kirli sokakta çömelmiş, yanaklarım gözyaşı izleriyle lekelenmiş ve gözlerim muhtemelen şişmiş ve kabarık... Berbat bir haldeydim. Buna karşılık... Ari mükemmel görünüyordu.

Gıcır gıcır beyaz henleyi geniş göğsüne yapışıyor, kot pantolonunun koyu rengiyle kontrast oluşturuyordu. Kuzguni siyah saçları zarifçe alnına düşüyor ve çarpıcı yüz hatlarını vurguluyordu.

Onu incelemeye devam ederken yanaklarım kızardı. "Seninle ilgilenmeme izin ver Blake," diye mırıldandı.

Ari'nin benimle ilgilenme, dikkatimi dağıtma teklifi havada asılı kaldı. Bütün gün olduğu gibi sabırla bekliyordu, önündeki bu *karmaşayı* kurtarmaktan daha iyi yapacak milyonlarca işi olmasına rağmen.

Dondum kaldım.

"Öyle değil!" diye bağırdı, ellerini çılgınca havaya kaldırarak. "Yani, evet, seninle böyle ilgilenmek isterdim ama... Siktirkkkk." Ellerini yüzüne götürdü ve içimden bir kıkırdama yükseldi.

Ellerini hareket ettirdi ve utangaç bir şekilde sırıttı. "Senin önünde aptal durumuna düşmem hoşuna mı gidiyor, günışığı? Bu seni daha iyi hissettiriyor mu? Çünkü seni gülümsetecekse bunu bütün gün yaparım."

"Kimse takılmamıza kızmayacak mı?" Charlotte'un dün geceki kız arkadaşıyla ilgili hikâyesi aklımın bir köşesinde dururken temkinli bir şekilde sordum.

Ari'nin sorum karşısındaki şaşkınlığı açıktı ve başını sertçe salladı. "Kimse aldırmaz," diye güvence verdi bana, ses tonu değişmemişti. "Aldırsalar bile umurumda olmaz. "Ya ölürsün ya da kalırsın türünden bir adam olduğumu göreceksin, bebeğim."

"Tamam, gidelim," diye fısıldadım sonunda, elini tutarak. Başka bir zamanı hatırladım, başka bir çocukla, aynı şekilde hissettiğimde, bir uçurumun kenarından adım atıyormuşum gibi ve düşüş için hazırlanıyormuşum gibi.

"İşte benim kızım," diye gülümsedi, kalkmama yardım etti ve sonra beni ara sokaktan aşağıya, yola geri götürdü, ellerimiz hala iç içe geçmişti.

Gösterişli siyah spor arabasını park ettiği yere doğru ilerlerken ona bir kez daha baktım, arabasının ön panelinde yasadışı parktan dolayı bir ceza vardı. "Arkadaştan öte bir şey değil, değil mi?" Sorguladım.

"Bugünlük, günışığı. Sadece bugünlük *kankayız*."

Arabaya binmeme yardım etti ve emniyet kemerimi bağlamak için kucağıma uzandı.

"Um..."

"Ben sadece kankalık görevimi yapıyorum," dedi ciddi bir şekilde yerine oturturken.

O kadar güzel kokuyordu ki. Eğilip daha büyük bir koku almamak için sırtımı koltuğuma yapıştırmaya konsantre olmak zorunda kaldım.

"Lincoln arkadaşlığın bu kısmından gerçekten keyif alıyor olmalı," dedim.

Başını geriye atıp güldü ve şimdi yıldız çarpmış gibi görünen kişi benim, çünkü bu ses şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi. "Oh, şüphesiz, onun için en iyi kısım bu, kesinlikle."

Orada öylece durduk, o bana doğru eğilmişti, ikimizin de yüzünde kocaman, aptalca bir sırıtış vardı.

Ve birdenbire bugün üzgün olmamın hiçbir nedenini hatırlayamadım.

Ari

Ellerim direksiyonu kavradı ama dikkatim direksiyonda değildi. Yolun ilerisinde. Hayır, gözlerim *ona* takılmıştı, yolcu koltuğumda oturan Blake'e. Güzelliği göz ardı edilemeyecek bir güçtü. Yanaklarında hâlâ gözyaşı izleri vardı ve gözlerindeki ıssızlık, onu üzmeye cüret ettiğim için dünyayı yakıp kül etme isteği uyandırıyordu. Onun acısı beni parçalara ayırdı. Gözyaşları hayatımda gördüğüm en güzel ve en kötü şeydi.

Yine de o her zaman benim üzgün kızım olmuştu. İlk tanıştığımız günden beri. Ailesinin ölümünden sonra grup evine geldiği andan itibaren. Ölümler, gözyaşları her zaman ona eşlik ederdi. Çoğu zaman onu bir köşeye kıvrılmış, kaybettikleri için hıçkıra hıçkıra ağlarken bulurdum.

Benim durumum ondan çok daha iyiydi. Ben beni kapı dışarı eden ailemi hatırlayamıyordum ama o ailesinin ortadan kayboluşunu izlemişti. Babasının önce annesini sonra da kendisini öldürmesini izlemişti. Özel dedektifin onun hakkında hazırladığı dosyada evlat edinen ailesi hakkında fazla ayrıntı yoktu, sadece New York'un sosyetesine sık sık katılan zengin sosyetikler oldukları yazıyordu.

Ama ona iyi davranmadıklarını tahmin etmek için falcı olmaya gerek yoktu. Hatta belki de kötü davranıyorlardı. Bu beni daha da kızdırdı.

"öteki" çünkü son birkaç yıldır onu koruma konusunda çok kötü bir iş çıkarmıştı. Onu kaybetmemiş olsaydım, onu güvende tutmak için her şeyi yapardım.

Herhangi bir şey.

Blake her zaman kırılganlık ve gücün sarhoş edici bir karışımı olmuştu. Eğer varsa bir başyapıttı. Artık ona tekrar sahip olduğuma göre, onun gülümsediğini görmeyi hayatımın misyonu haline getirecektim. Gözlerindeki perili ifadeyi mutlulukla değiştirmek için.

Şimdi pencereden dışarı bakıyordu ve ona bakabilmek, nasıl olduğunu ölçebilmek için başını bana doğru eğmemek için kendimi zor tuttum.

Blake o kadar dalmıştı ki onu nasıl bulduğumu sormak aklına bile gelmemişti. Bu iyi bir şeydi, çünkü onu dünyanın en büyük şehirlerinden birinde rastgele bir caddede araba kullanırken gördüğümü söylemek biraz inanılmaz görünüyordu.

Yine de ona seçmelerinin dışında beklediğimi çünkü onun yaşayan, nefes alan, saplantılı takipçisi olduğumu söylemekten daha iyi bir cevaptı.

Onu konuşturmak için biraz Tay-Tay açtım ve "High Infidelity" çalmaya başladıktan sonra -bu arada çok iyi bir parça- kafasını bana doğru çevirdi.

"Senin hiçbir sorunun olmadığına inanmaya başlıyorum," diye ağzından kaçırdı, ben ona eğlenerek bakarken yanaklarına muhteşem bir renk gelmişti.

"Günışığı, bir şeyler bulmuş olabilirsin," diye sırıttım ve ona külot eriten bir gülümseme gösterdim.

Kızarması derinleşti.

Onu Los Angeles'a kadar takip etmem, telefonunu dinlemem ve erkek arkadaşının arabasına uyuşturucu yerleştirecek kadar ona takıntılı olmamın mükemmel olduğunu düşünüyordum. Planladığım diğer tüm eğlenceli şeyler de oldukça *mükemmeldi*.

Birkaç dakika sonra, buradaki ikinci günümde, gece yarısı brownie geleneğim için yardıma ihtiyacım olduğunda bulduğum bir fırının önünde durdum. Menekşe rengi gözleri sorgulayıcı bir şekilde bana baktı.

"Şekerin beni her zaman daha iyi hissettirdiğini düşünüyorum," diye düşündüm arabanın kapısını açarken.

Tereddüt etti, bakışları vitrinde sergilenen cazip ikramlara kaydı. "Nasıl göründüğünle hayatını kazanıyorsan olmaz," diye fısıldadı, sesinde bir belirsizlik vardı.

Koltuğumda kıvranana kadar bakışlarımı ayak parmaklarından melek yüzüne doğru gezdirdim. "Şeker mükemmelliği değiştirmez, Blake. Sadece daha tatlı yapar."

Utangaç bir gülümseme dudaklarını süsledi ve bunu gerçekten kastettiğimden emin olmak istercesine yüzümü inceledi. "Şeker kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı sonunda, gözlerinde hayranlığa benzer bir şey vardı.

Aferin Ari, dedim kendime. Çünkü muhteşem olduğunuzda kendinize zihinsel beşlik çakmanız önemliydi.

Kendi lanet kapısını açmaya çalıştığında ona aceleyle "Orada kal," dedim. Kendini dışarı atma düşüncesinin beni gerçekten endişelendirmesi garip miydi?

Evet.

Bunun için endişelenecek miydim?

Hayır.

Aceleyle kapısına gittim ve açtım, elini gerekenden biraz daha sert çekerek göğsüme yaslanmasını sağladım. Bana dokunması için elime geçen her fırsatı değerlendiriyordum.

Fırın, şehrin sakin bir köşesine sıkışmış küçük, şirin bir yerdi. İçeri girdiğimizde Blake'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve tüm şekerin kokusunu aldı. Belli ki ağzının tadını iyi biliyordu çünkü burası *bomba gibi* kokuyordu.

Blake cam vitrini taradı. Normalde ben de tarardım ama tabii ki onu izliyordum. Çünkü bugünlerde tek yaptığım bu gibi görünüyordu.

Gözleri bir cazip ikramdan diğerine kayıyordu. Ama baktıkça daha da tedirginleşiyor gibiydi.

Kendinden şüphe etmesi beni şaşırtıyordu; mükemmelden başka bir şey değildi. Neden bunu göremiyordu?

Şansımı deneyerek cam tezgâhın üzerine eğildim ve genç çalışanın bana ne kadar yoğun bir şekilde baktığını görünce neredeyse zıplayacaktım.

Biraz daha az göz teması, çok teşekkür ederim.

Seçimimden emin bir şekilde, "Çilekli kek alacak," diye ilan ettim.
Biz çocukken en sevdiği şeydi.

Bir kaşını kaldırdı, bana bakarken gözlerinde bir parça şaşkınlık dans ediyordu. "Ya bunu istemiyorsam?"

Dudaklarımın kenarlarında şakacı bir sırıtış belirdi. "Ne istersen alabilirsin... ama içimde çilekle ilgili iyi bir his var.

cupcake."

Şimdi ona gerçekte kim olduğumu söylemek için mükemmel

bir zaman. Neden henüz söylemediğimden emin değilim.

Belki de onu geri kazanmanın kolay bir yolu olabilirdi.

Ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey söylemedim çünkü beni unutmasından korkuyorum. Grup evinde birlikte geçirdiğimiz sekiz ayın aklından uçup gitmiş olmasından.

Sonsuza dek benimkinde sıkışıp kaldığında.

Şimdilik, yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarmaktan, onu bugün olduğum Ari'ye aşık etmekten memnundum.

"Aslında çilekli kek istiyorum," diye fısıldadı sonunda ve çalışan kekleri kutularken kaşlarını çattı. "Eskiden en sevdiğim kekti... O zamandan beri yemedim..." Sözleri kesildi.

"Ne zamandan beri?"

Bana bir gülümseme attı ama bu sefer gülümsemesinin ardında bir parça hüzün vardı. "Küçük bir kız olduğumdan beri."

Onu daha fazla zorlamadım ve ben de aynı şeyi sipariş ettikten sonra - Blake onunkini bitirdikten sonra daha fazlasını isterse diye - arabaya geri döndük.

Bir ev kiraladığım mahallenin kapısına yanaşana kadar yine kafasının içinde kaybolmuştu. Bir kol ve bir bacağa mal oldu, ancak *bir yıllık* zaman çizelgemde, gelecek yıl Dallas'a geri döndüğümüzde mülke yatırım yapmak istemedim.

"Biz" vurgusu.

Blake'i Dallas hayatının tüm incelikleri konusunda eğitebileceğimden emindim. Ki bu temelde her şeydi.

"Burası muhteşem, sizin eviniz mi?" diye sordu, sesinde biraz gerginlik vardı. Neden gergin olduğunu bilmiyordum; dosyasından evlat edindiği ailesinin Richie Rich filmindeki ebeveynler gibi olduğunu biliyordum, bu yüzden güzel şeylere alışkın olmalıydı.

"Evet, evim güzel evim. Merak etme, senden giriş ücreti almayacağım," diye şaka yaptım ve ona göz kırptım.

Dudağını ısırdı ve sonunda omuzları gevşedi. Arabadan indiğimizde gülümsüyordu.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarıp büyük ön kapıdan geçirdim ve çaylak sözleşmemi imzaladığımdan beri benimle birlikte olan hizmetçim Bayan Carlie ile tanıştırmayı aklıma not ettim. Ailemden biri gibiydi ve onu da Cali'ye yanımda getirmiştim. Arka bahçedeki misafir evinde yaşıyordu.

Bunca yıl para kazandıktan sonra bile... lanet bir misafirhanesi ve hizmetçisi olan bir yerde yaşadığımı düşünmek hala garipti.

Çocuk versiyonum bana gösterişçi bir pislik derdi. Çocuk halim sadece biraz haklı olurdu.

Bayan Carlie dünyanın en iyi aşçısıydı ve onu yanımda tutmamakla aptallık etmiş olurdum.

Garaj yoluna park ettim ve onu ön kapıya kadar götürdüm, kapının kilidini açtım ve ayakkabılarımı çıkardım. Antreden geçerken sessizliği devam etti, merakla etrafına bakıyordu.

Başımın arkasını ovuşturdum, onun bakış açısından görmeye çalıştım. Sanırım pek ev gibi değildi. Hiçbir yerde resim ya da süs eşyası yoktu.

O taşınana kadar ona dekorasyonla ilgilenmediğimi söyleyemezdim.

O zaman Blake'in gözlerinin gömleğimin kalktığı yerden görünen tene yapıştığını fark ettim.

Açlıktan ölüyor gibiydi.

Hoşuna gitti mi, günışığım? Bunun geldiği yerde bakabileceğin bir sürü karın kası var.

Blake onu bakarken yakaladığımı görünce kızardı ve hızla gözlerini kaçırdı.

"Merak etme, kanka. İstediğin kadar bakabilirsin. Bu arkadaşlık paketinin bir parçası," dedim elini tutup onu evin en sevdiğim bölümü olan gömme oturma odasına götürürken.

Sadece inledi ve boştaki eliyle yüzünü kapattı. "Sorun değil.

Susuzluk tuzağı olduğumu biliyorum."

"Bir susuzluk tuzağı," diye homurdandı.

Onun susuzluk tuzağı olabileceğimi söylemek istedim ama yine kendimi tuttum. Lincoln'e ne kadar aziz olduğumu hatırlatmam gerekecekti.

TEKRAR.

Blake oturma odamı kaplayan tavandan tabana pencerelerden manzarayı seyretmek için uzaklaşırken telefonum çaldı. Elime aldım ve arayanın Lincoln olduğunu gördüm. Şeytandan bahsetmişken.

Blake Operasyonu nasıl gidiyor?

Blake'in dışarıya baktığı ve dalgın bir şekilde alt dudağını ovuşturduğu yere baktım.

Ben: Şey... gidiyor.

O kadar iyi, ha?

Ben:...

Lincoln: Kelepçeye ihtiyacın olursa haberim olsun.

Bunun konuyla ne alakası var?

Kelepçe mi? Neden ihtiyacım olsun ki? Sapıkça bir seks şeyinden bahsetmiyorsun, değil mi?

Lincoln: ...

Ben: ...

Blake'e tekrar baktım.

Ben: Muhtemelen onları kullanabilirim.

Lincoln'ün ya bir psikopat ya da tanıdığım en zeki insan olduğuna dair yeni sezgimi bir kenara bırakarak telefonumu cebime geri koydum. Blake'e doğru yürüdüm, keki açtım ve burnunun dibine yerleştirdim. "Netflix'e ve rahatlamaya hazır mısın?" Masumca sordum.

Bana burnunu kırıştırdı ve ben de onun muhteşem yüzüne kapıldım. Orada durup ona bakarken... onun gerçek olduğundan tam olarak emin değildim.

Kimse o kadar mükemmel değildi.

Yumuşak ve büyüleyici bir sesle, "*En iyi arkadaşların* Netflix izleyip rahatladığını sanmıyorum, Ari," diye mırıldandı.

Yine de söylediklerine gerçekten konsantre olmakta zorlanıyordum. Onu tekrar öpmeyi düşünmekle çok meşguldüm.

Ya da onu cama karşı becermek.

Nefes nefese kalana kadar onu sikimle boğuyordum. Çığlık atana kadar yüzümü amına gömdüm.

Pekala...tamam o zaman. Belki de Lincoln'ün manşet fikri o kadar da çılgınca değildi. Sikim camı bile kesebilir. Geri çekil, Ari. Geri çekil.

"Pekâlâ, şimdilik *Netflix ve chill*'i masaya yatırabilir ve günün *istediğin* kısmını *keklerle doldurup istediğin filmi izleyebiliriz*," dedim. "Ama ilgileniyorsan teklifim her zaman açık, günışığım."

Bunu istiyordu. Oh, çok istedi. Ama iyi bir kız gibi, kıçı -o çok güzel kıçı- yanıyormuş gibi kanepeye doğru koştu.

Kekten bir ısırık alması filmin tam on dakikasını aldı. Diğerini kurtarma niyetim bir kenara atılmıştı ve oturur oturmaz onu Kurabiye Canavarı gibi yalayıp yutmamı izlemişti.

Ve olay şuydu. Bu benim en iyi anım değildi... çünkü onun ilk lokmanın tadını çıkarmasını izlerken neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

Ne oluyor lan?

Ondan sonra sikimi ağzına sokamamam bile adil değildi.

Dilinin sikimi tıpkı krema yalıyormuş gibi yaladığını hayal edebiliyordum.

Aletimde çilekli krema. Çüklü kek. Harika.

"Ari... neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu ve tatlı küçük dilinin ucuma işkence ettiği fantezimden çıktım...

Ve şimdi kızaran bendim.

"Sadece kekleri seviyorum!" Çılgınca fırlattım.

Bakışları şüpheci bir hal aldı. "Tamam, ucube," dedi sonunda, filme geri dönmeden önce.

Tuhaf biriydim, çünkü onu o kekle izlemeye devam ettim.

Ancak yolun yarısına geldiğinde durdu ve onu yere bıraktı, kanepeye yaslandı ve evrensel "iyi değilim" hareketiyle kendine sarıldı.

Bu olmaz.

"Yıllar içinde ne buldum biliyor musun, günışığım?" Ona yaklaşıp iyice sokulurken başladım.

"Ne?" diye mırıldandı, bana bakmadan. Yine o yenilmiş sesini kullanıyordu, kesinlikle nefret ettiğim sesini.

"Önemseyen biriyle bir şeyler hakkında konuşmak yardımcı oluyor. En azından biraz daha iyi hissettiriyor gibi görünüyor... en azından benim deneyimim böyle oldu."

Sonunda bana doğru döndü, mavi-mor gözleri parlıyordu ve dudakları büzülmüştü. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Neden umursuyorsun ki?" diye fısıldadı sonunda. "Neden buradayım ki? Seninle birlikte. BU EVDE. Ne yapıyorum ben?"

Sonunda yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve etkisi... yıkıcıydı.

"Nerenin acıdığını söyle, bebeğim."

Bakışlarımı uzun, çok uzun bir dakika boyunca tutmaya devam etti. Sonra derin bir nefes aldı.

"Kendi hikâyemde kötü adam olmaktan çok yoruldum, Ari. Ve nasıl duracağım *hakkında hiçbir fikrim yok*."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gözleri büyüdü, sanki onları gerçekten söylediğine şaşırmış gibiydi.

Ama bu kelimeler bir kez ortaya çıktığında, daha fazlası da döküldü. Seçmelerdeki panik atak, pislik evlatlık annesinden gelen mesajlar... "ötekinin" onunla neredeyse hiç konuşmadığı gerçeği. Çıldırmadan bir kek bile yiyemediği gerçeği.

Yani, "öteki" ile yaşadığı sorunlardan ben sorumluydum ama bir yanım bu konuda kötü hissetmiyordu.

Ve çok uzun süre sorun olmayacaktı.

"Sorduğuna pişman olmadın mı?" diye mırıldandı sonunda, parmaklarını endişeyle birbirine geçirirken utanç içinde kucağına bakıyordu.

Elimi uzattım ve onları susturdum.

Çok yanılıyordu. Üzgün değildim.

Büyülenmiştim.

Bana kendisi hakkında, lanet dosyasının anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlattı.

"Hiç de değil, günışığım. Sadece bana ihtiyacın olduğu gerçeğini pekiştiriyor. Sana hayatımda karşılaştığım en mükemmel yaratık olduğunu söyleyecek bir kanka," dedim kendimden emin bir şekilde.

Ona en *kazanan* gülümsememi gösterdiğimde bana bakakaldı.

"Tüm bu sorunları birlikte çözeceğiz. Söz veriyorum. Ama şimdilik, bu şahane kekin geri kalanını sana yedirmeme izin vereceksin ve dokunmama izin vermediğin için vücudunun beni gerçekten ölecekmişim gibi hissettirdiğini söylediğimde bana inanacaksın. Sonra da Harry Potter'ın daha iyi bir seçim olacağı aşikâr olmasına rağmen seçtiğin berbat romantik komediyi izleyeceğiz. Ve sana taco yedireceğim... ya da başka ne istersen. Ve günün geri kalanında diğer her şeyi unutacaksın."

Söylemek istediğim şey, *diğer "herkes" hakkında her* şeyi *unutacaksın*.

Bebek adımları ama. Bebek adımları.

"Hala sende bir sorun bulamadığımı düşünüyorum, Ari Lancaster," dedi sonunda utangaç bir şekilde, ben keki alıp bir uçak hareketi yaparken

ağzına götürdü. Isırdı ve tat alma tomurcuklarına çarptığında mutlu bir şekilde mırıldandı.

Uzandım ve ağzıma götürmeden önce dudağındaki kremanın bir kısmını sildim. Yalayarak temizledikten sonra fısıldadım, "O zaman bakmayı kes."

Yüzündeki şoku görmezden gelerek onu kollarıma çektim ve önerdiğim her şeyi yaptık.

Günün geri kalanı, yaşadığım en mükemmel günlerden biri olarak tarihe geçecekti. Ve o anda karar verdim.

Beklemekten bıkmıştım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

BLAKE

Ari ile geçirdiğim öğleden sonranın üzerinden birkaç gün geçmişti ve o zamandan beri hiç konuşmamıştık.

Beni evime bıraktıktan sonra fark etmiştim.

numaram bile yoktu.

Muhtemelen en iyisi de buydu.

O zamandan beri iki maçını da izlememiştim.

Tamam, bu bir yalandı. Onları izledim, Charlotte'un orada Soto'ya tezahürat yapmasını kıskandım.

Beni davet etmemişti ve muhtemelen en iyisi de buydu. Ari'nin etrafında olduğum her saniye her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Sanki o benim kişisel kriptonitim gibiydi ve benden çok kolay bir şekilde bir şeyler koparıyordu.

Clark'a bile söylemediğim şeyler. Ve *o* beni en kötü halimle görmüştü.

Aynada kendimi inceledim, yansımam yaptığım seçimlerin tedirgin edici bir hatırlatıcısıydı. Şüphe vicdanımın sınırlarını kemiriyordu. Clark benim kurtarıcımdı, kayamdı, ben dağılırken beni bir arada tutan kişiydi. Kimse yanımda olmazken o yanımdaydı ve beni kelimenin tam anlamıyla kurtarmıştı.

O karanlık geceyi hatırlayınca kanım dondu.

Yine de bu akşamki parti için uçuyordu ve ben bunu yeni bir başlangıç için bir şans olarak görüyordum. Vücudumu saran Kedi Kadın kıyafetini incelerken yeni bir başlangıç diye düşündüm. Şık kumaşı düzelttim ve bir kez olsun aynaya bakabilmeyi ve orada gördüklerimden mutlu olabilmeyi dileyerek iç çektim. Öğle yemeğinde içtiğim protein karışımını düşünerek tuvalete baktım. Belki de...

Hayır. Oraya gitmeyecektim. Ayrıca, yanaklarım şişerdi... ve dışarıda mutlaka kameralar olurdu.

Biraz kırmızı ruj sürmeye çalıştım ve yaklaşan geceyle ilgili sinirlerimi bastırmaya çalıştım. Belki de bu parti ilişkimizde bir dönüm noktası olacaktı, bana hissettirdiklerini yeniden canlandırmak için bir şans.

Yine de şüphe içeri sızdı ve bunun Ari Lancaster'la ilgisi vardı.
Çünkü bir kez yanmanın nasıl bir şey olduğunu hissettiniz mi... hiç unuttunuz mu?

Cevabın hayır olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Soğuk su. Kalp atışlarım yavaşlıyor. Dünya kararıyor.

Başımı salladım. Clark sadakatimi, bağlılığımı hak ediyordu. O benim can simidimdi ve her şeyimi ona borçluydum. Baştan çıkarıcı cazibesi güçlüydü ama direnmek zorundaydım. Bu gece gerçek bir şeyi yeniden canlandırmakla ilgiliydi... kaybetmeyi göze alamayacağım bir şeyi.

Büyük tekila şirketlerinden birinin ev sahipliğini yaptığı Cadılar Bayramı partisi bu gece Los Angeles'ta efsane oldu. Herkesin katılacağı, tüm planlarını bir kenara bırakıp bu gece için giyinip kuşanacağı türden bir etkinlikti. Ajansım bir grup modeli için davetiye almayı başarmıştı. Etkilemek için giyin, demişlerdi ve ben de elimden geleni yapmıştım.

Yansımama bir kez daha baktıktan sonra Clark'a bir mesaj gönderdim ve bu gece için her şeyin yolunda olduğundan son bir kez emin oldum. Batman olarak orada olması gerekiyordu. Clark daha çok bir Süpermen'di, Batman'in karanlık büyüsünden yoksundu ama en azından uyumlu bir çift olacaktık.

Ari'nin enerjisi Batman'le boy ölçüşebilirdi.

Kapa çeneni Blake, diye hırladım kendi kendime.

Charlotte'un elinde votka şişesiyle odanın içinde vızıldayarak dolaştığı oturma odasına doğru yürüdüm. Seksi bir vampir kılığına girmiş, dramatik bir makyaj yapmış ve hayal gücüne çok az şey bırakan bir korse giymişti.

Kıyafetimi inceledi ve dudaklarını şapırdattı. "Kızım, bunun daha dar olabileceğini sanmıyorum," diye yorum yaptı. Bunun bir iltifat olup olmadığını anlamak için yeterli vurgu yoktu... ya da değil.

Tereddüt ettim, kendimden şüphe duymak davetsiz bir misafir gibi içime yerleşti. "Evet, sorun olur mu?" Sesim içime çöken güvensizliğe ihanet edercesine cevap verdim.

O daha bir şey söyleyemeden dışarıdan gelen bir korna sesiyle konuşmamız yarıda kesildi. Çığlık attı ve şişeyi havaya kaldırdı, votka damlaları halıya düştü.

Ön kapıyı açarken, "Hadi yapalım şu işi, sürtük," diye bağırdı.

Diz çöktüm ve alnımı Waldo'nun alnına koydum. "Uslu bir çocuk ol. Annen yakında evde olacak," diye mırıldandım ve o da yüzümü yalayıp mızmızlandı. "Hayır. Öyle bir şey yok. Bugün seni iki kez yürüyüşe çıkardım!"

Gülünç olduğumu düşünmüş gibi homurdandı.

Onu son bir kez okşadıktan sonra ajansın izniyle şık siyah bir limuzinin beklediği dışarı çıkarken kalbim sevgiyle kabardı. Hepsi de göz kamaştırıcı kostümler giymiş diğer modellerle doluydu. Aralarındaki yerimi aldığımda, limuzinin içindeki atmosfer beklentiyle uğulduyordu. Havayı sohbet dolduruyordu; konuşmalar parti heyecanından hangi ünlülerin gelebileceğine dair spekülasyonlara kadar uzanıyordu.

Her geçen an endişem artmaya devam ediyordu. Kalabalıkla yüzleşmek ve o kadar insanın bana bakması düşüncesi...

Telefonumu elime aldım, parmaklarım hafifçe titriyordu ve Clark'a bir mesaj gönderdim. Onun yanımda olacağına dair bir kez daha güvenceye ihtiyacım vardı, yabancılar denizinde tanıdık bir dayanak.

Telefonum onun cevabıyla çaldı ve okuduğumda biraz rahatladığımı hissettim. Orada olacaktı. Yalnız olmayacaktım.

Limuzin Hollywood sokaklarında süzülürken, güneş battığından beri şehir büyüleyici bir ışık ve ses dizisine dönüşmüştü. Gün boyunca insanlarla dolup taşan kalabalık sokaklar şimdi yepyeni bir hayata bürünmüştü. Parlak tabelalar titreşerek canlanıyor, aşağıdaki kaldırımlara canlı bir parıltı yayıyordu. Arabalar kornalarını çalarak, kendine özgü bir tempoya sahip uyumsuz bir karışım oluşturan hareketli bir kentsel medley oluşturdu.

Gökdelenler yüksekte duruyor, pencereleri sayısız renkle aydınlanıyor ve gece gökyüzüne doğru uzanan nefes kesici bir mozaik oluşturuyordu. Her bina dikkat çekmek için yarışıyor, kendine özgü ışık gösterisiyle komşularını gölgede bırakmak için yarışıyor gibiydi. En üst katlardan bakıldığında şehir manzarası Dünya'ya inmiş bir yıldız denizi gibi görünüyordu.

Ari'nin evindeki muhteşem manzara gibi.

Bunu düşünme.

Kızlar partiye hazırlanmak için içkilerini yudumlamaya başladılar. Kola etrafta dolaşıyordu ve Charlotte bana teklif ettiğinde reddettim. O

Omuz silkti ve elindeki rulo haline getirilmiş bir dolarlık banknotu burnuna çekti. Zerre kadar etkilenmemiştim.

Kokain ve New York sosyetesi el ele gidiyordu. Hiç cazibesine kapılmamıştım.

Sosyal ortamlarda kontrolü elden bırakamayacak kadar çok sorunum vardı.

Yine de bir shot atmaya karar verdim, sadece biraz rahatlamak için. Tekila boğazımdan aşağı süzülüp ardında ateşli bir iz bırakırken irkildim.

Uzuvlarıma yayılan gevşek sıcaklık neredeyse bir tıraş bıçağının ilk darbesi kadar iyiydi.

Neredeyse.

Limuzin nihayet durdu ve aracın içindeki heyecan doruğa ulaştı. Kapılar açıldı ve kameraların ve yanıp sönen ışıkların parıltısıyla yıkanan kan kırmızısı bir halıya yayıldık. Kırmızı halı boyunca ilerlerken, hava ünlü isimlerin ve moda övgülerinin uğultusuyla doldu. Soğukkanlılığımı koruyarak New York'ta tek amacımın sosyete kameralarına gülümsemek olduğu "plastik moduma" girdim. Tıpkı orada olduğu gibi, kendimi derimin içinde bir sahtekâr gibi hissetmekten kendimi alamıyordum, sanki her an biri "o buraya ait değil" diye bağıracakmış gibi.

Partiye giriş başlı başına bir gösteriydi, Charlotte ve benim sıkışık dairemizden gerçeküstü bir geçişti. Partiyi düzenleyenler tarihi Hollywood malikânesini tüyler ürpertici bir Gotik romandan fırlamış gibi bir şeye dönüştürmüşlerdi; insanın tüylerini diken diken edecek şekilde tasarlanmış, karmaşık detayları kıvrımlı, uğursuz sarmaşıklarla kaplı dövme demir bir kapının heybetli varlığıyla tamamlanmış perili bir malikâne.

Kapıyı geçtikten sonra arnavut kaldırımlı bir yol oluşturulmuştu. Bu yol kıvrılıp dönerek konukları uğursuz gargoyleler ve ağızları keskin dişli bir çığlığa dönüşmüş iblis figürleri gibi uğursuz motiflerle süslenmiş büyük, antik görünümlü bir kapıya doğru yönlendiriyordu. Süslü ferforje aplikler içinde korunan loş fenerler düzensiz bir şekilde titriyor, duyularınızla oyun oynayan belirsiz bir ışık yayıyordu.

Grubumuz tam girişe ulaştığında, ani ve ürpertici bir rüzgâr esti -film büyüsü en iyi haliyle- patikayı dolduran dökülmüş yaprakları hışırdattı. Menteşeleri uğursuzca inleyen ağır kapı yavaşça açıldı.

İçeri girdik ve ben... hemen etkilendim. Pırıl pırıl sahte mücevherlerle süslenmiş devasa örümcek ağları

Giriş. Karmaşık tasarımlarla titizlikle oyulmuş balkabakları koridorları aydınlatıyor, dans eden gölgeler saçıyordu.

Ünlüler ve sektörün önde gelenleri örümcek ağlarıyla kaplı avizelerin yumuşak ışıltısı altında birbirlerine karıştı. Özenle kostümlendirilmiş konuklar, herhangi bir sinema karakterine rakip olabilecek kıyafetleriyle önlerinden geçip gittiler. Duvarlar tüyler ürpertici tablolarla süslenmişti ve yerler, labirent gibi odalarda gezinirken ayak seslerimizi susturan kırmızı, zengin, kadifemsi halılarla kaplıydı.

Katlardan birinde, malikânenin temellerinde yankılanıyormuş gibi görünen müzikle titreşen devasa bir dans pisti göze çarpıyordu. Perili ev kılığına girmiş DJ kabinleri eğlenceye göz kulak olurken, özenle hazırlanmış, uhrevi kostümler giymiş sanatçılar kalabalığı eğlendiriyordu.

Kokteyl barları "Witch's Brew "dan "Vampire's Kiss "e kadar ürkütücü karışımlar sunarken, gurme yemek istasyonlarının aroması havaya yayıldı.

Grubun dağılması birkaç dakikadan fazla sürmedi. Charlotte benimle kalan son kişiydi ama bir kadehten sonra "hemen döneceğini" söyleyerek uzaklaştı. Spoiler uyarısı, ikimiz de onun geri gelmeye niyeti olmadığını biliyorduk.

İşte oradaydım, tanımadığım yüzlerle dolu kalabalık bir mekânda geziniyordum. Hollywood'un duvar çiçeği versiyonu olarak bir köşede duruyordum. Sürekli telefonuma bakıyor, Clark'tan bir mesaj bekliyordum. Neredeydi?

Sonunda telefonum çaldı.

Clark: Benimle üçüncü katta buluş.

Hmm. Bu garipti. Neden buraya geldiğinde bana söylememişti ki, böylece onunla girişte buluşabilirdim. Yine de merdivenlere doğru yöneldim, bu partide daha fazla yalnız kalmayacağım için rahatlamıştım.

Perili köşk teması üst kata taşındı, trabzanlara daha fazla örümcek ağı serpildi, duvarlarda mumlar titrerken hoparlörlerden gümbür gümbür cinsel ritimler ve alçak iniltiler yükseliyordu. Canavarların seks yaparken çıkardıkları seslere benziyordu.

Duvara yaslanmış tozlu, örümcek ağlarıyla süslü bir aynanın önünden geçtim ve kıyafetimi kontrol etmek için durdum. Mekânın loş ışığında o kadar da kötü görünmediğimi hissettim. Parlak siyah vinilden üretilen şık, vücuda oturan body, her kıvrımımı kışkırtıcı bir hassasiyetle kucaklıyordu. Bu

Kıyafet, bir ton göğüs dekoltesi sergileyen daldırma yakaya sahipti ve ince bir fermuar önden aşağıya doğru uzanıyordu.

Bacaklarım, loş ışıkta parıldayan şık, gümüş fermuarlarla süslenmiş, uyluk hizasında çizmelerle kaplıydı. Geniş, siyah bir kemer belimi sarıyor, beni gerçekten kum saati figürüne sahipmişim gibi gösteriyor ve suni deri dokusuyla tehlikeli bir dokunuş katıyordu.

Maskem dönüşümü tamamladı. Aynadaki kız Blake Shepfield'a hiç benzemiyordu. Bu gece için iyiye işaret olmalıydı.

Ari Lancaster'ın bu konuda ne düşüneceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Charlotte belli ki söylememişti ama bu gece Soto'yla buluşacağını tahmin etmiştim. Ekibin geri kalanı da burada olacak mıydı? Eğer öyleyse, gitmek zorundaydım. Clark'la geçireceğim geceyi hiçbir şeyin mahvetmesine izin veremezdim.

Ben: Tamam, buradayım. Sen neredesin?

Burada diğer katlarda olduğu kadar çok insan yoktu ve tam olarak emin olamadığım nedenlerden dolayı kalbim hızla çarpmaya başlayarak odalara doğru ilerledim. Müzik değişmiş, içimin derinliklerinde yankılanan karanlık, şehvetli bir vuruşa, bacaklarımın arasında titreşen kışkırtıcı bir ritme dönüşmüştü. Kahkaha sesleri ve sessiz fısıltılar havayı dolduruyordu.

Mesaj atıp atmadığını görmek için telefonuma baktım, çünkü bu noktada bir tür oyun oynuyormuş gibi hissediyordum, ama Clark başka bir şey göndermemişti. Bir mesaj yazdım ve bir süre ona baktım, hemen yanıt vermeyince iç geçirdim.

Loş ışıklı odalarda gezinmeye devam ederken gözüme bir sürü şey çarptı... belli ki bütün sevişmeler burada oluyordu. Playboy tavşanı kostümü giymiş muhteşem bir esmer duvara yaslanmış inliyordu, oduncu kılığına girmiş iri bir adam önünde diz çökmüş, yüzü bacaklarının arasına gömülmüştü. Bakışlarım onunkilerle birleşince yanaklarım kızardı. Elini bana doğru uzattı, yüzünde esrarengiz bir gülümseme vardı. Aceleyle uzaklaştım, içim erotik sahne yüzünden şüpheli bir şekilde ıslanmıştı.

Yan odaya birkaç adım attığımda onu gördüm, Clark, Batman kostümüyle duvara yaslanmıştı. Çarpıcıydı, uzun boylu, kaslı vücudu dar kostümüyle vurgulanmıştı. Koyu renkli kumaş yontulmuş fiziğine yapışmış, altındaki her bir kas ve kıvrımı vurguluyordu.

İyi görünüyordu. İyiden de iyi. Batman'i beceremeyeceği konusunda yanılmışım... çünkü ona bakarken bile vahşi bir tepki veriyordum.

Onu. Göğüslerim ağırlaştı, meme uçlarım onun koyu yeşil bakışları altında sıkılaştı. İçim yumuşuyordu... tangam sırılsıklam olmuştu.

Her zaman bu kadar büyük, bu kadar güçlü yapılı mıydı?

Güçlü çene çizgisi bir tutam kirli sakalla süslenmişti ve yakışıklı yüz hatlarına çiğ, ilkel bir hava katıyordu. Maskesinin altından yeşil gözleri parlıyordu, içlerindeki şehvetli hayvan bakışı kalçalarımı birbirine sürtmeme neden oldu... biraz rahatlamak için çaresizdim.

Odanın gölgeleri onun yontulmuş formu üzerinde dans ediyordu... ve ben onu istiyordum.

Ona seslenmek için elimi kaldırdım ama ben bir şey yapamadan yan odaya geçti. "Ne oluyor lan?" Nefesimin altında mırıldanarak peşinden gittim. Bu bir tür seksi rol yapma oyunu muydu?

Odayı geçtim ve eşikten yavaşça yan odaya adım attım. Ortam şehvetli bir gerilimle dolmuştu. Birden bileğimin etrafında güçlü bir kavrama hissettim ve karanlık bir dolaba çekilirken ciyakladım. Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapandı. Işık burada daha da loştu ve önümde duran Clark'ın dış hatlarını seçebiliyordum.

"Oynamayı bitirdin mi?" Alay ettim.

Yine de tek kelime etmedi, sadece beni duvara yasladı ve göğüslerim tamamen ortaya çıkana kadar yavaşça takım elbisemin önünü santim santim açmaya başladı. Kaba bir parmağı hassas, açıkta kalan tenimin etrafında dolanıyor, benimle alay ediyordu. Sırılsıklam olmuştum, göğsüm kabarıyor ve ağzımdan yumuşak bir inilti çıkıyordu. Elleri hep böyle mi hissettiriyordu?

Ellerim kostümlü göğsünün üzerinde dolaşarak ne kadar sert olduğunu hissetti. Göğsü ağır bir nefesle genişledi ve dokunuşum neredeyse çok fazlaymış gibi ürperdi. Lanet şeyin fermuarını bulmaya çalışırken klitorisim kesinlikle zonkluyordu. Ben de ona dokunmak istiyordum.

Clark göğüslerimi avuçladı ve yoğurdu, başparmakları ben inleyene kadar meme uçlarımı okşamaya devam etti.

"Lütfen," diye fısıldadım, öpmek için öne doğru eğildim. Dudaklarımız buluşmadan önce eğildi, meme ucumu ağzına aldı ve sertçe emdi. İçimde bir sıcaklık oluştu.

Bir oyuncak kullanmadan Clark'la hiç boşalamamıştım.

Ve aniden, işte buradaydık... ve ben sadece ağzı göğüslerimdeyken uçurumdan düşmek üzereydim.

Ama... bunu yapmayı nereden öğrenmişti? Çünkü daha önce hiç böyle olmamıştı...

Bir eli bacaklarımın arasına uzanırken, parmakları her geçişte daha fazla baskı uygularken, dişleri göğüs ucumu sıyırdı.

Mükemmel basınç.

Boşalırken haykırdım, çığlıklarımın sesi küçük odada yankılanıyordu.

Sert bir küfür savurdu ve sonra dizlerinin üzerine çöktü, elleri lateks tulumu yırttı, bir şekilde mucizevi bir şekilde kumaşı yırtmadı.

Yüzü amıma gömülmeden önceki son orgazmımdan bile kurtulamamıştım, ağzı en sevdiği yemekmişim gibi klitorisimi emiyor ve yalıyordu.

Kutsal Batman, CLARK ne zaman bu kadar iyi kafa yapabiliyor?

Onun hoşuna gitmeyecek kadar çok hareket ediyor olmalıydım çünkü kalçalarımı duvara sabitledi, böylece hareket edemiyordum. Dilini içime soktu, dili içeri girip çıkarken bir hırıltı içimde yankılandı.

"Clark," diye inledim. "Ben-"

"Benim kim olduğumu biliyorsun. Sakın bir daha onun adını ağzına alma yoksa seni sikimle boğarım," diye hırladı Ari Lancaster.

Orada öylece durdum, olan bitenin farkına varmak göğsüme ağır bir taş gibi oturdu.

Ancak... gerçeği kendime inkar etmek için gösterdiğim zayıf çabalara rağmen, bir parçam dizlerinin üzerindeki adamın Clark olmadığını başından beri bilmiyor muydu?

Ari'nin bakışları benimkilere kilitlendi, ışıl ışıl parlayan yeşil gözleri loş ışıkta parlıyordu.

Bakışları yoğundu, meydan okuma ve arzunun karışımıyla için için yanıyordu.

Sessizliği bozdu, sesi alçak, baştan çıkarıcı bir mırıltıydı.

"Adımı söyle," diye meydan okudu, kelimeler bir beklenti ağırlığı taşıyordu, aramızda kaynayan inkar edilemez bağlantıyı kabul etmem için bir kışkırtma. Yakınlığı sarhoş edici, varlığı büyüleyiciydi ve o anda onu reddedecek gücüm yoktu.

"Söyle."

"Ari," diye mırıldandım sonunda ve gözleri kapandı, sanki dudaklarımdaki adı bir tür mucizeymiş gibi.

Bir süre sonra tekrar açıldılar ve bir parmağını uyluğumdan yukarı doğru takip ederek hâlâ nabzı atan çekirdeğimin yakınında gezdirdi.

"Seni becermemi istediğini söyle."

Nefes nefese kaldım ve utanç verici bir ses çıkarmamak için dudağımı ısırdım.

"Blake. Söyle."

"Beni becermeni istiyorum."

"Hayır, benim adımla söyle."

I tereddüt etti için bir daha fazla An, Çünkü Bu olur her şeyi değiştirdi. Bu andan sonra, asla eskisi gibi olamazdım.

Bu benim için iyi ya da kötü her ne anlama geliyorsa.

Kafamın içindeki bir ses bana kaçmamı, bu karmaşayı başlamadan durdurmamı söyledi.

Ama bunu dinlemekten çok yorulmuştum.

"Ari. Beni becermeni istiyorum," dedim yavaşça.

Bana sırıttı ve bu, fırtınadan sonra bulutların arasından görünen güneş gibiydi.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Ari yüzünü göbeğime bastırıp derin nefes alırken açlıkla inledi. Ağzı klitorisimin üzerine kapanmış, mükemmel bir basınçla yalıyor ve emiyordu.

Kahretsin, sadece ondan çıkan açlık seslerinden bile boşalabilirdim. Maskesini çıkardım, onu görmek istiyordum... çaresizce onu görmek istiyordum. Ve o beni durdurmadı. Sanki beni ödüllendiriyormuş gibi, dili girişime doğru kaydı, usulca, taparcasına içeri daldı. Ellerim saçlarına dolandı ve onu daha yakına çekti. Sol bacağımı tuttu ve omzunun üzerinden çekti, diğer eli de kıçımı kavradı... böylece tam anlamıyla yüzüne binmiştim.

Ari önce bir parmağını, sonra diğerini içime soktu ve Clark'ın asla bulamadığı, içimdeki o mükemmel yeri hemen buldu.

Sanki Ari aklımdan başka bir adamın adının geçtiğini anlamış gibi üçüncü bir parmağını içime soktu ve bana taparken doluluktan çığlık attım. Yüzüne karşı sürtünmeye başladım, artık boşalmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyordum.

Hareketleri yavaşladığında uçurumdan düşmek üzereydim. Kalçalarımı daha hızlı hareket ettirmeye çalışırken ağzımdan bir hıçkırık döküldü, o yakalanması zor yüksekliğin peşine düştüm.

"Lanet olsun. Böyle olacağını biliyordum. Amın bu kadar lezzetli." Dili, sanki ıslaklığımın her son damlasını kovalamaya çalışıyormuş gibi kıvrımlarımı yaladı. "Adımı söyle," diye tekrar talep etti, beni beklerken dili ve parmakları hareketsizdi.

"Ari, lütfen," diye bağırdım, boşalmama izin vermezse ölecekmişim gibi hissediyordum. "Aferin kızım," diye övdü ve içimden bir sıcaklık aktı. Kan dolaşımı.

Dili açlıkla göbeğimde çalıştı, tüm vücudum zevkle patlarken tekrar çığlık atana kadar parmakları acımasızdı.

Orgazmım boyunca klitorisimi yaladı, umutsuzca, sanki doyamıyormuş gibi.

"Sen benim mükemmel kızımsın, günışığım. Tadın o kadar güzel ki," diye homurdandı bacağımı omzundan kaydırıp yerden kalkarken.

"Öp beni," diye mırıldandı, biz birbirimize bakarken yoğunluğu keskinleşiyordu. "Ne kadar iyi bir kız olduğunun tadına bak."

Daha yakına eğildi ve ben de aradaki farkı kapatarak dudaklarını yumuşak bir öpücükle yakaladım; dilim ağzını yalayarak.... benim tuzlu tadımı aldı.

Onu böyle severdim. Tadı benim gibi. Sonsuza kadar dudaklarında benimle dolaşmasını istiyordum, böylece herkes onun benim olduğunu bilecekti.

Kendini biraz aşıyorsun, Blake.

"O mükemmel amcığa girmeme izin ver," diye kabaca talep etti. Ari aramıza uzandı, dar siyah kostüm pantolonunu çözdü, ağzı tekrar benimkine indi, dudaklarımı yedi ve yaladı, çığlıklarımı yuttu.

Ona doğru kaydım, vücudum öne doğru eğildi, nefeslerim kesik kesik geliyordu. Boynumdan aşağıya ve göğüslerime doğru yaladı, ağzının sıcaklığı bir kez daha hassas tepeleri sardı. Her şey vardı, emiş, dilinin yumuşak kayışı... dişlerinin ince sıyrıkları. Ari Lancaster işinde bir ustadan daha fazlasıydı. Yaptığı her hareket en iyi haliyle baştan çıkarıcıydı, bedenimi ve kalbimi vaat ettiği zevke çağırıyordu.

"Çok ateşlisin," diye inledi. "Bunun ne kadar iyi olacağını hayal bile edemezdim." Bana son bir uzun öpücük verdi. "Şimdi seni becermeme izin ver, Blake." Elleri saçlarımın arasında kayarak başımı tuttu, böylece canlı yeşil gözlerine bakmak zorunda kaldım.

"Bunu senin için çok iyi yapacağım bebeğim. Başka bir şey istemeyeceksin."

Ona çoktan mahvolduğumu söylemedim. Gerçekten de bundan daha iyi bir şey düşünemediğimi. Bu olmadan nasıl hayatta kalacağımı bilmediğimi.

"Seninle ilgilenmeme izin verecek misin?" diye mırıldandı, ben cevap veremeden öpücüğü ağzımı kapattı, sanki gerçekten buna cevap vermemi istemiyormuş gibiydi. Elleri kalçalarımın arkasından tutup beni kaldırdı ve ellerim omuzlarına giderken bacaklarımı ona doladım. Aramıza uzandı ve sikini dar pantolonundan kurtardı ve ben de öldüm.

Çünkü Ari Lancaster'ın siki kökten uca tamamen delinmişti. Devasa aletinin altından tepesine kadar uzanan bir Yakup'un merdiveni. O şeyi çıkardığı anda Clark olmadığını anlardım. Çünkü Clark'ın aleti hiçbir şekilde kıyaslanamazdı.

Yüzümdeki dehşet ifadesini görmüş olmalı.

"Korkma bebeğim, çok iyi hissettirecek," diye inledi yavaşça bastırırken.

Nefes alamıyordum. Sadece bir santim girmişti ve ben rahat edemeyecek kadar gerilmiştim.

Tamamen ötesinde.

İnledim ve elini yatıştırıcı bir şekilde yüzümde gezdirdi. "Beni çok iyi karşılıyorsun. Şu haline bak."

Beni ikiye bölmek üzereydi, çünkü o aletin içime tamamen sığmasına imkân yoktu.

Bunun bir başkasının içine sığmasına imkân yoktu -tamam, Blake, şimdi o aleti bir başkasının içinde düşünmenin sırası değildi.

Bu düşünce beni çılgına çevirdi.

Bu da mevcut koşullar altında tencere dibin kara, seninki benden kara demekti.

"Oh, kahretsin," diye bağırdım o daha da içeri girmeye zorlarken. Hassas çekirdeğime karşı hareket ettiklerinde piercinglerinin her santimini hissedebiliyordum. Eli aramıza girdi ve klitorisimin üzerinde çalıştı, yumuşakça ovuşturdu. İç kaslarım yavaşça gevşedi ve o da istikrarlı bir şekilde içeri girebildi.

"Sadece birkaç santim daha, bebeğim," diye mırıldandı, sanki kendini tutmaktan acı çekiyormuş gibiydi. "Seni tekrar bulduğum andan beri bunu düşünüyordum," diye mırıldandı sert ve güçlü bir sesle.

Ne söylediğinin ya da söylediklerinde bir tuhaflık olduğunun çok az farkındaydım. Başka bir şey düşünemeyecek kadar doluydum.

Şu anda içime giren dokuz ya da on inçlik delikli aletten daha fazla.

Arzu ve özlemin sarhoş edici bir karışımı olan bakışları yüzüme sabitlenmişti ve ben buna dayanamıyordum; anın samimiyeti şimdiden beni bütünüyle yutacakmış gibi geliyordu.

Gözlerimi kaçırdım, çünkü bakışları katlanılamayacak kadar fazlaydı. Gözlerinde çok fazla şey vardı.

Ari'nin buna tahammülü yoktu; çenemi tuttu ve gözlerimi tekrar o muhteşem suratına çevirmeye zorladı.

"Benden başka tarafa bakamazsın. Bunun için çok uzun süre bekledim."

Diğer eli kıçımı kavrıyordu ve parmakları kıvrımlarıma doğru kaydı, büzülmüş etimi buldu ve nazikçe sürttü. Dondum kaldım, çünkü daha önce hiç kimse *oraya* girmemişti.

"Şşşt. Sadece rahatla. İşte bu kadar. Dokunmadığım... tadına bakmadığım hiçbir yer kalmayacak."

Tam bunu söylediği anda ileri atıldı ve sahip olduğu her santimle beni tamamen içine aldı. Dolgunluktan haykırırken başım geriye düştü.

Gerilme acı vericiydi... ama mükemmeldi. Sanki bunca zamandır eksikmişim ve ancak şimdi, ona bağlandığımda bütün olabilirmişim gibi.

Ağzı benimkinin üzerine kapandı, aç dili içeri doğru ilerledi.

Ari yavaşça içimden çıktı ve sanki hayatımın sonuna kadar onu orada hissedeceğimden emin olmak istercesine tekrar içime girdi. Ritmi, beni tam anlamıyla sikinin üzerinde zıplatana kadar hızlandı, bu delmenin kayması şimdiye kadar yaşadığım en enfes şeydi.

Birkaç kez daha geçtikten sonra düşüyordum ve boşalırken onun adını haykırıyordum.

"Evet, işte bu. Şu haline bak, koca sikimin üstüne boşalıyorsun. Ne kadar iyi bir kızsın."

İçim sıkıştı, sözleri üzerine içimde küçük bir orgazm daha çırpındı.

Hınzırca sırıttı. "Görünüşe göre birileri övülmeyi seviyor. Bu da benim şanslı günüm. Çünkü her günümü bu tatlı amcığın içinde, sana ne kadar mükemmel olduğunu anlatarak geçireceğim."

"Ari," diye inledim, çünkü onun sözleri. Aleti. Onunla ilgili her şey. Çok fazlaydı.

Kalbim buna hazır değildi. İhtiyacım olan duvarlara sahip değildim.

Sesinde ham, istekli bir kalite vardı. Ona inanmak istememe neden oldu. Onun güzel ağzından çıkan her kelimeye inanmak için.

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırarak aynı derecede güzel sözlerini kesmeye çalıştım.

İnledim ve parmağı kıçıma girerken saçlarını avuçladım. Bu his... güzeldi.

Çok iyi.

Tepkim onu heyecanlandırmış olmalı çünkü hareketleri hızlandı. Sırtımı arkamdaki duvara yasladı, böylece hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim içime girip çıkan aletini almaktı, her darbesi o kadar derindi ki sanki rahmime değiyormuş gibi hissediyordum.

"Daha fazla," diye fısıldadım ve o da alt dudağımı ısırdı.

"Her gün, günışığım. Her gün bu amcık benim olacak."

Şehvet sarhoşuydum, tekrar orgazm olmak üzereydim ve onunla tartışacak durumda değildim.

Aletinin vuruş hızı onun hırıltıları ve benim yumuşak çığlıklarımla noktalanıyordu... ve bir anın sonsuza dek sürmesi mümkün müydü?

Çünkü son olmasını istediğim bir an varsa, o da bu olurdu. Beni çevreleyen o olurdu.

Belki de ilk kez kendimi gerçekten güvende hissediyordum. Gerçekten istendiğimi hissettim... görüldüğümü. Hayatımda.

"Benim için bir kez daha gel bebeğim," diye yalvardı, sanki dünyası buna bağlıymış gibi.

Yardım edemedim ama dinledim.

Çırpınma başladı. Bina. Yayılıyor. Düşene kadar, benim nerede bittiğimden ve onun nerede başladığından emin değildim.

Uzun bir hırıltıyla boşalırken bana karşı şiddetle titredi, dölleri kalçalarımdan aşağı damlayana kadar içimi doldurdu.

Sonrasında parıltı uzadı. Ve

sonra kayboldu.

Ve ben bir dolapta duruyordum, onun dölleri içimdeydi. Ve

erkek arkadaşım hiçbir yerde yoktu.

Geçmişten gelen kelimeler kafamda uçuştu.

"Bunu bana nasıl yaparsın? Bize?" diye ağlamıştı babam.

Benim annem de bir hilekârdı. Mükemmel ailemizin dağılmasının sebebi.

Ve işte buradaydım, tıpkı onun gibi.

Beni sevmekten başka bir şey yapmamış iyi bir adamı incitmek.

Hak etmediğim halde.

"Hayır," Ari'nin keskin sözleri içime işledi. "Bundan pişman olmayacaksın. *Bizden* pişman olmayacaksın."

"Benim bir erkek arkadaşım var," diye fısıldadım o çekilirken ve kendimi ne kadar *boş* hissettiğim için irkildim. "Ben bir hilekârım. Bir fahişeyim-"

"Sakın kendine öyle demeye cüret etme," diye tersledi, çenemi tutup gözlerimi onunkilere dikmeye zorladı.

'Ya sana hep benimle olman gerektiğini söyleseydim? Ya sana her zaman birlikte olmamız gerektiğini söyleseydim? Ya seni benden aldığı için hatalı olduğunu söyleseydim!"

"O zaman sana yalancı dememeye çalışırdım," diye mırıldandım, ona tokat atmışım gibi yüzünü buruşturduğunda içimdeki karanlık nefret yüzüme vurdu.

Ağzını açtı ve sonra sanki bana söylemek istediği sözleri hak etmiyormuşum gibi kapattı.

Ya da belki de sadece hayal ediyordum. Çünkü Ari Lancaster her zaman her şeyi hak ettiğim gibi yanlış bir izlenime kapılmış gibiydi.

"Şimdi ne olacak?" Diye sordum, korku... utanç... coşku... beklenti içimde yüzerken kostümümü yukarı çektim ve her nasılsa hala sert olan aletini pantolonuna geri soktu.

"Şimdi ne olacak, erkek arkadaşından ayrılacaksın," dedi nazikçe, o zümrüt gözleri temkinli bir yalvarışla bana parlıyordu. "Ve bize bir şans vereceksin. Çünkü bundan asla pişman olmayacağından emin olacağım."

Belirsizlik içimde fırtınalı bir deniz gibi çalkalanıyor, dalgaları kalbimin kıyılarına çarpıyor ve beni çalkantılı derinliklerine çekmekle tehdit ediyordu.

Bu inanç sıçramasını yapacak cesareti toplayabilir miydim?

Hayatım boyunca, iyi şeylere, insanlar olarak nadiren elde ettiğimiz o titrek mutluluk anlarına asla tutunamamışım gibi görünüyordu.

Ama Ari Lancaster farklıydı; o iyi ve güzel olan her şeyin vücut bulmuş haliydi, hikayemin kahramanıydı ve sabırla günü kurtarmasına izin vermemi bekliyordu.

Gözleri, o büyüleyici yeşim havuzları, kalbimin tellerini çekiştiren bir şefkat ve anlayışa sahipti. Loş ışıkta parlıyorlar, sessizce beni güvenmeye, bizim olma ihtimalimize inanmaya çağırıyorlardı.

O gözlere bakarken, duygularımda bir patlama hissettim, korkularımı ve şüphelerimi bir kenara bırakma isteği duydum. Ari'de olağanüstü bir şey vardı, her şeyi riske atmaya değer bir şey. Sonunda

Mutluluğu kucaklamama, onun sarsılmaz bağlılığına teslim olmama izin vermek beni umut ve derin bir özlem duygusuyla doldurdu.

Gölgelerle çevrili o dolapta, bunun güzel ve kalıcı bir şey için benim şansım olabileceğini fark ettim. Titreyen ellerimle ona uzandım, sessizce adım atmaya, aramızdaki bu şeye güvenmeye ve Ari'nin sadece bir günlüğüne değil, belki de sonsuza kadar kahramanım olmasına izin vermeye istekli olduğumu ifade ettim.

"Korkuyorum," diye mırıldandım sonunda.

Gülümsemesi kalp kırıcıydı... hayat kurtarıcıydı... her şeydi.

"Biliyorum, günışığım. Ama seninle tanıştığım anda ne olduğunu biliyordum." "Öyle mi, neymiş o?"

"Benim," dedi yumuşak bir sesle, en ufak bir kararsızlık belirtisi göstermeden.

Elini uzattı, teklifini kabul etmem için sessizce yalvarıyordu. Birkaç saniye daha ona baktım.

Sonra aldım ve onu dolaptan çıkarken takip ettim.

Çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Ari beni sarmal merdivenlerden aşağıya, insan kalabalığının arasından geçirirken ve giderek kontrolden çıkan bir partinin içine çekerken elimi hiç bırakmadı. Müzik sağır ediciydi, tüm varlığımda yankılanan titreşimli bir ritim, kalbimin çılgınca çarpışıyla senkronize gibi görünen bir ritim.

Havada yoğun bir arzu, elle tutulur bir perde gibi asılı duran baştan çıkarma ve pervasızlığın baş döndürücü bir kokteyli vardı. Tutkulu bir dansla birbirine dolanan bedenler, karanlık köşelerde değiş tokuş edilen çalıntı öpücükler -ve daha fazlası-, baktığınız her yerde karanlık bir şehvet.

Her hareketimizi takip eden yargılayıcı bakışların ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Normalde tek başıma dikkat çekmezdim ama Ari Lancaster'la birlikteydim ve onu izlemekten kendinizi alamıyordunuz.

Başımı dik tuttum, onun dokunuşu kargaşanın ortasında bir can simidiydi. Elleri sıkıca benimkilere sarılıyken, sanki dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi kendimi güvende ve korunmuş hissediyordum.

Ari bizi çıkışa doğru yönlendirdi. Gürültülü eğlenceyi geride bırakarak dışarı çıktığımızda serin gece havası bizi rahatlatıcı bir merhem gibi karşıladı.

Önümüzde uzanan arnavut kaldırımlı yol, şimdi sarhoş partilileri çıkışa yönlendiren dağınık fenerlerle aydınlatılıyordu.

Bir esinti tenime değdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve Ari kolunu bana dolayarak beni sıcaklığına yaklaştırdı. Yardım edemedim ama kucağına doğru eğildim.

"Sana söylemeyi unuttum," diye başladı, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, "Ben her zaman bir köpek insanıydım, ama birdenbire kedilerden gerçekten hoşlanmaya başladım."

Gözlerimi ona çevirdim, bakışlarını abartılı bir şekilde kostümümün üzerinde gezdirirken dudaklarımın kenarlarında küçük, sevgi dolu bir gülümseme belirdi. Onun alaycılığı gecenin yoğunluğuna hoş bir tezat oluşturuyordu.

Valeye yaklaştık, Ari'nin şık arabasını çektiklerinde sadece birkaç dakika bekledik. Çekici bir hareketle kapıyı benim için açtı ve ben de pelüş deri koltuklara yerleştim. Ari eğilip emniyet kemerimi bağladı ve bunun bana bir alışkanlık gibi geldiğini fark ettim, sanki sonsuza dek benim için yaptığı bir şeymiş gibi.

Kapıyı kapatıp arabanın kaputuna doğru yürüdü ve direksiyonun arkasındaki yerini almadan önce dudakları benimkileri son bir kez, yakıcı bir öpücükle buldu. Öpücüğünün hissi dudaklarımda kaldı, bu gece olanların kışkırtıcı bir hatırlatıcısıydı.

Yola çıktık, Ari bir Olivia Rodrigo şarkısı mırıldanıyordu.

"Beni eve götürebilir misin?" Utanarak sordum, sesim endişe ve beklentinin karışımıyla titriyordu. Clark'la olan ilişkimi bitirme ihtiyacı göğsümde bir kaya gibi göğüs kafesime çarpıyordu.

"*Bizi* eve götürebilirim," dedi sevimli bir şekilde.

Sakinleştirici bir şekilde ön kolunu okşadım. "Onu aramalıyım, buna bir son vermeliyim. Lütfen," diye fısıldadım.

Ari'nin ifadesi değişti, dudaklarından alçak bir hırıltı kaçtı. Çatık kaşları ve direksiyona huzursuzca vuran parmakları iç çatışmasını ele veriyordu.

"Tamam," diye mırıldandı sonunda isteksizce.

Ari karanlık sokaklarda ilerlerken şehir bir bulanıklık içinde geçip gitti. Arabanın motorunun ritmik uğultusu aramızdaki sessizliği dolduruyor, göğsümün içinde dönen şiddetli duygulara yatıştırıcı bir fon oluşturuyordu.

Binama vardığımda, Ari beni ön kapıya kadar geçirdi. Orada durduk, sundurma ışığının yumuşak parıltısıyla yıkandık, bakışlarımız kilitlendi, ortak bir belirsizlik ve arzu anı.

Eğildi, dudakları kışkırtıcı bir şekilde benimkine yaklaştı ve beklenti havada yüklü bir akım gibi asılı kaldı. Dudaklarımız nihayet buluştu ve öpücük elektrikliydi, beni nefessiz bırakan ve daha fazlası için çaresiz bırakan bir özlem ve özlem kaynaşmasıydı. Bana sertçe bastırdı, sanki dudaklarımdaki hissini dövme yapmaya çalışıyordu. Böylece bu gece başladığımız şeyi unutmayacaktım.

Dünya yok olmuştu ve sadece Ari ve ben, bir arzu ve teslimiyet ağına dolanmıştık. Öpüşme derinleşti, dillerimiz içimden zevk dalgaları geçiren şehvetli bir dansla iç içe geçti.

"Yarın," diye fısıldadı sonunda dudaklarıma, sesi vaat ve biraz da isteksizlikle doluydu.

Başımı salladım, daireme girerken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım, ona yaslandım ve dudaklarımda hâlâ tadını hissetmeye devam ettim.

İç çekerek, Waldo'nun yatağımda uzandığı yatak odama doğru yürüdüm. Kalçalarının üzerine oturmuş, heyecanla oflarken dili dışarı çıkmıştı. Yatağa yanına oturdum ve yüzümü yumuşak kürküne gömdüm, sonunda telefonumu çıkarmadan önce rahatlamak için bir an aradım.

Titreyen parmaklarım hem özgürleşmenin hem de kalp kırıklığının bir aracı olarak onun üzerinde gezindi.

Yapmam gereken, yapmak istediğim şey buydu. Bunu yapabilirdim. Buna bir son verebilirdim. Clark'ı arayabilir ve bizi uzun zamandır bir arada tutan bağı koparabilirdim, inşa ettiğimiz ve artık onarılamayacak kadar kırdığım şeyi paramparça edebilirdim.

Ama numarasını çevirdiğimde kalbim göğsümde gümbürdüyordu, yaptığım şeyden dolayı çok pişmanlık duyuyordum. Ari için pişmanlık değil. Ama bekleyemediğim için pişmanlık duyuyordum.

Telefon çaldı ve çaldı, her bir ton yaklaşmakta olanın acı verici bir hatırlatıcısıydı. Sanki evren ıstırabımı uzatmaya çalışıyor, beni kaçınılmaz olanı beklemeye zorluyordu.

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, sanki Clark cevap vermeden önce susturmuş gibi telefon aniden kesildi. İlişkimizin bu şekilde sona ermesi bir bakıma uygun gelmişti -cevapsız, konuşulmadan ve herhangi bir kapanıştan yoksun.

Yenilmiş bir şekilde bir sonraki seçeneğe yöneldim, parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşurken bir mesajı milyonlarca kez tekrar tekrar yazdım. Her kelime kalbime saplanan bir hançer gibiydi, yıllardır sahip olduğum bir şeyin sonuna hiçbir şey uymuyordu.

Özür dilerim. Ama işimiz bitti.

Metin basit, doğrudan, duygularımızın karmaşıklıklarından ve inceliklerinden yoksundu. Kaçamadığım bir son, daha fazla inkâr edemediğim bir gerçekti. Başparmağım gönder düğmesinin üzerinde gezindi, nefesim boğazıma takıldı ve ağır bir kalple... Düğmeye bastım.

Mesaj gönderilmişti ve onunla birlikte hayatımın büyük bir bölümünü tanımlayan bir bölüm de sona ermişti. Gözlerimden yaşlar süzüldü ama düşmelerine izin vermedim. Güçlü olmalıydım, böylesine iyi bir adamın kalbini kırmak anlamına gelse bile kararımdan dönmemeliydim.

Loş odada otururken, o hastanenin steril, beyaz duvarlarına, yaşam ve ölümün sınırlarının bulanıklaştığı bir yere geri döndüm.

Clark'ı yanımda gördüm, çok şey anlatan bir şefkatle elimi tutuyordu. Ne olursa olsun her zaman yanımda olacağına dair bana söz vermişti, belirsizlik ve korku karşısında verilmiş bir söz. Bu, bana verdiği sevgiyi ve bu sevgiyi bana vermek için nelere katlandığını hatırlatan bir anıydı.

Ama hayatın değişmek, yollarımızı beklenmedik yönlere çevirmek gibi bir huyu vardı. Sahip olduklarımız bizi ayakta tutmaya asla yetmeyecekti. Beni ayakta tutmaya.

Mutluluğu hak ettik.

Oraya ulaşmak çok acı verse bile.

O gece yatağıma uzandım ve dudaklarımda acı tatlı bir gülümseme belirdi. Bu ne beklediğim ne de dilediğim bir sondu. Ama yapılması gereken doğru şeydi, farklı, yeni bir şey vaat eden bir geleceğe doğru atılması gereken adımdı.

Ari'yle ilgili düşünceler zihnimde dans ediyordu, onunla ilgili her şeyin beni daha önce hiçbir şeyin çağırmadığı kadar çağırdığı gerçeği. Yarın yeni bir başlangıç, keşfedilmemiş topraklara bir yolculuk vaat ediyordu ve uzun zamandır ilk kez bir umut ışığı hissettim.

Gözlerimi kapattım, gözyaşlarım nihayet akmaya başladı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Bu acı verici bir vedaydı ama aynı zamanda gerekli bir vedaydı. Uykuya daldığımda geçmişin ağırlığı kalkmaya başladı, yerini özgürleşme duygusu ve geleceğin neler getirebileceğine dair bir beklenti aldı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

ARI

Arka güvertemdeki şezlonga uzanmış, güneş gökyüzünü turuncu ve pembenin tonlarına boyayarak yükselmeye başladığında bakışlarım ufka kilitlenmişti. Havada alkol kokusu vardı ve bu da

Evine gitmek, yatağına gizlice girmek ve onu yakınımda tutmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyü bastırmaya yönelik nafile çabam.

Ona olan özlemim her şeyi tüketiyordu, içimi kemiren amansız bir arzuydu. Onun varlığını, sıcaklığını, özünü her an yanımda hissetmek istiyordum. Sabır dayanılmaz bir yük haline geliyordu, onsuz geçen her an yavaş yavaş deliliğe doğru bir inişti. Göğsümdeki ağrı beni gerçekten öldürecekmiş gibi hissediyordum.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu elime alıp Linc'e mesaj attım.

Ben: Varsayımsal olarak....

Lincoln: Olamaz.

Ben: Ne?

Lincoln: Söyleyeceğin şey için kendimi hazırlıyorum.

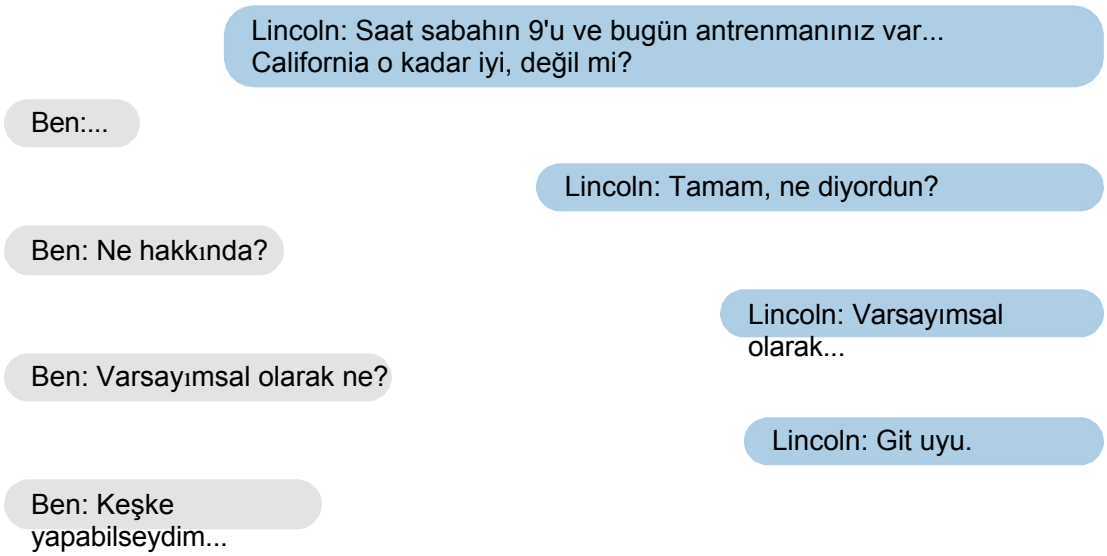
Ben: Ne demek kendini hazırlıyorsun? Ben mükemmellik kusarım, altın çocuk. Bunu unutma.

Mükemmellik mi kusuyorsun? Az önce Gatorade'imi her yere kustum.

Ben: Gatorade içmiyorum. Şakağıma kimyasal madde koymam.

"Tapınağına" kimyasal madde koymazsın. Sarhoş musun sen?

Ben: ...

Telefonumu yanımdaki koltuğa fırlattım, çünkü bu beni sadece marjinal olarak daha iyi hissettirmişti.

Lincoln konuyu açtığına göre muhtemelen biraz Gatorade içebilirim.

Aslında buna karşı bir şeyim yoktu.

İçeri girip mutfağa doğru yürüdüm, dünya etrafımda biraz dönüyordu. Aslında iki saat sonra takım ağırlığım vardı, bu yüzden gelmeden önce en azından düzgün yürüyebilmem gerekiyordu.

Buzdolabından mor bir tane aldım, çünkü üzümün daha üstün bir lezzet olduğu açıktı, mutfağı arşınladım, kusmamak için yavaşça yudumladım.

Dün geceki olayda tekila iyi bir fikir değildi.

En azından o mesajı ona göndermişti... ve onu aramaya çalışmıştı. Yani, mesajı hiç almamıştı, ama bunun icabına bakacaktım. Onunla bir daha konuşmasını asla istemedim. Onun için ne ifade ederse etsin.

Onun için her şey demek istedim. Zaten hiç ortalıkta olmaması gerekiyordu.

Hay sikeyim. Delirecektim ve onu aramadan önce telefonundaki ismimi düzeltmem gerekiyordu. Bu boku hacklemenin bir yolu var mıydı?

Ağırlık çalıştıktan sonra uğrarım. Bunu yapabilirim. Birkaç saat sürerdi.

Aslında delirmezdim.

Gömleğimi kokladım ve ne kadar kötü koktuğunu fark ederek irkildim. Bir duş kesinlikle gerekliydi. Soto gibi hijyenik olamazdım.

Suya girdim ve kafamı boşaltmak için suyu kaynar sıcaklığa getirdim. Fayanslara çarpan damlacıkların ritmik sesi odayı dolduruyordu.

hava, zihnimde dönüp duran düşünce karmaşasına yatıştırıcı bir fon oluşturuyordu.

Öne doğru eğildim, avuç içimi kaygan, kiremitli duvara sıkıca bastırdım ve sıcaklığın tenime sızdığını hissettim.

Gözlerimi kapatarak ılık suyun tenimi okşayarak üzerimden geçmesine izin verdim. Derin bir nefes aldım, kendimi rahatlamaya, beni saran gerginliği bırakmaya zorladım.

Ama dün gecenin anıları aklımdan çıkmıyordu, dudaklarının tadı, dar, mükemmel amının hissi...

Elim ağrıyan sikimi buldu ve kökünden ucuna kadar okşadım. Bu piercing'i yaptırmam Lincoln ve Tekila'nın suçuydu. Çaylak sözleşmelerimizi imzalamıştık ve tamamen kafayı bulmuştuk. Daha ne olduğunu anlamadan, ben sikimi deldiriyordum ve birbirimize uyan kelebek dövmeleri yaptırıyorduk. Her nasılsa, sanırım o daha iyi bir son elde etti... En azından kelebek dövmelerinin bir anlamı vardı.

Yine de itiraf etmeliyim ki, seks onunla bir üst seviyedeydi. G noktasında hissettiğinde Blake'in gözleri neredeyse kafatasının içinde geri yuvarlanmıştı.

Onun tadını düşünerek sikimi okşamaya devam ettim. Ve sonra aniden.

Blake önümde diz çökmüştü, çıplaktı. Aklımı başımdan alıyordu. Göğüsleri emilmek için yalvaran pembe meme uçlarıyla doluydu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı; göz bebekleri.... sikimi emmekten ne kadar tahrik olduğunu gösteriyordu. Parmaklarımı saçlarında dolaştırarak tatlı ve sıcak ağzına girdim. Boğazının arkasına vurduğumda bir inilti çıkardı, göğüsleri bana doğru eğildi. Ayrılmış bacaklarının arasına uzansaydım, sadece duştan ıslanmayacağını biliyordum.

"Kendine dokun," diye inledim ağzına girerken.

Elleri göğüslerine gitti ve uçlarını çekip yoğurdu. Ve ben ölüyordum.

Takıntılıydım.

Ve geliyor. Sikeyim. Yanıyordum. Ele geçirilmiştim. Ağzına boşaldım ve sıcak döllerimi boğazından aşağı boşalttım, yarı yolda çekerek göğüslerine ve göğsüne fışkırttım. Keşke duşta olmasaydık ve döller akıp gitmeseydi. Keşke etrafta öylece dolaşabilseydi, her tarafı benimle kaplıydı. Böylece herkes onun kime ait olduğunu bilecekti.

Duş duvarını kaplayan spermlerimle dünyaya geri döndüm. Hayatımın en yoğun orgazmlarından biriydi... sadece onu düşündüğüm için.

Ve ben hala serttim.

Aletini burkabilir misin? Çünkü artık nirvanayı bulduğuna göre bu gerçekleşecekti. "Maximus 5000 "in beslenmesi gerekecekti. Her gün.

Saatlik aslında.

Hassiktir. Bir elimi yüzümde gezdirdim ve duşumu bitirdim, sanırım bir otuzbirci gibi tekrar otuzbir çekme dürtüsüne direndim.

Bir saat sonra, bir Uber'e binmiş, ağırlık çalışmaları için antrenman tesisine gidiyordum... hala biraz sarhoştum.

Takımın spor salonu duyularıma bir saldırıydı; çok fazla ağırlık şıngırtısı, homurtular ve bas ağırlıklı müziğin ısrarlı gümbürtüsü. Bağırsaklarımda hala bir şişe Patron içmediğim zamanlarda genelde böyle olmayı severdim.

Walker, Bay Beyaz Atlı Prens'in ta kendisi çoktan oradaydı, iri cüssesi bir ağırlık sehpasının üzerine eğilmişti. Saçları terden ıslanmıştı ve halteri kolaylıkla yukarı ve aşağı iterken kasları geriliyordu. Bir tank motorunu durdurabilecek türden bir yapısı vardı, bu da onu mükemmel bir kaleci yapıyordu.

"Günaydın, güneş cızırtısı," diye takıldı Walker ben yaklaşırken, sesi müziğin altında gürlüyordu. "Yoksa 'ertesi sabah' mı demeliydim?"

"Az önce bana "güneş cızırtısı" mı dedin?" İnanamayarak sordum, inanamayarak kıkırdadım ya da en azından kıkırdama gibi gelmesini umdum. Kendi kulaklarıma cadı kıkırdaması gibi geliyordu. "Walker, dostum, dün gece benimle aynı partide olan biri için rahatsız edici derecede uyanık görünüyorsun."

Walker asansörün ortasında durup bana kibirli bir bakış attı. "Cali'ye hoş geldin, Ari Lancaster. Burada nasıl parti yapılacağını biliyoruz."

"Aslen Tennessee'lisin, değil mi?" Ben çizdim.

Kaslarım protesto korosu halinde şarkı söyleyerek ağırlıklara doğru yürürken Walker ağırlıkları rafın üzerine koydu ve beni tersledi.

"Aklını kaçırdığını biliyordum dostum, ama "güneş cızırtısı" bunu doğruluyor."

Abartılı bir iç çekiş yaptı ve söylediklerini düşünüyormuş gibi yaptı. "Akşamdan kalmalığını yarım saniyeliğine unuttun, değil mi?"

Belki sadece sarhoştum ama Walker'ın da Lincoln ile aramızdaki kankalık ilişkisine dahil olmayı hak ettiğini düşünmeye başlamıştım.

bu yıllarda. Yani, Lincoln'ün sadece bir Ari'si olabileceği için çoğunlukla kardeş ve daha az mance olacaktı. Ama düşünmeye değerdi.

Ayık olduğumda ve sağlıklı düşündüğümde bu konuya geri dönecektim.

"Dallas'a karşı büyük maç yaklaşıyor. Kollarında gizli numaraların var mı?"

Alnımdaki boncuk boncuk teri silerek ona sinsi bir sırıtış attım. "Ah, Walker, dostum, işin sırrı takım çalışması denen eski ve mistik bir sanat."

Walker'ın gözleri dramatik bir şekilde büyüdü. "Takım çalışması mı? Aklımı başımdan alıyorsun Lancaster. Ama hepsi bu mu? Gizli ritüeller yok mu... Lincoln'le maç öncesi danslar?"

Sırıttım. "Walker, yaşlı Altın Çocuk'la tekrar takılmak için bir bahane istiyorsun, değil mi?"

Walker'ın yüzü kızarmıştı ve onu güven çemberime almayı yeniden düşünmeye başlamıştım. Eğer bir tane varsa, o bir aptaldı.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Walker, adamım, ama Lincoln *benim* en iyi arkadaşım. Ya ikimiz için de sevişirsin ya da hiç sevişmezsin," dedim ona parmağımı sallayarak.

Walker bana bakakaldı. "Yaparım simp. Yani-"

"Ari, kalecimize işkence etmeyi bırak," diye bağırdı Tommy odanın öbür ucundan.

İkisine de sırıttım, kendimi birdenbire oldukça iyi hissetmiştim.
Walker çok kolaydı.

Kaldırmaya geri döndük ve tabii ki aklım Blake'e gitti. O tekrarlanan bir şarkıydı, asla bıkmayacağım bir şarkı. Telefonumu çıkardım ve kullanışlı takip uygulamamı açtım. Güzel, hâlâ dairesindeydi. Onu yatağında yayılmış, elleri bacaklarının arasında hayal edebiliyordum-

Spor salonunun kapısı açılarak beni çok utanç verici ve zamansız bir odunluktan kurtardı ve çirkin suratında kendini beğenmiş bir sırıtışla Soto içeri girdi. Kolunu Charlotte'a dolamıştı, gözlerindeki belirgin parıltıya bakılırsa kesinlikle kafası iyiydi, sanki girmeye pek niyetli olmadığı bir odaya tesadüfen girmiş gibiydi. Ağzının kenarları hülyalı bir gülümsemeyle kalkıktı ve olduğu yerde sallanıyordu.

Soto daha sonra diliyle onu boğmaya çalıştı, boğazına kadar itti, kusmadığına şaşırdım. Kıçını sıktı ve

herkesin izlediğinin farkında olarak bir tokat attım. Sadece gözlerini deviren Walker ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundum.

"Sanırım o pislik geldiğine göre eğlence bitti," diye iç geçirdim ve o da eğlenerek başını salladı.

Soto Charlotte'u serbest bıraktı ve ne yazık ki bizim yolumuzda dolaşmaya karar verdi. Abartılı bir çalımla yürüyordu, göğsü horoz gibi kabarmıştı, gözleri *de* faltaşı gibi açılmıştı. Umarım bu hafta rastgele uyuşturucu testi sırası ona gelmezdi. Boku yerdi.

Aslında ne diyordum ben? Tabii ki bu hafta test yaptırmasını umuyordum.

Bir daha asla Patron içmeyecektim. Açıkçası doğru düşünemiyordum.

o.

"Dün gece ortadan kayboldun... Sen ve Walker oynamak için karanlık bir oda buldunuz.

içeri mi?"

Ona baktım, yüzümde seğiren göz yuvarlağını tutarken dudaklarımda şaşkın bir gülümseme oynaşıyordu. "Soto, adamım," diye selamladım onu, ses tonumdan sahte bir tatlılık damlıyordu. "Bugün coşkuyla dolup taşıyor gibisiniz. Ama sende biraz beyaz toz var..." Muz büyüklüğündeki burnunu işaret ettim.

Soto'nun yüzü kızardı ve yüzünü buruşturdu. "Bana ukalalık yapma Lancaster," diye hırladı.

Masummuş gibi davranarak omuz silktim. "Kim, ben mi? Asla." Biraz daha yaklaştım ve sesimi komplocu bir fısıltıya indirdim. "Ama olay çıkarmadan kadınlara kur yapma konusunda ipuçlarına ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun. Her şey incelikle ilgili, dostum."

"Siktir git, Lancaster."

"Biliyor musun Soto," diye söze başladım, sesimden sahte bir endişe damlıyordu, "isterdim. Ama güzelliğin bakanın gözünde olduğunu söylerler. Ve ben henüz seni yatağına alacak kadar bağışlayıcı bir gözle karşılaşmadım."

Soto'nun yüzü öfkeyle buruştu ve hiç gelmeyen bir karşılık vermek için çırpındı. Walker yanımda kıkırdarken ben ağırlık kaldırmaya devam ettim.

Ona göz kırptım. "Beni bu konuda tespit edersen buradan çıkabiliriz. Kokmaya başladı."

Walker başıyla onayladı ve ben barı kaldırırken başımda durdu. Yarım saat sonra kızımı görebilecektim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

BLAKE

Gün bir beklenti duygusuyla başlamıştı ama kısa sürede hayal kırıklığına dönüştü. Clark mesajıma cevap vermemişti -ki sanırım bu iyi bir şeydi. Ama Ari'yle hâlâ buluşmadığımızı da hatırladım.

Numaralar değişti.

Onu hala bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. Clark'ı onunla aldatmıştım. Ve lanet olası numarası bende yoktu.

Bu sabah paniklemiş olabilirim.

Charlotte'un dairemize zamansız girişi stresimi daha da arttırdı. Darmadağınık bir halde ve dün gece Soto'yla yaptığı kaçamaklardan dolayı akşamdan kalma olduğu belli bir şekilde tökezleyerek içeri girdi. Telefonunu değerli bir eşyaymış gibi havaya kaldırarak odama daldığında iç geçirdim.

"Blake, ne bulduğuma inanamayacaksın," diye mırıldanarak telefonunu yüzüme doğru itti.

Gözlerimi kısarak ekrana baktım ve bana gösterdiği görüntüleri anlamlandırmaya çalıştım. İlk bakışta Ari, benim Ari'm, güzel bir esmerle birlikte görünüyordu. Panik kapladı içimi ve kalbimin hızla çarptığını hissettim. Dönmemeye çalışarak fotoğrafı daha yakından inceledim.

"Charlotte, bekle," dedim, sesimde hafif bir titreme vardı. "Saçlarına bak. Daha kısa, değil mi? Bu resimler yeni değil, değil mi?"

Charlotte gözlerini kırpıştırarak bana baktı, alkolün etkisindeki beyni ağır çekimde çalışıyordu. Gözlerini kısarak telefon ekranına baktı, kaşları çatıldı. "Haklısın," diye mırıldandı, heyecanı sönmüştü. "Sanırım bunlar eski fotoğraflar."

En kötü korkularımın gerçekleşmemiş olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde titrek bir nefes aldım. Ama Charlotte'un küçük numarası aklıma başka bir şeyi daha getirmişti: Ari'nin ünlü bir hokey oyuncusu olduğu gerçeğini.

Güçlü adamlara alışkındım-New York onlarla doluydu. Clark da onlardan biriydi. Tanıdığım kadınların çoğu, bu adamların yaptıklarını görmezden gelmeleri gereken ilişkiler içindeydi. Thomas ve Maura'nın böyle bir anlaşması olduğuna dair bir şey duymamıştım.

Ama bu beni şaşırtmazdı.

Bir NHL süperstarının bu adamlardan bile daha fazla seçeneği olurdu. Ari de öyle miydi? Ben onun için yeterli olur muydum?

Sanki hiç kimse için yeterli değilmişim gibi hissediyordum.

Ve şimdi kovalamaca bittiğine ve ödülünü yakaladığına göre... ilgisini kaybedecek miydi?

Yoksa dün gece yaptıklarımdan sonra başıma böyle bir şey gelmesini hak etmiş miydim?

Charlotte odamdan tökezleyerek çıktıktan sonra, Google'da arama yapma isteğime karşı koyamadım. Ari'nin adını yazdım ve ekranım onun her zaman etrafı kadınlarla çevrili görüntüleriyle doldu. Sanki kazanılması gereken bir ödülmüş gibi ona gülümseyen güzel, göz alıcı kadınlar.

Ari'nin çeşitli etkinlik ve toplantılarda çekilmiş bir dizi fotoğrafının yer aldığı bir makaleye tıkladım. Her resimde kolunda farklı bir kadınla görülüyordu. Ona sarılmışlardı, belli ki ellerinde özel bir şey tuttuklarının farkındaydılar. Hayranlarının hayran olduğu büyüleyici, karizmatik sporcunun her bir parçası gibi görünüyordu.

Başka bir resimde ise başlık vardı: **Ari Lancaster'ın Yıllık Galası Kayıp Çocuklar Örgütü için Rekor Düzeyde Bağış Topladı**. Resimde, mükemmel bir smokin içinde ıslak bir rüyaydı. Makaleye tıkladım.

> ***Dallas, TX -*** *Dallas Knights'ın ünlü yıldız defans oyuncusu Ari Lancaster, katılımcıları büyüleyen göz kamaştırıcı bir gecede, Kayıp Çocuklar Örgütü yararına düzenlenen ünlü yıllık galasına ev sahipliği yaptı. Dördüncü yılına giren etkinlik, Dallas'ın seçkinlerini büyüleyen abartılı bir olay olduğunu kanıtlarken*
> *hayır kurumu için daha önceki bağış toplama rekorlarını kırdı.*
> *Evsiz ve risk altındaki gençlere yardım etmeye ve onları rehabilite etmeye adanmış Kayıp Çocuklar Örgütü, uzun zamandır Lancaster'ın kalbine yakındı. Her yıl, evsiz ve risk altındaki*
> *Bu asil amaç için destek ve kaynak toplamak üzere yıldız gücü. Görkemli Grand Dallas'ta düzenlenen gala*

Balo salonu, Dallas'ın en etkili isimleri, hayırseverleri ve ünlülerinden oluşan etkileyici bir katılıma sahne oldu...

Evsizleri ve risk altındaki gençleri rehabilite etmek mi? Bu neden Ari'nin kalbine yakındı? Yani, bu herkesin sahip olabileceği iyi bir amaçtı. Ama dışarıda bir sürü iyi amaç vardı. Ben bilirdim. Bir milyon kadar hayır kurumuna katılmıştım.

Kafamda bir düşünce titreşti. Ama yine de çok çılgınca görünüyordu. İmkânı yoktu... Dünya çok büyüktü.

Başımı sallayarak bilgisayarı kapattım ve işe gitmek için hazırlanmaya başladım. Ari'yi takip etmeyi ve 5. aşama bir yapışkan olmayı bırakmalıydım. Dün gece söyledikleri konusunda gerçekten ciddiyse... sanırım bir ara uğrayacaktır.

Her iki durumda da her şey yoluna girecekti. Bu kendime verdiğim bir sözdü.

Sadece inandığımdan emin değildim.

İşler çok kötüydü. Her zamanki gibi hareketli bir gündü ama genel müdürümüz alışılmadık derecede asık suratlıydı. Bugün herkesin onun ateş hattında olduğunu açıkça belirtmişti, görünüşe göre en önde de ben vardım.

Tek bir vardiyada yanlış yapabileceğim bu kadar çok şey olduğunu bilmiyordum ve çekip gitmenin eşiğine gelmiştim. Ama tam sabrımın daha fazla zorlanamayacağını düşündüğüm anda *onu* restoranın girişinde gördüm...

Ari.

Kot pantolon ve kaslı göğsünü vurgulayan dar bir Cobras tişörtü giymiş, halkın ilgisine alışkın birinin rahat zarafetiyle içeri girdi. Geçen seferki gibi herkes işini g ü c ü n ü bırakıp ona bakıyor gibiydi.

Bir kez daha, gözlerini dikip baktığı tek kişinin ben olmam bana çılgınca gelmişti.

Ben kollarına girene kadar adımları hiç yavaşlamadı. Belki de bunun iş yerinde olmasından utanmalıydım ama o aç bir şekilde dudaklarımı öptü ve diliyle ayırdı. Dudaklarımın arasında ani bir acı vardı.

Bacaklarım, sanki bedenim bütün gün uyumuş ve neyin eksik olduğunu yeni hatırlamış gibiydi. Onu. Dili benimkinin üzerinde kayarken aramızda sertleştiğini hissedebiliyordum.

Ancak bazı müşteriler çılgınca alkışlamaya başladıktan sonra durdu. "Bir an için yalnız olmadığımızı unuttum," dedi göz kırparak.

Bayıldım. Çünkü gerçekten... aynıydı.

"Merhaba," diye ciyakladım.

Cevap olarak sırıttı, sadece dudaklarını hafifçe yukarı kaldırdı ve gözlerinde dans etti. Karnımda dans eden bir ateşböceği sürüsü gibi hissettiğim karnım çırpındı, O güneşle öpüşen bir tanrıydı. Bir rüya gibi, onunla ilgili her şey kahramanca, neredeyse ruhani bir niteliğe sahipti. Yoğun, büyüleyici ve tamamen büyüleyici.

Elini uzattı. "Sanırım çözmemiz gereken bir sorun var, günışığım. Bazı rakamlara ihtiyacım var."

Dünya bir kalp atışı kadar yavaşladı ve içime bir rahatlama geldi. O ana kadar bu bağlantıya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Cebimden telefonumu çıkardım, numarasını ekleyebilmek için rehberimi açarken parmaklarım titriyordu. "Tamam, numaran nedir?"

Ama Ari telefonumu elimden kaydırdı, parmakları benimkilere değdi. Bu kısa dokunuş damarlarıma bir sıcaklık dalgası gönderdi ve kalbim takla atarken sertçe yutkundum.

"Ben yaparım," dedi gözlerinde muzip bir parıltıyla. Numarasını girdi ve birkaç saniye sonra çalan telefonunu kaldırdı. Telefonu bana geri verirken şakacı sırıtışı daha da genişledi.

"Artık resmileşti. Biz kankayız," diye ilan etti, sesi boğuk bir mırıltıydı ve bacaklarımın arasındaki o nokta daha da ağrıyordu. "En iyi arkadaşlar" onunla ilk tanıştığım zamanki kadar çekici değildi.

Öne doğru eğildi, dudakları kulağına değdi. "Artık resmileşti dememi mi tercih edersin? Benimsin" dememi mi tercih edersin?" diye mırıldandı.

Yüzümde bir sırıtma belirdi.

"Seni görüyorum, günışığım. Her sınavı geçeceğim."

Bir boğaz temizlendi ve yüzündeki erik görünümlü hırıltıdan gerçek aşkın başlangıcının neye benzediğini bilmediği anlaşılan menajerim, Ari'nin arkasından şu köstebeklerden biri gibi fırladı.

Ari arkasına baktı ve bir elini göğsüne bastırarak sıçradı. "Atlama korkusu!"

Rachel bundan hoşlanmamıştı ama ünlülere yalakalık yapmakta ustaydı. Ari kesinlikle bir ünlü sayılırdı, özellikle de Kobralar son dört yıldır ilk kez beş maçlık bir galibiyet serisi yakalamışken.

"Blake, canım, işinin başına dönmeye ne dersin?" diye sordu tartışmaya mahal vermeyen bir ses tonuyla.

"Evet, elbette," diye mırıldandım. "Sonra görüşür müyüz?" Sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ederek Ari'ye sordum.

Sakin ol, Blake.

Yine de bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Saat kaçta çıkıyorsun ki saatleri geri sayabileyim?" diye mırıldandı.

"Blake!" Rachel hırladı, sabrı tükenmişti. Muhtemelen o anda benim bölümümde bir yıldız olduğu ve akşam yemeği telaşı olduğu içindi.

Hay aksi.

"On bir," dedim üzüntüyle ve yüzü düştü. Yapacak daha iyi işleri olduğunu söyleyip bir bahane uydurması için hazırlandım.

Çünkü kim istemez ki?

"Burada olacağım," dedi onun yerine.

Ve içimdeki o umut tohumu, onunla ilk tanıştığım gün filizlenen o tohum...

Biraz daha büyüdü.

Ari

Blake'in dükkanının tam karşısında bulunan küçük kahve dükkanına girdim. restorana girdiğimde kavrulmuş fasulye kokusu bana sıcak bir kucak gibi çarptı. Blake'ten bu kadar uzaklaşmak istememiştim. Ama o lokantada bir saniye daha kalsaydım, muhtemelen sik kafalı müdürüne bir tepsi fırlatırdım. Burada, kimseye zarar v e r m e d e n onunla göz göze gelebilirdim.

Menüye baktım, kafein almaya hazırdım. Güzel, balkabağı kremalı chai tea latteleri vardı. Benim favorim. Sonbahar içeceklerim söz konusu olduğunda basit bir kaltaktım.

Yirmi yaşlarında, kestane rengi saçları sırtından aşağı dökülen ve ela gözlü bir kız olan barista tezgâhın arkasında duruyordu. O

Standart kahverengi bir önlük giyiyordu ve teni sıcak, zeytin tonlarındaydı. Eskiden olsa çekici olduğunu düşünebilirdim ama şimdi duvardaki bir boyadan farksızdı. Onunla ilgili ilgimi çeken hiçbir şey yoktu.

Tek görebildiğim Blake'ti.

Barista bir şampuan reklamı için seçmelere katıldığımı düşünmüş gibi saçlarını savurdu ve bana cilveli bir gülümseme attı. Camın arkasındaki unlu mamullere bakarken gerçekten de onları pişirmemiş olmasını umdum. Balkabaklı bir çörek ısırıp da dişlerime kıl kaçmasını hiç istemezdim.

Bu deneyimi tamamen mahvederdi.

"Selam yakışıklı. Sana ne getireyim?" diye mırıldandı. İç çekti. Bu kadar yakışıklı olmanın laneti. Herkes Ari Lancaster'dan bir parça istiyordu. Bir dahaki sefere konuştuğumuzda, Lincoln'e ikimizden daha yakışıklı olduğumu hatırlatmam gerekiyordu, böylece büyük bir kafaya sahip olmayacaktı.

"Badem sütlü, balkabağı kremalı chai tea latte lütfen."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sanki başka biri için sipariş veriyormuşum gibi arkama bakarak.

"Evet. Zevkimin iyi olduğunu biliyorum. Balkabağı mevsiminde sade kahve sipariş eden biri belli ki eğlenceden hoşlanmıyor," diye takıldım.

Bana sırıttı ve içimden küfrettim... çünkü onunla flört ettiğimi düşünüyor gibiydi.

O içkimi hazırlarken ben de telefonumda geziniyor, Instagram'da Blake'i takip ediyordum. O kadar güzeldi ki.

"Buyurun," dedi barista şarkı söyler gibi bir sesle.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, Blake'in bu sabah paylaştığı bir iç çamaşırı fotoğrafı dikkatimi dağıtmıştı. Şimdiden beş bin beğeni almıştı.

Sikeyim.

Belki onu fotoğrafı photoshoplamama izin vermeye ikna edebilirim, böylece iç çamaşırlarının üzerinde "Ari'nin Malı" gibi bir şey olur, çünkü erkeklerin bıraktığı yorumlar beni... vahşi hissettirdi.

Bardağı aldım, kızın hiç tereddüt etmeden bardağın üzerine adını ve numarasını yazdığını görünce hiç eğlenmedim. Baştan çıkarıcı bir gülümseme olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir şekilde bana vurdu.

Kaşlarımı kaldırdım ve bardağı ona doğru geri ittim. "Bana bir tane daha ver, lütfen," dedim, ses tonum sert ve anlamsızdı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve gülümsemesi bozuldu. "Ne?..."

"Bir fincan. Yeni bir fincana ihtiyacım var. Üzerinde senin numaran olmayan bir tane."

Kız o kadar uzun süre şaşkın şaşkın bana baktı ki, beyin fonksiyonlarını kaybettiğinden biraz endişelendim.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu sonunda.

"Ben. Alındım," diye heceledim, gezegende var olan en güzel kızı göstermek için telefonu havaya kaldırdım. "Kıyaslanamazsın," diye eklemek muhtemelen çok ileri gitmek olurdu, ama o ısrarcı tiplerden biri olma ihtimaline karşı kelimeleri hazırlamıştım. "Sadece kahve, ekstrası yok," dedim yavaşça, çünkü gerçekten yavaş hareket eden biriydi.

Yeni bir bardak alıp içkimi içine boşaltırken yüz ifadesi hayal kırıklığından kızgınlığa dönüştü. Kaşlarımı çattım. Balkabağı kremasını berbat etmişti! BU BIR REZALETTI.

Bir sonraki adımda muhtemelen içkime tükürecekti... ya da çatlatmaya çalışacaktı, bu yüzden şikayet etmemeye karar verdim. Pencereye en yakın olan, bana küçük bayan güneş ışığını en iyi görebileceğim banka doğru yürüdüm ve beklemek için oturdum.

Chai çayımdan bir yudum aldım, berbat olmadığında mutlu bir şekilde mırıldandım. Gözlerim tabii ki yolun karşısındaki Blake'e takıldı ve onun bir müşteriye parlak, dostça bir gülümseme atmasını izledim. Bu onun bana verdiğinden farklı bir gülümsemeydi, daha soğuk ve daha az... benim gibi hissettiren bir gülümsemeydi. Çılgınca olan şey... Onun tüm gülümsemelerini istiyordum. Başka kimsenin onun herhangi bir versiyonuna sahip olmasını istemiyordum.

Kendini kontrol et, Ari. Kendini kontrol et.

Gülümsemesini alan adam... *gülümsemesinin* gerçek olduğu belliydi. Kız uzaklaşırken restoranın diğer ucundan onu izliyordu. Çenemi sıktım, içimde bir sıkıntı kabardı. Daha önce hiç bu kadar delicesine bölgeci... bu kadar... delice hissetmemiştim.

Dikkatimi dağıtmak için sosyal medyada biraz daha gezinmeye karar verdim. Lincoln'ün son fotoğrafları gözüme çarptı. Orada, Monroe ile birlikte mutlu bir şekilde taco yiyordu. Tanıdık gelen takoları fark edince gözlerim kısıldı.

BU NE CÜRET!

Hemen Lincoln'ın numarasını buldum.

Beni aldattın. SENİ ASLA AFFETMEYECEĞİM.

Lincoln: 8. sınıftaki kız taklitlerine geri döndün, anlıyorum... Ne oldu?

Monroe'yu bizim eve götürdün.

Hangi yer?

Benimle oyun oynamayın, efendim!

Lincoln: Maria'nın mı?

Evet, Maria's! Mükemmelliğin taco formunda vücut bulmuş hali.

Lincoln: Sakin ol, drama kraliçesi. Bir zamanlar öyleydi.

Demek itiraf ediyorsun!

Zaten bildiğini söylediğini sanıyordum.

Ben:...

Lincoln: Tacoların Monroe'yu azdırdığını söylesem daha iyi hisseder misin? Yani bu herkes için bir kazanç.

Ben: Bu beni nasıl daha iyi hissettirir?

Lincoln: Eğer iyi beslenirsem gelecek haftaki maçta sana karşı daha nazik olacağım.

Peki. İzin veriyorum. Yüzümün iyiliği için.

Maça getiririm. Beni hala seviyor musun?

Ben: ...

Ben: Duh.

XOXOX.

Kafamı kaldırıp yolun karşısındaki Blake'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştığımda sırıtıyordum. Ona öfkeyle el sallamaya başladım ve o da başını eğerek sipariş alırken beni görmezden geliyormuş gibi yaptı. Yine de beni çok iyi fark etmişti, sürekli bana gizlice bakıyordu.

Merhaba, diye mesaj attım, artık ona mesaj atabildiğim için içimde garip bir heyecan vardı. Yani teknik olarak bunca zamandır ona mesaj atıyordum. Sadece o dangalak "Diğer" olarak. Ama evet ya da hayır diye yanıt vermek ya da hiç yanıt vermemek kesinlikle acımasızcaydı. Artık onun telefonuna adımı yazdırdığıma göre - elbette Clark'ın numarasını bloke etmiştim - istediğimi söyleyebilirdim. Mesela...

Ben: Göğüslerini seviyorum.

Mesajımı kontrol etmesi kalp atışlarını hızlandıran üç dakikasını aldı ama kontrol ettiğinde yüzünde beliren kocaman gülümseme, çektiği eziyete değdi.

Bekle.

Pantolonumun önünü düzelttim ve başımı yüksek arkalıklı kabinin yastıklı derisine yasladım. Bu lanet olası uzun bir gece olacaktı.

Çünkü şimdi onun göğüslerini istiyordum.

Dakikalar geçtikçe içkimi yudumluyor, Lincoln ve bazen de Walker ile mesajlaşıyor, Blake'in her hareketini takip etmemeye çalışıyordum.

Bir ara bakışlarım önümdeki kalabalık kaldırımda yürüyen bir gruba takıldı.

Siyahlar giymiş, on altı yaşından büyük olmayan genç bir çocuk, iş adamlarından oluşan kalabalığın arasından ustalıkla ilerliyordu. Ne yapmak üzere olduğunu daha o yapmadan anlayabiliyordum; fazla rahat davranıyordu. Kurumsal züppelerden birine yandan çarptı, eli adamın kredi kartları ve nakit parayla dolu olduğuna şüphe olmayan cüzdanını kaptı. Adam fark etmeden cüzdanı çıkardı ama çaylak olduğu için el çabukluğunu tamamen beceremedi.

Cüzdan elinden kaydı ve betona düştü. Bu da belli ki az önce çaldığı adamın dikkatini çekmişti. Gruptan bazı bağırışlar duyuldu ve iş adamının yüzünde dans eden duyguları izlemek oldukça komikti: öfke, inançsızlık ve doğaçlama bir sokak dramasının parçası haline geldiğinin aniden farkına varması. Düşen eşyasını almak için eğildi, ancak çocuk cüzdanı yerden aldı ve cesurca bir kaçış yaparak başka bir kalabalığın içinde kayboldu.

Yetenekli bir yankesicinin sığınağı.

Görülmeye değer bir manzaraydı; gerçekten sanat.

Bu sahnenin ortaya çıkışını izlerken, çok sık düşünmemeye çalıştığım anıları, kendi geçmişimden karanlık bölümleri tetikledi.

Yürümeye yeni başlayan bir çocukken belirsiz bir şekilde bırakıldığım grup evi tam anlamıyla bir cehennem olabilirdi. İhmal ve zulüm o yerin tek özelliğiydi ve ben zar zor hayatta kalmıştım.

Sekiz yaşındayken kaçmıştım. Sokaklarda hayatta kalma şansımın o yerden daha yüksek olduğunu düşünmüştüm. Oradan ayrıldığımda çok korkmuştum ama artık dayanamıyordum.

Kaybolmuş ve yalnız bir çocuktum, bana hiçbir şey vermeyen bir dünyada yolumu bulmaya çalışıyordum.

Birkaç gün sonra, sokaklarda hayatta kalmak için gerekenlere sahip olmadığım açıktı. Orada, pis bir sokakta çömelmiş bir halde öleceğimi düşünüyordum ve buna hazırdım.

Sonra Logan ortaya çıktı. Onunla ilgili hiçbir şey iyi niyetli değildi, ama umutsuzca ihtiyacım olan kurtarıcı oldu.

Beni kanatları altına aldı, tıpkı benim gibi diğer kayıp çocukların sığındığı yıkık dökük bir eve götürdü. Logan hem akıl hocamız hem de koruyucumuz rolünü üstlendi ve bize hayatta kalma sanatını öğretti. Ve Logan'ın dünyasında hayatta kalmak yankesicilik demekti.

Logan ve diğerleriyle geçirdiğim o üç yıl, küçük bir çocuk için acımasızlık ve yoldaşlığın ilginç bir karışımıydı. Beni önemseyen insanlardan oluşan bir kardeşler grubu bulduğumu sanmıştım. Bir süre için, hayatımda ilk kez bir ailem varmış gibi hissettim.

Yankesicilikte de çok iyiydim.

Ama böyle bir şey sonsuza dek sürmez. Diğer çocuklardan biri federal bir ajanı yankesmeye çalıştı. Yakalandıktan sonra onlara bizden bahsetti ve evimizi bastılar. Kargaşanın ortasında Logan vuruldu ve ben de sevmeye başladığım geçici ailemden zorla koparılarak öncekinden farklı bir grup evine götürüldüm.

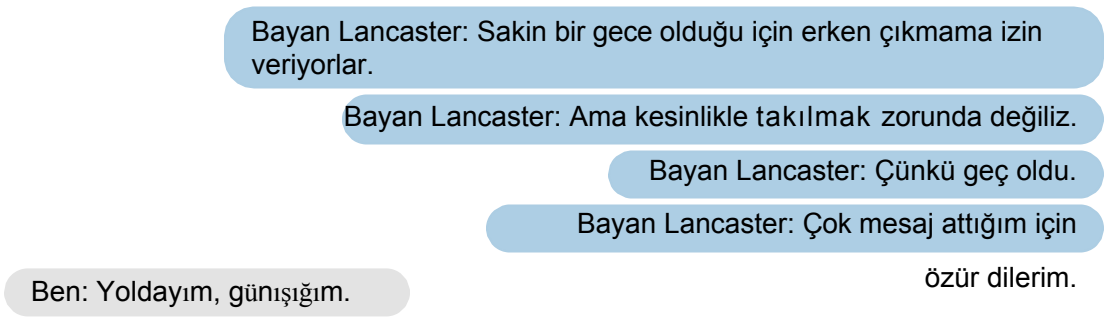
Genç yankesicinin köşeyi hızla dönüp gözden kayboluşunu izlerken kalbimde küçük bir sızı hissettim. Hayatın geçmişimizle bugünümüzü iç içe geçiren, bize kat ettiğimiz yolları ve yaptığımız seçimleri hatırlatan tuhaf bir yolu vardı.

Sanırım her şeyin bir sebebi var. Layla ile asla tanışamazdım.

-Blake- eğer tüm bunlar olmasaydı.

Ama bunların çoğu gerçekten berbattı.

Telefonum çaldı ve sanki bir cankurtaran simidiymiş gibi ona sarıldım. Geçmişimi düşünmekten nefret ediyordum. Blake'ti, şükürler olsun. Mesajları hızla geliyordu... sevimli bir şekilde garipti. Telefonumdaki adını Bayan Lancaster olarak değiştirmiştim ve şimdi onun mesajlarını görünce kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Boş fincanımı aldım, baristanın bana bakmaktan nasıl kaçındığını görünce kendi kendime sırıttım.

Gitme zamanıydı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

BLAKE

Ari'nin arabası restoranın önüne yanaştı ve inip kapıyı açmak için koşarak yanıma geldi. Ona bakarken yanaklarım kızardı, sıcak nefesi kulağıma değdi.

"Seni evime geri götürüyorum. Sakın hayır demeye kalkma," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu. Onun sözleriyle damarlarımda şehvet fışkırdı ve dünya ışıltılı bir hal aldı.

"Tamam," diyebildim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Gitmek istiyordum. Tüm vardiyam boyunca bunu düşündüm. Waldo zaten bakıcıdaydı, çünkü ben işteyken onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordum ve...

Dün gece yalnız değildik. İnanmak istesek de istemesek de Clark odadaydı.

Bu gece hiç hayalet yoktu. Bu

gece... sadece biz vardık.

Bana bakışında, bakışlarındaki yoğunlukta bir şey vardı... Bana karşı açlık duyuyordu. Çaresizdi.

Ve onu beslemek için sabırsızlanıyordum.

Emniyet kemerimi bağladı ve burnunu benimkine sürttü.

"Seni özledim," dedi. Ve sesinde bir acı vardı.

O restorandan çıkar çıkmaz hissettiğim acının aynısını.

Sokağın karşısında olduğunu fark ettikten sonra bile hala orada olan.

Onu özledim.

Birinin varlığına bu kadar yoğun bir şekilde ihtiyaç duymak saçma ve mantıksız görünüyordu, özellikle de birbirimizi daha yeni tanımaya başladığımız bir dönemde.

Ama hissettiğim tam olarak buydu.

Kalbim onun kahkahalarının ritmini, gülümsediğinde gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını çoktan ezberlemiş gibiydi...

dokunuşunun sıcaklığı. Kendimizden daha büyük bir güç tarafından çekilen mıknatıslar gibi, açıklanamaz bir şekilde birbirimize çekilen iki ruhtuk.

Sanki ruhum onu tanıyormuş gibiydi. Sanki daha önce başka bir hayatta, başka bir zamanda tanışmıştık. Bunu açıklayamıyordum ama kaderlerimizin iç içe geçtiğine, aramızdaki bağın şimdinin çok ötesine geçtiğine dair sarsılmaz bir his vardı.

Ari arabaya bindi ve elimi tuttu, o sürerken vitesin üzerine yerleştirdi.

Ari'nin arabası gecenin içinde süzülürken, havada asılı duran büyüleyici beklenti, kadife gökyüzündeki binlerce yıldız gibi parıldıyordu. Motorun mırıltısı bize serenat yapıyor gibiydi, tekerleklerin yola vuran yumuşak ritmi aramızda dolaşan duyguların altını çizen yatıştırıcı bir melodiydi.

Kalbim göğsümde dans ediyordu, tam olarak gergin bir bekleyiş değil... daha çok mutluluk gibiydi.

Böyle mi hissettiriyordu?

Daha önce hissettiğimi hatırlamıyorum.

Ari'ye göz ucuyla baktım, muhteşem yüz hatları arabanın içinin yumuşak, ortam ışığıyla yıkanıyordu. O da bana bakmaya devam etti. Yeşil gözlerinde her seferinde büyülenmiş bir ifadeyle.

Ari Lancaster bana sahip olduğu için şanslı olduğunu düşünüyor.

Ve o aksini anlayana kadar, bu anın tadını çıkaracaktım. Çünkü hayatımda hiç kimse bana kendimi bir iyilikten fazlası gibi hissettirmemişti. Clark beni kurtardıktan sonra, bazen bunu görüyordum, sanki tüm sorunlarıma rağmen yanımda olduğu için kendini iyi biri gibi hissediyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu bakışın kendisi bile ölmek istememe neden oldu.

Çünkü gerçekte yaşadığım sorunların, zihnimde sürekli dolaşan şeytanların yarısını bile bilmiyordu.

"O güzel kafayla hiçbir yere gitme," diye mırıldandı Ari, beni herkesten daha iyi tanıdığını göstererek. "Artık sadece sen ve ben varız, günışığım. Ve aramızdaki bu şey o kadar büyük ki, başka hiç kimseye yer kalmayacak."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" İçimi çektim, sonunda bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. "Beni nasıl böyle görüyorsun?"

Kendi kendine kıkırdadı ve başını salladı. "Tek gördüğüm sensin, Blake. Sanki hayatım boyunca seni aramışım gibi hissediyorum."

Hıçkırmak istedim. Çünkü içimdeki duygular bana çok fazlaymış gibi geliyordu, sanki dökülmek için bir yere ihtiyaçları varmış gibi.

Dolambaçlı yollarda ilerlerken, ağır sözlerden uzaklaştık. Sohbet hafif bir esinti gibi akıp gidiyordu. Ağzından çıkan her kelime beni büyülüyordu. Onun hakkında bilinmesi gereken *her şeyi* bilmek istiyordum. Hayatım boyunca Ari Lancaster'dan başka kimsenin anlayamayacağı gizli bir dilde konuşuyormuşum gibi hissediyordum.

Belki bir gün ona üzüntümü verebilirim diye düşündüm.

Ve kaçmak istemezdi. Sadece anlayacaktı.

Ailemin yıllar önce içimdeki bir şeyi onarılamaz bir şekilde kırmış olması onu korkutmayacaktı.

Arabanın dışındaki dünya gecenin içinde kaybolmuştu ve sadece Ari ve ben vardık, asla ayrılmak istemediğim kozalanmış bir evren.

Her kilometrede, arabadaki beklenti büyüleyici bir büyü gibi büyüdü, ateşli bir perdeye yükselen duyguların dansı. Heyecan özlemle karışıyor, damarlarımızda nabız gibi atan baş döndürücü bir duygu kokteyli yaratıyordu. Evine vardığımızda ikimiz de başımıza gelecekleri biliyorduk.

Sonunda oradaydık ve arabanın motorunun yumuşak gürültüsü hafifçe dururken onun devasa garajına girdik. Garaj kapısı arkamızdan kapandığında, geniş alanda iki araç daha fark ettim; çarpıcı kırmızı bir kamyonet ve şık siyah bir motosiklet.

Ari'nin araçları acayip sıcaktı.

"*Daha sonra* bisiklete binmek istiyor gibisin, günışığım," diye kıkırdadı kapımı açtıktan ve ağzımın suyunun aktığını gördükten sonra. *Daha sonra* vurgusunu kaçırmadım.

Ben de sonrakilerle ilgiliydim.

Ari elimi gevşekçe tuttu, parmaklarımız iç içe geçti ve beni eve götürdü. Öpmek için eğildiğinde diğer eli yüzümü hafifçe sıyırdı. Ama dudaklarımız buluşmadan önce hafifçe geri çekildim, yanaklarım ani bir utançla yanıyordu.

"Önce bir duş alabilir miyim?" Kendime geldiğimi hissederek kekeledim. Yemek ve ter gibi kokuyordum. O ise güneş ışığı, seks ve sikiş gibi kokuyordu... Dünyadaki en güzel kokuydu.

Ari'nin parmakları çene çizgim boyunca nazik bir yol izledi. "Elbette, günışığım," diye mırıldandı, sesi yumuşaktı. "İşin bittiğinde kıyafetlerimi ödünç aldığın sürece."

Bana göz kırptı ve ben bir şehvet havuzuna döndüm. Onun gibi görünen, onun gibi davranan, onun gibi nefes alan erkeklerin göz kırpmasına izin verilmemeliydi.

Ari beni ana banyosuna götürdü. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz hemen bayıldım. Lüks ve konforu haykıran, mermer ve camdan oluşan süslü bir yerdi. Yumuşak, sıcak aydınlatma odayı dolduruyor, rahat ve davetkâr hissettiriyordu.

Her şeyin ortasında kocaman bir küvet vardı. Bozulmamış bir vaha gibi parıldıyor, içine dalacak birini, yani beni bekliyordu. Üstünde bir avize parıldıyor, ışığı binlerce küçük parçaya ayırıyordu. Makyaj masası cilalı mermerden yapılmış ve parlak gümüş armatürlerle süslenmişti. Bana ısıtılmış havluların yerini gösterdi ve sonra durdu, yanakları kızardı.

"Şurada bir çekmece var," diye mırıldandı, makyaj masasındaki bir çekmeceyi göstererek. "Bu senin için."

Ona şaşkın bir bakış attım ve çekmeceyi kaydırarak açtım, içinde özenle yerleştirilmiş süslü banyo malzemeleri buldum - çoğu en sevdiğim markalar, artık Shepfield'ların parasının gölgesi altında yaşamaya çalıştığım için satın almadıklarım.

"Um Ari... bu davet ettiğin kadınlar için bir çekmece mi?" Birden kendimi sıcak ve iğrenç hissederek usulca sordum.

"Hayır!" diye bağırdı neredeyse. "Ben aldım, yani hizmetçim aldı.
-Bunlar senin için. Başka kimse için değil. Hayır...buraya senden başka kimse gelmedi."

"Oh," diye kızardım. "Bu durumda, teşekkür ederim." Tepkimden dolayı utanmıştım ama o bundan rahatsız olmaktan çok endişelenmiş görünüyordu.

Ari dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Şimdilik seni biraz yalnız bırakacağım... ama bil ki bir dahaki sefere ben de sana katılacağım," dedi boğuk bir sesle ve "yapabiliyorken şimdi gitmesi" gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak odadan koşar adımlarla çıktı. Bir de tacolarla ilgili bir şey vardı ama o benim kafamı karıştırdı.

Derin bir nefes alarak soyundum ve duşa girdim, sıcak su hafif bir yağmur gibi aşağıya süzülürken tenimi rahatlattı. Duş jelinin kokusu etrafımı sarmıştı, varlığının ince bir hatırlatıcısı olarak içimi ısıtıyordu. Duştan aceleyle çıktım, Ari'yi tekrar görmek istiyordum.

İşim bittiğinde, işaret ettiği ısıtılmış havlulardan biriyle kurulandım ve kıyafet yığınına uzandım. Bu bana büyük bir adım gibi gelmişti. Erkeğinizin kıyafetlerini giymenin kadın nüfusuna yaptığı bir şey vardı. Gömleğinin içine girdim ve üzerimden sarkan yumuşak kumaştan bir koza gibi beni bütünüyle yuttu.

omuz. Eşofman altı bol ve rahattı ve iplerini sıkıca çektim, böylece yukarıda kalabildiler.

Mutfağa doğru ilerlediğimde Ari'nin görüntüsüyle karşılaştım, şimdi kalçalarından aşağı sarkan bir çift jogger giymişti ve dünyanın en seksi manzaralarından biri olan kıçının hemen üzerindeki gamzelerini gösteriyordu. Gömleksizdi, sırtındaki kelebek çok net bir şekilde göze çarpıyordu ve dövmeli yontulmuş göğsünü ve belirgin kaslarını görünce nefesim boğazımda düğümlendi. Saçları ıslaktı ve arkaya doğru kayganlaştırılmıştı ve belli ki evin başka bir yerinde aldığı duştan bronzlaşmış teninde hala birkaç damla su parlıyordu.

"Hey," dedi, sesi boğuk ve davetkârdı, yüzünü bana dönerken. Aramızdaki hava gerginlikle çatırdarken, gözleri beni yutuyor, vücudumun her yerinde zıplıyordu. Beni onun kıyafetleri içinde görmek, onun kıyafetlerini giymenin beni etkilediği kadar onu da etkiliyor gibiydi. Ari yumruklarını iki yanında sıkıyor, sanki bana uzanmaktan kendini alıkoymaya çalışıyordu.

"Merhaba," diye cevap verdim, sesim yumuşak ve belirsizdi. Ona daha yakın olmak için duyduğum arzuya engel olamıyordum. Varlığı hem bunaltıcı hem de rahatlatıcıydı, kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir çelişkiydi bu.

Mutfak adasını işaret etti, burada inanılmaz kokan bir yemek tabağı hazırlamıştı. "Sadece bir şeyi nasıl yapacağımı biliyorum. Ama sorun değil çünkü bu dünyanın en iyi yemeği, bu yüzden beğeneceğinizi biliyorum," dedi gururla adayı göstererek. "Taco zamanı, bebeğim."

Kıkırdadım ve bu ses onu mutlu etmiş gibi yüzü aydınlandı.

Ari tabağımı hazırladı, bana mükemmel bir taco yapmanın doğru yolunu gösterdi ve sonra yemek için mutfak masasına yürüdük. Tam oturmak üzereydim ki altımdan kayarak beni kucağına çekti ve tabağını önümüze koydu.

"Benim evim. Benim kurallarım. Ve benim kurallarıma göre böyle yemek yemeliyiz," diye mırıldandı kulağıma.

Dudağımı ısırdım ve sonra kendimi ona sokulurken buldum. Bu tür bir yakınlığı arzuluyordum. Bunun için çaresizdim. Bu tür bir şey için benimle mücadele etmek zorunda kalmayacaktı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ve ben eridim, şu anda üzerinde oturduğum canavarı özlediğimi geç de olsa fark ettim. Onun ereksiyonunun üzerinde oturmak ve aynı zamanda taco yemek oldukça unutulmaz olacaktı.

Tabağından bir biftekli taco alıp büyük bir ısırık almadan önce saçlarıma doğru mırıldandı. Ari'nin zevk iniltisi... erotikti. O *gerçekten* sevdi

Taco.

Bana Dallas'taki en sevdiği taco mekanından bahsederek mutlu bir şekilde atıştırdı ve Lincoln'ün kısa süre önce Monroe'yu alarak ona ihanet ettiğini söyledi. Bu noktada Ari'nin en sevdiği üç şeyden oldukça emindim: hokey, Lincoln ve taco. Dört şey, diye düzelttim. Benim de onun en sevdiği şeylerden biri olduğumdan şüphelenmeye başlamıştım.

Sanki birbirimizi bir ömür boyu tanıyormuşuz gibi sohbet zahmetsizce akıp gitti. Daha önce havada asılı duran gerginlik daha samimi bir şeye, kelimelerin ötesine geçen bir bağa dönüşmüştü.

Ari

Ölüyordum. Gerçekten. Cennette miydim yoksa cehennemde mi emin değilim.

Hayatımın en sert ereksiyonunu yaşadım ve o beni itmeye devam etti. o. Ben de taco yiyordum.

Siktir.

Ve o n u n l a konuşmak çok kolaydı. Rahatlıyordu, bana açılıyordu. Ve bu çok tatlı bir şeydi.

Akşam yemeğinden son lokmamı aldım, zihinsel olarak kendimi tebrik ediyordum çünkü bu gece carne asada'yı öldürmüştüm. Daha fazla yemek istiyordum ama planlarım vardı... büyük planlar... ve onlar için çok tok olmak istemiyordum.

Et osuruğundan daha kötü bir şey yoktu.

Kadınınızı baştan çıkarmak üzereyken et osuruğunu düşünmeyin! Kendime bağırdım.

Dönüp bana gülümsedi ve diğer tüm düşünceler şükürler olsun ki yok oldu.

Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, eğer ona sahip olamazsam ölecekmişim gibi hissediyordum. Şu anda.

"Sorun ne?" diye sordu, başını masumca eğerek.

Kendime hakim olmaya çalışarak bir süre ona baktım. Ama ne yazık ki... Bulunacak bir şey yoktu.

Onu kucağıma aldım, küçük şaşkınlık ciyaklamasının tadını çıkardım ve yatak odama doğru yürüdüm. Buraya taşındığım andan itibaren onu yatağımda hayal ediyordum. Günde birkaç kez onunla sevişiyordum.

Hayallerin gerçeğe dönüşmesi benim için çok önemliydi.

Onu yatağa attım ve o da uyuşuk bir kedi gibi uzandı. Kıyafetlerimin içinde yatıyordu. Kahretsin, gördüğüm en seksi şeydi... Sadece onu tamamen çıplak bıraktığımda bir saniye içinde elde edeceğim manzara tarafından yenilecekti.

Yatağın üzerine diz çöktüm ve ona doğru süründüm, menekşe rengi gözleri beklentiyle açılmıştı.

Birden minnettarlık duygusuna kapıldım. Öne doğru düşmeme ve başımı karnına yaslamama yetti. Onu gerçekten bulmuştum. Onca yıl kendimi yalnız hissetmiştim, sanki benim için yaratılmış tek kişiyi kaybetmiştim.

Ve onu bulmuştum.

"Ari," dedi usulca, elleri saçlarımın arasında gezinirken.

Ona doğru sokuldum, parmaklarım tişörtümün üzerine kaydığı yerden dışarı çıkan teni izliyordu. Yüzüne baktım ve lanet olsun, gerçek mükemmelliğe tanıklık ediyordum. Ona bakmaktan asla bıkmayacaktım. Bundan emindim. Asla ve asla.

O zaman onun amına ne kadar yakın olduğumu hatırladım. Ve hayatımızın geri kalanında her gün onu tadacağıma... ve içine gireceğime... söz vermiştim.

Ya da söylememiş olsaydım... Kesinlikle bunu kastetmiş olurdum.

Bu sözleri kesinlikle tutmalıyım. Çünkü onları tutmak gerçekten çok güzel.

Yukarı kaldırdım ve istediğimi alabilmek için bacaklarını ayırdım. Eşofmanlarımı yavaşça bacaklarından aşağı indirmemi izledi. Ellerim hafifçe titriyordu. Dün gece loş ışıkta istediğim her şeyi görememiştim.

Bu geceyi en iyi şekilde değerlendirecektim ama sanki bana çok değerli bir hediye verilmiş gibi hissediyordum. Ve birden her şeyi berbat etmekten çok korktum.

Gitmesine asla izin vermezdim. Ne olursa olsun. Gerekirse kendimi onun yanına yapıştırırdım.

Gezegendeki en mükemmel kedi ortaya çıktığında homurdandım, tamamen pembe ve dolgun... ve ıslak.

"Ne kadar güzel olduğuna bak, günışığım," diye mırıldandım ve kızardı. Gömleğini yukarı iterek sütyensiz göğüslerini ortaya çıkardım... çünkü böyle tahrik olduğunda her yerinin kızarıp kızarmadığını görmek istiyordum.

Ve tabii ki cevap evetti.

Gerçekten de o dolgun, lezzetli göğüslerin her yerinde pembe bir kızarıklık vardı.

Yüzüme bir tokat attım ve o da şaşkınlıkla kıkırdadı. "Özür dilerim. Sadece rüya görmediğimden emin olmak istedim, çünkü böyle bir mükemmelliğin gerçekten var olmasına imkân yok." Göğüslerinden birini sıktım ve sonra eğilip meme ucunu boncuk boncuk olana kadar hafifçe yaladım.

"Siktir."

Kesinlikle onlarla daha fazla oynamak istiyordum ama yemem gereken bir kedi vardı.

Önce onu öptüm, çünkü öpmek zorundaydım. Sonra kalçalarını tuttum ve ıslaklığı dilime çarptıkça inleyerek onu yaladım. Tadını tarif bile edemiyordum. Sadece lezzetli olduğunu biliyordum. En sevdiğim. Varlığım için gerekliydi.

Klitorisini emdim. Ve kendimi ateşli hissediyordum. Vahşi. Elleri saçlarımı delerken ağlıyor ve yüzüme sürtünüyordu. Daha derine inmem gerekiyordu, bu yüzden bacaklarını ayırdım ve klitorisini ovarken dilimi amına soktum. Yine de onun her yerini istiyordum, bu yüzden dilim her yerdeydi, kıç yanaklarından aşağı kayıyor ve adımı haykırırken gül goncasının içine dalıyordu. Uzaklaşmaya çalıştı ama onu orada tuttum çünkü hepsini istiyordum. Bana ait olmayan hiçbir parçası kalmamıştı.

Onu parmaklarımla siktikten sonra klitorisine döndüm ve yüzüme boşalırken onu emdim. Adımı haykırışının sesi. Sikeyim. İçimden bir musluk gibi döller akıyordu ve bir şekilde yüzümü amından kaldırmadan pantolonumu çıkardım. Emmeye ve yalamaya devam ederken yatağın içinde sikişiyordum, bir tane almadan duramıyordum. Sikişmek. Daha fazla.

Tekrar boşaldığında, neredeyse avuç avuç saçımı kaybediyordum çünkü o kadar sert çekiyordu ki. Ama gitmek için ne lanet bir yol. Sadece sesinin tınısı ve onun tadı bile beni uçuruma sürüklemişti. Aşağı uzandım ve sikimin tepesini sıkıştırdım çünkü o daracık amcıktan başka bir yere boşalmamın imkânı yoktu.

Hava almaya çıktım, her ne kadar amdan ölüm kulağa güzel bir ölüm gibi gelse de...

Bana bakma şekli, o yumuşak gözleri arzu ve başka bir şeyin karışımıydı... aşka çok benzeyen bir şey. Neredeyse yakalamıştım. Neredeyse kalbini kazanmıştım.

Öne doğru eğildim ve göğüslerini yoğurup oynarken meme ucunu ağzıma alarak yaladım.

"Ari," diye fısıldadı, başını geriye atmış, parmakları altındaki yorganı kazıyordu. "İstiyorum-"

"Ne istiyorsun, günışığım?" Emme arasında yatıştırdım.

"Sana dokunmak istiyorum."

Sesi umutsuz geliyordu ve ben hizmet etmek için yaşadım.

Ellerim başımın arkasında, sikim karnıma kadar uzanmış bir halde hızla yatağa, onun yanına uzandım. Şehvet çok yoğundu, hezeyan ve akıl sağlığı arasındaki o ince çizgide ilerliyordum.

Blake ayağa kalktı ve tereddütle dizlerinin üzerine çöktü, sikime bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İtiraf etmeliydim ki, şaft boyunca dolanan piercing ile oldukça kötü görünüyordu.

Küçük bir sik dövmesinden çok daha iyi.

Yine de Blake'in bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ederek kaşlarımı çattım.

Yanaklarında hafif bir kızarıklıkla ona doğru uzandı. Nereye bakacağımı bilemedim. O yüze. O göğüsler... Bakışlarım o muhteşem, parıldayan amcığa kaydı. Ne kadar da güzeldi.

Parmaklarını tacın üzerinde gezdirdi, yarıktan bir nem fışkırırken hafifçe sıktı. Daha önce hiç bu kadar boşalmamıştım ama fışkırıyordu, aletim alarmdaydı. Gözlerini benimle kilitleyerek parmaklarını dolgun dudaklarına götürdü ve uçlarını yalayarak beni tattı.

"Mmmh," diye inledi ve yeni bir yığın döl aktı çünkü lanet olsun... çok ateşliydi. Bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım... çünkü çok yaklaşmıştım. "Seni emmek istiyorum, Ari. O koca siki ağzıma al. Ağzımı sikmeni istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü Tanrı aşkına, ölmüş ve cennete gitmiştim. Blake'in pis bir ağzı vardı.

"Bunu ne kadar çok istiyorsun, günışığım?" Öne doğru eğilip başımı yaladığında homurdandım, küçük pembe dili dışarı çıktı ve yarığımın üzerinde kayıyordu.

Eli sikimin etrafında kıvrıldı, parmak uçları tam olarak buluşmadan sikimi okşadı, piercingimin üzerinden her geçişi dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Ölü yavru kediler. Yaşlı adam topları... Küçük Ari, şimdi beni hayal kırıklığına uğratma....Fuckkkkk.

Dudakları başımın üzerine kapandı ve öğürene kadar ağzını sikmekten kendimi alamadım. Elleri uzunluğum boyunca sıkıyor ve sürtüyordu ve beni şeker gibi emiyordu.

"Bu çok iyi. Çok iyi. Blake," diye inledim. Beni daha derine götürüp sertçe emmeden önce gülümsedi. "Em onu, bebeğim. Sikimi yala."

Beni bir şekilde boğazından daha da aşağı indirdi, piercingimin başını diliyle oynatmak için hafifçe çekti.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye homurdandım, kontrolümü tamamen kaybetmiştim.

Parmaklarımı saçlarından çenesine doğru sürükledim, ağzını sikerken başını sabit tuttum, sikiş ve övgü karışımı bir şeyler mırıldandım. "Evet, siktir. Sen çok iyi bir kızsın. Daha fazla al." İstediğim ritmi yakalayana kadar daha derine, içeri ve dışarı ittim.

"Bu işte çok iyisin," diye homurdandım, çünkü kafamı hiç bu kadar iyi almamıştım. Asla.

Elleri şaftımdan ayrılmıştı ve şimdi tenimde dolaşıyordu. Bana dokunmasını seviyordum. Bayıldım.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzından memelerinin üzerine döllerim damlıyordu.

"Ne kadar güzel olduğuna bir bak, tatlı kız," diye mırıldandım huşu içinde, yüzünü sikmeye devam ederken.

Parmaklarından biri penisimin altına kayarak göt deliğimin girişine masaj yaptığında inledim.

"Lanet olsun!" İçine bir kez daha boşaldığımda çığlık atmaktan başka bir şey yapmadım, ağzını döl patlamalarıyla doldurdum. Sanki her damla için çaresizmiş gibi yalamaya ve emmeye devam etti. Ona birkaç kez daha pompaladım, hala döl sızdırıyordum. Hepsine sahip olmasını istiyordum. Bir parçamın onun içinde olmasını seviyordum, sanki bu bizi birbirimize daha çok bağlıyordu.

Sonunda dudaklarını seksi bir patlamayla sikimden ayırdığında nefesim kesilmişti.

Uzandım ve döl damlalarını tenine sürdüm, boynundan aşağı ve göğsüne doğru kaydırdım. Onu bununla kaplamak istedim.

Arkasına yaslandı, alt dudağını ısırdı ve birdenbire kararsız göründü. "Bu... bu iyi miydi?" diye fısıldadı.

Sert bir kahkaha attım çünkü bu iyi miydi?

"Dün gece senin amını hissetmek dışında yaşadığım en güzel şeydi. On üzerinden bir milyon. Birinin sahip olabileceği en iyi oral seks."

Gözleri rahatlamış bir şekilde parlıyordu ve ben de doğrulup onu öptüm, dudaklarında döllerimin tadını aldım. Aletim canlandı ve onu sakinleştirmeye çalışmadım bile. İçimden bir ses onu hayatımın sonuna k a d a r tahrik edeceğimi ve sikmeye hazır olduğumu söylüyordu.

Delilik böyle bir şey miydi?

Yanımda uzandı ve ben sadece ona hayranlıkla baktım. Bu mükemmel lanet kız için çok gitmiştim ve gitmesine asla izin vermeyecektim.

Hiç.

O benimdi ve elimden kayıp gitmesine asla izin veremezdim. Onu kaybetme düşüncesi, başka birinin ona göz koymaya cüret etmesi bile içimde karanlık, her şeyi tüketen bir saplantıyı ateşledi. Bu bir açlıktı, ona bedenen ve ruhen tamamen sahip olma ihtiyacıydı. Onu karanlığın içine hapsetmek istiyordum, elimden kaçamayacaktı ve sonsuza dek bana bağlı kalacaktı. O sadece her şey değildi; o tek şeydi ve benim kalmasını sağlamak için deliliğin derinliklerine inebilirdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı, eli yüzümü okşamak için uzandı.

Senin için deli olduğumu. Senin için deli olduğumu. Saplantılı.

"Seni asla bırakmayacağımı," diye cevapladım yumuşak, eğlenceli bir gülümsemeyle.

Çünkü gerçek buydu.

"Çok isterim," diye cevap verdi. Ben de bunu bir yemin olarak kabul ettim.

Blake

Gece boyunca benimle sevişti.

Olan buydu. Bunu inkar etmek mümkün değildi. İçime her girdiğinde vücudu bana bunu fısıldıyordu.

İkimiz de doyumsuzduk, saatlerce duramıyorduk. Ben ona bağımlıydım.

Sabah güneşinin yumuşak, ılık ışınları bizi yıkadı, çok çok sonra Ari'nin arka verandasındaki şezlongda iç içe uzanmış, yaklaşan gün doğumuyla birlikte gökyüzünün yavaş yavaş aydınlanmasını izliyorduk. Her yerim ağrıyordu. Sabah güneşi tenimize nazik bir öpücük konduruyordu ve ben kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

"Peki, hokeye nasıl başladın?" Göğsündeki kuş kafesi dövmesinin dış hatlarını izleyerek mırıldandım. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Sadece hakkımdaki her şeyi bilmesini istemedim.

Kalp atışları başımın altında rahatlatıcı, sabit bir ritim tutturuyordu. "Mmmh, biraz tesadüfen buldum, aslında çok geç kaldım."

Şaşırarak hafifçe yer değiştirdim. "Gerçekten mi? Seni bebek beziyle kayarken hayal etmiştim."

Ari usulca kıkırdadı, parmakları tenimde boş desenler çiziyordu. "Pek sayılmaz. Ben 13. yaş günümden hemen öncesine kadar bu işe girmemiştim. Biraz sinirli bir çocuktum ve alışveriş merkezinde takılmak için okulu asardım. İçeride bir buz pateni pisti vardı ve ben de bir çift paten çalıp her gün gizlice içeri girer ve saatlerce kayardım."

Parmakları etrafımı saran battaniyenin altında gezindi ve kayarak göğüs ucumu çevreledi. Göğsüne doğru kaydım. Ağrım vardı ama isterse ona istediği her şeyi verebilirdim.

"Yerel bir Katolik kilisesinin ev sahipliği yaptığı ücretsiz paten etkinliği vardı," diye devam etti, sesi hüzünlü bir tona bürünmüştü. "Kış aylarında otoparklarına derme çatma bir pist kurarlardı. Beceri seviyesi ne olursa olsun herkese açıktı."

Ona baktım, güzelliği milyonuncu kez karşımda duruyordu.

"Rahiplerden biri," diye devam etti, "Peder Donaldson beni tanımaya başladı. Serbest paten sırasında bazı eski ekipmanlarla birlikte bir hokey ağı kurulmuştu. Başından sonuna kadar orada olur, diskleri fileye vurur, bulabildiğim herkesle oynardım. Peder Donaldson bende bir şeyler görmüş olmalı. Çünkü bir gün bana daha önce hiç oynayıp oynamadığımı sordu."

"Ona ne söyledin?" Gözlerindeki muzip ışıltıya sırıtarak sordum.

Ari sırıtarak beni izledi ve dudaklarıma kalbimi yerinden oynatacak yumuşak bir öpücük kondurdu: "Küçük bir beyaz yalan söylemiş ve aslında profesyonel olduğumu söylemiş olabilirim."

Kıkırdadım ve sırıtışı genişledi. "Beni yerel bir lige kaydettirdi. Ve lanet olsun. Hayatımı değiştirdi, Blake. Her şeyimi oyuna verdim. Her şeyimi." Geçmişte bir an geçirirken gözleri görmüyordu. "Dalton Prep'ten bir koç maçlarımdan birinde beni keşfetti. Oradaki okula gitmem için bana burs verdi. Lincoln'le tanıştım ve... gerisi tarih oldu."

"Ailen çok gurur duymuş olmalı," diye mırıldandım, kendimi herhangi bir konuda iyi hayal etmeye çalışarak. Ailemin ne düşüneceğini.

Birden Ari'nin hiçbir şey söylemediğini fark ettim. Başımı kaldırıp ona baktığımda güneşin doğuşunu izliyordu, kaşları çatıktı, gözlerindeki her zamanki pırıltı donuklaşmıştı ve... stresliydi. Kalçamı kavrayışında bir çaresizlik vardı.

"Benim ailem yoktu, günışığım," diye mırıldandı sonunda, yemyeşil bakışlarıyla beni izlemek için döndü. "Küçük bir çocukken bir grup evine bırakıldım."

Ona bakakaldım, aklım başımdan gitti ama...hayır. Böyle şeyler olmazdı. Gerçek hayatta değil.

"Bir grup evi mi?" Fısıldadım.

"Evet," dedi nazikçe, gözleri beni teşvik ediyordu...

Gece, parıldayan yıldızlarla süslenmiş mürekkepli tuvalini yukarıya doğru uzatmıştı ve ben yine grup evinin arka bahçesindeydim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya doğru sonsuz bir yol izliyordu. Bir daha asla mutlu olamayacağıma ikna olmuştum. Onları, ailemi özlemiştim. Hem de çok. Her gün oradaydı ve hiçbir zaman iyi olamayacağımı hissediyordum.

Orada uzanmış, nasıl soracağımı bilmediğim soruların cevaplarını taşıyorlarmış gibi uzak yıldızlara bakıyordum. Dünya çok büyük geliyordu. İçimdeki her şey yalnızdı. Hiç bitmiyordu.

Ve sonra, gecenin içinde hafif bir fısıltı gibi, Ari oradaydı, tıpkı buraya geldiğimden beri her gün olduğu gibi. Eli benimkini buldu, parmakları birbirine dolandı ve yıldızların gölgesinin altında birlikte uzandık.

"Ari," dedim fısıltıyı zor aşan bir sesle, "sonsuza dek üzgün kalacağımı mı sanıyorsun?"

Sanki üzerimizdeki evrenin enginliğini düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı. Gözlerinde parıldayan yıldızları izledim ve o anda kendi yüklerini, kendi payına düşen üzüntüleri taşıdığını fark ettim. Yine de o her zaman benim sığınağım olmuştu, kelimelere ihtiyaç duymadan anlayan kişi.

"Seni mutlu edeceğim," dedi sonunda, sesi şefkatli ve kararlıydı. "Biraz zaman alabilir ama bir gün seni hayatının sonuna kadar mutlu edeceğim."

Bir gün. Bu kelime havada asılı duruyordu, karanlığın içinde kırılgan bir vaat. Elimde *olmadan bir umut titreşimi, üzüntümün gölgelerinde bir ışık parıltısı hissediyordum. Ama sonsuzluk kulağa çok ürkütücü bir zaman aralığı, on yaşındayken tam olarak kavrayamadığım bir sonsuzluk gibi geliyordu.*

Ari'ye baktım, yüzü ayın yumuşak, gümüşi ışıltısıyla aydınlanmıştı ve aramızda yaşadığım tüm kayıplardan daha güçlü bir bağ olduğunu hissettim. O benim değişmezim, koruyucum, gözyaşlarımı silmek ve kâbuslarımı kovalamak için her zaman yanımda olan kişiydi.

Orada el ele uzanmış, çocukluğumuzun acılarına tanıklık eden yıldızlara bakarken, Ari'nin sözüne bir can simidi gibi sarıldım. Gelecekte ne olacağını bilmiyordum ama o yanımdayken, hayatıma getirmeye yemin ettiği mutluluğun bir parıltısını hissediyordum. Sonsuzluk çok uzun bir süre gibi görünse de ona inandım.

Hemen ertesi hafta Shepfield'larla birlikte ayrıldım.

İfşaat beni fırtınalı bulutların arasından gelen ani bir güneş ışığı patlaması gibi vurdu. Bir zamanlar onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm bir çocuk olan yetişkin adama bakarken, içimde kabaran ezici duygu seline engel olamadım. Gözlerimden yaşlar boşandı, mutluluk ve şok damarlarımda patlarken onun kim olduğunun farkına varmak beni yıkadı. Tamamen kendimden geçmiş bir halde göğsüne doğru hıçkırarak ağladım.

"Ari?" Sonunda fısıldadım, yaşlarla dolu gözlerle ona bakıyordum. İsminin arkasında yeni keşfedilmiş bir anlam vardı.

"Sonuçta bir söz verdim, Layla," diye mırıldandı yumuşak bir gülümsemeyle. "Evren sonunda bana bu konuda yardım etmeye karar verdi."

Adımı söylediğinde gözlerim kapandı, gerçek adımı, artık düşünmeme asla izin vermediğim adımı.

Ona sarıldım, hıçkırıklarım tüm varlığımı sarsıyordu, sanki kalbimde yıllarca biriken acıyı ve belirsizliği serbest bırakabilirmişim gibi. Kendimden bir parça bulmuş, hak ettiği yere oturtmuştum ve kaybettiğimiz onca yıl ve umutsuzca sahip olmak istediğim gelecek için hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Sensiz çok yalnızdım," diye itiraf ettim sonunda. Saçlarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Artık bizim için yalnızlık diye bir şey yok bebeğim," diye yatıştırdı.

Gün doğumunun altında benimle sevişirken, bağlılığını tekrar tekrar fısıldarken...

Ona inandım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

ARI

Antrenmandan çıkmış, Blake'i vardiyasından almak için restorana gitmek üzereydim ki telefonum antrenman çantamın içinden çaldı.

İçini karıştırırken lanet ettim, ekipmanlarımın fena halde temizlenmesi gerekiyordu.

Yıkanmış. Leş gibi kokuyordu.

"Buldum!" Muzaffer bir edayla haykırdım. Walker kamyonetine doğru giderken bana eğlenen bir bakış attı ve terli çoraplarımdan bazılarını ona fırlatmak istedim. Yine de mesaja bakarken Walker'ı tamamen unutmuştum.

Mesaj özel dedektifimden geldi.

> Creepy David: Blake yarın yeni Renage Kampanyası için bir konser ayarladı. Detayları görmek istersiniz diye düşündüm.

Gönderdiği bağlantıya tıkladım ve işle ilgili bilgileri gözden geçirdim. Her şey iyi görünüyordu ta ki...

LANET OLASI DEREK THORNTON!

Protein karışımım neredeyse boğazıma kaçıyordu, zengin sıvı beklenmedik bir şekilde ciğerlerime doğru yol alıyordu. Derek Thornton mı? Hollywood'da tüm Los Angeles telefon rehberinden daha fazla romantik bağlantısı olan A Listesi oyuncusu Derek Thornton mu? Bağlılık sorunları Çin Seddi'ne taş çıkartacak olan adam mı?

Böyle bir şey olmayacak.

Hiç vakit kaybetmeden David'in numarasını aradım. "David, bundan kesinlikle emin misin? Derek Thornton?"

"Evet, Bay Lancaster. Oldukça eminim," dedi David'in çakal sesi, belli ki onun istihbaratını sorgulamamdan rahatsız olmuştu.

Nefesimin altından küfrettim. Olacak son şey Derek Thornton'ın Blake'le aynı odada olmasıydı. Bana bir bakış atacaktı.

bir kadının muhteşem tanrıçası ve öldürmek için atlamaya çalışın.

Az önce söylediğim gibi... Böyle bir şey olmayacak.

Gelecek hafta Dallas'ta oynayabilmeye gerçekten ihtiyacım vardı, cinayetten hapse girmeye değil.

"Tamam. Teşekkürler David," dedim, başka bir şey söylemeden telefonu kapattım ve çılgınca Lincoln'le paylaştığım ajan Remy'yi aradım. Üç kez denemem gerekti çünkü çok fena korkuyordum.

"N'aber dostum?" Remy telefonu açtığında sordu. Arka planda bir sürü insanın konuştuğunu duyabiliyordum. Remy kadar iyi geyik yapan kimse yoktu.

"Remy," diye başladım, zihnim dönüyordu. "Benim için biraz sihir yapmanı istiyorum. Renage'ın yarın yapacağı çekim hakkında bulabildiğin her şeyi bul - kimin fikri olduğunu, konsepti, sundukları tüm açıyı. Sonra da çekimde Derek Thornton yerine benim yer almamı sağla."

Sanki Remy isteğimin saçmalığını düşünüyormuş gibi bir duraksama oldu. "Ari, şunu açıklığa kavuşturalım... Seni yarın çekilmesi planlanan ve başrolde A listesindeki bir aktörün yerini alacağın bir kampanyada oynatmamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedim, anladığı için rahatlamıştım.

"Ari, dostum. Harika oynuyorsun ama bu kadar harika değil." Alay ettim. Olağanüstü oynuyordum!

Oturma odamda volta atıyordum, çaresizlik mantığımın önüne geçmişti. "Remy, aklını kaçırmış olmana rağmen -çünkü ben inanılmazım- bu kampanyada beni elde etmek için istedikleri her şeyi yapacağına söz vermeni istiyorum. Bedavaya yaparım. ONLARA SIKIMIN PIERCINGLI OLDUĞUNU SÖYLE! Bir yolunu bul."

Remy iç çekti, sesinde duyulabilir bir teslimiyet vardı. "Pekâlâ, Ari. Ama bu kampanyaya katılmak için duyduğun ani ve yakıcı arzuyu nasıl açıklamamı bekliyorsun? Bunu bana açıklamak ister misin?"

Elimi saçlarımda gezdirdim, düşüncelerim bir kasırgaya dönüşmüştü. "Kutunun dışında düşün, Rem-dog. Onlara ani bir 'aydınlanma' yaşadığımı ya da son zamanlarda Renage'a bağımlılık geliştirdiğimi söyle. Aslında... Renage tam olarak ne satıyor?"

"Ari Lanet Lancaster!" Remy tükürdü.

"Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum. Tabii ki Renage'ın ne olduğunu biliyorum. Psssh. Onlara Renage'a inanan biri olduğumu söyle. Bitir şu işi."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Remy hayatımda duyduğum en teslimiyetçi sesle.

Bu o kadar da zor bir satış değildi, Tanrı aşkına. Harikaydım.

Saatler sonsuzluk gibi akıp gidiyor, her dakika lanet hayatımın sonuna doğru geri sayım gibi geliyordu. Derek Thornton'ın Blake'in etrafında dolaşma ihtimali beni çıldırtıyordu. Eğer bu işe yaramazsa, onun lastiklerini patlatmak, Uber çağıramasın diye telefonunu kırmak, arabamı ödünç alamasın diye lastiklerimi patlatmak... onu kaçırıp ıssız bir adaya götürmek zorunda kalacaktım. Gerçekten ihtiyacım olursa bir tane bulabileceğime emindim.

Lincoln Baba yeni özel jetini kullanmama izin verecekti.

Sonunda Remy bana mesaj attı. "Kabul edildin. Medyanın ilgisine hazır ol." Gönderdiği linkte daha fazla bilgi vardı ama tıklamadım. Şu anda yerdeydim ve rahat bir nefes alıyordum.

Kaçırılma olayına pek hazırlıklı değildim.

Blake

Renage fotoğraf çekiminin yapılacağı gün gelmişti ve ben berbat durumdaydım. Voyage Magazine işi suya düştüğünden beri Kaliforniya'da ayarladığım ilk işti. Renage, şansım olduğunu düşünmediğim muazzam bir fırsattı. Aradığım fırsat bu olabilirdi.

Odamda otururken, endişem kötü niyetli bir fırtına gibi etrafımda dönüyordu.

Waldo ayaklarımın dibinde yatıyordu, iri kahverengi gözleri endişeyle doluydu. Islak burnunu elime dayayarak rahatlatmaya çalıştı. Kulaklarını kaşıdım ve ona zayıf bir gülümseme sundum, sarsılmaz varlığı için her zamanki gibi minnettarım.

Ama hiçbir tüylü şefkat, içimi kemiren amansız endişeyi durduramazdı. Şüpheler aklımı kurcalıyor, sinsice her şeyi berbat edeceğimi fısıldıyordu.

Bir de komodinimin üzerinde duran pizza kutusu vardı. Dün gece aklımı kaybedip Ari'yle birlikte yemiştim. Yağlı, peynir yüklü dilimlerin midemde çalkalandığını hâlâ hissedebiliyordum.

Aynanın önünde durmuş, yansımamı incelerken her parçamdan nefret ediyordum. Yumuşak sabah ışığı perdelerin arasından süzülerek yüz hatlarıma sert bir ışık tutuyordu. Kafamın içindeki ses bu sabah çok yüksekti, kendimden şüphe etmeme ve kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

Gözlerim vücudumun hatlarını izliyor, kendimi en güvensiz hissettiğim bölgelerde geziniyordu. Vücudumdaki her kıvrımı, her kusuru, her et parçasını küçümseyerek dönüyordum.

Üzerime çöken suçluluk duygusu tanıdıktı. Shepfield'ların ilk zamanlarında yemek sorunlarıyla mücadele etmiştim. Maura kiloma dikkat eder, yiyeceklerimi tartar ve tam istediği gibi görünmem için kısıtlardı. Beni yiyecekleri düşman olarak görmem için yetiştirmişti. Ama disiplinli olduğum sürece yenebileceğim bir düşman.

Bir yanım düşüncelerimin mantıksız olduğunu biliyordu. Ama beynimin diğer kısmı, böyle büyük bir işten önce bir dilim pizza yemeye cüret ettiğim için beni lanetleyen kısmı... çok daha yüksek sesle konuşuyordu.

Gözlerimde yaşlar birikti ve düşmelerine izin vermek istemeyerek onları kırpıştırdım. Düşüncelerimi kontrol edebilirdim. Yapabilirdim, yan dönüp profilimi inceledim. Parmaklarım kaburgalarımın dış hatlarını çizdi, bana çarpık bir güven duygusu veren ritüelistik bir hareketti bu. Derimin altındaki kemikler özdenetimimin bir haritası, kendime dayattığım disiplinin bir kanıtı gibiydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan yerimden fırladım ve tuvalete koştum, Waldo da hemen arkamdan geliyordu. Tuvalete baktım ve kendimi kusmaktan vazgeçirmeye çalıştım.

İşe yaramadı. Klozete yapıştım, düşüncelerim kaotik bir uçuruma sürükleniyordu.

Yirmi dakika sonra dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ve ağzımı çalkaladım. Waldo bana baktı, gözleri endişeyle doluydu ve onu rahatlatmaya çalışarak başını okşadım.

Titreyen ellerimle kendimi toparlamaya çalıştım.

En kötüsü de sadece zayıflamamış olmam değil, aynı zamanda kendimi hasta hissetmemdi. Boğazım ağrıyordu, gözlerim kan çanağına dönmüştü, cildim nemli hissediyordu... ve mide kaslarım ağrıyordu.

"Berbat durumdayım," diye fısıldadım, keşke diğer küçük kirli sırrımla meşgul olabilseydim ve bu acının bir kısmını serbest bırakabilseydim.

Odama geri döndüğümde komodinin üzerindeki telefonum çaldı. Almak için acele ettim, ekran Ari'nin mesajıyla aydınlandı: "İyi şanslar

bugün, günışığı. Yakında görüşürüz."

Bir anda içimi bir sıcaklık dalgası kapladı... ama aynı zamanda utanç da. O benim şansımdı... iyi bir şey için şansımdı. Ve ne kadar berbat durumda olduğumu öğrendiğinde... her şeyi mahvedecekti.

Telefonum tekrar çaldı, Uber'imin orada olduğunu işaret ediyordu.

Çantamı kaptığım gibi oturma odasına yöneldiğimde histerik olmak üzereydim. Charlotte kanepede oturmuş televizyonda kanallar arasında geziniyordu ve ben yanından geçerken bana tuhaf bir bakış attı... ağlıyordu. "Görüşürüz" diye fısıldadım ve bana soru sormasına fırsat vermeden kapıdan çıktım.

Bekleyen arabaya binmeden önce yüzümü sildim. Bugünü atlatabilirdim. Bu fırsatı değerlendirebilirdim. Bu fırsatı değerlendirmek *zorundaydım*.

Ari'yi kaybedemezdim.

Şoför yola koyuldu, şehir yanımdan hızla geçiyordu ve geçmişimin ağırlığı tenimde gergin bir ağırlık gibi hissediyordum.

Otuz dakika sonra, Renage fotoğraf çekimine ev sahipliği yapan geniş depoya varmıştık. Yolculuk boyunca midem sürekli bir rahatsızlıkla çalkalandı. Şoföre teşekkür edip içeri girdim ve setteki tüm hareketlilik beni hemen sardı. Telaşlı makyaj sanatçıları, kuaförler ve gardırop asistanları, sanki bir sisin içinde hareket ediyorlarmış gibi uzak görünüyorlardı. Adımlarım kararsızdı ve her nefes alışımda tedirginlik hissinin azalmasını diliyordum.

Tepemde asılı duran parlak ışıkların yoğunluğu rahatsızlığımı daha da artırıyor, gözlerimin önünde dans eden keskin gölgeler oluşturuyordu. Canlı renkler ve karmaşık detaylardan oluşan gerçeküstü bir duvar resmi olan canlı fon, uzakta parıldayan bir serap gibi neredeyse rüya gibi görünüyordu.

Bir köşeyi döndüm ve olduğum yerde donup kaldım. İri yapılı, bronzlaşmış bir sırtta tanıdık bir kelebek dövmesi gördüğümde gözlerim açıldı ve çenem düştü.

Derek Thornton yerine Ari Lancaster karşımdaydı ve hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayan bir çift dar siyah Renege boxer külotu modelliyordu.

İnce pamuklu kumaş vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyor, kaslarının şaheserini vurguluyordu. Duyularım karıncalandı, vücudum önümdeki manzaraya içgüdüsel olarak tepki verdi, bir arzu dalgası içimi sıkılaştırdı. Külotun içinden sikinin devasa hatları görünüyordu. Bu görüntü erotik ve çirkindi.

Ve benimkini. O sikin neler yapabileceğini biliyordum. İçimde nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Onun dölünü defalarca vücuduma almıştım. Benden başka hiç kimse onun dölüne sahip olmamıştı.

Yumruklarımı sıktım, odanın etrafında ona bakan, onu arzulayan herkesi gözümün önüne getirdim. Onu benden koparmak, vücudumla örtmek istiyordum ki bana ait olduğunu anlasınlar.

Gözlerim V'sinin büyüleyici hatlarını takip etti ve külotumun ıslandığını hissedebiliyordum. Sanırım onu gerçekten istediğim gibi keşfetmek bir ömür sürecekti... büyüsünü ortaya çıkarmak.

Sanki beni hissetmiş gibi, tembel bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı... ve göz kırptı.

"Sürpriz!" gibi. Sana söylemeden çekiminde rol almaya karar verdim.

Ben bir şey yapamadan... hatta göz kırpmasına tepki bile veremeden, büyük siyah bir kulaklığı olan telaşlı görünümlü bir kadın önümde belirdi.

"İşte buradasın!" diye tersledi. "Seni hazırlamamız gerekiyor." İstediği kadar hızlı hareket etmeyince elindeki panoya vurdu. "ŞİMDİ!"

İşaret ettiği yere doğru aceleyle ilerledim ve gördüğüm en korkunç suratla kadına bakan Ari'ye baktım.

Ona bir şey söylememesini umarak, etrafımı bir telaşın sardığı soyunma odasına koştum. Birkaç dakika içinde kendimi siyah dantelli bir sabahlığın içine girmiş, cildime yağ ve bronzlaştırıcı sürülürken buldum. Saçım ve makyajım ustalıkla yapılmış, beni zar zor tanıdığım birine dönüştürmüştü. Gözlerim dumanlı, boğucu bir farla süslenmişti ve dudaklarım dumanlı gözlerle cesur bir kontrast oluşturacak şekilde canlı bir kızıl tonuna boyanmıştı. Saçlarım, yüzümü çevreleyen gevşek, basamaklı dalgalar halinde şekillendirilmişti. Yumuşak bukleler omuzlarımdan aşağı dökülüyordu.

Aynadaki yansımama bakarken, Ari'yi burada görmenin şokuyla dikkatimi dağıttığım güvensizlik... kükreyerek geri geldi.

Daha fazla gecikemeyeceğimi bildiğim için derin bir nefes aldım ve soyunma odasının kapısını iterek açtım ve stüdyoya adım attım. İçeri girdiğim anda Ari'nin bakışları bana doğru kaydı. Çenesi düştü ve gözleri komik bir şekilde büyüdü.

"Vay canına," diye mırıldandı, elini kalbinin üzerine koydu ve sendeliyormuş gibi yaptı. Bakışları görünüşümde gezindi ve sonra bir elini aniden dikleşen sikinin üzerine götürerek yüzünü buruşturdu. Külot küçüktü... ve o anormal derecede büyüktü... piercingli ucu üst banttan dışarı çıkacak kadar büyüktü ve onu örtmek için elinden geleni yapıyordu.

Tavana bakarken kendi kendine bir şeyler söylemeye başladı. Sanki tekrar tekrar "dede topları" diyor gibiydi ama bu doğru görünmüyordu.

Onun durduğu sete doğru yürüdüm ve bakışlarını tekrar bana çevirdi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Beni öldürüyorsun, günışığım," diye homurdandı. Tekrar ilahi söylemeye başladı ama bu sefer onu duyabiliyordum.

Gerçekten de "büyükbaba topları" diye bağırıyordu. Kıkırdadım ve yüzü yumuşadı.

"Burada ne aradığını açıklamak ister misin?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Ari cevap veremeden yakınlardan bir boğaz temizlendi. Renage'ın sanat yönetmeni, sektörün dünyaca tanınmış isimlerinden Élise Martin'di. Bakışları Ari ve bana doğru kaydı, Ari'nin külotunda yeni inmeye başlayan "delinmiş varlığa" kaydı. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi, bu da Ari'nin yaydığı yadsınamaz karizmanın bir kanıtıydı... çünkü Élise Martin'i hiçbir şey etkilemiyordu.

Telaşlandı ama profesyonelliğini korumaya çalışarak, "Pekâlâ millet, hadi başlayalım. Bu çekim tüm günümüzü alacak, o yüzden en iyi şekilde değerlendirelim."

"Çok güzelsin... ve tamamen benimsin," diye kulağıma fısıldadı Élise'i sete kadar takip ederken, sözleri omurgamda kaynayan kıskançlığa bir merhem oldu. Ses tonundaki sahiplenicilik yadsınamazdı ve içimi arzu ile güvenin baş döndürücü bir karışımıyla doldurdu.

Çekimin teması, "Sultry Rebellion" başlıklı daha keskin bir dokunuşa sahipti. Setin, alışılmadık duygusallık unsurlarıyla birlikte karanlık ve gizemli bir atmosfer yayması gerekiyordu.

Grafitilerle kaplı, yıpranmış, çıplak tuğla duvarlardan oluşan fon, sete kentsel, yeraltı bir hava kattı. Loş, karamsar aydınlatma ilgi çekici gölgeler oluşturarak sinirli ambiyansı vurguladı.

Geleneksel mobilyalar yerine sette çelik zincirler, deri kelepçeler ve eski motosikletler gibi endüstriyel aksesuarlar yer alarak ham bir cinsellik ve isyan unsuru kattı.

Ari'nin kelepçelere baktığını gördüğümde yanaklarım kızardı, belli ki kafasında yaramaz düşünceler vardı.

Benimkinde de vardı.

Élise, Ari için daha fazla vücut yağı istedi ve hevesli çalışan bize doğru koşarken kıskançlığımı bastırmaya çalışarak dudağımı sertçe ısırdım,

kutsal kase gibi yağı uzatıyordu. "Blake
uygulayabilir," dedi Ari kararlılıkla.

Élise tartışmak için ağzını açtı, bakışları şaşkın bir şekilde aramızda gidip geliyordu. Sonunda bizim bir şey olduğumuzu anlamış gibiydi ve Ari'nin fikrini değiştirmek muhtemelen boşunaydı, çünkü başını salladı ve önlerindeki ekranlarda bir şeyler tartışan fotoğrafçı ekibinin toplandığı yere doğru yürüdü.

Hayal kırıklığına uğramış çalışandan şişeyi aldım ve titreyen ellerimle parlayan yağı Ari'nin yontulmuş vücuduna sürdüm. Ellerimi göğsünün sert yüzeyinde gezdirdim, her zamanki gibi tenine işlenmiş dövmelerden büyülenmiştim. Ari yeniden dikleşmişti ve bana hayret dolu bir hayranlıkla bakıyordu. Bir yerden bir kamera sesi geldi ama ben ne yaptığımıza o kadar dalmıştım ki neler olduğunu göremedim.

"Seninle ilgili her şeye kafayı takmış durumdayım," diye homurdandı nefesinin altından, avucumu karın kaslarına sürttüğümde... sadece iyi bir önlem için.

"Aynen," diye yanıtladım, sözcükler hızla ağzımdan çıkıyordu.

Sonra isteksizce işe koyulduk ve Ari'yle bile... öz bilincim acımasız bir canavar gibi yüzeye doğru tırmanmaya başladı. Élise ve fotoğrafçının artan hayal kırıklığı tedirginliğimi daha da arttırdı, sabırsız komutları içimi bıçak gibi kesti.

Hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. Her bakışım yanlıştı.

Milyonuncu kez terslendikten sonra Ari nihayet, "Biraz ara verelim," dedi. Sesinde hiçbir tartışmaya yer vermeyen karanlık bir hırıltı vardı. Kimsenin önerisini kabul edip etmediğini görmek için beklemeden beni soyunma odasına sürükledi ve kapıyı arkamızdan kilitledi.

Yüzünü döndüğünde endişesi gözlerinin derinliklerinde belirgindi
Ben.

"Neyin var, günışığım?" Sesi nazikti, benim için yatıştırıcı bir merhemdi.
Parmaklarını yanağımda gezdirirken sinirlerim yıpranmıştı. Ama sanki sadece bu soruyla çağrılmış gibi, eline doğru eğildiğimde bir damla gözyaşı tenimden
aşağı süzüldü. Titrek bir nefes aldım ve içimdeki sarsıntıları yatıştırmaya
çalıştım.
Kelimeler boğazımda düğümlendi, sanki serbest bırakılamayacak kadar ağırdılar.

İçimde kopan duygu fırtınasını ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlanarak burnumu çektim. "Ben... Ben sadece çok çirkin hissediyorum. Bende bir sorun var," diye itiraf ettim sonunda, itirafım fısıldanan bir sır gibi ağzımdan kaçtı.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve onları elimin tersiyle aceleyle sildim. Bu duruma düşmek gerçekten de saçmaydı; bir soyunma odasında hıçkıra hıçkıra ağlamak, kendi berbat kafamın içinde boğulmak. Ama Maura'nın tercih ettiği bir hiç olana kadar yıllarca kendime olan güvenim erozyona uğramış, parçalanmıştı.

Milyonlarca "yeterli değilsin "in üstesinden gelmek zordu.

"Ah bebeğim," dedi acı dolu bir iniltiyle, hayal edebileceğim en zarif ve yumuşak öpücükle dudaklarıma dokunarak.

Ari'nin yeşil gözlü yoğun bakışları beni delip geçiyor, derinliklerinde pek çok duygu titreşiyordu. Orada gördüklerim karşısında büyülenmiştim. Neredeyse Ari Lancaster gibi görünüyordu.

Beni sevebilirdi.

Dudakları tekrar benimkilerin üzerine kapandı, dili benimkilere şehvetli bir şekilde karıştı, her yalayış ve okşayışta bir açlık ısırığı vardı.

Sıcaklık göğsüme yayıldı, meme uçlarım giydiğim sütyenin pürüzsüz danteline karşı tomurcuklandı.

"Bir şekilde benim gördüğümü görmeni sağlayacağım," diye mırıldandıktan sonra odaya göz gezdirdi. Bakışları duvara yaslanmış bir boy aynasında durdu. "Buraya gel, günışığım."

Bir sandalye kaptı ve beni aynanın yanına çekti, ikimiz de aynaya bakacak şekilde önündeki sandalyeye oturduk.

Ari'nin sert elleri bacaklarımı düzeltti, kalçalarımdaki siyah jartiyerleri kopardı. "Seni görüyorum ve nefesim kesiliyor," diye fısıldadı çakıllı bir sesle.

Ari'nin dokunuşu tenime karşı hassas bir okşayıştı, parmakları beni nefessiz bırakan bir saygıyla vücudumun hatlarını izliyordu. Elinin her fırçasıyla kulaklarımda dans eden tatlı sözler fısıldıyor, beni arzu ve şefkatle boyuyordu.

Dudakları şefkatle alnıma bastırdı ve yumuşak, kalıcı öpücükler bıraktı. "Gözlerini seviyorum," diye mırıldandı, sesi içimi sızlatan kadifemsi bir fısıltı gibiydi. "Onları çocukken ilk gördüğümde sihri bulduğumu anlamıştım. O zamandan beri her anımı her kalabalıkta onları arayarak geçirdim."

Parmakları yanağımda gezindi, dokunuşu tüy kadar hafif ve heyecan vericiydi. "Dudakların," diye devam etti, sesi arzudan boğuklaşmıştı, "benim felaketim. Tadları, dudaklarımın şeklini almaları, asla karşı koyamayacağım bir cazibe."

Ari'nin dudakları, ruhuma kadar uzandığına yemin ettiğim bir ateşi tutuşturan yakıcı bir öpücükle dudaklarımı yakaladı. Geri çekildiğinde gözleri benimkilerle eşleşen bir açlıkla yanıyordu. "Boynun..." diye iç geçirdi, nefesi tenimde sıcaktı, "onu her öptüğümde nabzının hızlandığını hissedebiliyorum; senin de benim kadar bu işin içinde olduğunu böyle anlıyorum."

Ari'nin ağzı bir amaç uğruna hareket ediyor, boynumun hassas derisini ısırıp emiyor ve içime yayılan zevk dalgaları gönderiyordu. Dokunuşuna doğru eğildim, parmaklarım saçlarına dolanırken enfes hislere teslim oldum.

Parmakları sütyenimi aşağı itti, böylece göğüslerim dışarı çıktı, eğilip meme uçlarımdan birini nazikçe emmeden ve yalamadan önce onlara masaj yaptı ve yoğurdu, serbest eli diğer göğsümü kavradı. Dişleri hassas tenime sürtündü ve ben de öylece boşaldım, orgazm vücudumda usulca kayıyordu.

Çekilmeden önce birkaç şehvetli çekişte daha bana ziyafet çekti. "Göğüslerin... lanet olası göğüslerin," diye fısıldadı, sesi hayranlıkla doluydu, "baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali. Ellerime mükemmel bir şekilde oturuyorlar ve dokunuşuma verdiğin tepki beni öldürebilir."

Ari çenemi kavradı ve aynada kendime bakmamı sağladı, diğer eli ise belimin ve kalçalarımın hatlarını izleyerek yolculuğuna devam etti. Kalçalarına, karnının pürüzsüzlüğüne bayılıyorum," diye mırıldandı. "Her çağda sana taparlardı. Canlanmış bir siren gibisin." Aynadaki tepkisine bakmaktan kendimi alamıyordum, vücuduma karşı büyük bir açlık, hayranlık... büyük bir sevgi... vardı.

Elleri güvensizliklerimin her birinin üzerinde gezinirken ağzımdan yumuşak bir hıçkırık döküldü.

Ari'nin dokunuşu daha aşağılara indi, parmakları parmakları külotumun kenarının altından kaymadan ve kıvrımlarımın arasından süzülmeden önce uyluklarımı alaycı bir şekilde sıyırdı. "Bu amcık benim cennetim," diye fısıldadı. "Ona sahip olmak için her şeyi yaparım. Her şeyi." Parmağı göbeğime kaydı, kıçıma doğru kaymadan önce birkaç kez kabaca pompaladı.

Başım geriye doğru eğildi ve bu his karşısında gözlerimi kapattım ama çenemi tekrar tutarak beni aynaya bakmaya devam etmeye zorladı.

"Bu kıçla ilgili ıslak rüyalar görüyorum. Sürekli onu düşünüyorum. Onu sikmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı, iç çamaşırımın dantelleri arasından göt deliğimi okşarken. İnledim. Clark tarafından hiç oraya götürülmemiştim ama Ari'yi her yerde, beni götürmek istediği kadar çok yerde istiyordum.

"Her lanet günün her lanet saniyesinde senin için sertleşiyorum. Sana takıntılıyım, aslında senin için çıldırıyorum. Senden uzun süre ayrı kalmaya dayanamıyorum. Bu yüzden bana ruhumun her parçasıyla taptığım bu mükemmel vücuttan nefret ettiğini söylediğinde... şey, buna sahip olamayız, günışığım."

Elimde değildi, kalçalarım onun sert aletinin üzerinde hareket etmeye başladı, ellerim arkamda boynuna dolanarak aynada müstehcen bir resim çizdi.

Yukarı doğru itti ve beni doldurması için çaresizce miyavladım.

Belki daha iyi bir kız insanların dışarıda olduğunu umursardı... muhtemelen tam olarak ne yaptığımızı biliyorlardı. Ama benim tek umursadığım Ari Lancaster'ı olabildiğince çok ve hızlı bir şekilde içime almaktı.

Ari'nin elleri tekrar göğüslerime gitti ve onları bir kez daha sıktı. "Kahretsin, bunlara bayılıyorum." Boynumla omzum arasındaki hassas bölgeyi nazikçe ısırdı ve hafif acı hissini yalayarak uzaklaştırdı.

"Ne kadar ıslak olduğuna bak, tatlım. Oraya geri döneceğiz ve bu külotlar sırılsıklam olacak. Ve herkes seni becerdiğimi öğrenecek. Çok kıskanacaklar."

Hemen söyledikleriyle alay etmeye kalkıştım ama sesi o kadar kendinden emin, o kadar emin geliyordu ki, içimdeki çirkin ses bu yüzden kendinden daha az emin oldu.

"Aynada kendini izlemeni istiyorum, günışığım. Benim koca sikim tarafından sikilirken kendini izle. Bana ne yaptığını izle... bana nasıl sahip olduğunu," diye homurdandı, aşağı uzandı ve beni sert aletine sokmadan önce iç çamaşırımı kenara itti.

Başım göğsüne yaslandı, nefes nefese kalmıştım çünkü o kadar dolmuştum ki.

Harika hissettirdi. Sanki onu içimde tutabilseydim, başka hiçbir şeye yerim kalmayacaktı.

Ari gergin bir sesle, "Kendine dikkat et," diye emretti ve bakışlarım aynaya kaydı, sikinin beni germesini, çuvalının benim özüm ve onun dölüyle parlamasını izledim. Geri çekildi, tekrar içeri girmeden önce çökmekte olan piercingi göründü.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye nefes aldım ve kıkırdadı, klitorisimi ovmak için bacaklarımın arasına uzandı. Her hamlesi içimdeki o mükemmel noktayı buluyordu.

"Bunun fotoğrafını çekeceğim bebeğim, tatlı amının sikimi yutuşunun. Ne zaman kendinden şüphe etmeye başlasan, bunu sana göstereceğim.

Sen. Benim için ne kadar mükemmel olduğunu göstereceğim. Ne kadar seksi... ne kadar muhteşem... beni ne kadar iyi aldığını. Bu amcığın sadece benim için olduğunu." Tekrar içime girdi.

"O mükemmel memelerle oyna, günışığım. O mükemmel vücudu iyi hissettir," diye kabaca emretti.

Ellerim hemen göğüslerime gitti, uçlarımla oynarken kalçalarımı kavradı ve beni sikinin üzerinde zıplatmaya başladı.

"Kendine bir bak. Şu haline bak," dedi kalın bir sesle.

Ve kendime baktım, kalın ve uzun sikinin açtığı amımı, parmaklarının kalçalarıma girişini, her hamlede göğüslerimin zıplayışını... yanaklarımın al al oluşunu, gözlerimdeki parıltıyı izledim.

Şu anda gerçekten çok güzeldim.

"Seni sonsuza dek saklayacağım. Bu amcığı her gün sikeceğim. Senin sahibin benim, Blake. Söyle hadi. Bana ait olduğunu söyle." Ellerinden biri göğüslerimin arasından yukarı doğru kayarak boynuma uzandı ve içime girerken boynumu tuttu. Ari nazikçe sıktı.

"Sen. Benimsin," diye hırladı. "Şimdi söyle."

"Ben seninim," diye boğuk bir sesle nefes aldım.

"Benim mükemmel iyi kızım," diye mırıldandı beni sikmeye başlarken, daha sert... daha kaba.

"Söyle. İyi bir kız olduğunu söyle."

"Ben iyi bir kızım," diye nefes nefese kaldım ve bir orgazm daha yaşadım. Fışkırıyordum, onun sikini ıslatıyordum.

"Şimdi mükemmel olduğunu söyle," diye yumuşakça emretti, hareketleri yavaşladı, böylece piercing'inin her çıkıntısı tenime sürtündü.

Ağzımı açtım ama *bu* kelimeleri çıkarmak çok zordu. Eli boynumu biraz daha sıktı ve nefesim kesildi. "Söyle bebeğim. Kendine lanet olası gerçeği söyle." Aleti parlıyordu ve *benden* damlıyordu. Gözleri *bana* kilitlenmişti. *Bana* kafayı takmıştı.

Belki de mükemmeldim... en azından o an için.

"Ben mükemmelim," diye nefes aldım, bu sözler kalbimin her tarafındaki kesiklere merhem gibi geldi.

Yüzünü boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı, sanki sözlerim sihirli güçlere sahipmiş gibi vücudu titrerken hamleleri bir anlığına durdu.

Birdenbire içeri girdi. Sertçe.

"İşte benim iyi... lanet... kızım," diye nefes aldı içime girerken. "Şimdi uzan ve o ıslaklığa dokun. Tadına bakmak istiyorum. Bu benim en sevdiğim şey."

Titreyen parmaklarımı sırılsıklam olmuş sikinin üzerinde gezdirdim ve sonra ağzına götürdüm. Parmaklarımı emerken inledi... sanki gerçekten en sevdiği tat buymuş gibi.

"Boşalacağım. Çok sert boşalacağım," diye nefes aldı. "Benimle gel, bebeğim. Lütfen." Hareketleri düzensizleşirken sesi düzensiz bir yalvarışa dönüştü. Diğer eli boynumu biraz daha sıkı kavrarken hararetle klitorisimi ovuyordu.

Ve işte buydu, bir roket gibi fırladım, görüşümün kenarları bulanıklaştı... dünya tam önümde yeniden düzenleniyordu.

Tüm vücudu arkamda titredi ve ağzından çıkan eşlik eden inilti, şimdiye kadar deneyimlediğim en erotik şeydi.

Birkaç yumuşak itişten sonra durdu ve ikimiz de dölünün içimden damlayışını izledik.

"Siktir," diye fısıldadı.

"Evet," diye nefes aldım.

Birkaç dakika sonra kapı tereddütle çalındı. "Bay Lancaster, Bayan Shepfield... Acaba başlayabilir miyiz? Eğer, umm, eğer hazırsanız," diye seslendi asistanlardan biri kapıdan.

Ari'nin vücudu kahkahalarla titremeye başladı ve bir an sonra ben de kıkırdamaya başladım... O anda kendimi biraz uçmuş hissediyordum. Belki de kahkahanın az önce gerçekleştirdiğim kariyer intiharı için en uygun şey olmadığının farkındaydım.

Ari içimden kayarak çıktı ve ben inledim. "Biliyorum bebeğim. Ben de," diye nefes aldı, sanki o da aramızdaki bağı özlemiş gibiydi.

Kucağından inmeme yardım etti ve ben dengesiz bir şekilde makyaj tezgahına doğru yürüyüp kendimi temizlemek için birkaç mendil alırken bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim. Aynaya baktığımda makyajım biraz dağılmıştı, buklelerim daha gevşekti ve tüm vücudumda bir kızarıklık vardı.

Ve Ari'nin dölünün sihirli özellikleri varmış gibi... Hiç bu kadar ateşli hissetmemiştim.

Soyunma odasından el ele çıktık, personel bize bilmiş bilmiş bakıyordu.

"Hazır mısın?" Élise görüş alanına girdiğimizde öfkeyle sordu.

Sete adım attığımızda Ari, "Hazır Freddie," diye karşılık verdi.

Élise başını salladı ve bize talimatlar yağdırmaya başladı. Ama komik bir şeydi... Çekim uzadıkça daha da heyecanlanıyordu.

"Evet! Aynen böyle. Blake, bu mükemmel," diye bağırdı bir ara ve Ari bana bilmiş bir şekilde "sana söylemiştim" bakışı attı.

Çekimin geri kalanında hiç olmadığım kadar rahattım.

Ve günün geri kalanında, hayatımın diğer hiçbir gününde hissetmediğim bir şeyi hissetmeyi başardım.

Mükemmel hissediyordum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

ARI

Berbattı. Blake ve benim her zaman birlikte olmamızı sağlamak için yaptığım tüm dikkatli planlar... ve lanet olası doğa her şeyi berbat etmişti. Ne kaltak ama.

Blake'in vardiyasından sonra uçması planlanmıştı ama sonra yüzyılın fırtınası La La Land'i salladı ve tüm uçuşları durdurdu... hatta onun için planladığım özel uçuşu bile. Çıldırmak üzereydim, hâlâ evinde olduğundan emin olmak için her beş saniyede bir lanet olası uygulamayı kontrol ediyordum.

Ya lanet Clark ortaya çıkarsa? Ya o ya da başka bir adam onu götürmeye çalışsaydı? Tüm bu güzellik. Tüm o mükemmellik. Onu. Nasıl yapamazlar?

Sadece kontrol etmek için milyonuncu kez Facetime'dan aradım. Yalnızdı. Güvendeydi. Hâlâ benim kızımdı.

Ekranımda onun enfes yüzü belirdiğinde damarlarımda keskin bir rahatlama hissettim. Blake yatağında uzanıyordu, televizyonun yumuşak ışıltısı yüz hatlarına yansımıştı. Telefonu öptüm ve beni nadiren onurlandırdığı o melodik sesiyle kıkırdadı.

"Senin maça hazırlanman gerekmiyor muydu?" diye mırıldandı, yer değiştirdi ve lanet olsun... yatakta benim formamı giyiyordu.

İnledim ve pantolonumun önünü tuttum çünkü şimdi Küçük Ari'nin ortaya çıkma zamanı değildi.

İnsanlara sert bir şekilde

vuramazdım. Bana aşık olabilirler.

"Ari?" Blake nazikçe söyledi ve ben de iç çektim çünkü ondan uzakta olmak beni hasta ediyordu.

"Seni özledim," diye mırıldandım asık suratla ve sanki bunu söylemem beklenmiyormuş gibi kızardı.

Kahretsin, bu kıza onun için gittiğimi kanıtlamak için yeterince iyi bir iş yapmıyor olmalıyım. Yok oldum. Sonsuza kadar değiştim.

"Ben de seni özledim. Oraya git ve biraz kıç tekmele ve bana geri dön," diye emretti ve ben kararlı bir şekilde başımı salladım.

"İzleyeceksin, değil mi?" Endişeyle sordum.

Görüntüyü ters çevirdi, böylece televizyonunun maç öncesi programa ayarlı olduğunu görebildim.

"İşte benim kızım," diye sırıttım, tam Koç içeri girdiğinde, gözleri telefonuma lazer füzesi gibi dikilmişti. "Kahretsin, gitmem gerek. Seni seviyorum demeden hemen önce kendimi tuttum çünkü korkup kaçmaya kalkarsa onu yakalamak için yanında olmadığımda bunu söyleyemezdim. İçimi çektim ve telefonu kapatmadan önce ona bir öpücük gönderdim.

Blake bir maçı daha kaçıramazdı. Onu bavuluma gizlice sokmak zorunda kalsam bile, orada benimle olmalıydı. Aksi takdirde doğru düzgün konsantre olamazdım.

Koç'un sesi soyunma odasında gürlüyor, sözleri şiddetle damlıyordu. "Dinleyin çocuklar. Bugün Minnesota'ya karşı oynayacağız ve onların sert oynadığını biliyorsunuz. Ama tahmin edin ne olacak? Biz daha sert olacağız. Onlara daha sert vuracağız, daha hızlı kayacağız ve yarın yokmuş gibi şut atacağız!"

Soyunma odası anlaşma homurtuları ve yere vurulan sopaların sesiyle doldu.

Bakışlarını sabit tutarak devam etti. "Orada kimsenin korktuğunu görmek istemiyorum. Bu bizim oyunumuz ve bunu son direnişimizmiş gibi oynayacağız. Buraya geri adım atmaya değil, yerimizde durmaya ve onlara neyden yapıldığımızı göstermeye geldik."

Ekip, rekabetçi içgüdülerimizin yüksek vitese geçmesiyle, sert baş sallamalar ve kararlı ifadelerden oluşan bir koroyla karşılık verdi. Koç vurgu yapmak için beyaz tahtaya vurdu. "Buza çıktığınızda unutmayın, siz sadece oyuncu değilsiniz. Sizler savaşçısınız. Bu bölgenin her santimi için savaşacaksınız. Bu oyun bizim ve ne pahasına olursa olsun ona sahip çıkacağız!"

Kükredik, Walker bize "Kobralar" sloganını attırdı ve Soto tam karşımda bana bakıp alay ettiği için gözlerim yuvalarından fırladı. Dallas'ı o kadar çok özlemiştim ki.

Takım dağıldı, buza çıkmamıza on dakika daha vardı ve ben kafamı toparlamak için Walker'a döndüm.

"Walker, *silkelenme* vakti geldi."

Bay Beyaz Atlı Prens inatla başını salladı, ifadesi değişmemişti. "Böyle bir şey olmayacak. Bu gerçek bir şey bile değil. Bu sefer buna kanmayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım ve ciddiyetle tehdit ettim: "Lincoln'ü arayıp seni güven çemberinden attıracağım."

Walker'ın gözleri büyüdü ve bana en iyi köpek yavrusu bakışlarını attı. "Güven çemberi" nedir? Şu anda içinde miyim?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Bekle, bu *Meet the Parents'*dan mı?"

"Kaldır kıçını ve benimle dans et, Disney," diye tersledim, kendimi hazırlarken kalçalarımı oynattım.

İnledi ama bir saniye sonra ayağa kalktı, kaleci pedleri ve her şeyiyle. "Müziği başlat," diye iç geçirdi.

"Bejeweled "e tıklamadan önce seçenekler arasında gezindim ve omuzlarımı arsızca sallayarak bangır bangır çalmaya başladım. Ardından, kalçalarımın bir o yana bir bu yana sallanmasına izin verdim, kollarım da aynı şekilde, sanki bir araba galerisinin önündeki şişme tüp adamı taklit ediyormuşum gibi havada sallanmaya başladı.

Takımdaki diğer çocuklar bizi eğlenerek ve inanmayarak izlediler. Hatta bazıları performansımızı kaydetmek için telefonlarını çıkardılar. Soto kızgınlığını gizleyemedi ve hırlayarak "Lanet olası aptallar" diye mırıldandı.

Tabii ki görmezden geldim.

Bir dizi saçma dönüş yaptım, uzuvlarım çılgınca hareket ediyordu. Walker karışıma biraz ayak hareketleri ekledi, patenleri gülünç bir ayak hareketleri gösterisiyle yerde kayıyordu.

Bir noktada Walker'ın elini tuttum ve senkronize dönüşler ve dipslerle tamamlanan abartılı bir cha-cha yaptık.

Tay-Tay şarkı söylemeyi bıraktı ve ben de kocaman bir sırıtışla Walker'a baktım. "Güven çemberi diye bir şey yok," dedim ve tüm ekip kahkahalara boğulurken o inledi.

Buza giden koridora doğru yöneldik ve yanından geçerken kıçına bir tokat attım. "Ama bir tane olsaydı, sen de içinde olurdun, Walker!" Ona bağırdım.

Büyüklük karşısında insanın yapacağı gibi beni tersledi ve kıç tekmelemeye hazırlandık.

Buzda kaymaya başladığımızda arenadaki atmosfer çılgıncaydı. Koç, Minnesota'nın ne kadar agresif ve sert oynadığından bahsederken abartmıyordu. Pakın düştüğü andan itibaren kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli oldukları belliydi.

Walker'ı kalede korumak benim için biçilmiş kaftandı. Minnesota'nın forvetleri acımasızdı, hızları ve fizikleriyle savunmamızı sürekli test ediyorlardı.

İlk periyodun başlarında, köşedeki pakı almak için bir yarış içindeydim. Tam topa sahip olmak üzereyken Soto arkamdan hızla geldi ve beni çelmeledi. Kasıtlı bir hareketti ve kendimi buzun üzerinden kaldırırken ona "ne oluyor lan" der gibi bakmaktan kendimi alamadım.

"Adımına dikkat et, Ari," diye alaycı bir sırıtışla yüzünü buruşturdu, sanki kendi takım arkadaşının sana çelme takması gayet normalmiş gibi.

Başımı salladım ve onun akıl oyunlarına katılmayı reddederek patenle uzaklaştım. Soto'nun aptalların kralı olması şaşırtıcı değildi ama benim endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı, mesela kalemizi savunmak gibi.

Maç boyunca Soto maskaralıklarına devam etti. Yedek kulübesinde otururken "yanlışlıkla" sopama tekme attı ve kendimi panoların üzerine kaldırırken beni itti.

Oyun ilerledikçe, sopamı onun kıçına sokmaya gittikçe yaklaşıyordum.

İkinci periyodun ortalarında, sonunda her şey doruğa ulaştı. Kalemizin önünde pozisyon almak için mücadele ederken Soto ucuz bir atış yapmaya karar verdi ve beni sırtımdan çapraz kontrol etti.

"Bu gece ölmek mi istiyorsun, Soto?" Öfkelendim. Tommy arkamdan geldi ve ben ileriye doğru kayarken formamın arkasını tuttu. "Senin derdin ne lan!?"

Soto yüzüme bakarak ayağa kalktı, alnındaki damarlar protesto gösterisi yapıyor gibiydi, şişkinleşiyor ve teatral bir şekilde titreşiyordu. "Bir gün senin küçük kız arkadaşının amını sikeceğim, ona gerçek bir erkeğin sikinin nasıl hissettirdiğini göstereceğim. Sanırım bunu çıplak yapacağım. Evet. Onu döllerimle dolduracağım, senin bulman için orada bırakacağım..."

Akıl sağlığım kalmamıştı. Düşünmeye fırsat bile bulamadan eldivenlerimi çıkardım, kaskını yırttım ve sağ yumruğum bir roket gibi ileri fırlayarak tatmin edici bir çatırtıyla Soto'nun çenesine saplandı. Kafası yana savruldu ve herkes az önce olanları düşünürken buzda bir an için sersemletici bir sessizlik oldu.

Ama bu bir saniyelik sessizlik uzun sürmedi. Soto ağız korumasını tükürdü ve öfkeyle kükreyerek vahşi bir yumrukla bana saldırdı. Yumruğundan kaçtım ve karnına hızlı bir aparkatla karşılık verdim. Sendeleyerek geri çekildi, karnını tutuyordu.

Yine de durmadım, hesaplanmış bir vahşilikle darbeler indirmeye devam ettim. Soto'nun karşılık verme çabaları buna kıyasla zayıftı. Çılgınca savurdu ama ben sallanıp durdum ve darbelerinden kolaylıkla kaçtım.

Kalabalık kükredikçe odak noktam keskinleşti. Yenildiğini anlayan Soto'nun gözlerindeki şaşkınlık ve inançsızlığı görebiliyordum. Beni buza yapıştırmaya çalıştı, ama ben onun elinden kurtuldum. Son ve umutsuz bir hamleyle bana doğru hamle yaptı ama ben onu savuşturdum ve kaburgalarına ezici bir darbe indirdim.

Soto buzun üzerine yığıldı, nefes nefese kalmış ve acı içinde yan tarafını tutuyordu. Hakem bizi ayırmak için koştu ve adrenalin yüklü öfkem azalmaya başladı, yerini tatmin duygusu aldı. Kalabalık ayaktaydı, bazıları tezahürat yapıyor, bazıları ise az önce tanık oldukları manzara karşısında sessizliğe gömülüyordu.

Orada durdum, nefes nefese, yumruklarımın etkisiyle eklemlerim ağrıyordu. Soto ise berbat bir haldeydi, yüzü şişmiş ve morarmıştı, yarılmış dudağından kan damlıyordu.

Acınası görünüyordu. İnsanlar bunun fotoğraflarını görse iyi olur çünkü Lincoln'ün işimi görmesini istedim.

Benimle çok gurur duyardı.

Hakemler kendi takım arkadaşıma saldırdığım için bana ne yapacaklarını düşünüyorlardı, Koç çılgına dönmüştü, yüzü hayalet biber yutmuş gibi koyu kırmızı bir renk almıştı... ama umurumda değildi. Soto bunu hak etmişti.

"Kahretsin, Ari, içinde biraz delilik var," diye düşündü Walker, hakemlerin ileri geri tartışmasını izlerken bana dirsek atarak.

"Disney, hiçbir fikrin yok," diye söylendim.

Ceza sahasında beş dakika kaldım, ama daha az umursayamazdım.

Sonunda buza döndüğümde kalbim hâlâ adrenalinle çarpıyordu. Soto geri dönmemişti, çünkü tam bir korkaktı... ve takım bunun için daha iyiydi.

Maçın geri kalanı amansız bir mücadeleye sahne oldu. Minnesota kendi takım arkadaşımı dövdüğüm için benimle biraz dalga geçti... ama aynı zamanda eskisinden biraz daha çekingen görünüyorlardı. Sınırlarımızı zorladık, her seferinde yoğunluğu arttırdık.

Vardiya. Üçüncü periyodun son dakikalarında, Minnesota beraberlik golü için bastırırken kendimi Walker'ı savunurken çok önemli bir anda buldum. Çılgınca bir şutu engelledim ve pakı temizledim... Zaman ilerliyordu. Son düdük çaldığında, kazanmıştık.

Buzun üzerinde kutlama yaparken elimde olmadan Soto'ya doğru bir bakış attım. Bana bakıyordu, öfkeyle dişlerini gıcırdatmıştı. İçime işlesin diye ona bir öpücük gönderdim.

Daha sonra otelde Lincoln'e bir mesaj gönderdim.

Ben: Hotel Californication.

Hayır. Sadece hayır. Bu hiç doğru değil.

Ben: Cali hakkında çok fazla şarkı var, bu yüzden onları birleştiriyorum.

Lincoln: Şimdi Cali, değil mi?

Ben: Bakın, kendimi kültürün içine sokmaya çalışıyorum. İyi bir takım arkadaşı olmaya çalışıyorum.

Lincoln: Bu gece Soto ile girdiğin kavgaya böyle mi diyorsun?

Beni seviyorsun. Beni takip ediyorsun!

Lincoln: ...

Ben: Merak etme, kimseye söylemem.

Ben: Ve evet, bence Soto'nun koca burnuna yumruk atmak iyi bir takım arkadaşı olmaktı. Walker da aynı fikirde.

Lincoln: Walker'ın ne düşündüğü ne zamandan beri umurumuzda?

Şimdi de kıskanıyorsun. Gelmiş geçmiş en iyi gün.

Lincoln:..

Ben: Merak etme. Seni hala çok seviyorum.

Lincoln: ...

Ben: Geri söyle.

Lincoln: ...

Hadi ama. İstediğini biliyorum.

Lincoln: Sigh. İyi...ILY.

ZAFER BENİM!

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

ARI

İki gün sonra yine bir iç saha maçımız vardı ve onu sahaya götürürken Blake'le geçirdiğim günün yorgunluğu üzerimdeydi. Ona gülümsedim ve o da kızardı. Aletimi ayarladım, onu tutmaya çalıştım ama başaramadım.

Çünkü benim formamı giyerken o kadar seksi görünüyordu ki kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyordum. Yanaklarına numaram olan #24'ü çizmiştim. Sevimli olduğunu düşünüyordu, ama ben sadece aşırı sahiplenici olmaya çalışıyordum. Ayrıca daha önceki bir sevişmemizden dolayı göğsüne bulaşan döllerimi de saklamasını sağlamıştım.

Herkes için bir kazan-kazan oldu.

O formanın içinde çok çekici görünüyordu. Göğüslerine yapışması... Bir sonraki kontratıma, maçlar sırasında herkesten uzak tutmak için kendi ceza kutusuna sahip olması gerektiğini eklemeyi denemeliydim.

Bu bir şey miydi? Remy'nin böyle bir şey yapmasını kesinlikle sağlayabilirim. Lincoln *kesinlikle* katılırdı.

"Bana bakıyorsun," diye mırıldandı, saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırarak.

"Elimde değil. Sen çok güzelsin. Bu forma sana benden daha çok yakışıyor," dedim göz kırparak.

Kızardı.

"Biliyor musun, siktir et bu oyunu," diye homurdandım. "Tek istediğim seni arka koltuğa atmak ve mükemmel amcığını sikmek, böylece ben oynarken döllerimin kalçalarından aşağı damladığını bilmenin tatminini yaşayabilirim." Bana baktı, ağzı küçük sevimli bir 'o' şeklindeydi çünkü onu bir kez daha şok etmiştim. Blake oturduğu yerde kıpırdandı ve ben gülümsedim... tamamen

Şu anda açık.

"O zaman neden yapmıyorsun, Ari? Madem bu kadar çok istiyorsun," diye birden meydan okudu Blake.

Blake'in ağzından duyduğum şokla neredeyse bizi bir hendeğe düşüreceğimi söylediğimde, küçük bayan güneş ışığı kendini gösterdi. Bir otoparka girdiğimde frenler gıcırdadı.

Arabayı park ettim ve dışarı fırladım, koşarak yanına gittim ve onu arka koltuğa fırlattım, böylece elleri ve dizleri üzerindeydi.

Taytını yırtıp indirmeden önce kıçına masaj yaptım. Altına hiçbir şey giymemişti, bu yüzden o mükemmel pembe amcığın ve akıllara durgunluk veren, ısırılabilir kıçının tam deneyimini hemen yaşadım.

Üzerine eğildim ve amından dar halkasına kadar yaladım, dilimin ucunu kıçına soktum, böylece kıvranmaya başladı. Sırılsıklamdı, o kadar ıslaktı ki kalçalarının içi kaygandı. İki parmağımla amına girmeden önce klitorisine doğru ilerledim, o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki, birinin iyi olduğundan emin olmak için buraya geleceğinden korktum.

"İnanılmazsın amına koyayım," diye homurdandım kendimi geri çekilmeye zorlarken. Aletim camı kesebilecek kadar sertleşmişti ve takım elbisemin pantolonundan çıkarıp hiç vakit kaybetmeden içine soktum. Bir dizimi koltuğa koydum, böylece vücudunun üzerine çömelip kendimi dünyadaki en mükemmel amcığa gömdüm.

Hokey kimin umurundaydı ki? Her gün buna sahip olmak varken kimin umurundaydı ki?

Tekrar tekrar içine girdim, sadece onun bana verebileceği yüksekliğin peşindeydim. Sırtı kavisliydi ve her itişimi karşılıyordu, seksi inlemeleri arabayı dolduruyordu. Başparmağımı çatlağından aşağı kaydırdım, kıçına sokmadan önce birleşik özümüzle kayganlaştırdım.

Hemen boşaldı ve adımı haykırdı. Amcığı sikimi öyle sıkıca kavradı ki yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim.

Onu uçurumun kenarına kadar takip ettim, içim ısındı ve ona sıcak sperm patlamaları pompalarken içimde gülünç derecede yoğun bir zevk yükseldi. Vücuduna doğru yığıldım, takım elbisem darmadağın olmuştu... diğer her şey ter içindeydi.

"Siktir. Sen. Sen. Mükemmel," diye homurdandım kıçını tokatlarken ve bir inilti ile isteksizce çekildim. Amından sızan döllerimin tadını çıkarmak için bir dakikamı ayırdım. İki parmağımla topladım ve tekrar içine ittim, o da bu his karşısında miyavladı. Ona üstten son bir yalama verdim

Ben de uzaklaştım ve ona tozluklarını düzeltmesi için yardım ettim çünkü görünüşüne bakılırsa tamamen siki kalkmıştı.

"Sen mükemmel, iyi bir kızsın," diye mırıldandım arka koltuktan inmesine yardım ederken, gözleri sersemlemiş bir halde bana doğru sallandı. Blake övülmeyi çok severdi.

Ve onu övmeyi çok severdim.

Ön koltuğa oturmasına yardım ettim ve arabaya geri binip yolculuğumuza devam etmeden önce emniyet kemerini taktım. Isınma turlarına zar zor yetişecektim ama kimin umurundaydı ki? Asla inmek istemediğim bir yüksekliğe çıkıyordum. Her saniyemi bu kızla geçirebilir ve bundan asla bıkmayabilirdim. Ne olursa olsun onu elimde tutacaktım.

Olivia Rodrigo'nun yeni şarkılarından birine başımı sallarken "Sanırım yeni bir oyun öncesi ritüeli oluşturdum," dedim mutlulukla. Albümdeki her şey birinciydi.

"Arka koltukta seks mi?" diye düşündü.

"Evet." Başımı salladım. "Sanırım paten kayabilmem için bile bu gerekli."

"Gerçekten mi? Kulağa oldukça iyi bir seks gibi geliyor."

Bir elimi kaldırdım. "Mükemmel seks, günışığı. Mükemmel bir amcığın içinde. Bunu küçümsemeyelim."

Kızardı ve başını eğdi. "Bu bana iyi bir ritüel gibi geliyor..." diye fısıldadı.

Elimi kulağıma götürdüm. "Üzgünüm, tam olarak anlayamadım. Tekrar söyleyebilir misiniz?"

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Dedim ki-"

"Seni ne zaman istersem becerebilirim, maçtan önce, maç sırasında ve maçtan sonra dahil? Kulağa harika geliyor. Ben varım," diye bağırdım arenadaki park yerime çekerken.

Homurdandı ve ben de ona muzaffer bir sırıtışla karşılık verdim. Eğildim ve burnumu onunkine sürttüm. "Şimdi bana en sevdiğin hokey oyuncusu olduğumu söyle, Blakey-poo."

Gözleri o kadar yoğundu ki, yemin ederim kafasının içinde kayboldular. Bu yetenek ister.

"Söyle, günışığı... Bütün gün burada kalacağım." "Sen benim en sevdiğim hokey oyuncususun, seni aptal."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum ve onun tadına baktım. "Duymak istediğim tek şey buydu, tatlım. "Aptal" kısmı üzerinde çalışacağız. Şimdi gidelim.

"Ben kenara çekilmeden önce."

İçeri girdikten sonra ısınmaya başladım ama gözlerim sürekli Blake'e kayıyordu. Elimde değildi.

"Lancaster, sende durum kötü," dedi Walker, sopama yaslanıp ona uzun uzun baktığım yere gelirken.

Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi iç çektim. "Bu doğru." Kalecilerin gösteriş meraklısı olmasından dolayı, aşağıya doğru inerken ona baktım.

"Dışarıda özel biri var mı, Disney? "Beyaz Atlı Prens" için bir "prenses"?"

Lakapla alay etti ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.
Artık onun adıydı.

Disney'den telif hakkı istemeli.

"Henüz olmadı."

"Disney telif hakları mı?" Bir şey almak için eğildiğinde Blake'in kıçını izlemek için başımı çevirirken düşündüm.

"Ne? Disney telif hakları mı?" Walker kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Devam et," diye iç geçirdim, o diğer tarafa doğru sıçrarken eldivenimle işaret ettim.

"Ailem ruh eşlerine inanır. Mesela bir kız görürsün ve bilirsin ki..."

Ben de ruh eşlerine inandığım için Davis klanının uzun zamandır kayıp bir üyesi olup olmadığımı merak ederek başımı salladım.

"Bu çok aptalca," diye mırıldandı Soto'ya kaşlarını çatarak, bir deneme atışını bir mil farkla kaçırırken. "Kardeşlerimin hiçbirinin başına gelmedi. Benim başıma gelmedi. Muhtemelen de olmayacak."

Uzandığı yerden kalkmaya çalışırken omzuna vurdum. "Neşelen Walker. Ben de ruh eşlerine inanırım. Lincoln da öyle."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri heyecanlıydı.

"Evet. Ve sen de güven çemberinde olduğun için-"

"Güven çemberi olmadığını söylediğini sanıyordum."

Omuz silktim. "Bu yeni bir şey. HER NEYSE... sen kabaca sözümü kesmeden önce, sana kız arkadaşını bulacağına dair bahse girdiğimi söylemek üzereydim."

Mızmızlandı. "Artık bunun hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?" Kıkırdadım ve Blake'e bir bakış daha attım. "Asla."

Bunu fark ettiğimde maça yeni başlamıştık... tribünde Blake'in arkasında oturan bir grup aptal erkek öğrenci birliği üyesi, belli ki onun dikkatini çekmeye çalışıyorlardı.

İçime bir kıskançlık dalgası yayıldı, bu aptalcaydı - amından döllerim akıyordu - ama yine de!

Öne doğru eğildim, dudaklarını okumaya çalışarak gözlerimi kıstım.

Kahretsin, ne dediklerini anlayamıyordum -daha önce böyle bir yeteneğim olduğundan değil- ama aptallar kesinlikle onunla flört ediyorlardı. Çenem sıkıştı. Bu şartlar altında oynayamazdım.

Bankın arkasında duran çalışanlardan birine döndüm ve en çekici gülümsememi gösterdim. "Hey, dostum, bana küçük bir iyilik yapabilir misin?"

Adamın gözleri hevesle irileşti ve başını öyle bir salladı ki, o biblolardan birine benzedi. "Evet, tabii ki Ari, ne istersen. Neye ihtiyacın var?"

Blake'le sohbet etmeye çalışan adamları dikkatle işaret ettim. Onları görmezden gelmeye çalışıyordu ama bok kafalılar ısrarcıydı. Kim dikkatini çekmek için ateşli bir kıza patlamış mısır atar ki?

Neden Ari, bir öğrenci derneği çocuğu tabii ki.

"Şuradaki adamları görüyor musun? Onlara yeni koltuklar vermeni istiyorum... Gerekirse onları kov. Anladın mı?"

Görevli sırıttı ve bana bir başparmak işareti yaptı. "Olmuş bil, Ari."

Bununla birlikte, tribünlerdeki adama doğru yürüdü ve gergin bir konuşmanın ardından başka bir yere taşındılar.

Görev tamamlandı.

Dikkatimi tekrar oyuna verdim. Yine de Blake'e göz atmaya devam ettim, başka kimsenin araya girmeye çalışmadığından emin olmak için. O benimdi, başkasının değil ve bunu hem buzun üzerinde hem de dışında açıkça belirtmek niyetindeydim.

Blake

Oyun yeni başlamıştı ve ben yerime yerleşmiş, buzda olup bitenleri takip etmek için elimden geleni yapıyordum. Hokey o kadar hızlı ilerliyordu ki ayak uydurmak zordu. Yine de bu gece arena alev alev yanıyordu. Los Angeles ile Las Vegas karşı karşıya geliyordu ve taraftarlar çılgına dönmüştü.

Ne yazık ki arkamdaki sırada oturan çok...ısrarcı bazı erkeklerin dikkatini çekmiştim. Ne yaparsam yapayım, ilgilenmediğimi anlamıyorlardı. Disk düştüğünden beri beni kendileriyle konuşturmaya çalışıyorlardı ve başlangıçta kibar olmaya çalışsam da, acımasızlıkları can sıkıcı olma noktasını geçmişti.

Başımın arkasına bir şey çarptı ve bana patlamış mısır attıklarını görmek için aşağıya baktım.

Olgun adamlar. Bu hareketle kesinlikle bacaklarımı açmaya hazırdım.

Umarım önce çiğnememişlerdir.

Birkaç dakika geçti ve hayal kırıklığım arttı. Kobralar akıllarını kaçırmış gibi oynuyorlardı ama ben bundan zevk almakta zorlanıyordum. Pislikler o kadar agresifleşmişti ki içlerinden biri kulağıma ne kadar ateşli olduğumu söylüyordu.

Tam pes edip başka bir koltuğa geçmek üzereyken, grubun etrafını saran güvenlik personeli belirdi. Onları izlerken gözlerim büyüdü ve daha birkaç dakika önce çok sesli olan çocuklar şimdi korkmuş küçük farelere benziyorlardı.

Güvenlik onlarla sert bir şekilde konuştu ve adamların istemeye istemeye eşyalarını toplayıp onları koltuklarından uzaklaştırmaları uzun sürmedi. Anında rahatladım ve dikkatimi tekrar oyuna verdim, artık gerçekten dikkatimi verebildiğim için mutluydum.

Ancak birkaç dakika sonra takım kıyafetlerini giymiş bir Cobras çalışanı onların yerini aldı. Bir reklam panosuna rakip olabilecek kadar büyük bir tabela kaldırdı ve üzerinde yazan kelimeleri okuduğumda şaşkınlıktan gözlerim büyüdü.

"Ari Lancaster'ın malıdır," diyordu tabela cesurca, bir ok aşağıya, doğrudan bana bakıyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım, bir an sessizliğe gömüldüm, sonra göğsümden şaşkın bir kahkaha yükseldi.

Etrafımızdaki insanlar bize bakıyordu ve ben utançtan yüzüm alev alev yanarken koltuğuma büzüldüm.

Ama aynı zamanda gurur da... Çünkü Ari'ye ait olmak istiyordum. Ona sahip olduğum için dünyanın en şanslı kızı olduğumun farkındaydım.

Birkaç dakika sonra jumbotrona baktım ve devasa ekranda yüzümü görünce şok oldum. Kalabalık beni ve tabelayı görünce kahkahalara ve tezahüratlara boğuldu. Bir duygu kasırgasına kapılmıştım - utanç, eğlence ve içime yayılan garip bir sıcaklık.

Cama yaslanmış, iki eliyle beni işaret eden Ari'ye baktım, gülünç derecede ateşli yüzünde kalbimi hoplatan muzip bir sırıtış vardı. Elimde olmadan güldüm ve inanamayarak başımı salladım.

Birkaç dakika sonra arkamdaki boş koltuklardan birine başka bir Cobras çalışanı oturdu, elinde de büyük boy bir tabela vardı. Tabelayı coşkuyla sallayarak dikkatimi bir kez daha oyundan uzaklaştırdı. Tabelada "Ben ciddiyim" yazıyordu ve üzerinde diğer tabelayı gösteren bir ok vardı. Herkesin görmesi için yüksekte tutuyordu.

Bu elbette kamera ekibinin dikkatini çekti ve kendimi tekrar jumbotronda buldum.

Bu oyun boyunca devam etti... Bir Cobras çalışanı elinde bir işaretle çıkıp başımın üzerinde beliriyor ve jumbotronda benim bir görüntüm gösteriliyordu. İşaretler arasında şöyle mücevherler vardı:

"Ari'nin İyi Yarısı"

"Blake'in Ari Ateşi Var!"

"İzinsiz Girmek Yok: Ari'nin
Bölgesi" "Ari'nin Ruh Eşi: Çekin
Ellerinizi!" "Ari'nin Kraliçesi İçin
Ayrılmıştır" "#24 Ari Lancaster'ın
Mülkü"

"Gol Blake'ten, Asist Ari'den" "Ari
MVP"

"Uyarı: Kız Alındı"

Ari açıkça spot ışıklarını üzerimde tutmaya kararlıydı ve kalabalık her anını seviyor gibiydi. Sevgi dolu ve absürttü ve göğsümdeki o sıcak his... büyüyordu.

Bitime iki dakika kala Ari kusursuz bir pas atarak Tommy için potansiyel bir gol fırsatı yarattı. Pak rakip takımın kalesine doğru yükselirken salondaki gerginlik hissediliyordu, kalabalık nefesini tutmuştu.

Atış yapıldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Zaman yavaşlıyor gibiydi, oyunun kaderi dengede duruyordu. Pak kalenin arkasına çarptı ve salon tamamen çılgına döndü. Kobralar bir sayı öndeydi!

Saniyeler ilerledikçe, Kobraların kazanacağı netleşti. Son düdük çaldı ve kalabalık sevinç içinde patladı. Ve Ari'nin benim için bir işareti daha vardı... "Ari'nin Şans Tılsımı."

Ancak daha sonra, eve doğru yola çıktığımızda, yol önümüzde uzanırken, işaretleri ve arkalarındaki anlamı ikinci kez tahmin etmeye başladım. Söylenmemiş şüphelerimin ve korkularımın ağırlığının göğsüme baskı yaptığını hissettim. Birkaç dakika öncesine kadar rahat olan sessizlik, şimdi sormam gereken soruların ağırlığına gebeydi.

Sonunda aklımı kurcalayan düşünceleri dile getirecek cesareti buldum. "Ari, hiç Clark'la olanlar hakkında... endişelendiğin oluyor mu? Onu aldattığım için seni de aldatacağımdan?"

Gözleri önündeki yola odaklanmıştı, profili arabanın gösterge panelinin hafif ışıltısıyla yıkanıyordu. Bir süre sonra iç geçirdi, sesi sıcak ve güven vericiydi. "Bir saniye bile değil. Ve ayrıca... Sana asla izin vermem. Başka bir adamın bu resme girmesine asla izin vermem."

Sözleri ılık, yatıştırıcı bir dalga gibi üzerimden geçmeye çalıştı... ama hala devam eden bir sızı vardı...

"Annem babamı aldatmış ve o gece bu yüzden delirmiş," diye fısıldadım. "Bunu evlat edinildikten sonra öğrendim, internette tüm makaleleri buldum."

"Günışığı, o sen değilsin."

"Ama öyle değil mi? Çünkü hatırlıyorum, babam senin yapman gereken her şeyi yapardı. Onları mutfakta dans ederken görürdüm ve kendi kendime böyle bir aşka sahip olmak için sabırsızlandığımı düşünürdüm. Ona her hafta çiçek getirirdi. Ona kraliçe gibi davranırdı. Ama o yine de onu sırtından bıçakladı."

Titreyen dudağımı ısırdım. "Bu Clark'a yaptığım gibi değil mi? İyi bir adamı incitmek?"

Bunun neden şimdi ortaya çıktığını bilmiyordum. Belki de Clark'tan özür dileyemediğim içindi. Belki de Ari'nin her gün gerçek olamayacak kadar iyi görünmesindendi. Onsuz asla yaşayamayacağım bir rüya.

Araba birden boğucu gelmeye başladı, sanki bir an daha burada mahsur kalırsam bayılacakmışım gibi.

"Lütfen kenara çek," diye soluk soluğa bağırdım, panik atağım canlandı, görüşümün kenarları siyaha döndü.

Ari hemen arabayı yolun kenarına çekti ve ben daha o durmadan arabadan atlayıp çaresizce nefes almaya başladım.

Ari'nin kolları beni sardı ve göğsüne yasladı.

"Derin nefes al meleğim ve sonra yavaşça ver. Harika gidiyorsun," diye mırıldandı yatıştırıcı bir şekilde.

Ve ben başka bir zamana, başka bir yere, onun aynı sözleri söylediği zamana ışınlandım...

Kalbi sırtıma çarpıyor gibiydi ve bir şekilde nefeslerim yavaşlayabiliyordu.

Ari beni yavaşça kollarının arasına aldı ve çenemden tuttu, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmadı.

"Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturalım, günışığım. Clark'ı aldatmadın. Onunla asla birlikte olmaman gerekiyordu. O seni kaderinden alıkoyan lanet olası bir sahtekârdı. Clark senin ruh eşin değildi. Onunla birlikte olmaman gerekiyordu. *Her zaman* benimle olman gerekiyordu. Koşullar ne olursa olsun, seni bulurdum, senden çalardım. Evli olman ve on tane çocuğun olması fark etmezdi, seni benim yapardım." Parmakları tenime gömüldü, yüz hatlarında daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk vardı. "Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu, Blake. Ne olursa olsun."

Ağzımdan hıçkırıklı bir hıçkırık çıktı ve bana nazik bir gülümseme verdi, başparmağı yanağımda narin desenler çiziyordu. "Blake," diye fısıldadı, "sen benim hayatımın aşkısın."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, sözleri içimden akarken kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu... ve beni yeniden yaratıyordu.

"Beni seviyor musun?" Fısıldadım. Çünkü bu sözleri daha önce de bir erkekten duymuştum ama nedense hiç böyle hissetmemiştim.

Hiç gerçek hissetmemişlerdi.

"Çok iyi dinlemiyorsun, günışığım. Ruhum bunu sana her gün fısıldıyor."

Dudakları dudaklarıma çarptı ve bu öpücük farklıydı, daha önce gelen her şeyden daha iyiydi.

"Söyle bebeğim," diye emretti uyuşturan, durgun öpücükler arasında.

"Seni seviyorum," dedim hemen, çünkü kendimi tutmamın bir anlamı yoktu.

Belki de bu mümkün bile değildi.

Göğsüme çöken ağırlık kalkmaya başladı ve yerini derin bir bütünlük duygusuna bıraktı. Ari'nin aşkımıza olan sarsılmaz inancı, güvensizliklerimin fırtınasında bir can simidiydi. O yanımdayken, geçmişimin prangalarından kurtulmanın mümkün olduğuna neredeyse inanabilirdim.

Ve kilometreler arabanın tekerlekleri altında eriyip giderken, gece havası yeni bir başlangıcın vaadini taşıyor gibiydi.

Ari bütün gece benimle sevişti, kelimeler tenime işlenene kadar milyonlarca kez *seni seviyorum* diye fısıldadı.

Sadece yeterli olmasını umdum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

ARI

I mutlu olduğum yerdeydim-Blake'in amcığı, telefonum sürekli çalmaya başladığında, dingin bir sonatın ortasındaki hoşnutsuz bir kemancı gibi havamı bozdu. Tamamen görmezden gelmeyi planlamıştım ama uzanıp susturabileceğim kadar uzaktaydı. Ve bu kadar çok mesaj biraz dramatik görünüyordu. Ayağa kalkmadan önce onun mükemmel amcığını son bir kez yaladım, bir damlasını bile kaçırmamak için dilim onun suyunu tenimden yaladı.

"Hemen döneceğim, bebeğim."

Az önce arka arkaya üç kez orgazm olmuştu, bu yüzden gözleri kapanırken gülümsemesi biraz tembeldi.

Onu o şekilde görmek hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Telefonum tekrar çaldı ve onu almak için şifonyere doğru yürürken homurdandım, mesajı gördüğümde donakaldım.

Belli ki geçen gün oyunda yaptığım maskaralıkların haberi yayılmıştı ve Clark sonunda terk edildiğinin farkına varmıştı. Özel dedektif, bir uçak bileti ayırttığını ve şimdi onu geri almaya çalışmak için havaalanına gittiğini söyledi.

Cidden, bu adam eziğin tekiydi. Gerçek bir konuşma yapmalarının üzerinden tam anlamıyla *haftalar* geçmişti ve o tek sefer dışında tam bir kütük gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, daha fazla mücadele etmesini beklerdim. İşi çok kolaylaştırıyordu.

Blake'e hemen döneceğimi söylemek için döndüm ama o derin bir uykudaydı. Fotoğrafını çektim çünkü görüntüsü çok güzeldi ve sonra Waldo'nun arkamdan girmesine izin vererek odadan çıktım. Seksi zamanlarda onu hiç içeri almazdım, kıçımla çok fazla ilgileniyor gibiydi.

Ofisime girer girmez stratejistim Lincoln'ü aradım. "Merhaba Ari," diye mırıldandı telefonda.

"Oooh, beni selamlamak için ürkütücü seksi bir yoldu," diye karşılık verdim ve o da bir kahkaha attı.

"Ne oldu?"

"Şey, benim bir tür durumum var-"

"Kahretsin, öğrendi, gitmeye çalıştı ve sen onu yatağına bağladın," diye araya girdi, sesi biraz... heyecanlıydı.

Kaşlarımı çattım. "Um, bu garip bir şekilde spesifikti... ama hayır. Bekle, bu konuda kişisel deneyimin varmış gibi konuşuyorsun. Bana anlatacak bir hikayen var mı?"

Şüphelenilmeyecek kadar uzun bir yarım vuruşluk sessizlik. "Hayır," dedi sonunda. Şüpheli bir şekilde.

"Lincoln-Golden boy-Daniels. BANA YALAN SÖYLEME!" "Düzeltmen gereken bir sorun yok mu?" diye sordu çılgınca.

İçimi çektim ve uçuş bilgilerini kontrol ettim, çünkü adamın uçağı birazdan kalkacaktı.

"Bu konuya geri döneceğiz," diye uyardım ve o da homurdandı. "Demek "öteki" biliyor."

"Diğeri mi?"

"Eski sevgilime artık "öteki" dediğimi söylememiş miydim? Beni delirmekten koruyor, biliyorsun."

"Ahh. Anlaşılabilir."

"Her neyse. Geçen gün maçı izledi-"

"Blake ve senin Amerika'daki her haber kanalında yer almanızı sağladığın haber mi?" Lincoln çizdi.

"Şey, evet. Ama dinle. Amaç buydu. Ama dürüst olmak gerekirse, adam ESPN gibi bir şeyi izlemek için fazla gergin görünüyordu."

"Dostum, o şirin şey her yerdeydi. Monroe Bravo kanalında gördü."

Kendimi beğenmiştim çünkü harikaydım. Ama sonra burada zaman kısıtlaması olduğunu hatırladım.

"Öteki" buraya doğru geliyor. Durumu güvence altına almak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Demek ustaya geldin, genç çekirge," diye düşündü Lincoln.

Facetime'da olmadığımı ve beni göremediğini fark etmeden önce orta parmağımı havaya kaldırdım. "Bil diye söylüyorum, Walker'a senin iyi olduğunu söylemiştim. Şimdi geri dönüp ona aksini söylemek zorunda kalacağım... çünkü sen bana Bay Miyagi'lik yapmaya çalıştın."

"Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, yardımına ihtiyacım var! Bu yüzden aradım!" "O zaman bana Bay Miyagi de."

İnanamayarak telefonuma baktım.

"Bu gerçek hayat mı? Kandırılıyor muyum?"

"Son teklif."

"Uggggh. Güzel. Bana yardım edebilir misiniz, Bay Miyagi?"

"Hiç sormayacaksın sanıyordum," dedi Lincoln sakince, ben ona hırladıktan sonra sadece güldü.

"Tamam, benim fikrim biraz alışılmadık."

"Sen... alışılmadık birisin. Birinin seni terk etmesini engellemek için onu yatağa bağlamayı öylesine ortaya atan bir adam... Bunu asla tahmin edemezdim."

"Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim." "Odaklan. Alışılmadık. Bunun için buradayım."

"Clark'ın uçuş planlarını altüst edebilecek ve onu en azından bir süreliğine uçuşa yasaklılar listesine sokabilecek bir adamım var."

"Lincoln, tatlım, seni öpebilirim!" Heyecanla söyledim.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Lincoln ve yüzündeki sinsi sırıtışı neredeyse görebiliyordum.

Clark'ı cezalandırması için vedalaştık ve ben de en azından bu küçük baş belasının ertelenecek olmasından duyduğum memnuniyetle yerime oturdum.

Ben de Blake'in taşınma zamanının çoktan geçtiğini düşünüyordum. Kendi evi olduğu için kimlerle görüştüğünü kontrol edemiyordum. Eğer benim evimde, güvenlikli bir sitede oturuyorsa, Clark onu görmeye gelemezdi.

Evet, Blake'ten yanıma taşınmasını isteyebilirdim.

Ama bu bir başarısızlık olurdu. Ve ben kendimi başarısızlığa hazırlamadım.

Her gün kaydettiğimiz ilerlemeye rağmen hala korkuyordu. Bunun gerçek olmadığından ya da başka bir şeyle ilgili olduğundan korkuyordu. Ama yine de korkuyordu.

Bu yüzden şimdi onu dairesinden çıkarmak için bir James Bond kötü adamı gibi plan yapıyordum.

Ben olsam son zamanlarda kazanılmış ve arka plan kontrol et hakkında onu Oda arkadaşı, Charlotte. Bir mil uzunluğunda bir yargılama çizgisi olan bir kız ortaya çıktı.

Çocukluğu boyunca zorbalık yaptığı için hakkında yapılan şikayetlerden dolayı. Ayrıca kumar tutkusu, uyuşturucu sorunu ve çok fazla kredi kartı borcu vardı. İşbirliğine ihtiyacım olduğunda sahip olmak için iyi şeylerdi.

Asistanım aracılığıyla Charlotte'u Blake'i "zorla" çıkarması için tutmuştum. Neden gibi sorular sormamış olması biraz korkutucuydu... ama borç ve uyuşturucu satıcılarının ensenizde soluması size bunu yapabilirdi. İçindeki yıkım topunu yönlendirmesi, Blake'in hemen taşınmak istemesi için yeterince yıkım yaratması gerekiyordu.

Tüm binayı yakabilir ya da istimlak ettirebilirdim ama Blake'in karşısında yaşayan gri saçlı sevimli bir kadın vardı. Ve ben bunu ona yapamazdım. Büyükanneler için bir aptaldım.

Ya da en azından bu işe yaramayana kadar onlardan birine kalkışmayacaktım.

Fikir şuydu: Charlotte etrafa birkaç kıyafet fırlatacak, bir şeyler çalacak, ortalığı birbirine katacak - genel olarak mekânı beşinci kategoriden bir kasırga vurmuş gibi gösterecekti.

Kusursuz.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Blake

Restoranda geçirdiğim uzun mesainin yorgunluğu omuzlarıma çökmüş bir halde eve girdim. Tek istediğim huzurlu bir gece uykusuydu. Waldo'yu oturma odasındaki kulübesinde gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla açıldı, üzgün bir şekilde bana bakarken mızmızlanıyordu. Yatağımda uyuyabilsin diye gitmeden önce onu odama koymuştum. Charlotte onu neden kulübesine koymuştu?

Onu dışarı çıkarmaya gitmiştim ki bir ses duydum; yatağın ritmik gıcırtısına bir inleme korosu eşlik ediyordu.

Güzel, Charlotte Soto'yu çağırdı.

"Hemen dönerim dostum," diye mırıldandım, elimi yüzüme sürerek eşyalarımı almak için yatak odama doğru ilerledim. Ari'yi arayıp ona geleceğimi söyleyecektim.

Ancak yatak odasının kapısına yaklaştığımda seslerin aslında Charlotte'un odasından gelmediğini fark ettim... sesler benim odamdan geliyordu.

Elim kapı kolunun üzerinde gezinirken midemde bir korku sarmalı oluştu. Böyle bir şey olamaz.

Sonunda çevirip kapıyı iterek açtım.

Ve sonsuza dek hafızama kazınacak bir manzarayla karşılaştım.

Charlotte yatağımın üzerine yayılmıştı, dört ayak üzerindeydi, Soto onu arkadan becerirken kafası başka bir adamın sikinde aşağı yukarı zıplıyordu. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, Soto'nun içeri ve dışarı hareket ettirdiği kıçından çıkıntı yapan büyük bir yapay penis vardı.

Şok, durumu tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime değildi, yarım dakika boyunca sesimi çaldı.

Ben tepki veremeden Charlotte'un alaycı bir ton taşıyan sesi sessizliği böldü. "Hey, Blake, bize katılmak ister misin? Daha fazla delik için bolca yer var."

İçimde tiksinti ve öfke kabardı ve sonunda dehşet dolu bir çığlık attım, şokumun ve tiksintimin ham bir ifadesiydi. İnlemeleri kahkahalara karışarak yollarına devam ettiler.

Böyle bir şey olmayacaktı. Eşyalarımı toplamak için banyoya koştum... çünkü bu gece burada kalmayacaktım. Ya da bir daha asla.

Cebimden telefonumu çıkardım, titreyen parmaklarım tuşları karıştırırken hızla Ari'nin numarasını çevirdim.

"Merhaba Günışığı," diye mırıldandı.

"Ari-" diye kekeledim çünkü az önce olanları nasıl açıklayacağımı bile bilmiyordum.

"Blake?" diye sordu endişeyle.

"Sadece gelebilir misin? Yakında mı? Sanırım kalacak bir yere ihtiyacım var." "Hemen geliyorum," dedi hiç soru sormadan.

Soto aniden kapı aralığında belirdi, tamamen çıplaktı, bana doğru ilerlerken kasları esniyordu. Bakışlarımı belime kadar indirdim ama gözlerimi ondan alamıyordum. Orada yırtıcı bir parıltı vardı ve birden dehşete kapıldım.

"Blake," diye mırıldandı, "içeri gel, şekerim. Sadece biraz eğleniyorduk. Bunu senin için iyi hale getireceğim."

Bana doğru uzandığında dehşet içinde geri çekildim, dokunuşu tenimde yakıcı bir damga gibiydi.

"Benden uzak dur," diye homurdandım ama o sadece gülümsedi.

"Bana nasıl baktığını gördüm." Eli aletini bir aşağı bir yukarı okşadı. "İşte sana fırsat."

Beni köşeye sıkıştırmıştı ve fön makinemi kapıp kafasına vurabilir miyim diye düşünerek arkamdaki tezgâha tutundum.

Charlotte dudaklarında bir sırıtışla Soto'nun yanında belirdi. Göğüslerini Soto'nun koluna bastırdı. "Eminim bu kıçla oynamak eğlenceli olurdu, Soto. Tutunmak için biraz daha fazla," diye alay etti.

Sözleri damarlarımı kesti. Charlotte'tan daha iriydim, bu doğruydu. Aynı işler için seçmelere katıldığımızda, bunun her zaman çok farkındaydım...

Belli ki o da öyleydi.

"Hayır, ben onun ağzını sikerken o tuhaf mor gözlerin üzerimde olmasını istiyorum," diye gülümsedi Soto. "Sürekli bunu düşünüyorum."

Telefonumu kaldırdım. "Eğer hemen odamdan çıkmazsan polisi arayacağım."

Soto, gülümsemesi genişleyerek Charlotte'u uzaklaştırdı. "Meydan okumayı severim, Blake." Bana doğru yürüdü ama geri çekilebileceğim hiçbir yer yoktu. Beni kıstırmıştı.

Tam kalçamı tutmuştu ki oturma odasında bir gürültü oldu ve ön kapı çarparak açıldı. Bir saniye sonra Ari oradaydı... Olay yerini incelerken öfkesinden yüzü neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Yüksek figürü genişliyor, öfke dolu varlığıyla alanın her santimini dolduruyor gibiydi.

"Sen ölü bir adamsın, Soto," diye tükürdü, bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir karanlık vardı.

Ari ileri atılarak Soto'yu benden kopardı ve yatak odamın zeminine fırlattı.

Soto ayağa fırladı, yüzünde hala bir gülümseme vardı...

"Ben de tam senin kıza gerçek bir erkeğin nasıl sikiştiğini göstermek üzereydim," dedi.

Ari kıkırdayarak Soto'nun artık gevşemiş olan penisini işaret etti. "Bir kadının bunu hissedebileceğinden bile şüpheliyim, Soto. "Mini penis sendromun olduğunu bilmiyordum." Soto hırladı ve Ari'ye saldırdı. Ama Ari sadece sırıttı ve Soto ona çarparken karnına bir yumruk attı. Ari saçlarından tutup başını geriye doğru çekerken Soto acı içinde nefes nefese kaldı.

"Bu gece hakem yok, seni zavallı küçük pislik. Sana yardım edecek kimse de yok," dedi ipeksi, pürüzsüz... korkunç bir sesle. Onu hâlâ saçlarından tutan Ari, Soto'nun burnunu kırdı ve her yere kan sıçradı.

Ari tutuşunu bıraktıktan sonra birkaç adım sendeledi. Ama Ari ona toparlanma şansı vermedi. Ari'nin yumrukları kemik ve etle tekrar tekrar birleşirken Soto'nun hırpalanmış yüzünden kan fışkırdı. Çarpışmanın mide bulandırıcı sesi odayı doldurdu, kulaklarımda yankılandı.

Charlotte çığlık atıyordu ve diğer adam çoktan kaçmıştı. Soto'nun ağzından fırlayan dişleri şok içinde izledim... ve Ari ona tekrar vururken homurdandı.

Ari, "Eksik dişler bu çirkin surat için bir gelişme olabilir," dedi.

Güçlü yumruğunun Soto'nun yüzüne son bir kez çarpmasını izlerken zaman yavaşlıyor gibiydi ve Soto yere yığıldı, kan ve dişler her yöne saçıldı. Soto yerde acı içinde kıvranan, inleyen, zavallı bir karmaşaydı.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," diye mırıldandı Ari, Soto'nun karnına bir tekme daha atmadan önce. Soto şu anda bunu hissetmiyordu, tamamen baygın düşmüştü.

Ari bir saniye bile tereddüt etmedi. Beni koruyucu bir kucaklamayla güçlü kollarına çekti, beni sıkıca kavrarken vücudu titriyordu. Yüzümü göğsüne gömdüm, az önce olanlardan dolayı gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Buradan gidiyoruz," diye homurdandı ve Charlotte'a baktı, hâlâ çıplaktı, Soto'nun hareketsiz bedeninin yanında ağlıyordu.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye tersleyince kız inleyerek odasına koştu ve kapıyı arkasından çarptı.

Ari sakince, "Hadi eşyalarını alalım, günışığım," dedi. "Ben sadece çöplerden kurtulacağım." Uzanıp Soto'yu ayağından yakaladı ve odamdan dışarı sürükledi. Birkaç saniye sonra ön kapının açıldığını duydum... ardından yere çarpan bir şeyin gümbürtüsü geldi.

Ari bir dakika sonra, o ana kadar havlayıp sızlanan Waldo'yla birlikte kapıda belirdi. Waldo ayağa fırladı, ben onu sakinleştirmeye çalışırken çılgınca bacağımı pençeledi.

"Her şey yolunda bebeğim," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Toparlanabilmem için Ari yerime geçti. Kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi bavula atarken onlara baktım ve homurdandım. Ari köpeğimi tamamen kucağına almış ve Waldo'yu bir bebek gibi kucaklıyordu. Telefonumla hızlıca bir fotoğraf çektim.

New York'tan getirdiğim eşyaların geri kalanı hala kutulardaydı, bu yüzden ayrılmaya tamamen hazır olmam uzun sürmedi. Fermuarımı kapattıktan sonra

Ari'ye hazır olduğumu söylemek için döndüğümde, onu yüzünde hasta ve neredeyse suçlu bir ifadeyle yatağımın dağınıklığına bakarken yakaladım.

"Ben hazırım," dedim.

"O yatağı yakmamız gerekecek," diye mırıldandı, bakışları hâlâ çarşaflarımdaydı.

"Daireye ait. Ev kısmen mobilyalı olarak geldi." Hareket edebilmemiz için omzunu hafifçe ittim. "Sanırım eşyalarımı koyacak bir yer bulacağım ve sonra yarın daire aramaya başlayabilirim..."

Bu Ari'yi şaşkınlıktan kurtardı. "Apartman avcılığı mı? Bunu neden yapasın ki?"

"Sonsuza kadar seninle kalamam," dedim hafifçe, her ne kadar bu düşünce içimi ısıtmış olsa da.

Elimden valizi aldı ve boşta kalan valizini belime dolayarak beni kendine çekti.

"Oh, kesinlikle sonsuza kadar kalacaksın."

Ona baktım... şaka yapıp yapmadığından emin değildim. "Ari, ben-"

"Neden taşınmamanız gerektiğine dair iyi bir neden söyleyin. Bekleyeceğim," dedi sabırla.

Ağzımı açtım. "Şey... daha yeni çıkmaya başladık."

"Ama sen beni çocukluğumuzdan beri tanıyorsun," diye mırıldandı Ari, dudaklarıma bir öpücük kondurarak. "Yani bunun bir önemi yok çünkü sen beni çok çok çok uzun zamandır tanıyorsun."

"Tamam," diye güldüm ve durması için elimle ağzına bir tokat attım.

"Tamam, taşınacak mısın?" diye sordu, yüzü umutlu ve heyecanlıydı.

Dudağımı ısırdım ve onu inceledim, kafamdaki sesler onunla yaşarsam tüm sorunlarımı gizlemenin ne kadar zor olacağına işaret ediyordu.

Sadece, o hayatıma geri döndüğünden beri artık pek fazla sorunum yokmuş gibi görünüyordu.

Belki işe yarayabilir.

"Taşınacağım," diye fısıldadım sonunda.

"Sonunda," dedi hararetle, dudaklarını dudaklarıma çarparak.

Sesindeki rahatlamayı iliklerime kadar hissettim.

"Spoiler uyarısı," dedi mutlu bir şekilde, bavulumu yüklemek için arabama doğru yürürken, Waldo arkamızda patırdıyordu. "Anahtarlığımızda zaten evimizin anahtarı var."

"Ne?"

"Evimiz" ifadesini kullanması biraz agresif görünüyordu.

"İlk günkü gibi oraya koy," diye açıkladı... ve şaka yapmıyor gibiydi.

Anahtarlarımı çıkardım ve eminim ki fark etmediğim yeni bir anahtar vardı.

"Seni eve kadar takip edeceğim," dedi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.

Daha sonra, nihayet onun araba yoluna girdiğimde, Ari'nin aramamdan sonra evime ne kadar hızlı geldiğini tamamen unutmuştum.

Tek düşünebildiğim, belki de Ari'nin yeni evim olduğuydu.

Ari

Daha sonra, az kalsın başıma geleceklerden dolayı kendimi çok kötü hissetmediğimde

Blake benim yüzümden... Lincoln'e mesaj attım.

Ben: Biz en iyi, en iyi arkadaşız, değil mi?

Lincoln: Ne zamandan beri sekizinci sınıftaki bir kıza dönüştün?

Ben: Şey, bu önemli bir soru. Bu arkadaşlığın nereye kadar uzandığını bilmem gerekiyor.

Ne yaptın?

Ben: Hiçbir şey, kendi başına. Sadece arkadaşlığımızın bir cesedi gömmeye kadar uzanıp uzanmadığını bilmek istiyorum.

Lincoln: Lütfen bana gerçekten bir ceset olmadığını söyle.

Ben: Şey, henüz değil. Ama gelebilir. Bunu vurgula. Geliyor.

Tam olarak kimi öldürmeyi planlıyorsun?

Ben: Sen kim olduğunu sanıyorsun? Soto'ya karşı oynamanın kötü olduğunu düşünüyordum... ama yemin ederim, ona mınçıka fırlatmak üzereyim.

Mınçıkaların var mı?

Ben: ...

Ben: Tamam, hala soruyu cevaplamadın. Cinayete iştirak mi, değil mi?

Onu nereye gömüyoruz?

Telefonu yere bıraktım ve Blake'in uyuyan haline baktım. En azından artık benim evimdeydi. Güvendeydi.

Hayatımın geri kalanını bunu telafi ederek geçirmek zorunda kalacaktım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

ARI

Dallas'a karşı oynayacağımız büyük karşılaşmadan birkaç gün önceydi, eski takımımla oynayacağımız üç karşılaşmanın ilkiydi. Ve... gergindim.

Los Angeles'taki yeni hayatımda fazlasıyla tanıdık gelen bir duyguydu bu. Her zaman havalı ve özgüvenli biriydim ve bu bir paravan değildi, aslında tam bir baş belasıydım. Ancak taşındığımdan beri, çoğu zaman kaygı, meşe palamudu zulasının peşindeki bir sincap gibi içimi kemiriyordu.

Dallas evimdi. Çaylak kontratımı imzaladığım, Stanley Kupası'nı kazandığım... bugün olduğum hokey sansasyonuna dönüştüğüm yerdi. Eğer oraya gidersem ve bir zamanlar adımı haykıran taraftarlar şimdi beni yuhalarsa buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Dallas'ın dün geceki maçının istatistiklerine baktım. Cas Peters takımdaki yerimi almıştı ve ben de deli gibi onun sayılarını takip ediyordum. Zavallı adamın bütün sezon berbat olmasını umduğum için hiç de kötü hissetmiyordum. Yeniden sözleşme imzalayabilmem için onun berbat olmasına ihtiyacım vardı.

Ve berbattı. Maçla ilgili bir makaleyi açtığımda bir muhabir onun oyununu "özensiz" ve "lakayt" olarak nitelendirdiğinde gülümsedim. Tam da görmek istediğim gibi.

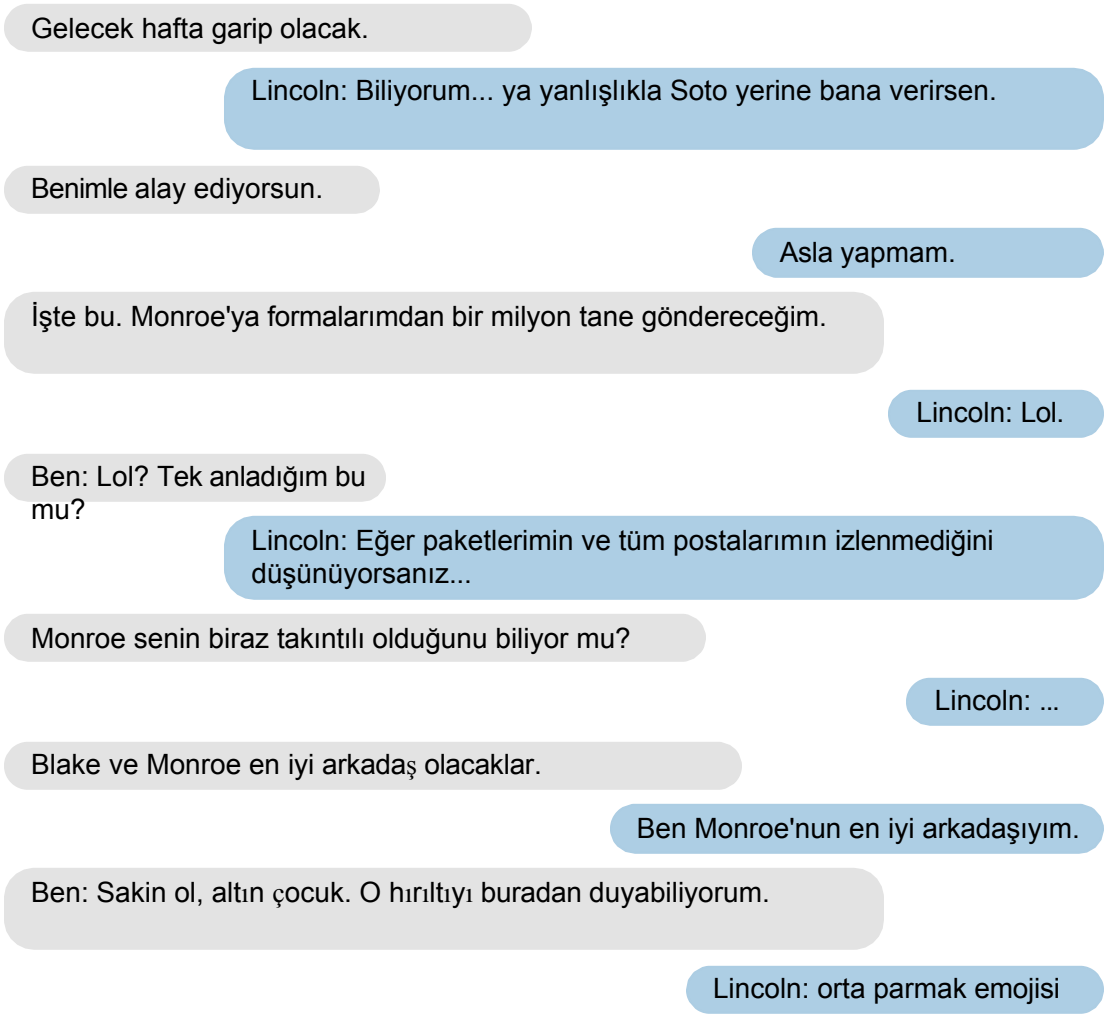
Dallas yine de iyi gidiyordu. Lincoln sayesinde tabii ki. NHL'deki forvetlerin tartışmasız kralına sahipseniz, bir avantajınız vardı. Takım çalışması rüya gibi bir şeydi ama onun yetenekleri dünya dışıydı ve iş ahlakı inatçıydı. Monroe resme girdiğinden beri daha da iyi olmuştu - Lincoln her zaman gösteriş meraklısıydı ve kesinlikle onun için gösteriş yapıyordu.

Arkadaşımla çok gurur duyuyordum.

Ama onunla oynamayı gerçekten özlemiştim.

Bu arzu asla kaybolmayacaktı - o tanıdık buza adım atmak, kalabalığın kükremesini duymak, adrenalin patlamasını hissetmek istiyordum. Elbette, ülkenin dört bir yanındaki arenalarda oynamıştım ama Dallas özeldi. Hem bir oyuncu hem de bir insan olarak en güzel anlarımdan bazılarını orada yaşadım.

Dünyadaki en iyi arkadaşa sahip olan birinin yapacağı gibi Lincoln'e mesaj atmaya karar verdim.

Telefonumu yere bıraktım. O adamı sevmiştim. Monroe'yla tanıştıktan sonra ondaki değişimi de sonunda anlamıştım. Blake için kesinlikle vahşiydim. Görüşümün üzerine çökmüş gibi görünen kırmızı bulanıklığı aşmama yardım edecek bir suç ortağımın olması güzeldi. Gerçi düşününce, deliliğimi caydırma ve beni zapt etme konusunda pek de iyi bir iş çıkarmamıştı.

Başımı sallayarak Cas Peters'ın istatistiklerini incelemeye geri döndüm ve Dallas'ta ona nasıl gününü göstereceğimi planladım.

Blake

Lüks uçağa adımımı attığımda, iç mekanın lükslüğünü görünce gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Ari, Lincoln'ü Dallas'a kendi özel jetiyle uçmama izin vermesi için ikna etmişti. Normal bir havayolu şirketiyle de gayet iyiydim ama Ari "kalabalık kontrolü" ve "erkek arkadaş kitabı malzemesi" hakkında bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı ve bir şekilde kendimi burada bulmuştum.

Pelüş deri koltuklar rahatlık vaat ediyordu ve zengin maun aksanlar bir zenginlik havası yayıyordu. Mükemmel *Dadı McPhee* rolüne kolayca bürünebilecek, yaşlıca bir kadın beni kapıda karşıladı ve koltuğumu gösterdi. Özel bir jetle tek başıma uçmanın tuhaflığına rağmen, dostça gülümsemesi ve nazik gözleri bana anında hoş karşılandığımı hissettirdi.

Koltuğuma yerleştim ve kalkışa hazırlandım.

Etrafıma bakarken tuhaf bir şey fark ettim. Uçuşta çalışan herkes birinin büyükannesi gibi görünüyordu. Herkes... hatta iki pilot bile. Gümüş rengi saçları, neşeli tavırları ve kedi kazağıyla minyon bir kadın koltuğuma yaklaştı. İsim etiketinde "Edna" yazıyordu.

"Günaydın tatlım," dedi sıcak bir gülümsemeyle bana taze pişmiş kurabiyelerden oluşan bir sepet uzatırken. "Umarım rahatlamışsındır ve uçuşun için hazırsındır."

İkramı şaşkınlıkla aldım. "Teşekkür ederim Edna. Çok lezzetli görünüyorlar."

Edna gözleri parlayarak bana baktı. "Tatlım, bunları yıllardır pişiriyorum. İyi bir ev yapımı kurabiyeye kimse karşı koyamaz."

Buna itiraz edemezdim ve sıcak, yapışkan ikramı ısırdım. Sanki nostalji ve aşktan bir ısırık almış gibiydim, tatlar ağzımda eriyordu.

Uçak pistte taksi yaparken Edna benimle sohbet etmeye devam etti, Dallas'taki planlarımı sordu ve on torununu da içeren kendi hayatından kesitler paylaştı.

Az sonra bir başka uçuş görevlisi, Mabel, elinde bir tepsi sıcak çay ile bize katıldı. Onun da gümüş rengi saçları, gözlükleri ve büyükanneye benzer bir havası vardı. Bana seçtiğim demliği sunarken sesi yatıştırıcıydı.

Mabel nazik bir şekilde, "Hayatım, burada çeşitlerimiz var; yeşil, papatya ve eski Earl Grey," dedi.

Ben papatyayı tercih ettim ve Mabel bana şefkatli bir büyükannenin özeniyle hizmet ederek fincanımın doğru sıcaklıkta ve tatlılıkta olmasını sağladı.

Çayımızı yudumlarken, kadın pilotun sesi interkomdan geldi ve uçuş detaylarımızı duyurdu. Ses tonu ticari bir uçuşta bulabileceğinizden çok daha sıcaktı... ama gerçekten, böyle bir mürettebat görme olasılığı neydi? Hiç yok, değil mi?

Takımla birlikte uçmak zorunda olan Ari'ye mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben: Buna cevap vermek zorunda değilsin... ama Lincoln'ün yaşlı kadınlar için bir tür fetişi var mı?

Ari sanki ona mesaj atmamı bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

Ben öldüm. Lincoln'ün bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğim.

Ben: Yani!!!! Büyükannelerden hoşlanıyor mu? Yani, bir şey söylemeyeceğim... ama Monroe biliyor mu?

Cidden ölüyorum.

Ben: Ariiiiii

Hayır, Bay Altın Çocuk'un büyükannelere karşı bir fetişi yok. Monroe ile kimsenin konuşmasına, ona bakmasına ya da dokunmasına izin vermeme fetişi var. Bu yüzden her uçtuğunda kimse onunla konuşamasın diye birinci sınıfın tamamını onun için satın alarak para harcamak yerine... bir uçak satın aldı ve onu uçurması için bir grup büyükanne kiraladı, böylece artık endişelenmesine gerek kalmadı.

Mesaja bakakaldım... tamamen şaşkına dönmüştüm.

Yine de aldanmayın. Edna'nın sert bir sağ kroşesi var ve taşıyor.

Ben: Tamam... Bunu öğrendiğim iyi oldu.

Ari: Siz de bir grup büyükanneyle seyahat edebilesiniz diye mi uçağa bindim diye merak ediyorsanız, cevabım evet.

Ben: Şu anda ciddi misin?

Edna'nın ev yapımı kurabiyeleri kadar ciddi. Benim için de bir tane alabilir misin, bu arada?

Ben: Hala Lincoln ve senin deli olduğunuz gerçeğini atlatmaya çalışıyorum. Ve muhtemelen dahi. Sadece... Hayranlarını senden uzak tutmak için özel bir uçağa param yetmiyor...

Bedenim senin tapınağın, günışığım. Sana ait olana dokunanı bıçaklayacağıma söz veriyorum.

Şimdi lütfen bana bir kurabiye getir.

İyi bir önlem için dans eden bir büyükanne emojisi gönderdi.

Ben: İyi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Ben de.

Telefonu bıraktım ve koltuğumda rahatladım, Edna tekrar geldiğinde bir sepet dolusu kurabiyeyi kabul ettim.

Büyükanne Airways açıkça sıcak geliyordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

BLAKE

Ari, Dallas maçından bir gece önce Kayıp Çocuklar Organizasyonu Galası'nı düzenliyordu ve ben kendimi Ari'nin Dallas'taki evinde aynanın karşısında buldum, içimde bir endişe kabarıyordu. O satın almıştı

Bu vesileyle bana göz kamaştırıcı bir elbise giydirdi; hissettiğim baskıyı daha da artıran güzel bir jestti bu. Yansımam bana bakıyordu ve elimde olmadan her ayrıntıyı inceledim.

Elbise gece mavisinin derin bir tonunda, zarif, yere kadar uzanan bir elbiseydi. Narin dantel kaplaması, tenimde dans eden karmaşık desenler yaratıyor ve vücudumun tüm doğru yerlerine yapışıyordu. Yine de elbisenin yadsınamaz güzelliğine rağmen içimdeki huzursuzluk hissini atamıyordum.

Aslında bunlardan birine katılma fikri bile uzun zamandır hissetmediğim bir paniğe yol açıyordu. Gala geceleri açıkçası bana yabancı değildi; Shepfield'larla birlikte sayısız benzer toplantıya katılmak zorunda kalmıştım.

Ve katıldığım son gala iyi sonuçlanmamıştı.

"Özür dilerim. Seninle evlenemem..."

O gece kafamın içinde tekrar tekrar oynuyordu... pahalı, rahatsız bir elbiseyle süslendiğim ve her hareketimin dikkatle izlendiği diğer tüm zamanlar gibi. Varlığımı zar zor kabul eden ya da şampanya kadehlerinin arkasından fısıldayan insanların arasına karıştığımda, kendimi Shepfield'ların ya da Clark'ın g ö s t e r i ş yapması için güzel bir aksesuardan başka bir şey gibi hissetmemiştim.

Samimiyetsiz gülümsemeler ve sessiz sohbetlerle dolu o gala gecelerinin anısı ruhumda kalıcı bir yara bırakmıştı. Bu aile içindeki yabancı statümün ve onların zengin dünyasında yıllar boyunca sadece bir süs gibi hissettiğimin keskin bir hatırlatıcısıydı.

Şimdi, bu geceki etkinlik yaklaşırken, tüm o eski endişeler yeniden su yüzüne çıkmıştı. Ari'nin sarsılmaz desteğine rağmen bir başka göz alıcı etkinliğe daha katılma ihtimali derimin gerilmesine neden oluyordu. Bir kez daha sadece bir gösteriye indirgenecek, daha önce bana dayatılan aynı sığ standartlarla mı yargılanacaktım?

Dudağımı ısırdım ve bir tıraş bıçağı sakladığımı bildiğim çantama baktım. Belki bu geceyi atlatmak için küçük bir kesik...

O sırada Ari yatak odasına girdi ve aynada gözüme çarptı. O sakinleştirici varlığıyla bana yaklaştı. "Vay canına," diye mırıldandı, çenesini omzuma koydu, gözleri gözlerime kilitlendi. "İnanılmaz görünüyorsun."

Ona zayıf bir gülümseme verdim, parmaklarım gergin bir şekilde gevşek bir saç telini düzeltiyordu. "Öyle mi düşünüyorsun? Böyle giyinmeyeli uzun zaman oldu. Seni utandırmak falan istemem."

"O mükemmel kafanın içinde gerçekten neler oluyor?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Mükemmel olmaktan çok uzaktım. O bile bilmiyordu.

"Günışığı," diye mırıldandı ve çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. "Belli ki mükemmel olduğunu söylediğimde anlamıyorsun... Yani benim için kesinlikle mükemmelsin. Seninle ilgili sevmediğim hiçbir şey yok. Keşke farklı olsaydı dediğim hiçbir şey yok. Her sabah uyandığımda şansıma inanamıyorum çünkü seninle uyanıyorum. Seni tanımayı bir ayrıcalık olarak görüyorum."

İçim ısındı ve kendimi Grinch gibi hissettim çünkü kalbimin onun tatlı sözleriyle en az üç beden büyüdüğüne yemin edebilirim.

Yine de gergindim. Eski hayatımın Ari'ye bağlanmasını istemiyordum.

"Bu tür şeylerde milyonlarca kötü gece geçirmişimdir.
Maura onların kraliçesiydi."

"Mmmh," dedi, ne demek istediğimi tam olarak anlamış gibi. Belki de anlamıştı. Ari, kimsenin anlamadığı zamanlarda beni anlamanın sihirli bir yolunu bulmuş gibiydi.

"Umarım bu gece sizin için farklı olur. Senden gitmeni istemezdim... ama LCO benim organizasyonum."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı çünkü okuduğum makaleler bundan bahsetmemişti.

"Eğer bir çocuğu benim yaşadıklarımdan kurtarabilirsem, bunu yapacağım. Ve bulduğum en iyi yol büyük bir parti vermek, insanları sarhoş etmek ve sonra

cüzdanlarını boşaltsınlar diye onlara üzgün çocuk resimleri gösteriyorum. Şu anda on beş eyaletteki grup evlerini destekliyorum ve onların ayakta kalmasını sağlayan şeylerin çoğu bu geceden geliyor. Gelmezseniz anlarım... ama gelirseniz benim için dünyalara bedel olur."

Nasıl oldu da her gün ona daha çok aşık olmamı sağladı? DNA'sında onu biyolojik olarak benimle her yönden uyumlu kılan bir tür sihir mi vardı?

Ya da belki de başından beri söylediği gibi o benim gerçekten ruh eşimdi. "Tamam, Ari Lancaster," dedim, sesim daha kararlıydı. "Hadi yapalım şu işi."

Ari sırıttı, o büyüleyici, orantısız gülümsemesi kalbimi çarptırmayı asla başaramadı. "İşte benim kızım."

Sonra göz kırptı.

"Oraya giderken harcadığınız zamana değeceğine söz veriyorum..."

Bu açıklamayla birlikte kolunu belime doladı ve beni odadan çıkarıp bekleyen limuzine doğru götürdü.

Birkaç dakika sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Ari, bunu yapmak zorunda değilsin," dedim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Bunu yapmak zorunda değil miyim? Bunu benim yapabileceğimi mi söylüyorsun?" diye homurdandı ve elbisemi belime kadar sıyırıp altındaki dantelli beyaz jartiyeri görünce şaşırarak içine çekti.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye inledi burnu iç çamaşırımın kumaşından geçip yarığım boyunca ilerlerken.

Başım deri koltuğa yaslandı. Parmaklarını yaladı ve sonra külotumun altına daldırdı, şişmiş klitorisimi bulana kadar kıvrımlarımın arasından kaydırdı. Dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş dökülürken yavaşça daireler çizerek onunla alay etti.

"Sessiz olmalısın, tatlım. Geldiğinde sesin nasıl çıktığını şoför duymasa iyi olur."

Diğer eli elbisemin önünden aşağı kayarak çıplak göğsümü avuçlarken alt dudağımı ısırdım. Bir eliyle meme ucumu koparıp çekiştirirken, parmakları kıvrımlarımın arasında umursamazca gezinmeye devam etti.

İnledim ve o da hareket etmeyi kesti. "Sessiz olman konusunda ne demiştim, günışığım?" diye mırıldandı.

Gelmem gerekiyordu.

"Lütfen Ari. Lütfen beni boşalt. Senin için çok ıslandım, bebeğim. Buna ihtiyacım var."

Gözleri parladı ve biraz vahşileşti ve sonra parmakları nihayet içime girip çıkmaya başladı. Her nasılsa her geçişinde içimdeki o tatlı noktaya sürtünüyordu ve ben ona karşı direndim.

Ari'nin parmakları aniden göbeğimi terk etti ve ben haykırdım. Aynı parmakları kabaca ağzıma soktu, böylece kendi tadıma bakabildim.

"O güzel ağzını meşgul tut... ve sessiz ol ve boşalana kadar parmaklarımı em," diye homurdandı, meme ucuma işkence eden eli tekrar içime kaymadan önce. Beni sert bir şekilde çalıştırdı, başparmağı ağzıyla değiştirmeden önce bir an için klitorisime masaj yaptı. Başparmağı kıçıma doğru inerken klitorisimi sertçe emdi ve göt deliğimin etrafındaki hassas sinirleri ovdu.

"Daha sert em Blake," diye yalamalar ve emmeler arasında benimle alay etti. Sahip olduğum her şehvetli tetikleyiciyi çalıştırırken, parmaklarını çılgınca emerken nefesim nefes nefese geliyordu.

Ben yaklaşırdım, o da ritmini yavaşlatırdı. Ben çıldırmak üzere olana kadar bunu tekrar tekrar yaptı. Parmaklarını ısırdım ve o da hınzırca güldü. "Yaklaştın mı bebeğim? Biraz rahatlamak ister misin?"

Ona sinir bozucu derecede gönülsüz bir bakış fırlattım çünkü uçurumun kenarına çok yaklaşmıştım.

"Sanırım sen gelmeden önce... Bunu duymak istiyorum, günışığım. Kendine mükemmel olduğunu söylediğini duymak istiyorum."

Parmaklarını ağzımdan çekti, başparmağını alt dudağımın etrafında gezdirerek yumuşak bir şekilde ovuşturdu.

Bu gidişle "mükemmel" kelimesini her duyduğumda orgazm olacaktım çünkü boşalmak üzereyken bana bu kelimeyi o kadar sık söyletiyordu ki.

Ari kıvrımlarımı yavaşça yaladı, başparmağı kıçıma girdi ve ben koltukta kıvranırken yavaşça girip çıktı. "Söyle bebeğim."

"Ben mükemmelim," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak ve uzanıp kocaman, sert sikini okşadım.

Benden uzaklaştı çünkü o en kötüsüydü. "Hayır... şu an seninle ilgili. Galadan sonra gecenin geri kalanında seni becereceğim."

"Lütfen," diye inledim ve parmakları ve ağzı *sonunda* boşalmak için ihtiyacım olan ritmi bana verdi.

Dilinin üzerinde patladıktan sonra "Ne kadar mükemmel, iyi bir kız," diye mırıldandı. Parmaklarını çekip yaladı, bakışları zevkle parlıyordu ve ağzı özümle parlıyordu.

Kendimi gülünç derecede rahatlamış hissederek koltuğa yaslandım.

Ari öne doğru eğildi ve pencereden dışarı baktı. "Güzel, g e l d i k . Gitmeye hazır mısın?" diye sordu masumca.

Elbisemi çılgınca aşağı çekmeden önce bir saniye ona baktım. Nasıl göründüğümü hayal bile edemiyordum. Külotum sırılsıklamdı, yanaklarım yüz dereceydi ve içim bir şehvet birikintisiydi.

Bir ÇOCUK ETKİNLİĞİ için iyi bir gala tarifi değil!

"Hayatımda gördüğüm en seksi şey," diye homurdandı, yüzünde acı dolu bir ifadeyle kendini ayarlıyordu.

Ereksiyonuna baktım. "O canavar binadayken dışarı çıkamayız!"

Ari gözlerini tavana dikti ve ben şoförün kapımıza yaklaşmasını izlerken her zamanki "dede topları" tezahüratına başladı.

"Acele et!" Tekrar sikine bakarak fısıltıyla bağırdım.

"Maximus 5000'e bağırma! Kendisine baskı yapılmasından hoşlanmaz," diye tısladı Ari.

Bir kahkaha patlattım. "Maximus 5000?"

"Bu bir evcil hayvan ismi. Bütün büyüklerde
var."

Şoför kapıyı açtı ve dışarıdaki kameraların flaşları bile beni strese sokamadı.

Maximus 5000 galaya giden kırmızı halıda yürürken beni arkamdan dürtüklerken, Ari tüm bu süre boyunca "sorununu" gizlemeye çalışırken değil.

İtiraf etmeliyim ki... mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

Ari'nin LCO'daki ekibi kendilerini aşmış, Maura Shepfield'ın bile eleştirmekte zorlanacağı bir etkinlik yaratmıştı. Gala, seçkin Rosewood Malikanesi'nde düzenleniyordu ve her şeyden mükemmellik damlıyordu. Yüksek tavanlardan sarkan kristal avizeler tüm mekâna sıcak ve ruhani bir ışıltı yayıyordu. Taze çiçeklerin zengin kokusu havaya sinmiş, canlı renkleri odayı süsleyen fildişi ve altın dekorla tam bir tezat oluşturmuştu. Duvarları kaplayan devasa, yaldızlı aynalar hiç bitmeyen bir rüya gibi sahneyi yansıtıyordu.

En şık kıyafetlerini giymiş konuklar birbirlerine karışıp gülüştüler, sesleri neşe ve kutlamanın ahenkli bir senfonisine dönüştü. Şık smokinli erkekler ve ipek ve saten elbiseler içindeki kadınlar

Mermer zemin üzerinde zarifçe ilerlerken, kahkahaları ve sohbetleri neşe atmosferine katkıda bulunuyordu.

Masalar gül ve zambaklardan oluşan karmaşık orta süslemelerle bezenmişti; yaprakları ince porselen ve kristal cam eşyalara karşı yumuşak ve narindi. Gıcır gıcır üniformalı garsonlar kalabalığın arasından süzülerek konuklara şampanya ve ordövr tepsileri sunuyor, hareketleri neredeyse koreografiye uygun bir hassasiyetle gerçekleştiriliyordu.

Klasik siyah ve beyaz giysiler içindeki canlı müzik grubu, havada dans eden yumuşak bir melodi çalarak tüm konukları saran bir büyü hissi yarattı. Dans pisti, gecenin ilerleyen saatlerinde büyüleyici anlar vaat eden cilalı ahşaptan pırıl pırıl bir genişlikteydi.

"Bu harika, değil mi?" Ari mutlu bir şekilde söyledi ve bana bakıp tepkimi beklediğini fark ettim.

"Gerçekten öyle," dedim usulca, bir kolunu belime doladı ve her şeyi içimize çekerken başını benimkine yasladı.

Birden arkamda bir kargaşa oldu ve döndüğümüzde Lincoln ve Monroe'nun arkamızdan geldiğini gördük. Lincoln'ün yüzünde sinirli bir ifade vardı ve kolu Monroe'nun beline sıkıca sarılmıştı.

"Kanka!" Ari beni onlara doğru sürüklerken seslendi. Lincoln'e sarılacağını sanmıştım ama son saniyede garip bir dalış yaptı ve Monroe'ya kocaman bir ayı gibi sarıldı.

"Ari!" Lincoln tısladı. "Milyarıncı kez söylüyorum. Çek şu lanet ellerini onun üzerinden!"

Ari masumca, "Sadece en iyi arkadaşıma minnettarlığımı gösteriyorum," dedi. "O SENİN KANKAN DEĞİL! O BENİM!"

Monroe ve ben histerik bir şekilde gülüyorduk, ben o kadar çok gülüyordum ki gözlerimden yaşlar gelmeye başlamıştı. Ari sonunda Monroe'yu bıraktı ve yanıma dönmeden önce bana bir göz kırptı.

"Haklısın. En iyi arkadaşım burada," dedi ve beni geriye doğru yatırıp dudaklarıma Hollywood'a layık bir öpücük kondurdu.

Beni tekrar ayağa kaldırdığında dünya hafifçe dönüyordu.

"Hey Blake!" Lincoln şaşkın bir sırıtışla, Monroe bana heyecanla yandan sarılırken, elbisemi öve öve bitiremezken söyledi.

"Muhteşem görünüyorsun, Blake. Kesinlikle inanılmaz," diye ciyakladı ve ben kızardım... çünkü kesinlikle yeni bir kıza aşık olmuştum.

Onun yanında nasıl normal davranacağımı bilemediğim için kekeleyerek bir yanıt verdim. Çok iyi biriydi. Hayatımda hiç iyi bir arkadaşım olmamıştı. Bana değer veren biri.

sana iltifat ettiklerinde.

"Merhaba," dedi Walker yanımıza yaklaşırken. Smokininin içinde çok şık görünüyordu ve Ari'nin tüm o "Disney" şakasının nereden geldiğini kesinlikle görebiliyordum. Adam gerçekten de Beyaz Atlı Prens'in hayata gelmiş haliydi.

Üçünün bana bu kadar yakın durması çok etkileyiciydi.

Monroe'ya baktım ve o da bana "SICAK" diye bağırdı. Kıkırdadım ve başımla onayladım. Birdenbire Lincoln'ün göğsüne çarptı.

"Kim ateşli?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Lincoln çok etkileyiciydi. Korkunç ve seksi bir şekilde. Ve o ve Monroe birlikte... Onları izlerken hamile hissettim.

"Kim seksi?" Ari derin bir sesle beni kendine çekip Lincoln'le alay etti. Lincoln gözlerini devirdi ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Walker hepimize bakıyordu, gerçekten de Disneyland'deki bir çocuk gibi görünüyordu.

"Walker, benim küçük aptalım. Gelebildiğine sevindim," dedi Ari ve elini bırakarak ona o erkeksi yumruklarından birini attı.

Walker içini çekerek elini yüzüne götürdü. "Ari, son kez söylüyorum-"

" Ari senin güven çemberine girdiğini söyledi," diye araya girdi Lincoln. Walker'ın tedirgin ifadesi hemen mutluluk dolu bir heyecana dönüştü.

O gerçekten bir aptaldı. Yine de sevimli biriydi.

Vücuduna göre şekillendirilmiş smokiniyle her kadının ıslak rüyası gibi görünen Ari'ye baktım.

Walker'ı suçlamadım. Ari tapılmaya değer

biriydi. "Yani gerçekten bir tane mi var?"

Walker hevesle sordu.

Lincoln ve Ari bizi masalara doğru götürmeye başladılar.

"Hayır," diye seslendi Lincoln omzunun üzerinden. "Ama eğer bir tane yaparsak sen de içinde olabilirsin."

Walker bizi masamıza kadar takip ederken Ari ve Lincoln kıs kıs güldüler.

Oturduk ve bir dakika sonra, göğüslerinin yarısı dışarıda olan güzel bir kızıl saçlı Walker'ın yanında belirdi ve onu zıplattı.

"Her yerde seni arıyordum!" diye bağırdı sahte bir falsetto sesiyle.

Walker'ın neden biriyle çıkmadığını merak ediyordum ama sanırım bu sorunun cevabını verdi; ondan saklanmaya çalışıyordu.

Onun yanına oturdu ve Walker onu tanıştırmaya zahmet etmedi. Telefonunu çıkarıp selfie çekerken kendine ördek suratları yapmaya başlamasaydı onun için üzülebilirdim.

Ari, Walker'a bir kaşını kaldırdı ve "ne yapıyorsun lan sen" dercesine başını kadına doğru salladı.

Walker da ona acınası bir bakışla karşılık verdi.

Kadın -İris- bize en iyi Marilyn Monroe taklitlerini yaparken bile akşam hızla geçti. Yemeğin tadı harikaydı ve alkol akıyordu. Belli ki cüzdanlarını açsınlar diye herkesi sarhoş ettiğini söylerken şaka yapmıyordu.

Etkinliğin konuk listesi etkileyiciydi. Burada Los Angeles'taki çoğu etkinlikten daha fazla Hollywood yıldızı vardı ve hepsi de Ari ve Lincoln ile konuşmak istiyordu. Bana değer biçen bakışlar atıyorlardı ama Ari'nin elleri üzerimdeyken ve her gelen kişiye beni gururla "hayatının aşkı" olarak tanıtırken utanmak zordu. Eski takım arkadaşlarının çoğuyla da tanıştım ve ani ayrılışına rağmen hala onun büyük hayranları oldukları belliydi.

Son olarak, konuklar için Ari'yi dinleme zamanı gelmişti.

Sahneye çıktığında salon sessizliğe büründü, tüm gözler adamımın üzerinde sabitlendi. Boğazını temizledi ve konuşmasına başlarken dudaklarını sıcak bir gülümseme süsledi. "Bayanlar ve baylar, bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Karşınızda durmak ve benim için her şey demek olan Kayıp Çocuklar Örgütü'nü temsil etmek gerçekten bir onur."

"Biliyor musun, çocukken ben de o kayıp çocuklardan biriydim. Beni bulmayı önemseyen birinin olması için her şeyimi verirdim. Şanslıydım ve o yıllarda hayatta kaldım. Ama hayatta kalamayan pek çok çocuk var."

"Buradaki amacımız," diye devam etti Ari, "bu çocuklara umut vermek, onlara bir aile vermek... onlara bir şans vermek. Bunu yapmama yardım edebilirsiniz." Gözlerini odanın içinde gezdirerek sessizce her birine meydan okudu.

"Umarım hepiniz bize ihtiyacımız olan parayı verecek kadar sarhoş olursunuz," dedi ve kadehini kaldırıp hepsinin şerefine kadeh kaldırdı.

Herkes şaşkınlıkla şampanya kadehlerini kaldırırken kısa bir duraklama oldu ve ardından salon kahkahalarla doldu. Tüm salon alkışlarken Ari eğildi ve sahneden indi.

Odanın içinde ilerledi, her iki adımda bir konuşmak isteyen başka biri tarafından durduruldu. Bakışları her birkaç adımda bir bana yöneliyordu.

saniyeler içinde, onlara bakmak..

"Ari sana çok aşık," diye mırıldandı Monroe yanımdan. Kızardım ve başımı salladım. "Ben de ona kesinlikle aşığım."

"Güzel," dedi usulca elimi okşayarak. "İkiniz hakkında içimde harika bir his var."

Ona minnetle gülümsedim ve tekrar onu izlemek için döndüm. Ari Lancaster o kadar parlak bir ışıktı ki onu istemeden edemiyordunuz.

Tek umudum yanmadan ona tutunabilmekti.

"Gerçekten ne işime yarardı biliyor musun?" Ari akşam ilerledikçe düşüncelere daldı.

Lincoln alaycı bir tavırla, "Nasıl tahmin edebileceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi.

Ari ona göz kırptı ve hiç etkilenmemiş bir şekilde yanağını okşadı.

"Tacos, bebeğim. Biraz taco alabilirim."

Lincoln Monroe'ya baktı. "Aslında ben de biraz taco alabilirim." Sırıttı. "Hadi yapalım."

Akşam yemeğini daha yeni bitirdiğimiz için hepsine çıldırmışlar gibi baktım ama dördümüz -artı randevusunu ekmeyi başaran Walker- kendimizi Maria'nın evinde bulunca hemen fikrimi değiştirdim.

Ari'nin neden buraya takıntılı olduğu bir ısırıkla anlaşıldı. Yediğim en güzel şeydi. Maria tüm yemek boyunca masaya bir şeyler getirmeye devam ederken o da beş tacosunu mutlulukla mideye indirdi.

Normalde asla böyle yemezdim ama o anın içinde kalmak için elimden geleni yaptım. Geri döndüğümde tartının vereceği ceza için endişelenecektim.

Şimdilik... Mükemmel taco yiyordum.

Mükemmel adamla.

Ve mükemmel arkadaşlarımız.

Hayat oldukça mükemmel görünüyordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

ARI

GO gece Dallas'a karşı oynayacaktık ve ben sinir küpüydüm, kafese kapatılmış bir hayvan gibi soyunma odasında volta atıyordum. Midem taklalar atıyordu ve zihnim ne yapacağımı düşünmekle meşguldü. buza çıktığımda oldu. Yuhalayacaklar mıydı? Bir şeyler fırlatacaklar mıydı? Bana isim takan pankartlar mı açacaklardı?

Tam gerginliğe daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda Walker, Disney'den 80'lerin romantik komedilerinden birinin başrolüne geçtiğini düşünmüş gibi omzuna büyük bir müzik kutusu asmış bir şekilde odaya girdi. Bana göz kırptı ve hoparlörler Taylor Swift'in "Shake it Off" şarkısını bangır bangır çalmaya başladı. Kaşlarımı kaldırdım, oldukça heyecanlanmıştım.

Sonra teker teker takımın geri kalanı içeri girdi ve bundan sonra olanlar görkemli bir felaketten başka bir şey değildi. Hareketleri komiklikten düpedüz gülünçlüğe kadar değişiyordu ve kendimi ölüp cennete gitmiş gibi hissettim. Bir komedi şovundan bir sahne gibiydi ve bir an için yaklaşan maçın ağırlığı üzerimden kalktı.

En iyi koşan adam hareketimi yaparak doğaçlama dans partisine atladım. Hepimiz son derece saçma görünüyorduk ama o an... paha biçilemezdi.

Saf, katıksız bir aptallık anıydı ve gerginliği kırmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Müziğin sesi kesilip nefesimizi tuttuğumuzda deli gibi sırıtan Walker'a döndüm. "Sen, dostum, resmen güven çemberine girmeyi başardın."

Walker'ın gözleri sahte bir şaşkınlıkla açıldı. "Ben de mi güven çemberindeyim?" Sırıtarak başımı salladım. "Evet, sen de varsın."

Bir zafer çığlığı attı ve takımın geri kalanı alkışladı... sanki "güven çemberi" gerçekten varmış gibi.

Aptallar.

Yine de garip bir duyguydu, her şeye rağmen... bu sezon burada olmak istemeyerek geçirdiğim onca zamana rağmen... yolun bir yerinde bu çocukları gerçekten sevmeye başladığımı fark etmek.

Yeni bulduğum güven ve daha hafif bir kalple koridordan buza doğru yöneldim. Olacaklara hazırdım.

Yürüdükçe sinirlerim yeniden gerilmeye başladı. En fazla her zamanki maç öncesi atmosferini, kalabalığın vızıltısını, yeni bir maçın heyecanını yaşamayı umuyordum... ama açık arenaya çıktığımda, beni çarpan ses gök gürültüsü gibi bir kükreme oldu, tüm arena ayağa kalktı ve beni alkış yağmuruna tuttu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ari, seni özledik" ve "Eve dön" gibi mesajlar içeren tabelalar görüş alanımı doldurdu.

Sersemlemiştim, sağır edici alkışlar etrafımı sararken kalbim güm güm atıyordu. Sanki bir rüyaydı, Lincoln tarafından düzenlenmiş özenli bir şaka gibiydi. Yüzümde inanılmaz bir sırıtışla arkadaşıma döndüm.

"Onları bu işe sen mi bulaştırdın, Linc?" Beni ele geçirmekle tehdit eden ani duygu dalgasını maskelemeye çalışırken yarı şaka sordum.

Lincoln bana bilmiş bir bakış attı ve şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Evine hoş geldin dostum," dedi takımına geri dönerken, sözleri basitti ama görmezden gelemeyeceğim bir duygu derinliği taşıyordu.

Kalabalığa el sallarken gözlerimin kenarları yaşlarla doldu; kahkahalarım ve inançsızlığım, bir zamanlar evim dediğim yer tarafından kucaklanmış olmanın ezici hissiyle karıştı.

Maç başladı ve buza çıktığımda içimde o tanıdık adrenalin dalgası yükseldi. Yanlış tarafta olsam bile ait olduğum yere geri dönmüştüm ve hiçbir şey beni geri tutamayacaktı. Pak kalemizin arkasında dans etti ve Lincoln'le ikimiz de peşinden gittik. Lincoln'e çarparak onu kale tahtalarına doğru savurdum ve o da bana yarım ağız bir küfür savurdu, yüzündeki sırıtış bana tekrar aynı buz üzerinde oynamaktan en az benim kadar heyecan duyduğunu söylüyordu.

Lincoln kaleye bir şut çektiğinde, Walker topu ustalıkla durdurunca kendimi tutamadım.

"O benim kalecim!" Lincoln kayarak yanımızdan geçerken ikimizi de dramatik bir şekilde ters çevirirken Walker'a bağırdım.

Maçın ilerleyen dakikalarında, mola sırasında su almak için yedek kulübesine doğru kayıyordum ki ön sırada oturan iki kızın tuttuğu bir pankart dikkatimi çekti. Bu

Oku:

Lincoln #13 ÜNİVERSİTEDEYKEN SİKMİŞTİK!

Lincoln'ün yüzü tabelaya bakarken şaşkın ve hafifçe eğlenmişti.

Ama ben... çok kızmıştım.

Ona doğru kaydım. "Bu tabelaya inanamıyorum!" Lincoln sırıtarak, "Evet, bu yeni bir tabela," dedi.

"Hayır! Tabelada senin adının yazdığına inanamıyorum. Şuradaki kız sikimi yaladı!" Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da kesinlikle tanıdığım kızı göstererek homurdandım. "O senin sikini yalamadı. Bu ne lan!"

Lincoln histerik bir kahkaha atmadan önce uzun bir süre bana inanamayarak baktı.

"Ne gülüyorsunuz? BU CIDDI BIR ŞEY! Benim aletim nasıl bu kadar unutulmaz olabilir?"

Lincoln şimdi gözlerinden akan lanet olası yaşları siliyordu.

"Lanet olsun. Bu çok iyi. Durmak zorundasın. Kayabileceğimi sanmıyorum."

Hırladım. Ve kıkırdamalarının devam eden sesi eşliğinde kayarak uzaklaşmadan önce onu ittim.

"Siktiğimin siki," diye mırıldandım, gözleri fal taşı gibi açılmış, Lincoln ve benim aramda gidip gelen Walker'a. Sanki annesi ve babası kavga ediyormuş gibiydi.

"Bizden bir yaş küçüksün Beyaz Atlı Prens," diye bağırdım ona anlamsızca.

Ve şimdi kafası daha da karışmış görünüyordu.

Koç, "Kafanı oyuna ver Lancaster," diye bağırdı ve ben de başımı sallayarak dikkatimi tekrar buza verdim. Bu insanların aletimin unutulabilir olmadığını anlamaları gerekiyordu.

Blake onlara her şeyi anlatabilir!

Oyun devam ettikçe Lincoln ve Soto arasında işler kızıştı. Lincoln ondan her zaman nefret etmişti... tıpkı benim gibi, ama Blake'e yaptıklarından sonra... Soto sadece bunu istiyordu.

Lincoln, Soto'yu panolara çarptı ve tüm salon nefesini tutmuş, havai fişekleri merakla bekliyor g i b i y d i .

Tahmin edilebileceği gibi, Soto eldivenlerini fırlattı ve Lincoln'ü hücum eden bir gergedanın tüm ustalığıyla itti. Eldivenler donuk bir gümbürtüyle buza çarptı ve kalabalık alkış ve alayların gürültülü bir karışımına dönüştü. Başlama zamanı gelmişti.

İkisi karşı karşıya gelip birbirlerinin etrafında döndüler. Soto çılgınca savuruyordu ama Lincoln'ün refleksleri o kadar üstündü ki, gülünçtü. Soto'nun yumruklarından tecrübeli bir dövüşçünün zarafetiyle sıyrıldı ve karşılık verdiğinde, profesyonel bir boksörü iş başında izlemek gibiydi.

Lincoln bir dizi yıkıcı darbe indirdi, ilki Soto'nun çenesine isabet etti ve soğuk havaya bir tükürük ve kan spreyi gönderdi. Buzun üzerine sıçrayan kıpkırmızı damlacıkların görüntüsü kalabalığın heyecanını daha da artırdı.

Burnu kanayan ve gözü hızla şişen Soto umutsuzca kendine gelmeye çalıştı. Ama artık çok geçti. Lincoln saldırısına devam etti, Soto'yu tökezleten ve dengesini bozan amansız bir yumruk yağmuru.

Bunun bir yarışma olmadığı açıkça ortaya çıkınca yüzümde beliren kötü niyetli sırıtışa engel olamadım. Lincoln tam bir dayak atıyordu ve kalabalık bu gösteriden zevk alıyordu.

Ancak bu anı daha da tatlı kılan şey, Kobralı takım arkadaşlarımızın göze çarpan yokluğuydu. Hiçbiri araya girip kavgayı ayırmak için bir hamle yapmadı. Sanki onlar da Soto'nun saçmalıklarından bıkmışlardı ve Soto'nun hak ettiğini bulmasını izleme fırsatının tadını çıkarıyorlardı.

Zafer anı Lincoln'ün güçlü bir aparkat indirip Soto'nun çenesine tam isabet ettirmesiyle geldi. Bu nakavt edici bir darbeydi ve Soto bir yenilgi yığını halinde buzun üzerine yığıldı. Burnundan ve ağzından kan sızıyordu...muhteşemdi.

Soto'nun daha fazla dişini kaybettiğinden emindim.

Lincoln ceza sahasına doğru kayarken ona coşkulu bir beşlik çaktım. Soto'nun buzdan çıkarılması gerekiyordu.

Altın çocuğun kankam olması için bir sebep daha.

Bu zaten hayatımın en...olaylı oyunlarından biriydi. Sonra Blake'e baktım, her zaman yaptığım gibi o yakınımdayken... ve patenlerime takıldım. O ve Monroe arkalarındaki kadınlardan biriyle konuşuyorlardı, bu yüzden arenaya geldiğimizden beri bir noktada lanet olası bir *Daniels* forması giydiğini açıkça görebiliyordum.

"Seni öldüreceğim," diye tısladım Lincoln'e bir mola sırasında. "Blake'in köpeğine senin sikini ısırtacağım! Sonra da onu lanet bir çiğneme oyuncağı olarak kullanmasına izin vereceğim!"

"Bu fanteziyi çok yaptın mı? Çünkü bu garip bir şekilde detaylıydı," diye düşündü Lincoln, Blake'in önündeki cama vurup o lanet formayı çıkarmasını işaret ederken.

Elini kulağına götürdü, beni duyamadığını söyledi, kafası karışmış gibi davranmaya çalıştı! Monroe onun yanında histerik bir şekilde gülüyordu. "Seni evlatlıktan reddediyorum!" Monroe'ya bağırdım, o da gülmekten ağlıyordu.

Lincoln yanından geçerken, "İntikam kötüdür, Ari sevgilim," diye şarkı söyledi.

Onu tersledim ve sonra oyun yeniden başladığında, iyi bir önlem için gerekenden daha sert bir şekilde panolara çarptım.

Yedek kulübesine döner dönmez, geçmişte bana yardım etmiş olan Cobras çalışanına -Dan- Blake'e yeni bir forma götürmesini emrettim. Ve ona formayı giymesini yoksa oyunu durduracağımı ve onu tüm salonun önünde utandıracağımı söyledim. Dan'in gözleri kocaman açılmıştı ve emirlerimi yerine getirmek için koşuştururken benden biraz korkmuş görünüyordu.

Elinde yeni formayla Blake'in yanına giderken bakışlarımı ona kilitledim ve Blake formayı giyene kadar gözümü ayırmadım.

Çok haklısın.

Dişlerimi sıkarak buza geri döndüm. Saatler ilerlerken 1-1 berabere kalmıştık. Eski takımımı seviyor olabilirdim ama bu gece onlara yenilmek istemiyordum.

"Bu iş bizde Disney," diye bağırdım Walker'a, Lincoln'ün bir şutunu *daha* durdururken. Lincoln bu gece sadece bir kez sayı bulabilmişti, bu da Walker'ın ne kadar iyi olduğunun bir göstergesiydi.

Lincoln ve ben panolar boyunca pakı kontrol etmek için mücadele ettik. Sopalarımız çarpıştı, ses etrafımızda yankılandı.

Bir adrenalin dalgasıyla üstünlüğü ele geçirmeyi başardım, vücudum Lincoln'ünkine baskı yaparak pakı pistin diğer tarafına doğru savurdu.

"Bundan daha iyisini yapmalısın, Daniels!" Ona seslendim.

Pak havada süzüldü, buzlu zeminde bir bulanıklıktı ve orada Tommy bekliyordu.

Tommy pakı durdurdu ve hiç vakit kaybetmeden kontrolü ele alıp kaleye doğru koşmaya başladı. Cas Peters onu durdurmaya çalıştı...ama o...değildi

Ben.

Tommy'nin atışı hızlı ve doğruydu. Dalton hazırlıksız yakalanmıştı. umutsuzca daldı ama nafile bir çabaydı. Pak hedefini buldu, uzanmış eldivenini geçip tatmin edici bir gümbürtüyle ağlara gitti.

Tam zil çaldığı sırada.

Maçı kazandıran sayı için Tommy'yi iteklediğimizde Dallas şaşkına döndü. Her 10 seferden 9'unda onlara yenilirdik ama bu gece değil. Bu gece değil.

Birkaç dakika sonra Lincoln bana sarıldı ve ben de dünyanın zirvesindeymişim gibi hissederek eski takım arkadaşlarıma beşlik çakıyordum.

Beynimle oynamıştım. Cas Peters berbattı. Ve içimdeki her şey gelecek yıl Blake ile buraya döneceğimi söylüyordu.

Hayat çok güzeldi.

Blake

Dallas'taki kulüp hayatla, canlı ışıklarla ve içeri adımımızı atar atmaz bizi saran müzikle doluydu. Havada yoğun bir beklenti ve şehirde bir Cumartesi gecesinin eşsiz enerjisi vardı. Maçta duygu kasırgası yaşanmıştı ama şimdi Lincoln, Monroe ve tabii ki Ari'yle kutlama yapma zamanıydı.

Beni kalabalığın içinden geçirirken Ari'nin eli benimkine karşı sıcaktı, parmaklarımız birbirine kenetlenmişti, onun sahiplenici ve güven verici hissi. Müzik göğsümde yankılanıyor, kalbimin atışıyla eşleşen bir ritim tutturuyordu. Yakınıma eğildi, müziğin üzerinde bağırırken dudakları kulağıma değdi.

"Biraz eğlenmeye hazır mısın, günışığım?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim, siyah saçları yüzüne dökülürken ne kadar muhteşem göründüğüne şaşırmıştım.

Kulüp aşırı duyusal yüklüydü, neon ışıkları, dönen desenler ve havada birbirine karışan parfüm ve kolonyaların sarhoş edici kokusu. DJ her şeyin merkezindeydi, kabini pistteki herkesi kontrol eden titreşimli ritimler için bir tapınaktı. Kalabalık müzik eşliğinde dönüyor ve sallanıyor, bir beden denizi ritmin içinde kayboluyordu.

Saatler sonra dans pistindeydik ve Ari'nin bakışları yoğundu, yeşil gözleri sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi benimkilere kilitlenmişti. Ona karşı kalıplanmıştım ve bir şekilde yeterince yakın değildim.

Gümbürdeyen bas sesleri bedenlerimizde yankılanıyor, kalp atışlarımız kendi kalp atışlarımızı yankılıyordu.

Ari'nin elleri her yerdeydi, vücudumun kıvrımları boyunca ilerliyor, her dokunuşta alevlenen arzu kıvılcımlarını ateşliyordu.

Saatler geçtikçe müzik değişmiş, daha yavaş, daha boğucu bir melodiye geçiş yapmıştı. Ari beni kendine çekti, şehvetli ritim eşliğinde sallanırken vücutlarımız birbirine yapıştı. Dizleri, giydiğim deri taytın içinden klitorisime sürtünürken inledim.

"Bebeğim muhtaç mı hissediyor?" diye mırıldandı, yeşil bakışlarında yıldız ışığı dans ediyordu.

Bacağını ağrıyan göbeğime bir kez daha bastırırken "Evet," diye fısıldadım.

Elleri şehvetli vuruşlarla bana işkence etmeye devam ederken Ari kulübün etrafına baktı.

"Hadi bunu düzeltelim," dedi Ari sonunda elimi tutup beni dans pistinin kenarına doğru çekerek karanlık bir koridora götürürken. Beni duvara yasladı, vücudu etrafımda kıvrılırken eli saçlarımdaydı. Tüm vücudum gevşedi, onun içinde eridim.

"Seninle her zaman ilgileneceğim bebeğim. Sadece istemen yeterli." Bir elini deri pantolonumun içine sokarak göbeğimi örttü. İç çamaşırı giymiyordum çünkü bana kötü çizgiler verirdi ve bana verdiği hırıltıya bakılırsa, açıkça külot giymememden hoşlanıyordu.

Klitorisime hafifçe masaj yaptı ve kalçalarım öne doğru

itildi. "Evet, Ari, lütfen," diye inledim.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve ağzı ağzımın üzerine kapanırken parmağı içime kaydı. Ari'nin sıcak dili ağzımın içine kaydı, damarlarımda kıvılcımlar çıkaran agresif, derin, uzun yalamalarla beni tattı. Parmağı o mükemmel noktayı bulup içime girip çıkarken dilini emdim.

Kalçalarım onun eliyle birlikte hareket ediyordu. Ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu kendime çekerken yumruklarım saçlarında sıkılaştı, vücudum çılgınca ona doğru ilerliyor, ağzımdan küçük yakarışlar dökülüyordu.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı, tatlım? Seni oraya götürmek için benim koca sikime ihtiyacın var mı?" diye kandırdı.

"Evet, lütfen" diye yalvardım, parmaklarını göbeğimden çekip ağzıma götürürken ve dudaklarımın arasından kaydırırken inledim, böylece kendi tadımı alabildim. Parmaklarını çekti ve dili tekrar ağzımdaydı, tadı kovalıyordu.

"Kahretsin, günışığı. Asla doyamayacağım. Tadın çok güzel." Taytımı dizlerime kadar indirdi, böylece ona karşı çıplak kaldım ve iki parmağı tekrar içime daldı, başparmağı klitorisimi okşadı.

Koridora baktım, kalabalık dans pistinden sadece birkaç metre uzaktaydık. Herhangi biri köşeyi dönüp bizi her an görebilirdi.

"Az önce parmaklarımın üzerine fışkırdın... Ne düşünüyorsun, günışığım?"

Ben kızardım, o da bilerek kıkırdadı. "Herkesin bizi görebilmesi hoşuna mı gidiyor? Herkesin yanından geçip senin mükemmel, ıslak amını siktiğimi görmesi? Benim kızım izlenmekten hoşlanır mı?"

Kıpırdandım ve sırıtışı hınzırlaştı.

"Bakalım o açgözlü amcık benim için hazır mı?"

Dizlerinin üzerine çökerek beni şok etti, dili hararetle içime girerken elleri kıvrımlarımı ayırdı ve beni ele geçirilmiş bir erkek gibi yedi. Boşalmam sadece saniyelerimi aldı, tüm vücudum titriyordu, orgazm o kadar yoğundu ki gözlerim yaşardı.

"Aferin kızım," diye mırıldandı ayağa kalkarken ve ağzı benimkine geri döndü, benim tadım bir kez daha duyularımı doldurdu. Beni duvara yasladı ve pantolonumu indirdi, ardından fermuarını açarak devasa, delikli sikini serbest bıraktı. Başı beyaz sütlü pre-cum ile parıldıyordu ve dudaklarımı yaladım, ağzımda mı yoksa ağrıyan amımda mı istediğimden emin değildim.

İçimde kılıflanana kadar ıslak kıvrımlarımdan geçerken hiç zaman kaybetmedi, amım onu karşılamak için sıkıyor ve geriliyordu. Parmakları aramıza daldı, klitorisimi ovuşturdu, böylece rahatladım ve onun boyutuna göre ayarlandım.

Ari yavaşça geri çekildi, sonra tekrar bana çarptı ve dudaklarımdan sert bir çığlık çıkmasına neden oldu.

Yüzünü boynuma gömdü, vücudu titriyordu. "Sen mükemmelsin, bebeğim. Koca sikimin hepsini alıyorsun. Ne iyi bir kızsın." İçime girip çıkarken, piercing'inin çıkıntıları her sinirimi uyarıyordu. Ari'nin elleri saçlarımın arasından kayarak başımı kavradı ve hızı arttıkça beni onu izlemeye zorladı.

"Seni seviyorum, günışığım. Sen benimsin," diye hırladı gözlerimin içine bakarken.

Bana vururken kontrolünü kaybettiğinden ağzımdan yüksek sesle çığlıklar dökülüyordu. Koridorun sonundaki birinin beni duyabileceğinden emindim.

Kenara düştüm, göbeğim sıkıştı ve onu içine çekti. "Sikimi boğuyor," diye inledi.

Aniden çekildi ve beni dizlerimin üzerine itti. Ari çenemi kavradı ve aletini dudaklarımın arasından geçirip boğazımdan aşağı itmeden önce ağzımı zorla açtı.

Evet, istediğim buydu.

Bir kolu üstümdeki duvara uzanırken diğer eli saçlarımı kavradı ve ağzımı hararetle sikerken beni yerimde tuttu.

Tüm vücudu titrerken "Boşalacağım," diye inledi. Ve sonra sıcak dölleri ağzıma dolmaya başladı. Yuttum ama çok fazlaydı. Dudaklarımdan döküldü, çenemin her tarafına bulaştı. Son bir kez daha daldı, o kadar derine indi ki gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. Bana huşu içinde bakarken başparmağıyla gözyaşlarımı hafifçe sildi.

"Lanet olsun. Her seferinde nasıl daha iyi oluyor anlamıyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. Ben kendimi yerden kaldırırken Ari çekildi ve tekrar içine girdi.

"Bunu seviyorum," dedi dölünü tenime masaj yaparak yedirirken, dudaklarımı ve yüzümü agresif bir şekilde yalayarak... kesinlikle kendi tadına bakıyordu. "Dölümü üzerinde taşımanı istiyorum. Tüm tenini kaplamasını istiyorum. Siktir," diye inledi sanki acı çekiyormuş gibi.

Birkaç içki içmiştim ve bu kulağa harika geliyordu... Ama aynı zamanda yüzümde kurumuş beyaz şeylerle dans pistine geri dönmek istemediğimin de farkındaydım.

Koridorun biraz ilerisindeki çalışan tuvaletine kadar beni takip ederken biraz hırçındı ve yüzümü silmemi izledi.

"Eve döner dönmez seni tekrar bununla kaplayacağım," diye söz verdi.

Ben de ona göz kırptım.

"Siktir et," dedi ve aniden beni kaldırıp omzunun üzerinden attı. Ari tepinerek banyodan çıktı ve koridordan geçerek kalabalık dans pistine döndü. O kenarlarda yürürken insanlar bize bakıyordu. Lincoln ve Monroe bardaydı ve

Ari onlara barış işareti yapıp tek kelime etmeden kapıya doğru yönelirken biz de eğleniyorduk.

Gece havası bizi karşıladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan bir araba kaldırıma yanaştı ve biz de arkasına bindik. Ari, dudakları dudaklarıma değmeden önce adresi sayıkladı, evine dönerken yolculuk boyunca pek hava alamadım.

Ve tıpkı söz verdiği gibi, eve adımımızı atar atmaz beni dölleriyle kaplamaya başladı.

Ve buna bayıldım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

BLAKE

A Maçtan birkaç gün sonra, dedikodu dergilerinden biri Ari'nin eve dönüşü hakkında bir makale yayınladı... ve çoğu benim hakkımdaydı.

"Ari Lancaster'ın Yeni Takıntısı: Aşk, Skandal ve Sırlar"

Son haftalarda gözler Kobraların yıldız savunma oyuncusu Ari Lancaster ile esrarengiz güzel Blake Shepfield arasında filizlenmekte olan aşka çevrildi. İkilinin fırtınalı ilişkisi hem hayranlarının hem de dedikodu meraklılarının dikkatini çekti, ancak görünen o ki tutkulu aşklarının ardında görünenden daha fazlası var.

Elevate Models'ın çarpıcı ve yetenekli modeli Blake, hem buzda hem de buz dışında Ari'nin yanında bir demirbaş haline geldi. Çarpıcı güzelliği ve kendinden emin tavırları, birçok kişinin hokey sansasyonunun kalbini fetheden bu gizemli kadını merak etmesine neden oldu. Ancak, dedikodular döndükçe, geçmişiyle ilgili spekülasyonlar da artıyor... skandallarla dolu bir aile geçmişi de dahil.

Bayan Shepfield'ın hayatına kişisel trajediler damgasını vurmuştur. Karanlık bir dramadan fırlamış gibi görünen bir hikayede, polis kayıtları, babasının annesini yasak bir ilişkinin ortaya çıkmasının ardından öldürdüğünü ortaya çıkarmıştır. Ailesinin kirli geçmişi, yeni ilişkisine taşıyor olabileceği yükler hakkında soru işaretleri yaratıyor.

Ari Lancaster'ın bundan haberi var mı? Bu günün sorusu... Ama belki de daha da şok edici olan Bayan Shepfield'ın annesinin izinden gitmiş olabileceği dedikodusu. Kaynaklar, Lancaster'la romantik bir ilişki yaşarken memleketinde bir erkek arkadaşı olduğunu fısıldıyor. Eğer bunlar

Söylentilere inanılacak olursa, görünüşte mutlu olan birliktelikleri için sorun yaratabilir.

Blake, çeşitli etkinliklerde ve oyunlarda Ari'nin yanında görülürken, içeridekiler Ari'nin onun iddia edilen sadakatsizliğinden habersiz olabileceğini iddia ediyor. "Bir kez aldatan, her zaman aldatır" sözü, hayranların ve eleştirmenlerin ilişkilerinin uzun ömürlülüğü hakkında spekülasyon yapmasına neden oluyor.

İlişkileri gözlerimizin önünde gelişmeye devam ederken, Ari Lancaster ve Blake'in aşk hikayesinin olasılıklara meydan mı okuyacağını yoksa yeni keşfedilen romantizmlerini çözmekle tehdit eden söylentilere mi yenik düşeceğini sadece zaman gösterecek. Ünlüler ve spor dünyasında kesin olan bir şey var: drama asla bitmez ve gerçeği ortaya çıkarmak kalabalık bir pistteki diskten daha zor olabilir.

Bilgisayar ekranıma baktım, kalbim tam anlamıyla göğsümde ağrıyordu. Neden işten hemen önce adımı Google'da aratmaya karar vermiştim ki? Basının Clark'ı öğrenmemesi mümkün değildi, özellikle de Ari'nin ünü arttıkça. Ama ailemi nasıl öğrenmişlerdi? Shepfield'lar geçmişimden kurtulmak için tonlarca para ödemişlerdi.

Gözyaşlarımı sildim ve aceleyle işe koyuldum. Her şey yolundaydı. Sadece yazılı olması onu gerçek yapmıyordu.

Ama aynı zamanda kendimi banyoda buldum ve çıkmadan önce kusmak için kendimi zorladım.

Çünkü kötü alışkanlıklardan kurtulmak zordu.

Birkaç saat sonra işteydim, restoranın kalabalık masaları arasında dolaşırken tabaklarla dolu bir tepsiyi dengeliyordum, gözlerim bir müşteriden diğerine atlıyordu. Karmakarışık bir akşamdı, beni diken üstünde tutan ve neyse ki bana başka bir şey üzerinde durmak için çok az zaman veren türden bir akşam. Bir saat sonra yola çıkacak ve Ari'nin yanına dönecektim.

Kendi kendime homurdandım çünkü sesim aşk acısı çeken bir aptal gibi çıkıyordu.

Bu düşünceler aynı zamanda dehşet vericiydi... çünkü bu işin içine girdikçe kaybedecek daha çok şeyim vardı.

Hosteslerden biri olan Marnie yanımdan geçerken, "Yeni bir masanız var," dedi. İş arkadaşlarım bütün vardiya boyunca bana spekülasyon dolu bakışlar atmışlardı. Özellikle de o.

İmzalarken başımı çevirdim ve kanım damarlarımda yoğunlaşarak donakaldım.

Kusursuz bir şekilde taranmış saçları, restoranın etrafına sanki onu kişisel olarak rencide etmiş gibi bakan küçümseme dolu gözleri.

Maura.

Aylar süren ilerleme, ona yüz yüze bakarken çözüldü. Son zamanlarda gönderdiği mesajlara bakmıyordum bile, çünkü hayatımı nasıl mahvettiğime dair küçümseyici, incitici yorumlarla dolu olacaklarını biliyordum.

Belli ki mesajları bizzat bana getirmeye karar vermişti.

Tepki gösterirsem şikâyet etmekten ve beni kovdurmaya çalışmaktan çekinmeyeceğini bildiğim için içimdeki tüm profesyonelliği toplamaya çalıştım ama menüyü önüne koyarken ellerim titredi.

Maura'nın gözleri benimkilere dikilmişti ve bakışlarında zalim bir parıltı vardı.

"Vay, vay," dedi küçümseyici bir sırıtışla, "bu benim kızım değil mi, başarısızlık." Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Bu büyük bir düşüş.... değil mi?"

"I'-"

"Bu bir soru değildi," diye alay etti, soğuk gözleri beni inceliyordu.

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim ama sözleri beni derinden yaraladı. "Maura," demeyi başardım, sesimde hafif bir titreme vardı, "bu gece sana ne içireyim?"

Güldü, zalim ve alaycı bir sesle. "Pekala, ben de oynayacağım. Bir martini, ekstra sek. Tabii burası bir tane bile yapabiliyorsa."

"Elbette," diye mırıldandım arkamı dönerken, çünkü beş yıldızlı bir restoranda bunu ancak Maura Shepfield söyleyebilirdi.

Profesyonelliğimi korumaya çalışarak çenemi sıktım.

Bara doğru yürüdüm ve sert bir şekilde siparişimi verdim. Barmenlerden biri olan Pete, zombi rutinim hakkında kafası karışmış bir şekilde bana tuhaf bir bakış attı. Bana içkimi uzattı. "İyi misin?"

Maura'nın masasına doğru yürürken derin bir nefes alarak, "Evet, tamam," diye fısıldadım.

"Al bakalım." Yüzündeki bilmiş ve eğlenen ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak içkiyi masaya bıraktım.

"Biliyor musun Blake, her zaman değersiz ebeveynlerinle aynı genlere sahip olmamanı umduk. Seni evlat edinmeden önce günlerce bunu tartıştık, sonunun böyle olma ihtimalini..."

"Ne yemek istediğine karar verdin mi?" Tükürdüm, onun kinini durdurmaya çalışıyordum.

Ama istediği her şeyi söyleyene kadar durmayacaktı.

"Kendine bir bak. Bunun için bir dünya ayrıcalıktan vazgeçtin. Bir hizmetçi gibi köle gibi çalışıyorsun. Modellik kariyerin mahvoldu...."

"Siparişiniz lütfen," diye boğuk bir ses çıkardım. Çünkü lanet olsun, onun önünde ağlamak istemiyordum.

Beni öldürmeye çalışmaktan zevk alarak gülümsedi. "Bir biftek, orta pişmiş. Eminim bunu berbat edemezler."

Başımı salladım ve aceleyle uzaklaştım, ancak siparişini girmek yerine arka çıkışa yöneldim ve hıçkırarak kapıları ittim.

Serin gece havasında dışarıda durdum, binanın kaba tuğlalarına yaslandım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Ne kadar ilerleme kaydetmiş olursam olayım, bu asla yeterli olmuyordu. Beni her zaman çırılçıplak soyabilecekti.

Her zaman.

Kendimi tamamen değersiz hissediyordum, sanki kendimi kanıtlamak için gösterdiğim her çaba boşa gitmişti. Beni evlat edindiklerinden beri tek istediğim Maura'nın beni sevmesi ve olduğum gibi kabul etmesiydi.

Ama ne yaparsam yapayım, hiçbir zaman yeterli olmadı.

Çalkantılı yetiştirilme tarzımın, onun onayı için çabalayarak geçirdiğim yılların izleri zihnimde hâlâ tazeydi. Maura'dan ve onun temsil ettiği zehirli hayattan koparak nihayet kendime değer vermeyi ve ait olmayı bulabileceğimi ummuştum.

Belli ki hayal görüyordum.

Gözyaşlarımı sildim ve o eski tanıdık hissi, kendi derimin içinde bir yabancı olduğumu hissederek içeri girdim. Kemiklerime çok sıkı gerilmişti ve her an yırtılabilir ve etrafımdaki herkese içimin ne kadar çirkin olduğunu gösterebilirdi.

Sadece Maura değil, o makale de vardı. Tüm dünyanın görmesi için orada. Ari'nin de böyle düşünmesi ne kadar sürer? Her şeyi berbat etmem ne kadar sürer? Aldatan. Fahişe. Belki de gerçekte olduğum tek şey buydu.

Restoranın etrafına bakındım. Başarısız biriydim, değil mi? Gerçek işimde yeterince iyi olmadığım için bunu yapıyordum.

"Duruşuna bak."

"Arkası çok büyük." "Çok

basit görünüyor."

Başarısız olduğum işlerle ilgili aldığım yorumlar beynime saldırdı.

Siparişini girdikten sonra diğer masalara yardım ettim, çalışırken bakışlarının beni restoranda takip ettiğinin farkındaydım.

Ne yazık ki bifteği çabucak bitti ve ben de masasına getirmek zorunda kaldım. Ustalıkla pişirilmiş et parçasını köpek mamasıymış gibi kokladı ve sonra sandalyesine geri oturdu.

"Asıl hayal kırıklığı yaratan şey, Blake, senin sadece ailen gibi değersiz değil, aynı zamanda annen gibi bir hilekar olman. Clark'ı aldatman şimdiye kadar yaptığın en büyük hataydı. Hiçbir *gerçek* kızım bu kadar aptal olamaz."

Her kelime kalbime saplanan bir hançer gibiydi, Ari'nin Clark'la olan durumuyla ilgili tüm güvensizliklerimi yüzüme vuruyordu.

Duvarların etrafımı sardığını hissettim. Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor, nefeslerim sığlaşıyor ve hızlanıyordu. Panik başlamıştı ve kaçış yoktu.

Ben soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken restoranın gürültüsü arka planda kayboldu. Her nefes bir savaş gibi geliyordu ve umutsuzca mantığın sınırına yapıştım.

Gözlerimde biriken yaşları gizlice silmeye çalışırken ellerim titredi. Göğsümde bir sıkışma hissettim, beni ezmekle tehdit eden ağır bir yük. Restoranın gürültüsü kulaklarımda sağır edici bir kükreme olarak geri geldi ve kendimi ayakta kalmaya zorladım.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Ari'nin sesi gürültüyü yarıp geçti. Sese doğru döndüm, sanki bir can simidiymiş gibi.

Orada bir tür süper kahraman gibi duruyordu, yumrukları yanında sıkılı, yüzü bir öfke maskesiydi. Vücudundaki her kas gergindi, sanki Maura'ya saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

Maura'nın gülümsemesi durakladı ve ilk kez şaşırmış gibi göründü. "Peki sen kimsin?" diye alay etti.

"Ari Lancaster," dedi, sesi sertti, "Blake'in erkek arkadaşı. Ve bundan sonra söyleyeceğin her şey konusunda çok dikkatli olmanı tavsiye ederim."

Maura güldü, acı bir sesti ve tüyleri diken diken etti. Bana baktı. "Bir hokey oyuncusu mu, Blake? Gerçekten mi?" Başını iki yana salladı. "Clark'a ihanet ettiğin kişi bu mu?"

İçimde bir öfke parladı. Benim hakkımda istediği kadar konuşabilirdi. Ama onun hakkında konuşamazdı. Hiçbir zaman.

O her şeydi.

Tekrar Ari'ye baktı.

"Onun ne kadar berbat durumda olduğunu biliyor musun?"

Sanki kız kötü bir şaka yapmış gibi alay etti. "Kapa şu lanet çeneni."

"Ahh, onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Maura düşündü. "İlaç tedavisinden, panik ataklarından ya da yeme bozukluğundan haberiniz yok."

Kalbim sıkılıyormuş gibi hissederek donup kaldım. Isı boynumdan yukarı süzüldü. Aşağılanmışlık içime işliyordu. Yerde eriyecekmişim gibi hissediyordum. Tüm sırlarım Ari'nin görmesi için ortaya dökülmüştü.

Ona bakamadım bile.

Bundan sonra beni asla aynı şekilde düşünmeyecekti. O mükemmeldi. Bana katlanamazdı. Mutluluk için tek şansımı mahvetmişti. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Genelde kadınlara vurmam, ama önümüzdeki beş saniye içinde buradan çıkmazsan senin için bir istisna yapacağım," diye tısladı Ari ve Maura'nın yüzünde bir korku parıltısı belirdi.

Maura'nın gözleri kısıldı ve Ari'ye soğuk bir mesafeyle baktı. "Pekâlâ," dedi elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Ama unutma, kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Çantasını alıp zarif bir hareketle koltuğundan kalkarken hava onun memnuniyetiyle doluydu.

Maura ödeme yapmadan çıkışa doğru ilerlerken kibirli bir tavırla, "Müdüre söyleyin, buradaki hizmetten o kadar tiksindim ki bir lokma bile yemedim," dedi.

Yere yığılmak istedim ama arkasına bakarsa ona bu zevki tattırmak istemedim. Bu yüzden orada öylece durdum, tüm vücudum titriyordu ve gidişini izledim.

"Hadi, günışığım," diye mırıldandı Ari kısık sesle. "Seni buradan çıkaralım." Beni arka girişe götürdü ve bizi izleyen tüm gözlerin farkındaydım. Ayrıca Maura'nın yemek ve kaçamakları ve vardiyam bitmeden ayrılıyor olmam nedeniyle büyük olasılıkla kovulacaktım.

Sadece umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Ari beni restoranın arka tarafındaki ara sokağa ve oradan da arabasının dolu olduğu yan sokağa götürdü. Kapımı açıp emniyet kemerimi bağladıktan sonra aceleyle diğer tarafa geçerken uyuşmuş gibiydim.

Arabayı sürmeye başladı ve endişeli bakışlarının beni delip geçtiğinin farkındaydım ama bunu görmezden geldim ve kararlı bir şekilde penceremden dışarı baktım.

"Blake-" diye başladı sonunda. Ama ben elimi kaldırıp başımı salladım.

"Konuşmasak olmaz mı? En azından şu anda?" Fısıldadım.

İç çekti ama başka bir şey söylemedi. Ve yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Eve vardığımızda "Tuvaleti kullanmam gerek," diye mırıldandım, banyoya koşmadan önce bir yanıt alma zahmetine girmedim. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra tuvalet çantamı karıştırıp tıraş bıçağımı aradım.

Elime aldım ve kendimden nefret ederek ona baktım. Haftalardır bunu yapmama izin vermemiştim. Ama şimdi gerekli olduğunu hissediyordum. Sanki acıyı serbest bırakmazsam hayatta kalamayacakmışım gibi.

Bir kez aldatan her zaman aldatır.

Tıpkı annesi gibi.

Başarısı

zlık.

Fahişe.

Modellik kariyeri mahvoldu.

Duvara yaslandım ve pantolonumun belini aşağı çektim, başparmağım kalçamdaki yara izlerinin üzerinde gezindi. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, ellerim titriyordu....Bıçağı bastırdım ve...kapı pat diye açıldı ve Ari oradaydı, gözleri kocaman ve yüzü endişeyle buruşmuştu.

Birbirimize bakarken olduğum yerde donakaldım, jilet derimin üzerinde duruyordu.

Bana doğru yürüdü ve birkaç santim ötemde durdu. Gözlerini benden ayırmadan yavaşça tişörtünü çıkardı ve ardından yere attı.

"Canımı yak, günışığım," diye mırıldandı, hâlâ jileti tutan elimi tuttu ve göğsüne doğru çekti. "Her acı hissettiğinde... onun yerine benim canımı yak. Bırak onu senden alayım."

Bıçağı göğsüne bastırırken elim titriyordu, ta ki altın rengi teninde bir kan damlası belirene kadar.

Şok içinde ona baktım. Ve utançla. Çünkü hafif bir rahatlama hissettim, sanki onu kendi derimin içine gömmüştüm.

"Adını kazıyın... Acınızı kazıyın... Ne yaptığınız umurumda değil, ama onun yerine bana zarar verin," diye fısıldadı bıçağı göğsünde gezdirirken. Olanların şokuyla bıçağa baktım ve bir B harfi oyduğunu fark ettim.

Kelimenin tam anlamıyla acımı derisine kazıyordu. *Beni* oyuyordu.

Elini çektim ve o da bıraktı. Tıraş bıçağı fayans zemine yuvarlandı, şangırtısı odanın içinde yankılandı.

Bacaklarım beni bıraktı ve yere düştüm, yere çarpamadan Ari'nin güçlü kollarına yakalandım.

"Tatlım," diye mırıldandı ben göğsüne kapanıp hıçkırırken. Kesiği kanıyordu, güzel teninden aşağı damlıyor ve gömleğimi boyuyordu.

Ve çok acı hissettim.

"Bunu neden yaptın?" Hıçkıra hıçkıra ağladım. "Neden seni bu şekilde incitmeme neden oldun?"

"Bebeğim," diye inledi, sesi acı doluydu. Ari beni kollarına aldı ve yatak odasına taşıdı, bir şekilde dizlerini kırarak yatağa doğru ilerledi ve beni göğsüne yaslayarak yatağın üzerine oturdu.

"Bana nerenin acıdığını söyle," diye fısıldadı usulca, haftalar önce söylediği sözlerin bir yankısıydı bu.

Ve o zamanki gibi, cevabım hala aynıydı, sadece bu sefer beni kötü adam yapan şeytanları biliyordu.

"Maura Shepfield'ın benim acınası bir insan müsveddesi olduğum konusunda haklı çıkmasından bıktım. Kendi hikayemde kötü adam olmaktan yoruldum.

I. YORULDUM. YORULDUM."

Parmakları yanağımda dans etti ve ben de ona sokuldum. "Taşıdığım tüm yüklerden ne zaman bıkacaksın ve asla kabul etmediğin bir yük olduğum için gitmek isteyeceksin, Ari Lancaster?"

Parmakları çenemi güçlü bir şekilde kavradı. "Asla. Cevabım asla. Acın katlanılacak bir yük değil bebeğim. Onu omuzlamana yardım etmek benim için bir onurdur. Ver onu bana. Nerenin acıdığını söyle. Bırak onu alayım."

Bakışları benimkileri hiç terk etmedi ve gözlerindeki yoğunluk bir can simidi gibiydi ve ben aniden çaresiz kaldım.

"Bir keresinde kendimi öldürmeye çalışmıştım. Beni bulan ve hastaneye götüren Clark'tı," diye fısıldadım. "Ve yine de onun kalbini kırdım." Suçluluk duygusu damarlarıma doldu, mahvolmuş beynimden o kadar çok şey akıyordu ki boğulacakmışım gibi hissettim. Göğsümden hıçkırıklar fışkırdı. "Bunu bile bile, Ari Lancaster, neden beni kurtarmak için bu kadar uğraşıyorsun?"

"Günışığı, farkında değilsin ama beni geri kurtarıyorsun. Yıllar önce sana ruhumu verdim ve o zamandan beri sadece var oldum, bana geri dönmeni bekledim. Sen sıradan bir kız değilsin. Ben de sıradan bir erkek değilim. Biz ruh eşiyiz, aynı şeyin ikiz yarısıyız. Lanet olası. Ruhun."

Yanaklarıma yapışan gözyaşlarımı silerken eli benimkine değdi.

"Keşke beni kurtarmak zorunda olmasaydın," diye fısıldadım ve o da başını salladı.

"Ben sadece kendini kurtarmana yardım ediyorum. Göreceksin. Bir gün uyanacaksın ve içindeki bu acı artık orada olmayacak. Özgür olacaksın. Ve ne kadar acıdığını bile hatırlamayacaksın."

Dudaklarıma kalp kırıcı bir öpücük kondurdu ve gülümsedi. "Söz veriyorum."

Ari Lancaster'ın verdiği sözleri tuttuğunu öğrenmiştim.

Ari, paketini açmak istediği bir hediyeymişim gibi beni dikkatlice soydu. Ben uykuya dalana kadar saatlerce benimle sevişti, o her zaman var olan acı... sanki o kadar da acımıyormuş gibi görünene kadar sevgi ve övgü fısıldadı.

İki gün sonra uyandığımda... Ari, derisini kestiğim yere yaptırdığı, adımın yazılı olduğu yepyeni dövmesini gösterdi.

Ona nedenini sordum ve sadece güldü.

Ve bir şekilde, Ari Lancaster...imkansızı başardı...acımı aldı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

ARI

Öğleden sonra, ulaşılması zor bir noktadaki inatçı bir kaşıntı gibiydi... cehennem gibi sinir bozucuydu. Blake bir fotoğraf çekimindeyken, ben de kendimi ekiple birlikte bitmek bilmeyen bir antrenman seansına hapsolmuş gibi hissediyordum.

Peş peşe iki mağlubiyetten sonra umutsuzca oyunumuzu geliştirmemiz gerekiyordu. Ama onun uzakta, benim koruyucu balonumun dışında olması fikri beni çıldırtıyordu.

Su molalarımız sırasında, hala çekimde olduğundan emin olmak için takip uygulamamı kontrol ettim. Onu takip eden bir korumam vardı ama son birkaç mesajıma cevap vermemişti. MUTLU DEĞILDIM.

Böyle bir molada Soto eğildi ve Walker ile en sevdiğimiz *Jurassic Park* filmleri hakkında yapmaya çalıştığım sohbeti böldü. "Hey, Ari, bugün senin hakkında ilginç bir konuşma yaptık."

Masum görünmek için çok çabalıyordu ve damarlarımda buzlar dolaşıyordu. "Öyle mi?" Ben de onun rahat ses tonuna uyarak cevap verdim. "Kiminle?"

Soto'nun çirkin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sadece bir serseri. Antrenmandan önce takılıyordu, senin hakkında sorular soruyordu. İyi birine benziyordu."

Hokey sopamı ona saplama isteğimi bastırarak dişlerimi sıktım ve derin bir nefes alarak kontrolümü bir nebze olsun yeniden kazanmaya çalıştım. "Tam olarak ne tür şeyler soruyordu?"

Soto kaşlarını kaldırdı, "Sadece kız arkadaşınla ne zaman çıkmaya başladığını bilmek istiyorum. Programınız nasıldı... Önemli bir şey değil."

"Ve sen de bu tür sorulara cevap mı verdin?" diye sordu Walker kuşkuyla, ona öfkeyle bakarken şu anda bir Disney prensinden çok bir Disney kötü adamına benziyordu.

Tam bir güven çemberi malzemesi bu adam.

Soto omuz silkti, gerçekten önemli bir şey değilmiş gibi davrandı.

"Neye benziyordu?" Midemi kemiren huzursuz bir hisle sordum.

"Biliyor musun, bu çok komik Lancaster," dedi Soto. "Ama sana çok benziyordu."

Bu açıklamayla birlikte patenle uzaklaştı ve artık antrenmana odaklanamayacağımı kesinleştirdi.

Bir sonraki molada uygulamamı kontrol ettiğimde en kötü korkularım doğrulandı.

İzleme uygulaması devre dışı bırakılmıştı.

Blake

Kameranın son klik sesi çekimin bittiğini gösteriyordu. Son iki hafta içinde bu üçüncü çekimimdi. Gerçekten de vardiyam sırasında tek kelime etmeden ayrıldığım için restorandan kovulmuştum... ama bu mükemmel bir zamanlamaydı çünkü bu işlerle vardiyalarımı zaten yapmam mümkün değildi. Belli ki Renage kreatif direktörü, yaklaşan kampanyanın şimdiye kadar yaptığı en iyi kampanya olduğunu ve bunun benim sayemde olduğunu yayıyordu. Aslında hepsi *Ari* ile kimyamızın uyuşmasından *kaynaklanıyordu*... Onun çok sevdiği görünümü bu şekilde elde etmiştim. Ne olursa olsun, onun tavsiyeleri bana tonlarca iş getiriyordu ve Renage kampanyasını yarın bir çıkış partisinde kutlayacak ve tanıtacaktık.

Ari ve ben... mükemmeldik. Antrenmanı olmadığı zamanlarda benimle çekimlere geliyordu. Ve hatta birkaç tanesine daha sürüklendi.

Soyunma odası seksine bağımlı olmaya başlamıştım.

Bu talihsiz bir durumdu çünkü bugün antrenmanı vardı.

Yeniden birleşme seksini de seviyordum. Ari ile yaptığım diğer seks türlerini de.

Sanırım benim için bir kazan-kazan durumu oldu.

Tüm sırlarımı açıkladığım o geceden sonra hayatım rüya gibi bir hal almıştı. Aslında onun sevgisinin beni fiziksel olarak iyileştirdiğini hissediyordum ve onu o kadar çok seviyordum ki bu canımı acıtıyordu. Elbette daha gidecek çok yolum vardı; bir ömür boyu yaşadığım travma ve kötü başa çıkma mekanizmaları bir gecede yok olmayacaktı.

Ama değiştiğimi hissedebiliyordum. Bu bana onun haklı olduğuna dair umut veriyordu, bir gün belki de bu kadar acıtmayacaktı.

Ekibe teşekkür ettim ve soyunma odama doğru yürüdüm, içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken telefonumu kontrol ettim. Çantamı bulmak için başımı kaldırdım ve kendimi hiç beklemediğim bir ziyaretçiyle -Clark- yüz yüze bulduğumda irkildim.

"Burada ne işin var?" Tükürdüm, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Telaşlı ve dağınık görüntüsü, yıllardır çıktığım kendinden emin, başarılı adamla tam bir tezat oluşturuyordu ve onu tanıdığımdan beri ilk kez... biraz korkmuştum.

"Clark?" Sesim sakin ama belirsizlikle karışıktı. Kan çanağına dönmüş gözleri beni izliyordu ve ben endişelenmeye başlamıştım.

"Blake," diye başladı, sesi kısıktı ve daha önce olmayan bir yorgunlukla doluydu. "Seni görmem gerekiyordu."

İçgüdüsel olarak bir adım geri attım, elimi destek için makyaj masasının kenarına dayadım.

"Neden şimdi Clark?" Ses tonuma merak ve ihtiyat karışarak sordum. "Senden hiç haber almadım... taşındığımdan beri. Senden ayrıldım."

"Hayır, *benden ayrılmadın*. Hiç konuşmadık." Clark yalvaran bir ifadeyle bana baktı, gözleri benimkilerde bir anlayış işareti arıyordu. Elimi tutmak için uzandı, ben de geri çektim. "Blake, beni dinlemek zorundasın. Olanların hiçbiri gerçek değildi."

Alay ettim. "Neden bahsediyorsun Clark? Benimle konuşuyordun... ve sonra konuşmadın. Ve ben-" Yutkundum ve derin bir nefes aldım, çünkü böyle bir şeyi mesajla söylemektense yüz yüze söylemek çok daha zordu. "Biriyle tanıştım," diye bitirdim sonunda.

Gözleri kapandı ve derin bir nefes aldı, yumrukları sıkılıp gevşedi. "Biriyle tanıştığını biliyorum Blake. Lanet *olası psikopat* biriyle tanıştın."

Kaşlarımı çattım. *Sapık* biraz ağır bir kelime gibi
gelmişti. "Birlikte olmamamızın nedeni Ari
Lancaster."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. Yani, evet, tanıştığım kişi
oydu.

"Hayır, tatlım. Ari Lancaster seni takip ediyordu. Seni gördü, bir plan yaptı ve bizi ayırmak için metodik olarak bunu uyguladı, Blake. Bunca zamandır perde arkasında ipleri elinde tutuyordu. Sırf seni kontrol edebilmek için."

Homurdandım ve başımı salladım. "Clark, bu kadar yeter. Eğer konuşmak istiyorsan, konuşabiliriz. Ama bir şeyler uydurmak zorunda değilsin."

"Seni bir reklam panosunda gördü. Kim olduğunu öğrendi. Bir takas istedi ve seni Kaliforniya'ya kadar takip etti."

"Bunu nereden duydun?" İçimi bir şok kaplayarak sordum. Kendimi olduğum yerde donmuş gibi hissettim.

"Paranın insanları konuşturduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Özel dedektifinin kim olduğunu öğrendim ve bana doğru miktar karşılığında bilgi vermeye çok hevesliydi."

Huzursuzluk içimde çalkalanıyor, bozulmuş süt gibi etrafa saçılıyordu.

"Tamam. Bu çok saçma. Burada işimiz bitti," dedim sonunda sert bir şekilde.

"Arabama uyuşturucu koyan, beni uçuş yasağı listesine sokan oydu. Basına yansısın diye ilişkinizi bir gösteri haline getirdi! Kullan-at bir hesaptan bana ikinizin fotoğraflarını gönderdi!"

"Uçuşa yasak liste" mi? Clark çıldırmıştı. "Buna dair bir kanıtın var mı yoksa sadece bir şeyler atıp tutmasını mı umuyorsun?"

Clark parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi, tedirginliği her halinden belliydi. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum Blake, ama seninle konuşamamamın nedeni o. Sana milyonlarca mesaj gönderdim, milyonlarca kez aradım. Söyle bana, bunları hiç aldın mı?" diye sordu telefonunu çıkararak. Mesaj üstüne mesaj atıyor, ona cevap vermem ve aramalarını görmezden gelmemem için bana yalvarıp yakarıyordu.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken başım dönüyordu.

"Telefonunu çıkarabilir misin?" diye sordu sessizce, bana acıyan bir bakışla bakarak -ki bundan nefret ederdim.

Titreyen ellerimle telefonu çıkardım ve Ari'nin "güvenlik" için eklememi istediği şifreyi girdim.

"Kişilerime git," diye bastırdı Clark, kişi listesinde gezinirken ellerimi izliyordu.

Clark'ın adını bulup üzerine tıkladım, tamamen bir şey bulmayı bekliyordum... hiçbir şey. Ama engellenmişti.

Ve ben bunu yapmadığımı biliyordum.

"Belki de yanlışlıkla-" diye başladım, şaşkınlığım üzerime çökmüştü.

"Facebook'u kontrol edersen orada da engellendiğimi göreceksin," dedi nazikçe.

Elimde olmadan kontrol ettim, doğru olmamasını umuyordum. Çünkü onu yanlışlıkla rehberimde engellemiş olabilirdim... ama diğer tüm uygulamalarda da engellememiştim.

Ama doğruydu. Clark Facebook'ta, Instagram'da... telefonumdaki diğer tüm lanet uygulamalarda engellenmişti.

Bu, diğer her şeyi doğru yapmadı.

Ama muhtemelen öyleydiler. Geçmişi düşünüyorum da... Ari'nin ilk gelişinden sonra Clark'tan haber alamamaya başlamıştım... telefonumu bir şekilde "kaybetmiştim" ve bana geri vermesi için hostese verilmişti.

Ve Cadılar Bayramı partisi... Çok daha fazla şüpheci olmalıydım.

Clark'ın arabasında bulunan uyuşturucular... Onun uyuşturucu kullanmadığını biliyordum ama her şeyi kabullenmek benim için çok kolaydı.

Bir sandalyeye çöktüm, dünya üzerime yıkılıyormuş gibi hissediyordum. Sorun şuydu... Clark'ın söylediği her şey doğru olabilirdi.

Ama çok berbat durumda olduğum için hâlâ Ari Lancaster'ı tüm benliğimle istiyordum.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. Clark önümde diz çöktü, sesi yumuşak ve güven vericiydi. "Anlıyorum, Blake. Kabullenmesi çok zor. Ama sana söz veriyorum, seni sevmekten *hiç vazgeçmedim*. Bizden asla vazgeçmedim. Artık seni geri kazandığıma göre, yeniden başlayabiliriz. Ben buraya taşınırım... ya da sen evine geri dönersin. Kendimizi *düzeltebiliriz*."

Yakışıklı yüzüne baktım, yılların anıları kafamın içinde dönüp duruyordu.

O iyi bir adamdı.

Ama bu benim için yeterli değildi, artık değil.

"Üzgünüm Clark," diye fısıldadım, gözlerim onunkilere kilitlendi. "Her şey bitti." Ona tokat atmışım gibi irkildi. "Böyle söyleme, Blake. Seni seviyorum! Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum." Gözyaşları yüzünden akıyordu, kırılganlığı önümde çırılçıplak duruyordu. Eski alışkanlıkları öldürmek zordu ve kollarımı ona dolayarak daha iyi hissetmesini sağlamak istedim.

Sanırım onu bir zamanlar sevmiştim, ama onun sevilmeyi hak ettiği şekilde değil. Birini sevmeyi hak *ettiğim* şekilde değil.

"Umarım bir gün beni affedebilirsin," diye mırıldandım. Bencilce bir düşünceydi ama onun dışarıda olduğunu ve hayatımızın geri kalanında benden nefret ettiğini bilerek yaşamak benim için zor olacaktı.

"Lütfen. Bunu bize yapmasına izin verme."

Bakışlarımı ondan çektim, çünkü ona bakmak canımı yakıyordu.

"Sadece yeterli değil," diye yanıtladım, bunun ona mantıklı gelmeyeceğini bilsem de. Yüzü kararlı bir ifadeye büründü.

"İhtiyacın olan her şekilde seni severim."

"Bence denerdin," dedim nazikçe. "Ama bu ikimiz için de adil olmaz."

Ayağa kalkarken tökezledi, kalbinden bıçaklanmış gibi sallanıyordu. "Seni geri getirmenin bir yolunu bulacağım. Sahip olduklarımızın yeterli olduğunu kanıtlamak için! Bizden asla vazgeçmeyeceğim."

Clark kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Uzun, çok uzun bir süre onun bıraktığı acı dolu sessizlikte oturdum. Sonra eve gittim.

Karşı koyamadığım bir dürtü.

Ev karanlıktı, o kadar karanlıktı ki evde olmadığından emindim. Oturma odasının ışığı yandığında sıçradım ve işte oradaydı, kanepede oturuyordu. Bakışlarında rahatlama vardı.

Her zamanki gibi güzel.

Ve bir yalancı.

"Hepsi doğru, değil mi?" Gözlerimiz kilitlenirken fısıldadım.

Bana temkinli bir şekilde baktı, yorgunluk mükemmel yüz hatlarını bozmuştu. Temkinliliğin yerini kararlılığa bırakmasını izledim.

"Evet. Ve hepsini tekrar yapardım," diye yemin etti. "Seni elimde tutmak için her şeyi yaparım." Başımı salladım, içimde anlam veremediğim hastalıklı bir heyecan vardı.

Seni elimde tutmak için her şeyi yaparım.

Hiç kimse benim her parçamı görmemiş ve beni asla bırakmamaya yemin etmemişti. "Misafir odasında uyuyacağım," dedim ona, bunun doğru olduğunu hissederek

Her ne kadar içimdeki her hasta parça onun kucağına tırmanmak ve kollarını bana dolamasını istese de yapılacak şey buydu.

Başını salladı, yeşil gözleri anlaşılmaz bir şekilde parlıyordu.

Koridorda dolaşarak misafir odalarından birine girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve alnımı soğuk tahtaya yasladım. Onu tanıyor muydum? Ona hiç güvenebilir miydim?

Başka ne yapmıştı?

Bir dakika sonra yatağa doğru tökezledim ve üzerine yığıldım, kemiklerimde bir ağrı vardı... ve lanet olası ruhumda.

Yatakta Ari ile uyandım, tüm vücudu bana sarılmış, başı boynuma gömülmüştü. Bu şaşırtıcı değildi. Eğer eyaletleri

küçük eski bir kapı onu durduramazdı.

Sabit ritmik nefes alışını dinledim ve merak ettim... nasıl veda e d e c e ğ i m i .

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

ARI

İ karanlık odada yatarken, bakışlarım onun hareketsiz formuna sabitlenmişti. Onun varlığı hem bir teselli hem de bir eziyetti.

Misafir odasına gitmesine izin verirdim. Gecenin köründe onu odamıza geri getirmekten kendimi alıkoyamıyordum. Onun kollarıma sarıldığı o kadar çok gece geçirmiştim ki... Onsuz uyuyamıyordum.

O incindi ve bu benim hatamdı. Ama

hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Bakışlarımla yüzünün hatlarını takip ederken, içindeki huzursuzluğu hissedebiliyordum. Kaçmak, aramızdaki bu şeyden kaçmak istiyordu... ama ben buna izin vermeyecektim.

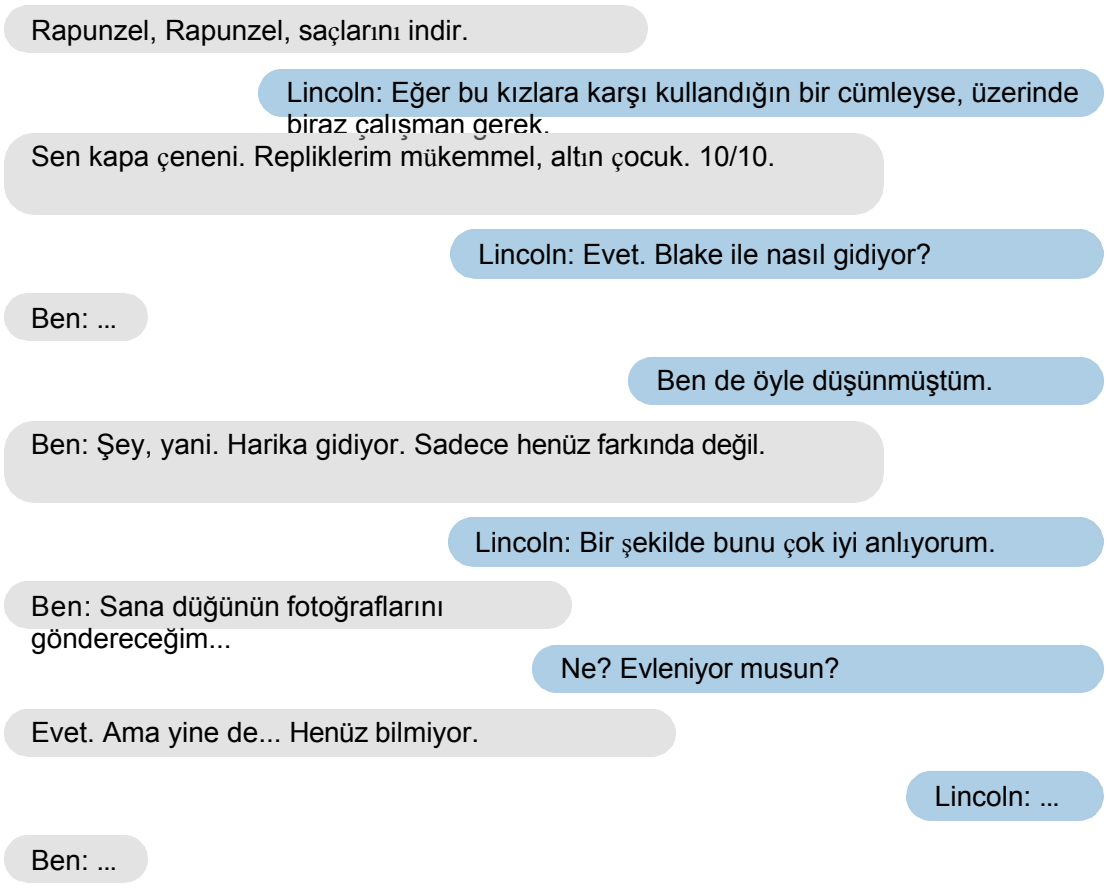
Dün gece geri dönmüştü, ister kendi çelişkili arzularıyla ister kaderin acımasız çekimiyle olsun, fark etmezdi. Dönüşü beni saatlerce onu aramaktan kurtarmıştı.

Daha yakına kaydım, elim kalçasının kıvrımını sıyırdı. Bunu hissettiğini biliyordum, her şeye rağmen bizi birbirimize bağlayan o altın ipliği. Ona duyduğum arzunun yoğunluğu her şeyi tüketiyordu, ikimizi de yok etmekle tehdit eden bir hezeyandı.

O bana aitti, bunu tam olarak anlasa da anlamasa da. Gerçek, aşkımızın hassas illüzyonunu kırmış olabilirdi ama aramızda yanan ateşi söndürmemişti.

Daha yakına eğildim, dudaklarım boynunun kıvrımına sürtündü, o çalınmış anda onu kendim olarak sahiplendim. Arzularımızın karanlığı bizi sardı, tutku ve acının baş döndürücü bir kokteyli ve geri dönüş olmadığını biliyordum. O benimdi ve bunu anlaması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

İşleri biraz daha kalıcı hale getirmek de dahil.
Boştaki elimle telefonumu aldım ve Linc'e mesaj attım.

Bir plan yaparak onu kendime çektim... ve hızla k e y i f l i bir uykuya daldım.

Blake

Gün sonsuzluk gibi akıp gitmişti ve Ari neredeyse yanımdan ayrılmamıştı. Benimle birkaç kez her şey hakkında konuşmaya çalıştı ama ben yapamadım. Henüz yapamadım.

Belki de hiç.

Ona ara vermemiz gerektiğini söylemek için ağzımı açıp durdum... ya da başka bir şey. Ama her seferinde kelimeleri çıkaramadım.

Çünkü birkaç günlüğüne bile olsa onunla birlikte olmama düşüncesini kalbim kaldıramadı.

Şimdi, Renage'ın bizim için gönderdiği şık bir limuzinin arkasında, çıkış partisine gidiyorduk, aramızdaki sessizlik her zamankinden daha yoğundu. Havadaki gerginlik hissediliyordu ve ben onun hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Bugün daha yapışkan olsa da yine de sevimli biriydi ama kendime bunun sağlıklı olmadığını söyleyip duruyordum. Öylece bırakamazdım...

Değil mi?

Şehrin ışıkları bulanıklaşarak yanımızdan geçerken, önümüzdeki geceden korkuyordum. Partinin, modellik dünyasındaki ilk büyük çıkışımın kutlaması olması gerekiyordu. Ve şimdi, tek istediğim üzüntülerimi alkolle boğmak ve hayatım haline gelen karmaşayı unutmaktı.

Ona baktım. Bu gece karanlık bir tanrı gibi görünüyordu, tamamen siyah bir takım elbise giymişti ve muhtemelen sadece ona bakarak sizi hamile bırakabilirdi.

Ama yüz hatları özlem ve teslimiyet karışımıyla kazınmıştı. Gözlerindeki ıstırap benimkini yansıtıyordu ve bir an için ikimizin de bu bitmeyen acı döngüsüne mahkûm olup olmadığımızı merak ettim.

Araba partinin yapıldığı kulübün büyük girişine yanaştı, müzik ve kahkahalar geceye yayılıyordu. Bu, içimdeki kargaşayla tam bir tezat oluşturuyordu; her şey kırılmış gibi hissettirse de hayatın devam ettiğini hatırlatıyordu.

"Blake, olanların geceni mahvetmesine izin verme. Lütfen eğlenmeye çalış," diye yalvarırken eliyle yanağımı okşadı. Bu bir alışkanlıktı, ona doğru eğildim, dokunuşundan rahatladım... sadece bir saniyeliğine.

Dudaklarıma bir öpücük kondurmasına izin verdim ve o yumuşak dokunuşu ta ruhuma kadar hissettim.

Kapı açıldı ve gerçekliğe, tüm olanları hatırlamaya geri döndüm. Ari'nin bana kendimi unutturma gibi bir yeteneği vardı.

Sanırım bu yüzden ne yaptığıyla ilgili tüm işaretleri kaçırdım.

Onun büyüsüne kapılmıştım.

İşin kötü tarafı, hâlâ içinde olmayı diliyordum.

Arabadan çıkıp içeri girdik, Ari'nin eli belimi yakıyordu.

Bara gider gitmez hemen bir içki istedim ve o da başıyla onayladı. Ne de olsa bana eğlenmemi söylemişti.

Ve belki de yapacaktım.

Bu gece neden içmeyeyim? Kendimi gerçekten b ı r a k m a y a *hiç* izin *vermedim*.

Shepfield'larda buna asla izin verilmedi.

Tek başımabunu yapacak kadar kendimi
güvende hissetmemiştim.Ama bu gece. bu
gece yapmak istedim.

Bir kez olsun eğlenceli bir insan gibi hissederek ekiple birlikte çekim
üstüne çekim yaptım. Özgür bir insan.

Ve... özgürlüktü. Çekingenliğimin alkol ve atmosferle birlikte içimden akıp gitmesine izin vermek. Nasıl göründüğüm ya da neyi yanlış yaptığım konusunda endişelenmeyi bırakmak. Sadece bir geceliğine tüm saçmalıkları unutabilir ve içimdeki şeytanları susturabilirdim.

Bayıldım.

Sanki sorunlarım yokmuş gibiydi.

Ari'nin yanında dans ettim, ellerim saçlarımı taradı, kalçalarım sallandı, alkolün Ari'nin yaptıkları ve ilişkimizin nasıl başladığı konusundaki tüm kargaşamı bir kenara ittiği gerçeğinin tadını çıkardım.

Şu anda bunların hiçbiri umurumda değildi ve umurumda olmasını
da istemiyordum. Sadece bizi istiyordum.

Başımı omzuna yaslayıp ısınan yüzümü yelpazeledim ve elleri belimi tutarken bana baktı. "İyi misin, günışığım?"

"Harikayım," dedim hafifçe geveleyerek. "Hiç bu
kadar iyi olmamıştım." "Yavaşlamak ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır."

Ben yapmadım. Her şeyin akmaya devam etmesini istedim. Alkol, özgürlük, eğlence.

Bana baktı, yüzünde garip bir ifade vardı, sanki bir şeyi tartışıyormuş gibiydi. Ama beni durdurmaya çalışmadı.

Geçmişte ünlü Renege kampanyalarında yer almış üç model yanıma geldi ve etrafımı sardı. Büyük isimlerdi, ayık olsaydım konuşmakta zorlanacağım insanlardı çünkü gözüm çok korkmuştu. Ama şimdi değil. Bu gece değil. Bu gece onlar benim yeni en iyi arkadaşlarımdı.

"Bir tur daha zamanı!" Rachel Crenshaw bana bir kadeh uzatırken şöyle dedi. "Çekimin harikaydı," dedi bardağını benimkiyle tokuştururken. "Şerefe."

Duvarları süsleyen resimlere baktım. İnanılmazlardı. Ari ve ben hepsinde saf seks gibi görünüyorduk, sanki birbirimizin kıyafetlerini parçalamamıza saniyeler kalmış gibiydi. Gerilim ve kimya fiziksel olarak elle tutulur gibiydi... bir kameranın merceğinden bile.

Özlem kalbimi delip geçti. O fotoğraflarda bana nasıl bakıyordu, bana her gün öyle bakıyordu.

Ve onu kaybetmekten çok korkuyordum.

"Blake, iç!" Rachel şarkı söyleyerek beni şimdiki zamana geri getirdi. Düşüncelerimi bastırmak için kesinlikle daha fazlasına ihtiyacım olduğuna karar vererek içkiyi geri yuvarladım ve damarlarımda dolaşan sıcaklığın her yanımı ısıtmasına güldüm. Çok iyi hissettiriyordu.

Döndüm ve kollarımı Ari'nin sıcak bedenine dolayarak yanağımı göğsüne bastırdım.

Çünkü kendini daha iyi hissediyordu. "O da neydi, günışığım?"

Hoppala. Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım. Ona baktım, hafifçe iki büklüm olmuştu, arkasındaki ışıklar koyu renk takım elbisesini aydınlatıyor, yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Kırılmamızı istemiyorum," diye itiraf ettim, dilim her içkiden gevşemiş, ayaklarım dengesizdi. Kıçımı tutuşu beni dik tutan tek şeydi. Düşmemi engelliyordu.

"Kırılmamıza izin vermeyeceğim." Sesinde hiç şüphe yoktu. Sadece mükemmel bir güven vardı. Ve sarhoş ben ona inanmak için yanıp tutuşuyordum.

"Ama... sen..." Tanrım, konuşmak çok zordu. İçkiler yüzünden. Her şey yüzünden. "Beni kandırdın. Onu engelledin."

"Sanırım bunu daha önce konuşmuştuk bebeğim. Sen ona ait değildin. Olmaması gereken yere adım atan oydu. Davetsiz misafir oydu."

Kıçımı sıkıca kavradı ve kendimi çok muhtaç hissetmeye başladım... "Her zaman biz olacaktık."

Mırıldanarak onayladım, çünkü onunla tanıştığımda ben de böyle düşünmüştüm.

O benim her şeyimdi.

"Tanıştığımızda seninle evleneceğimi sanıyordum," diye mırıldandım. Kafamın arkasında bunu söylememem gerektiğini düşündüren bir şey vardı ama onu ittim.

Çünkü Ari benim güvenli yerimdi. Kızgın, incinmiş, üzgün olduğumda bile... o hala bir şekilde benim güvenli yerimdi.

Kendimi en özgür hissettiğim yerdi.

Hmm. Bu garipti. Belki ayık Blake'in düşünmesi gereken bir şeydir.

Sonra görüşürüz.

Çok sonra.

"Ne diyordun, günışığı?" diye mırıldandı, beni ona bakmaya zorlarken parmakları saçlarıma dolanıyordu.

Onu yalamak istedim.

"Teşekkürler," diye kıkırdadı. "Rica ederim. Yeter ki ben de seni yalayayım."

Tüh, ben de bunu yüksek sesle söylemiştim.

"Ah!" diye haykırdım, ne söylediğimi hatırlayarak. "Seninle evleneceğimi sanıyordum. On yaşındaydım ve bitmiştim. Bayan Lancaster. O bendim." Kıkırdadım. "Her şeyi planlamıştım. Beyaz bir elbise. Güzel çiçekler. Ve sen beni sonsuza dek sevecektin." Yüzümü göğsüne gömdüm ve ipeksi gömleğine sürtündüm. "Çocukken her şey çok daha kolay," diye iç geçirdim. "Sonsuza kadar ve sonsuza kadar inanabilirsin."

Elleri sırtımı ovuşturarak ateşli tenimi yatıştırdı.

Bir garson daha fazla içkiyle yanımdan geçti ve ben de ona doğru hamle yaptım... çünkü içkiler neon yeşiliydi.

Yeşili severdim.

Ari'nin gözleri

gibi.

"Bunlar bana senin gözlerini hatırlatıyor. Yeşil, yeşil, yeşil. En sevdiğim." Dudakları boynumda dans ederken ona söyledim. Bu iyi hissettirdi. Gerçekten iyi.

Ari beni hep iyi hissettirirdi.

Beni incittiği zamanlar hariç.

Kaşlarımı çattım.

"Lütfen bana zarar verme," dedim ona, küçük bir parçam sesimin acınası çıktığını biliyordu.

"Her şeyle ben ilgileneceğim bebeğim. İkimizi de daha iyi hissettireceğim," diyerek beni temin etti. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Duramıyorum."

"Aferin kızıma. Şimdi benimle gel..."

Elini tuttum, çünkü Sarhoş Blake onu her yerde takip ederdi. Parti sona eriyordu ama ben bitmesini istemiyordum.

Çünkü bitmemizi istemiyordum.

Ari bunu hissedebiliyordu. Bu yüzden dışarı çıkıp serin gece havasına girdiğimizde bana sarıldı. "Ne yapmak istiyorsun, günışığım?"

"Eğlenmeye devam etmek istiyorum. Seninle.

Sonsuza kadar." Ve *sonsuza dek* istedim.

Bunun alternatifi vedalar ve kederdi.

Gülümsedi. Muzaffer. "Bunu ben de istiyorum."

Limuzinde şampanya içtim. Ari sadece beni izliyordu, hâlâ içmiyordu ama gözleri beni içmeye devam ediyordu. Mutluluktan sarhoş olmuştum. O ise sadece benimle sarhoştu.

Sonra, eğlence ve özgürlük tüm zamanların en yüksek seviyesine çıktı.

Gerçekten, çok yüksek.

Uçaklarda ve bulutlarda olduğu gibi.

"Çok güzel." Pencereden aşağıdaki ışıltılı ışıklara bakarken iç geçirdim.

"Sen daha güzelsin."

Döndüm ve ona hülyalı bir şekilde gülümsedim. Bu koltuk rahattı. Kalçamdaki eli mutluluk vericiydi.

Neon ışıklı sokaklarda tökezleyerek ilerledik, topuklarım parlak ışıklı şehrin nabız gibi atan ritmiyle canlı, canlı hissettiren bir kaldırımda tıkırdıyordu. Ari'nin kolu etrafımı sarmış, düşmeme izin vermiyordu. Çünkü o beni her zaman korurdu.

Adrenalinin ve alkolün damarlarımda yarattığı aceleyle, sanki yoktan var olmuş gibi görünen bir binaya girdik. Her yerde çiftler vardı. Bir sürü beyaz. Çok fazla beyaz. Bu garipti, çünkü ben de beyazlar içindeydim.

Parıltılı ışıklarla süslenmiş küçük bir şapel ve Elvis orada çeliği eritebilecek bir sesle bize serenat yapıyordu.

Ari "Evet" dedi ve çok mutlu oldu.

Parmağıma bir yüzük takıldı ve o daha da mutlu oldu.

"Sonsuza kadar, günışığım."

Öpüştük, dudaklar tutku ve saf mutluluğun çarpışmasında buluştu. Yabancıların tezahüratları ve alkışları kahkahalarımıza karıştı, sanki evrenin kendisi de kutlamamıza katılmıştı.

Anılarım, parçalarının çoğu eksik bir yapboz gibi, bölük pörçük parıltılardan başka bir şey değildi. Ama Ari'yle birlikteydim.

Yani

güvendeydim.

Çok güvende.

Sonsuza kadar güvende.

Zalim ve acımasız bir uyanıştı. Başım amansız bir kırıcı gibi zonkluyor ve midem beni tüketmekle tehdit eden bir bulantıyla çalkalanıyordu. Bu öyle bir akşamdan kalmaydı ki, evrenin şimdiye kadar verdiğim her şüpheli karar için beni cezalandırdığı hissine kapıldım.

Bir gözümü yavaşça açtığımda, perdelerin arasından içeri süzülen sert ışık binlerce ateşli hançer gibi duyularıma saldırdı. Önceki gecenin olaylarını bir araya getirmeye çalışırken çevrem bulanıklaştı ve döndü. Ari'nin evinde, onun yatağında olduğumdan oldukça emindim. Buraya tam olarak nasıl gelmiştik? Ve neden vücudum bir blenderdan geçirilmiş gibi hissediyordu?

Acı çeken ruhumun derinliklerinden gelen bir iniltiyle yavaşça doğruldum, tamamen çıplak olduğumu fark ettiğimde paniğe kapıldım. Lütfen bana onunla yatmadığımı söyleyin... göndermem gereken ters mesaj buydu.

Unutmak istediğimi, içtiğimi ve eğlendiğimi hatırladım. Dans ediyorduk ve... ondan ayrılmak zorunda kalmadan içebileceğime ikna olmuştum.

Ama ondan sonra hiçbir şey hatırlayamadım... ne eve nasıl geldiğimizi, ne ne yaptığımızı, hiçbir şey.

Midemdeki bulantı giderek artıyordu ve midemdekileri tuvalete atmadan önce sadece saniyelerim olduğunu biliyordum. Yataktan tökezleyerek kalktım ve banyoya koştum, tam zamanında tuvaletin önüne yığıldım.

Sızlanıp öğürürken, kan çanağına dönmüş gözüme bir şeyin parıltısı takıldı. Elimin tersiyle ağzımı sildim ve beni karşılayan manzaraya göz kırptım: parmağıma tam oturmuş, Eyfel Kulesi'ni aydınlatabilecek kadar büyük bir pırlantaya sahip bir yüzük.

Çığlık attım.

Yüzük sanki kozmik bir şakanın baş mücevheriymiş gibi alaycı bir şekilde parladı. Şaşkınlık içinde ona baktım, zihnim zaten karışık olan sabahın bu tuhaf dönüşünü anlamlandırmak için yarışıyordu. Elmas neredeyse kötü niyetli bir neşeyle parlıyordu, sanki zenginliğiyle sessizce benimle alay ediyordu.

Hiçbir şey hatırlayamadım.

Sadece bu yüzüğün bir şekilde yoktan var olmasını umuyordum, çünkü başka herhangi bir seçenek iyi değildi.

Panikle dişlerimi fırçaladım ve kendimi banyodan dışarı sürükledim, ne olduğunu anlayabilmek için üzerime bir şeyler giydim

Dün gece. Bir çift eşofman giydikten sonra mutfağa doğru ilerledim. Havayı dolduran yemek kokusu ve Taylor Swift'in "Paper Rings" şarkısının sesi, kafatasıma yerleşmeye karar vermiş olan baş ağrısıyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

Şarkı tuhaf bir şekilde kehanet gibi görünüyordu ama hayır, oraya gitmiyordum.

Ari, üzerinde kalın harflerle "I Love Beaver" yazan bir önlük giymiş, ocakta bir şeyler pişirirken dans ediyordu. Bu manzara karşısında inanamayarak gözlerimi açtım. Akşamdan kalma gibi görünmüyordu.

Yaklaştığımı duydu ve yüzü şüpheli, muzip bir sırıtışla aydınlandı.

"İşte buradasın, günışığım. Ben de gelip seni kahvaltı için uyandıracaktım."

Yemekten bahsedince yüzümün yeşile döndüğünü görmüş olmalı ki, yanındaki tezgâhtan bir bardak aldı, ağzına kadar kahverengi çamur görünümlü bir karışımla doldurdu ve zafer kazanmış bir edayla bana doğru uzattı.

Gözlerim içkiye kaydı, bunun benim kurtuluşum mu yoksa akşamdan kalma tabutuma çakılan son çivi mi olduğundan emin değildim.

"Buyrun," dedi dünyanın mevcut durumu için fazla neşeli bir sesle. "Denenmiş ve gerçek bir Lincoln ve Ari akşamdan kalma tedavisi."

Kaybedecek bir şeyim yoktu, bu yüzden bardağı dudaklarıma götürdüm... "İç bakalım, karıcığım."

Yerimde donup kaldım, fincan dudaklarımdaydı. Az önce ne söylemişti? Bu sadece onun Ari olmasıydı... değil mi?

Ari bana bakarken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Karı, haha," diye mırıldandım iğrenç içkiyi geri fırlatırken. Yudumlarken tadı benzin gibiydi ya da benzinin tadını hayal ettiğim gibiydi.

"Bu kadar komik olan ne? Yüzüğü beğenmedin mi?" diye sordu masumca. "Haklısın, daha büyük almalıydım."

Bu sefer içki boğazıma kaçtı, bardak elimden kayıp yere düştü. Ben şaşkınlıkla Ari'ye bakarken cam ve kahverengi sıvı her yere saçıldı.

"Sen neden bahsediyorsun Ari?" Çığlık attım, ses kulaklarımı acıtıyordu.

Önündeki waffle tabağını elleriyle kapattı. "Kibar ol, Blake. Waffle'ların duygularını inciteceksin!"

"Ari, bana neden bahsettiğini söyle, hemen şimdi!"

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, günışığım. Yeri temizleyeyim, sonra konuşabiliriz. Lütfen hareket etme yoksa kendini kesersin."

Onu bu kadar terslediğim için içimi bir suçluluk dalgası kapladı ama beynim bulanıktı, kalbim çarpıyordu ve şaka yapmadığından korkuyordum...

"İşte oldu. Hepsi bitti," dedi bitirdiğinde. "Şimdi waffle ister misin?" Yaban mersinli bir tabağı bana doğru kaydırdı.

Belli ki şimdi de kalın kafalılık yapıyordu. Ve bana yağ çekmeye çalışıyordu çünkü yaban mersinli waffle benim favorimdi.

"Hayır, Ari. Neden parmağımda bir yüzük var ve sen bana 'karıcığım' diyorsun bilmek istiyorum!" Hırladım.

"Çünkü dün gece Vegas'ta evlendik, tabii ki," diye sakince cevap verdi, kendi yüzüklü parmağını kaldırarak.

"Az önce ne dedin sen?" İnanamayarak sordum.

"Sertifikayı kasamıza kilitledim ve oh! Bir videom var.
Buna bayılacaksınız."

Beni hevesle kanepeye doğru itti, beni yere bıraktı ve yanıma sokuldu. Hareket edemeyecek kadar şoktaydım.

Teatral bir gösteriyle uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı ve oda anında "Viva Las Vegas "ın canlı tınılarıyla doldu. Ekran canlandı ve çenem düştü.

İlk sahne bizi kitsch bir düğün şapelinin önünde yakaladı. Orada, daha önce hiç görmediğim kısa, dar beyaz bir elbisenin içinde duruyordum... sarhoş bir mutlulukla arsız bir neşe arasında gidip gelen bir gülümsemeyle bir buket gül tutuyordum. Yanımda Elvis -ya da en azından inandırıcı bir taklitçisi- Kral'ın ikonik tulumu ve gözlükleriyle beklenmedik birlikteliğimizi yönetiyordu.

Aklımı kaçırdığım çok açıktı. Göz kalemim gözlerime bulaşmıştı, saçlarım çılgın ve kontrolden çıkmıştı... ve her an bayılacakmışım gibi yerimde sallanıyordum. Oradaki herkes düğünün iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünmüştü! Öte yandan Ari... mükemmel görünüyordu - gözleri berrak, saçları ustaca taranmış, yürüyüşünde hiç sallanma yoktu... Sanki tamamen ayıktı.

Sanki onun dünyasıymışım gibi bana bakıyordu. Hayır, bunu düşünmeyecektim.

Elvis, "Bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun?" diye sorduğunda "Tabii ki evet" diye gevelemiş ve yumruğumu sıkmıştım.

Harika.

Montaj daha sonra Ari ve benim pırıl pırıl beyaz bir limuzinde, göz kamaştırıcı Las Vegas Strip'te, gece gökyüzünün parlak, yanıp sönen ışıklarla canlı olduğu bir şekilde ilerlememize geçti. Açılır tavanı açmıştık, koltukların üzerinde durup arabanın tavanına tutunmaya çalışırken rüzgâr saçlarımızı savuruyordu.

Günah Şehri'nin siluetini arkamıza alarak avazımız çıktığı kadar "Yeni evlendik!" diye bağırdık, yüzlerimiz heyecandan kızarmıştı. Ari gururla elimi uzattı ve parmağımı süsleyen ışıltılı yüzüğü gösterdi.

"Helikopter yolculuğumuzun videosu da var," dedi Ari hevesle, kumandayla oynayarak. Elini tuttum.

"Bu bir şaka değil mi? Gerçekten zil zurna sarhoşken beni Vegas'a götürüp evlendin mi?"

Başını salladı, dudakları kararlı bir çizgiye yerleşirken sırıtışı soldu. "Evet. Ve sen de 'evet' dedin, günışığım, yani bana mahkumsun."

Ona öylece bakarken içimde öfke ve şok birbiriyle savaşıyordu. Yaptıklarının geri kalanı, aklı başında herhangi bir ilişkinin sona ermesi için yeterliydi... ama bu. BU! Ne yapmam gerekiyordu? "Bunu neden yaptın?" diye sorarken sesim titriyordu. Sözlerim suçlamayla doluydu. "Ben asla sarhoş olmam. Asla kendimi bırakmam. Ama seninle bunu yapacak kadar güvende hissettim ve sonra sen... sen... bunu mu yaptın? Beni Vegas'a götürüp evlendin mi?"

Yüzü hayal kırıklığıyla buruştu. "Dün gece bana ayrılmamızı istemediğini söylemiştin. Bitmesini istemediğini söylemiştin! *Ben* de bitmemesini sağladım."

Sesi tamamen kararlıydı.

"Ari, insanlar bunu yapmaz! Nasıl tepki vermemi bekliyordun? Bu delilik! Önce Clark'la olanlar... ve şimdi de bu? Bunu nasıl yaparsın?"

Ari'nin gözleri benimkilere dikilmişti, inancı sarsılmazdı. "Çünkü biz ruh eşiyiz, Blake. Sen ve ben birlikte olmak için yaratılmışız. Ve şimdi beni terk edemezsin."

Duyduklarıma inanamıyordum. İnançsızlığım küçümseyici bir kahkahayla dışa vurdu. "İnsanlar her zaman boşanır, Ari. Ruh ikizi olduğumuzu düşündüğün için beni bir evliliğin içine hapsedemezsin."

Bir adım daha yaklaştı, sesi ateşli bir fısıltı gibiydi, her kelimesi inançla doluydu. "Biz değiliz. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Açıklamasının ağırlığına dayanamayarak ondan uzaklaştım. Birbiriyle çelişen duygular içimde çalkalanıyordu ve bunları çözmek için zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Tek kelime daha etmeden, kalbim göğsümde çarparak misafir odasına kaçtım. Kapı arkamdan çarparak kapandı ve çalkantılı duygularım yankılandı.

Loş odanın içinde kapıya yaslandım, nefes alış verişim düzensizdi. Durumun gerçekliğiyle boğuşurken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Ari'nin davranışları beni kapana kısılmış ve bunalmış hissettirmişti. Bir parçamın onun tarafından sahiplenilmek istediğini inkâr edemezdim; tüm bunlar olmadan önce evliliğin hayalini kuruyordum... sonsuzluğun hayalini kuruyordum.

Ama bu şekilde değil.

Odada volta atıyordum, düşüncelerim kaçak bir tren gibi hızla akıyordu. Her şey nasıl bu karmaşaya dönüşmüştü? Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilmişti?

Clark'ın kullandığı "psikopat" kelimesi aklımdan geçti.

Duygularımla boğuşurken, en baskın olanı... umutsuzluktu. Ari'nin kahramanım olduğuna inanmıştım. Yanında güvende olduğum bir insan. Güvenebileceğim bir insan.

Ari'nin sözlerinin ağırlığı ve duygularımın derinliği beni boğmakla tehdit ediyordu. Tüm bunları çözmek için onunla yüzleşmem gerektiğini biliyordum.

Ama şimdilik biraz zamana ihtiyacım vardı.

Çünkü kalbim daha yeni kırılmıştı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

ARI

İki hafta. On dört uzun gün. Blake ve ben Vegas'taki o küçük kiliseye tesadüfen girip birbirimizle evlendiğimizden bu yana işte bu kadar zaman geçmişti. Tabii ki, çoğunlukla Blake tökezlemişti.

Tamamen ayıktım.

Ama o kızı bağlama fırsatını kaçırmayacaktım.

Blake o iki hafta içinde bana ancak yirmi kelime söylemişti -sayıyordum- ve bunların çoğu da "Defol git "in varyasyonlarıydı.

Yani, neden *biraz* üzgün olduğunu anlayabiliyorum.

Sarhoş halinden faydalanmış, açık rızası olmadan onunla evlenmiş ve ardından düğünümüzün fotoğraflarını menajerime göndermiştim, o da hemen ülkedeki tüm haber kanallarıyla paylaşmış, böylece herkes evlendiğimizi öğrenmişti.

Ama *gerçekten* iyi niyetliydim. Blake'i sonsuza dek mutlu edecektim, tıpkı söz verdiğim gibi.

Sadece önce bu küçük hız engelini aşmamız gerekiyordu. Ya da en azından Lincoln'ün bana söyleyip durduğu buydu.

Bugünkü antrenman tam bir felaketti. Zihnim karanlık bir yerdi ve bu performansıma da yansıdı. Çok sinir bozucu olmasalar gülünecek türden baştan savma hatalar yaptım. Koçum kafamı kıçımdan çıkarmam için bana bağırmıştı ve haksız da sayılmazdı. Berbat bir haldeydim ve bu oyunumu etkiliyordu.

Antrenmandan sonra Walker beni yakındaki bir bara sürükledi. Bir şeyler olduğunu biliyordu ve güven çemberi üyelerinden birinin sessizce acı çekmesine izin verecek biri değildi. Yarın yokmuş gibi içkilerimizi ve biralarımızı yudumladık ve bir süreliğine Blake'in bana ne kadar kızgın olduğunu neredeyse unutmuştum.

Görünürde bir sonu yokmuş gibi geliyordu. Sikim onun mükemmel amcığına girmeyeli sanki sonsuza kadar olmuş gibiydi.

Ancak alkol maalesef etkisini yitirdi ve içinde bulunduğum durumun gerçekliği yüzüme çarptı.

Tökezleyerek evimize geri döndüm. Haftalardır "bizim" evimiz demiyordu ve her gece misafir odasında uyumaya çalışıyordu.

Ama yine de *bizim* evimizdi.

Her gece misafir odasına kaçardı ve her gece onu odamıza geri getirirdim.

Bu gece hariç.

Bu gece odadaki bir sandalyeye çöktüm ve sadece onun uyumasını izledim.

Huzurlu görünüyordu, yüz hatları uykuda yumuşamıştı. Uyurken öfkesinin hiçbiri yoktu. Neredeyse her şey normalmiş gibi davranabilirdim.

Neredeyse.

Sessizliği sağır ediciydi. Öfke, hayal kırıklığı ve hatta belki de kızgınlık bekliyordum ama bu soğuk, inatçı sessizlik tamamen başka bir şeydi.

Onu özledim. Sesini özledim. Gülüşünü özledim. Tenini hissetmeyi özledim. Tadını...

Onunla ilgili *her şeyi* özledim.

Onun hayaletiyle yaşıyordum ve bu dayanılmaz bir acıydı.

Aklım bunu nasıl düzeltebileceğime dair düşüncelerle dolup taşıyordu ama onun istediği tek şey... benim ona veremeyeceğim tek şeydi.

Gitmesine izin veremezdim.

Bu asla olmayacaktı.

Ama yakında ondan güneşi dondurmayan bir bakış alamazsam, çıldıracaktım.

Misafir odasında otururken, pencereden süzülen soluk ay ışığında yıkanırken, tünelin sonundaki ışığı göremiyordum.

Umutsuz hissediyordum.

Sonraki günler umutsuzluk ve kararlılığın amansız bir döngüsüydü. Blake'in soğuk sessizliğinin beni beklediğini bilerek her sabah midemde bir çukurla uyandım. Ama yine de elimden geleni yaptım. En sevdiği yemekleri yaptım, en sevdiğim şakaları yaptım... Hatta ona bir Maserati bile aldım.

Ama hiçbir şey o duvarları yıkamıyordu.

Kendimi pistte daha fazla zaman geçirirken, hummalı bir yoğunlukla antrenman yaparken buldum. Hokey her zaman benim sığınağım olmuştu, kendimi oyunda kaybedebileceğim ve dünyanın dertlerini unutabileceğim bir yer. Ama şimdi, pist bile bir savaş alanı gibi geliyordu.

Lincoln ve Walker benim için endişeleniyorlardı. Kobralar üst üste üç maç kaybetmişti ve bir deplasman serisine girmek üzereydik.

Bu gidişle onu kaçırıp yanımda götürmem gerekecekti.

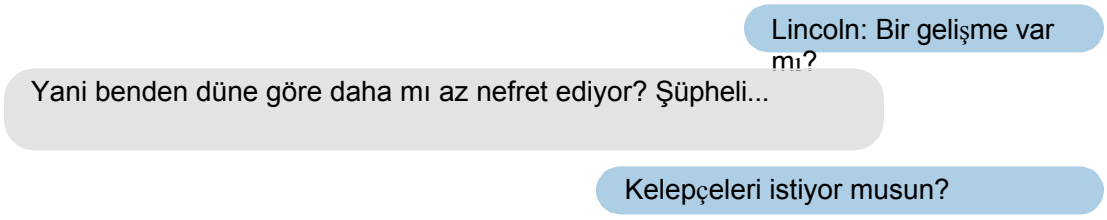
Antrenman sırasında konsantre olamıyordum çünkü her beş saniyede bir telefonumu kontrol ediyor, evdeki ve arabasındaki kameralara bakıyor, bugünün ayrılmaya çalışacağı gün olmasından endişeleniyordum.

Elbette onu almaya gidecektim ama yine de endişeliydim.

Bugün yağmur yağıyordu ve ben sokaklarda amaçsızca yürüyor, onun o günkü çekiminin bitmesini bekliyordum. Ayrı kaldığımız süre boyunca beni özleyip özlemediğini merak ettim.

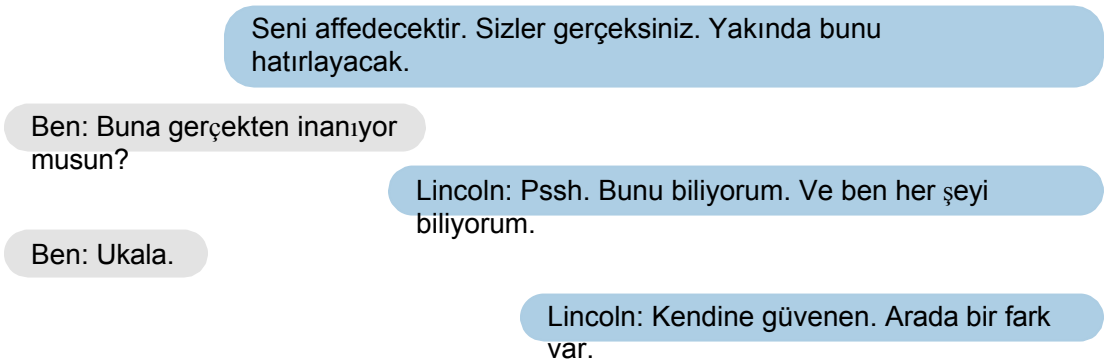
Çünkü ben hayatımın her dakikasında karımla birlikte olmaktan başka bir şey istemeyen aşk hastası bir aptaldım.

Ve karım olmak bile istemedi. Telefonum
çaldı.

Klavyenin üzerinde tereddüt ettim... bazen gerçekten şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum.

Ama şimdi şaka yapmanın sırası değildi.

Telefonumu cebime geri koydum. Ama en azından biraz daha iyi hissediyordum. Blake'in kalesini kırmanın bir yolunu bulacaktım.

işleri düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu söyledim.

Ama şimdilik, takıntılı bir kadın gibi onun binasının önünde bekleyecektim. Kocasıydım.

Ve bir deli gibi onu eve kadar takip etmek için bekle.

New York'a giden uçağa bir amaç duygusuyla bindim. Blake beni hâlâ affetmemişti ama en azından onun bizim dışımızdaki sorunlarını çözebilirdim.

Uçak gökyüzünde süzülüyordu ve her geçen milde Shepfield'ların Manhattan'daki ininde beni bekleyen yüzleşmenin provasını yapıyordum. Blake'in bir keresinde bana gösterdiği bir tasarım dergisinde resmini görmüştüm. Çok camdan bir kale gibi görünüyordu... Etraflarında parçalanmak üzere olması biraz eğlenceliydi.

New York'a vardığımda bir Uber çağırdım ve çantamdaki belgelerin ağırlığı hâlâ bazı şeyler üzerinde kontrolüm olduğunu hatırlatan rahatlatıcı bir unsur olarak çatı katlarına doğru yola çıktım. Asansörle en üst kata çıkmak sonsuzluk gibi geliyordu, her geçen kat eğlenceye bir adım daha yaklaştırıyordu.

Derin bir nefes aldım ve gösterişli kapının önünde dururken omuzlarımı dikleştirdim. İşte burasıydı, Shepfield'ların mabedinin girişi. Malikânenin kendisi gösterişin vücut bulmuş haliydi ve göklere uzanan bir kulenin tepesinde yer alıyordu. Kapıyı çalarken kendimi tavus kuşu partisindeki bir penguen gibi hissetmekten kendimi alamadım, yarı yarıya kapının kuyruklu bir uşak tarafından açılmasını bekliyordum.

Çatı katının kapısı açıldı ve uşak yerine, siyah beyaz hizmetçi kıyafeti giymiş ürkek görünümlü bir kadın duruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sordu

kibirli bir şekilde. "Evet," dedim, yanından geçip

giderken.

"Bekleyin, efendim!" diye arkamdan çılgınca seslendi.

Etrafta hızlıca dolaştım; o kadar büyüktü ki, arkamdan seslendiğinde yankılandı. Bir sarayda yürümek gibiydi ama kırmızı halı yerine muhtemelen ilk arabamdan daha pahalı olan altın kaplama bir halı vardı. Bir köşeyi dönüp, misafir odası olarak adlandırıldığından emin olduğum bir yere girdim. Lincoln'da da bunlardan bir tane vardı. Bu yüzden onunla hep dalga geçerdim. Duvarları çıplak kadın ve bebek melek resimleri süslüyordu, muhtemelen

Tüm kontratımdan daha değerliydi ve bir köşede yumuşak ışık altında parıldayan bir kuyruklu piyano duruyordu. Pelüş kanepeler ve antika mobilyalar odanın dekorunu tamamlıyordu ve iç mimarlardan ya da sihirbazlardan oluşan bir ekip tutup tutmadıklarını merak etmekten kendimi alamadım. Thomas Shepfield şöminenin yanına tünemişti, elinde bir bardak, sanki *Horse & Hound Magazine* için poz veriyordu.

Kendi kendime güldüm. Blake benimle konuşuyor olsaydı buna bayılırdı. O filmi çok severdi.

Onu incelerken başımı eğdim - nedense hâlâ orada durduğumu fark etmemişti. Yine de seks sırasında 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' diyen bir adama benziyordu.

Maura Shepfield lüks bir kanepeye oturmuş, sarı saçlarını mükemmel bir şekilde şekillendirmişti. Sitrin rengi bir elbise giymişti -ki bu gerçekten tuhaftı. Yarı yarıya iambik pentametre ile konuşmaya başlamasını bekliyordum.

Yavaşça alkışladım. Çünkü önümdeki sahnede yapılması gereken doğru şey buymuş gibi görünüyordu.

Maura çığlık attı ve şaşkınlıkla kanepeden düştü... Thomas da içkisini düşürerek gerçek ahşap zeminde bir yarık açtı.

Çok hoş.

"Burada ne halt ediyorsun?" Thomas hırladı. İkisinin de bakışlarında açık bir tanıma vardı... ve nefret. Özellikle de kendini yerden kaldıran Maura'nınkinde.

"Thomas... Maura." İçeri girerken onlara başımı salladım ve alaycı bir gülümseme takındım. "Yeni *damadınızın* ziyaretine aldırmayacağınızı biliyordum."

Maura burnunu çekti. "Eğer bir tür düğün hediyesi bekliyorsan, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın, genç adam. Sen ve o hiçbir işe yaramayan kız bizden bir kuruş bile alamayacaksınız."

Homurdandım. "Dürüstçe söyleyebilirim ki bir "düğün hediyesi" aklımın ucundan bile geçmedi." Aklımdan geçen şey, Blake'e "hiçbir işe yaramaz" dedikleri için ikisinin de o kendini beğenmiş suratlarına bir yumruk indirmekti.

"Para istemiyorsanız neden buradasınız? Biz polisi aramadan önce bir saniyemizi alabilirsin. İyi bir gösteriyi sevdiğinizi biliyoruz, bu yüzden belki aldırmazsınız," diye çıkıştı Thomas.

Gülümsememe engel olamadım. "Mmmh. Evet, iyi bir gösteriyi severim. Ama polis hakkında ne düşündüğünü işimiz bittikten sonra göreceğiz. Tamam mı?"

Pelüş koltuklarından birine yerleşip kendimi evimde gibi hissettim. Gerçekten çok rahattı.

Özel dedektifimin bana ihanet etmeden önce ortaya çıkardığı lanet olası kanıtları içeren zarfı çıkardım. Şu anda Lincoln sayesinde savunduğu kara para aklama suçlaması hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. En iyi müşterilerinize ihanet *etmemek* için para ödersiniz.

"Eee?" Maura'nın sesi kafamın içindeki gürültüyü yarıp geçti. Dosyayı kasıtlı bir gümbürtüyle mermer sehpanın üzerine fırlattım.

"Bu da ne?" Thomas sesinde açıkça görülen bir kızgınlıkla sordu.

Öne doğru eğildim, bakışlarım onlarınkinden hiç ayrılmadı. "Sizi aydınlatmama izin verin. Yeni kayınvalidem hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Yani, yeni bir aileye gelin gitmek büyük bir olay. Ve biliyor musunuz, ikiniz de gerçekten büyüleyici insanlarsınız," dedim.

Sırlarını detaylandırırken odayı dolduran gerginlikten yavaş yavaş keyif aldım. "Maura, sadık kocanın 18 yaşındaki havuz temizleyicinle oldukça ateşli bir ilişki yaşadığını biliyor muydun? Büyük bir skandal olduğunu söylemeliyim. Bunun ortaya çıkmasının oldukça utanç verici olacağını tahmin ediyorum."

Thomas'ın yüzü kıpkırmızı kesildi, alnı terden boncuk boncuk oldu. Ancak Maura bu habere hiç şaşırmış görünmüyordu.

"Bu seni ilgilendirmez evlat!" diye tersledi.

Bir kaşımı kaldırdım, ses tonum alaycılıkla damlıyordu. "Ama öyle, Maura. Los Angeles'a gelip Blake'le uğraşarak bunu benim işim haline getirdin."

Yüzü soldu ve Chanel çantasına uzandı. "Ne kadar istiyorsunuz Bay Lancaster?" dedi sakince, belli ki insanlara para ödeme sanatında ustaydı. Hey, en azından "çocuk "tan "Bay "a terfi etmiştim. Bu iş ciddileşmeye başlamıştı.

"Senden asla bir kuruş bile almam. Özellikle de tüm bunların," diyerek etrafımdaki zenginliği işaret ettim, "gösterişten başka bir şey olmadığını bilerek. Gerçekte, ikiniz de maaş çekiyle yaşıyorsunuz ve Maura'nın yönetim kurulunda olduğu hayır kurumlarından para hortumluyorsunuz."

Şimdi ikisi de yeterince korkmuş görünüyordu. Buz gibi duruşları bozulmuştu ve şimdi gözlerinde saf bir korku vardı. Maura sanki gizli kameraların konuşmamızı kaydetmesini bekliyormuş gibi çılgınca odanın etrafına bakıyordu.

"Şimdi," dedim sandalyemde arkama yaslanarak, "bu iş şöyle olacak. Bu belgeleri imzalayacaksınız, böylece her türlü hak talebinizi etkili bir şekilde reddedeceksiniz.

Blake'i evlat edinmek zorunda kalacaksın. Onunla bir daha asla temas kurmayacağınıza söz verecek ve huzur içinde bırakılmasını sağlayacaksınız."

Maura belgelere baktı, elleri titreyerek kaleme uzandı. "Bildiklerinle ne yapacaksın?" diye tıslarken hiç düşünmeden belgeyi çılgınca imzaladı.

Sürpriz değildi ama Blake'i bu kadar kolay bir kenara atabilmesinden nefret ediyordum.

Blake paha biçilemezdi. Acınası hayatlarındaki her şeyden daha değerliydi.

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Blake'ten uzak durursan öğrenmek zorunda kalmazsın."

Blake belli ki on sekiz yaşını geçmişti ve artık Shepfield'ları dinlemek zorunda değildi. Ama sadece yasal olarak evlat edinen ebeveynleri olmaları bile hayatının üzerinde dolaşan kara bir bulut gibiydi.

Artık özgür olacaktı.

Zaferin tatlı tadını çıkararak belgeleri aldım. Bir zamanlar onun üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olan Shepfield'lar artık *benim* insafıma kalmıştı. Ve bir daha onun yolundan geçmelerinin sonuçlarını anlamalarını sağlamak için elimden geleni yapmaya niyetliydim.

Yerimden kalkıp onları özenle inşa ettikleri dünyalarının yıkıntılarını düşünmeye bıraktığımda yüzleri yenilgiyle kazınmıştı.

Sonunda Shepfield'ların gerçekte kim olduklarına dair tüm bilgileri sızdıracak, Blake'in kudretin düşüşünü görmenin zevkini yaşamasına izin verecektim...

Ama şimdilik sefalet içinde yaşamak onlar için eğlenceli olacaktı. Tıpkı Blake'in tüm hayatını onlarla geçirdiği gibi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

BLAKE

Işıl uyandım, odanın etrafına bakarken göğsüm kabarıyordu. Bizim odamıza. Beni buraya geri getirmişti. *Yine*.

Kollarına sarılmıştım.

Ve onlardan kurtulmaya çalışmadım.

Onun varlığında rahatlamak için kendime izin verdiğim tek zamandı. Uykudaydı ve dokunuşuna verdiğim otomatik tepkiyi, kalp atışlarının gece müziğim oluşunu, bedenimin sanki bir dokunuşu yokmuş gibi onun sıcaklığının tadını çıkarışını göremiyordu.

Bir kâbustan uyanmıştım. Hızla giden bir arabanın içinde kapana kısılmış, sonu gelmeyen, tehlikeli bir yolda savruluyordum. Frenler işe yaramamıştı, direksiyon sıkışmıştı ve buna katlanmaktan başka seçeneğim yoktu. Yolculuğun sonunda yatan trajediyi beklemek.

Birinin bana rüyanın ne anlama geldiğini söylemesine ihtiyacım yoktu. Şu anda hayatımda hissettiğim kontrol eksikliğinin gayet farkındaydım.

"Blake," diye fısıldadı uykusunda, beni göğsüne doğru çekti, burnu ensemde gezindi.

Ağzımdan yumuşak bir hıçkırık döküldü ve sesi durdurmaya çalışarak elimi üzerine vurdum.

Uyanmasını istemiyordum. Kollarında rahatlayabildiğim, beni mahveden adam değil de sadece hayatımın aşkıymış gibi davranabildiğim bu gecelerin büyüsünü bozmak istemiyordum.

Ertesi sabah aynanın önünde durup kendime baktım. O antrenmandaydı ve ben... ben şeytanlarımla baş başaydım. Bir saat içinde çekimim vardı. Ama hazırlanmak yerine, orada durmuş kendimi parçalıyordum.

Neredeyse kendimi sevmeye başlamıştım. Çünkü Ari benden hoşlanmıştı. Sadece hoşlanmakla kalmamış, bana *mükemmel* olduğumu söylemişti.

Ama şimdi onun bir yalancı olduğunu biliyordum. Ve söylediği tüm o güzel sözler... İçime aldığım, inanmaya başlamama izin verdiğim sözler...

Belki de onlara güvenemezdim.

Ve işte buradaydım, küçüklüğümden beri beni rahatsız eden film müziği bir kez daha kafamın içinde bangır bangır çalıyordu.

Gözlerimin etrafındaki çizgiler çok mu belirgindi? Böyle mi görünmeleri gerekiyordu? Ve yanaklarım. Bugün daha yuvarlaktılar. Son zamanlarda tıkınmakla yememek arasında gidip geliyordum. Kahrolası tombulluk... Kendimi kontrol edemediğimin somut bir kanıtıydı. Dudaklarım çok inceydi. Bugün lanet bir ruj çekimi vardı. Yaşlı, şişman yüzüme ve korkuluk dudaklarıma bakıp beni kapı dışarı edeceklerdi.

Çığlık attım. Çığlığımın yankısı *her yere yayılıyor*, kalbimdeki çatlakları daha da derinleştiriyordu. Ölüyordum. Tüm bunların ne kadar acı verdiğinin tek açıklaması buydu. İnsanların acıya dayanabilmeleri gerekirdi ama bu şekilde değil. İnsanı kan kaybından öldüren acıya değil.

Çekime giderken arabada benimle birlikte oturan bir utanç vardı. Çünkü bu sabah kendimi kusmamış olmamın, içim acıyıp kanayana kadar tuvaletin başında beklememiş olmamın tek nedeni geç kalacak olmamdı.

Her zamanki zayıf halime geri dönmüştüm.

Ve içten içe, bunun Ari'nin hatası olmadığını biliyordum. Kendimi düzeltmem gerektiğini biliyordum. Bunu yapmayı bırakmam gerektiğini biliyordum.

Sadece yapabileceğimi bilmiyordum.

Saatler sonra çekimden çıktığımda yenilmiştim. Her çekim kötüydü. Fotoğrafçı her şeyi denemişti. Ama kıvılcım yoktu, hayat yoktu.

Nasıl olabilir ki?

Kendimi yürüyen bir ceset gibi hissediyordum.

Telefonum çaldı ve bir anlığına kalbim yerinden
çıkacak gibi oldu. Ama arayan Ari değildi. Clark'tı.

Ve benim ona ihtiyacım yoktu.

Kendimi geri dönmekten alıkoyamadığım evin garaj yoluna girdim.

Ve ağladım.

Birkaç gün sonra televizyona boş boş bakıyor, kim bilir ne izliyordum ki Ari aniden içeri daldı ve elinde telefonum vardı.

"Bu da ne?" Ari tükürdü.

"Geri ver onu!" Hırladım, ona doğru hamle

yaptım. Ama onu başımın üzerinde tuttu.

"Clark bu hafta sana yirmi kere mesaj attı. Neden ona siktirip gitmesini söylemedin?"

"Bana mesaj atıyorsa ne olmuş yani? Ne yapacaksın, Ari? Arabama uyuşturucu mu yerleştireceksin? Bana söylemeden numarasını mı engelleyeceksin? Kendi lanet numaranla mı değiştireceksin? Ya da telefonumu takip edip ne zaman konuştuğumuzu mu öğreneceksin? Bir dakika, onu uçuş yasağı listesine mi koyacaksın?"

"Belki!" Ari bağırdı.

İrkildim ve geri adım attım, acı içime işledi. Bana karşı ilk kez sesini yükseltmişti.

"Bunu bana nasıl yaparsın? Bize?" diye öfkelendi babam, sonra sert bir hıçkırık çıkardı, sesi kesinlikle dehşet vericiydi.

"Düşündüğün gibi değil, John. Hiçbir şey olmadı," dedi annemin sesi titreyerek.

Neden şu anda bunu düşünüyordum? Annemle babam da bir zamanlar mükemmel bir aşkın vücut bulmuş halleri oldukları için mi? Ta ki öyle olmayana kadar.

Annemin ihaneti bu yanılsamayı paramparça etmiş ve bende hâlâ acıyla zonklayan yaralar bırakmıştı. Şimdi, tarihin tekerrür edip etmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Aldatmak korkunç bir şeydi.

Ari bana doğru bir adım attı ve elini uzattı. "Blake," dedi çok daha sakin bir sesle. "Üzgün olduğunu anlıyorum. Hatta anlamadığını da anlıyorum. Ama şimdiye kadar anlamış olsan iyi olur... Sen. Benimsin. Benimsin. Eğer Clark'ı biraz olsun önemsiyorsan, bunu ona açıkça söylersin."

Ona baktım, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyordu. O da gözyaşlarımın düşüşünü izliyordu, gözlerinde tam bir yıkım ifadesi vardı.

Clark'ı özleyen tek bir parçam bile yoktu. Tıpkı Ari'yi seçtiğim için pişmanlık duyan bir yanım olmadığı gibi. Ama bunu söylemedim. Söyleyemezdim.

Ona aşkının beni değiştirdiğini söyleyemedim. Ari'yle ilişkimi bitirirsem, ona sahip olmazsam başka kimseyi istemeyeceğimi biliyordum.

Ari'nin Clark için endişelenmesine gerek yoktu. Çünkü bugünlerde onun tek amacı, Ari'nin beni manipüle ettiğinin unutulmaz bir hatırlatıcısı olmaktı. İpleri eline almış ve arkamdan iş çevirmişti.

Ari ya da hiç kimse.

Her zaman.

"Seni seviyorum Ari, ama sevdiğin insanları manipüle edemezsin. Onları kandıramazsın. Bu yanlış."

Ari kırık bir sesle, "Milyonlarca kez özür dileyeceğim, günışığım," diye fısıldadı.

Tam bir yenilgi içinde kanepeye uzandım.

"Sorun şu ki, bunların hiçbirini kastetmeyeceksin."

Bunu inkar etmedi.

Şifonyerimin çekmecesinin dibinde gömülü duran yüzüğe baktım. Güzelliği, altında saklandığı çoraplara hiç uymuyordu.

Ari'ye onu attığımı söylemiştim. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi. Sonra kendimi tam bir sürtük gibi hissettim çünkü yemin ederim neredeyse ağlıyordu.

Bu yüzük hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Tek kusuru, artık benim rızam olmadan bana ait olmasıydı. Düzgün bir şekilde yapsaydı bu yüzüğü çok severdim. Diz çöküp, ben kabul edecek kadar aklı başındayken evlenme teklif etseydi. Şimdi, lekelenmiş gibi hissediyordum. Ve bundan nefret ettim.

Ama gerçekten çok güzeldi. Ve beni çok istediği için onu sevdiğim gerçeğini inkâr edemezdim. Ne kadar ileri gittiği her halinden belliydi. Yavaşça parmağıma takmaya başladım..... Ari odaya girdiğinde bakışları hemen elmasla kaplı elime kilitlendi.

"Sanırım ikimiz de yalancıyız, değil mi gün ışığım?" diye mırıldandı bakmaya devam ederken.

Sözleri tenime çarptı ve irkildim. Çünkü haklıydı.

İfadesi tamamen boştu, bu yüzden ne düşündüğünü hiç okuyamadım. Bu, o güzel yüzünde beliren her duyguyu okuyabildiğim zamanlardan çok farklıydı.

Ama en kötüsü de gözlerinin ölü gibi görünmesiydi. Duygu yok, yaramazlık yok... daha önce bir hediye gibi değer verdiğim tüm huşu... gitmişti.

Onu öldürmüştüm.

Babam annemi öldürmüş olabilirdi ama yıllar içinde birini yok etmenin pek çok yolu olduğunu öğrenmiştim.

Gözümün önünde gerçekleşmesini izliyordum.

Onsuz yaşama düşüncesinin bile göğsümde binlerce kiloluk bir ağırlık gibi dururken, bu güvensizlik ve umutsuzluk h a l i n d e devam etme fikrinin nasıl bu kadar ağır gelebildiğini anlamıyordum.

O gece karanlıkta, bir kez daha onun kollarına sarılmış halde yattım, gözyaşlarım sessizce yastığımı lekeledi.

Ve kendimi felç olmuş gibi hissettim.

Emin olduğum *tek* şey.

Her halükarda Ari Lancaster'ı varlığımın geri kalanı boyunca seveceğim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

BLAKE

Aylar geçti ve bir sabah aramızdaki sessizlik çok fazla oldu.

"Lanet olası yirmi bir gün oldu Blake," diye mırıldandı Ari.

Mutfakta durup kilerdeki yemeklere kayıtsızca bakarken arkamdan baktım. Yemek yemediğim için 10 kilo vermiştim. Her sabah bana kahvaltı bırakıyordu. Ama hiçbir şey iştah açıcı gelmiyordu.

Döndüm, kalbim zaten korkudan ağırlaşmıştı. "Tamam," dedim sesim titreyerek. Ona bakmak için dönmedim. Hâlâ canım çok yanıyordu.

Derin bir nefes aldı ve bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum, sanki yaşayan, nefes alan bir şey gibiydi. "Benimle konuşmayacaksın. Bana dokunmayacaksın. Kahretsin... bana bakmayacaksın bile! Bana bir şey ver. Beni affetmeye çalıştığını söyle. Bana biraz umut ver!"

Sonunda döndüm, güzelliğine baktım ve hemen ağlamak istedim. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, saçları dağılmıştı, ayrıca kilo vermiş gibi görünüyordu.

"Senden ayrılmalıyım. Çünkü olanlarla ilgili hiçbir şey normal ya da iyi değil. Hiçbir şey. Sana nasıl güvenebilirim ki?" Fısıldadım ve sanki gerçeği söylemek yerine onu vurmuşum gibi irkildi.

Söylemediğim şey, en azından şimdilik, asla ayrılamayacağımdı. Bunu atlatmak için zamana ihtiyacım vardı ama asla veda edemeyeceğimi zaten biliyordum.

Onu çok seviyordum.

O gece benim için gelmedi. Her zaman olduğu gibi gecenin bir yarısı uyandım ama ne onun kollarındaydım ne de yatağımızdaydım.

Acı göğsümde kıvılcımlanırken haykırdım. Kalp ağrım beni tam anlamıyla içten dışa doğru yok ediyordu. Aman Tanrım! Neden bu lanet şey

bu kadar kötü mü?

Ellerimin içine hıçkırarak ağladım.

Yalnız olmamanın nasıl bir his olduğunu neredeyse

unutmuştum. Ama işte buradaydı.

Dayanılmaz. İşkence gibi. Kanımı akıtacak kadar.

Ertesi sabah kalktığımda ev tamamen sessiz, soğuk, misafirperver olmayan ve... korkunçtu.

Mutfağa doğru yürüdüm, Ari'nin shake yaptığını, yumurta pişirdiğini ya da bir şey yaptığını görmeyi bekliyordum... ama orada değildi.

Evin içinde dolaşıp odamıza doğru ilerledim, kendimi durduramıyordum. Ve işte oradaydı.

Tamamen

giyinik.

Yatağın üzerinde bir bavul.

Şok içinde çantaya bakarak donakaldım. İçine bir gömlek koyduğu yerden yavaşça döndü. Ve birbirimize bakakaldık. Sessizlik sefil ve o kadar acı yüklüydü ki ayakta durmak için tek yapabildiğim buydu.

"Dallas'a geri dönüyorum," diye fısıldadı.

Ellerim titremeye başladı.

"Ne?"

Kıpırdanarak gömleğindeki bir ipi karıştırdı. "Menajerim Knights ile bir takas üzerinde çalışıyor; birkaç draft hakkı karşılığında sezon ortasında bir takas."

Kulaklarımda yüksek bir uğultu, göğsümde bir sıkışma vardı, sanki kalbim bir yumrukta sıkılıyormuş gibi. Kalp krizi geçirmenin böyle bir his olup olmadığını merak ederek ovuşturdum.

Ari devam ederken bakışları acıyla doluydu, "Senin bu kadar mutsuz olmanı izleyemem. Tüm ışığının sönmesinin nedeni ben olamam. Seni gitmene izin verecek, seni benimle olmaya zorlamaktan vazgeçecek kadar seviyorum."

Titreyen dövmeli elini yüzüne götürdü ve alnını ovuşturdu.

"Sizin için bir avukat tuttum. Sadece ofisi arayıp bir randevu ayarlamanız gerekiyor." Sanki devam edecek gücü bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Boşanma evraklarını imzalaman için hazırladı, Blake. Tek yapman gereken imzanı atmak."

Ari ıslak yanaklarını sildi, vücudundan bir titreme geçti. "Ve sonra özgür olacaksın."

Gözlerine baktığımda gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, kalbim her geçen an kırılıyordu.

Kelimeleri bulamadım. Sanki içimde bir yerlerde ölmüşlerdi. Çığlık atmak istedim. Bu ne cüret demek için. Ona daha fazlasını hak ettiğimi söylemek.

Bu muydu yani? Beni kandırdı, manipüle etti... bana yalan söyledi. Ben zil zurna sarhoşken benimle evlenmişti. Ve *pes* ediyordu. Onca zaman sonsuza dek birlikte olacağımızı söylemişti. Her şeyin üstesinden gelebileceğimizi. Beni asla bırakmayacağını... kastettiği bu muydu? Onu sevme şeklim umutsuz ve karanlıktı... ve şu anda zehirli hissettiriyordu ama... pes etmemiştim. Boktan kafamda bir şeyleri düzeltmeye çalışıyordum. Zamana ihtiyacım vardı. Her şey için ona kızgın ve üzgün olmak için zarafete ihtiyacım vardı. Ama o vazgeçiyor muydu?

Başını sallayıp bavulu aldıktan sonra arkasına bile bakmadan yürümesini şaşkınlıkla izledim.

Birkaç adım sonra durdu. Ve Ari benim yaşadığım sorunu yaşamıyor gibi görünüyordu, çünkü bir sonraki sözleri ölmek istememe neden oldu.

"Seni mutlu etme sözümü tutmadığım için özür dilerim, günışığım. Seni asla unutmayacağım. Her zaman hayatımın aşkı olacaksın."

Sözleri bileğime saplanmış bir kesik gibiydi. Ve onun gidişini izlemek...

Bacaklarım tutmadı ve kendimi daha fazla tutamayarak dizlerimin üzerine çöktüm. Kalbim yerinden sökülmüş gibi hissederek göğsümü tutarken oda etrafımda dönüyor gibiydi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe akmaya devam etti ve kontrolsüzce hıçkırdım, göğsümdeki acı dayanılmazdı. Sanki tüm dünyam parçalara ayrılmış ve ardında yıkımdan başka bir şey bırakmamış gibi hissediyordum.

Paylaştığımız her hayal, birbirimize verdiğimiz her söz şimdi ayaklarımın altında paramparça yatıyordu.

Nefes alamıyormuşum, odanın duvarları üzerime üzerime geliyormuş gibi hissediyordum. Hayatım kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Ari'siz bir hayat düşüncesi dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Tek hissettiğim boşluktu.

Garaj kapısının sesini duyunca ayağa kalktım ve sese doğru koştum. Beni kapıda gördüğünde, "Hoşça kal, günışığım," dedi.

Arabasına binerken hiç duraksamadı.

Geri çekilmesini ve uzaklaşmasını izledim... beni orada, kalbim paramparça bir halde bıraktı.

Bu çekime neden geldiğimi bilmiyordum. Hayatının aşkını kaybetmek işten kaytarmak için iyi bir bahane olabilirdi.

Ama işte buradaydım.

Bu işi, bu ürünü ya da etrafımdaki herhangi birini umursuyormuşum gibi hareket ediyordum.

Bugün sette üç kişiydik. Ve tek berbat olan bendim. Hep birlikte birkaç fotoğraf çekmiştik ve şimdi diğer ikisi birkaç fotoğraf çekerken ben kenarda bekliyordum.

Çıktıkları çok açıktı. Aralarında bir enerji, bir bağ vardı. Vücutları sanki olması gerektiği gibi birbirine uyuyordu. Ben onların tam ortasındaydım, yuvarlak bir deliğin içindeki kare bir cisim gibiydim ve kesinlikle kimyam uyuşmuyordu.

Ve denemek bile istemedim. Çünkü *Ari* burada değildi.

İnsanlar modelliğin sadece bir objektife bakıp güzel görünmek olduğunu düşünüyordu.

Ama bu duygu gerektiriyordu. Bir ruh hali, bir şiddet gerektiriyordu.

Önemsemeni

gerektiriyordu. Ve ben

umursamadım.

O anda hissettiğim tek duygu hissizlikti.

Amaçsızca Instagram'ı açtım, akışımda geziniyordum. Ve sanki evren bugün beni mahvetmeye kararlıymış gibi... Ari ve ben bir Renage reklamındaydık.

Önümdeki iki manken ikimizin yanında hiçbir şeydi. Aramızdaki bağ göz kamaştırıcıydı, elle tutulurdu... gözlerini bizden alamıyorlardı.

Biz özeldik.

Olmayana kadar.

Bir mesaj geldi ve tek hissettiğim dehşet oldu.

Çünkü arayan Clark'tı.

Ari değil.

Clark hâlâ deniyordu, bana sürekli mesaj atıyordu ama artık *arkadaş* kisvesi altında. Çoğu zaman cevap vermiyordum. Çünkü neden cevap vereyim ki?

Seni düşünüyorum. Bay Hokey Çubuğu son zamanlarda psikopatça bir şey yaptı mı? Ben her zaman senin yanındayım. Yardım etmek istiyorum.

Yüzümü buruşturdum, içimde bir öfke parıltısı belirdi. Ari bir psikopat değildi. Şüpheliydi... arada bir fark vardı. Ve bana "yardım etme" teklifi

bir şakaydı. Bana yardım etmek istedi... New York'a dönmeme yardım etmek. Shepfield'larla. Yüksek sosyetede. İstemediğim bir hayatın içinde sıkışıp kalmıştım.

Bu bana Ari'nin bana yardım etmeyi teklif ettiği tüm zamanları düşündürdü - gerçekten ettiği zamanları. Ve evet, onun olmamı istemişti ve bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapmıştı... ama aynı zamanda her zaman benim de... ben olmamı istemişti.

Bir keresinde tartışmıştık. Aslında tartışan *bendim*. Ari son derece sakin ve harikaydı. Ben kafamın içinde sıkışıp kalmıştım, bir çekimden önce kendimden nefret ediyordum, tartıdaki sayı yüzünden kendimi tamamen yetersiz ve güvensiz hissediyordum...

"Ya modellik yapmak istemezsem?" Çığlık attım. "Ya barista olmak istersem? Ya da garsonluk yapmaya devam edersem. O zaman benim hakkımda ne düşünürsün?"

Ari sakince, "Sanırım çalıştığın yerde bir dükkân açıp bütün gün yemek ve kahve sipariş ederek şişmanlayacağım ve böylece seninle birlikte olabileceğim," dedi. Çenemi kavradı. "Günışığım, senin için istediğim tek şey mutluluk. Ne şekilde olursa olsun. Seni sevmem için hiçbir şey olmana gerek yok. Sadece kendin olmalısın."

"Sadece kendin olmalısın."

Kelimeler iki kıyafet değişikliğinde daha yankılandı. İlk

defa gerçekte kim olduğumu merak etmiyordum.

Çekim bitti ve deponun dışına çıkıp Los Angeles'ın beton ormanına baktım. Çoğu insan Los Angeles denince aklına Hollywood, palmiye ağaçları ve okyanus gelirdi.

Ama çoğu sadece griydi.

Arabama gitmek için kaldırımda yürürken ayağım takıldı, yere düştüm ve bir aptal gibi dizlerimi ve avuç içlerimi sıyırdım.

"Lanet olsun!" Yüzümü buruşturdum çünkü dizim kesinlikle kanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu bir ses ve ben de parlak yeşil gözlü, endişeli bakışlı bir adama baktım.

Bana Ari'ninkileri hatırlattı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım ve ona daha fazla bakmak istemeyerek hızla uzaklaştım.

Sonsuza dek böyle olacaktı, değil mi? Yanından geçtiğim her yüzde hep Ari'yi arıyordum. Biri ruhunuzu taşıdığında, parçalarınız her zaman onu arardı.

Sonsuza kadar.

Arabama bindim ve avuç içlerime baktım. Kızarmış ve tahriş olmuşlardı ve derileri çizilmişti. Yakında iyileşeceklerdi, vücudum yaralanmaları her zaman kolay atlatırdı.

İçimde bir türlü iyileştiremediğim bir şey vardı.

Ama bu neden oldu? Neden kendi bokumu hiç çözememiştim?

On yaşımdan beri hüzünlü bir hikayeydim. Çoğunlukla da bundan *hoşnuttum*. Ya da belki de memnun değildim... Belki de bu konuda bir şey yapmak istemiyordum çünkü hiçbir zaman yapabileceğimi hissetmemiştim.

Caddede ilerlerken kendimle ilgili nefret ettiğim, değiştirmek istediğim her şeyi düşündüm.

Önümde kırmızı bir ışık yandı ve durdum, vizörü indirdim ve aynada kendime baktım. Yansımamı inceledim. Hoşuma giden bir şey bulmaya çalışıyordum.

Başımı salladım ve içimi çektim, ışık yeşile dönerken vizörü kapattım.

Otuz dakika sonra, Ari'nin garajına girdim. Sanırım kiralık olduğu için, o ayrıldığından beri kimsenin garajı olmayacaktı.

Ağzımdan kesik kesik bir hıçkırık çıktı ve öne doğru eğilerek acıyı bastırmaya çalıştım. Çünkü bununla başa çıkamıyordum.

O anda donakaldım, farkına vardım. Her zaman yaptığım şey buydu. Her zaman "acıyı bastırıyordum." Her zaman kendime bununla başa çıkamayacağımı söylerdim.

Ama ben *buradaydım*, değil mi?

Babam önce annemi, sonra da kendisini öldürmüştü ve ben hâlâ *buradaydım*. Bir grup evinde yaşadım ve sonra tacizci, soğuk pislikler tarafından evlat edinildim. Ve hala *buradaydım*. Kestim, içimi boşalttım ve ölmek istedim... ama yine de *buradaydım*.

Kendimi New York'ta sefil bir hayattan kurtarmıştım. Bunu başarmıştım. Buraya geldim ve bir kariyere başladım. Kendime destek oluyordum. Korktuğumda bile aşka izin vermiştim.

Hileci. Şişman. Çirkin. Aptal. Acınası.

Kelimeler içimden fışkırdı... ama bu sefer, onları iltihaplanacakları ve başka bir gün ortaya çıkacakları yere geri itmek yerine, onlara gerçekten baktım.

Arabadan inip boş ve hüzünlü eve doğru yürürken her kelimeye baktım. Banyo aynasının önünde durup *kendime* bakana kadar baktım... *kendime*.

Hileci. Şişman. Çirkin. Aptal. Acınası.

Titreyen ellerimle, çekime koşmadan önce aceleyle kullandığım ruj tüpünü aldım. Sıcak, canlı bir kırmızıydı, gün için bir zırh gibiydi ya da ben öyle sanıyordum.

Hileci. Şişman. Çirkin.

Her kelimeyi aynaya kazıdım, her harfi ateş kırmızısıyla yazdım.

Aptalca. Acınası.

Çığlık attım.

Tekrar tekrar, içimdekileri dökerek, her bir kelimenin temsil ettiği fikirleri tırmalayarak. Ruju ellerime, kollarıma sürdüm, ta ki kelimeler bir hiç olana kadar. Hiçbir şey ifade etmeyene kadar.

Bu kadar yeter. Bunu yapmayacaktım. Bir daha asla.

"Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturalım, günışığım. Clark'ı aldatmadın. Onunla asla birlikte olmaman gerekiyordu. O seni kaderinden alıkoyan lanet olası bir sahtekârdı. Clark senin ruh eşin değildi. Onunla birlikte olmaman gerekiyordu. Her zaman benimle olman gerekiyordu."

"Sana takıntılıyım, hatta senin için çıldırıyorum. Senden uzun süre ayrı kalmaya dayanamıyorum. Bu yüzden bana ruhumun her parçasıyla taptığım bu mükemmel vücuttan nefret ettiğini söylediğinde... şey, buna sahip olamayız, günışığım."

"Sen mükemmelsin."

Ari'nin kafamın içindeki sesi diğer sözcükleri tırmalıyor, tek duyabildiğim onun iyi sözcükleri olana kadar onları boğuyordu.

Geçirdiğim krizin ardından her yere bulaşan kırmızıya bakarken nefes nefese kalmıştım.

Ve sonra güldüm, sesi etrafımdaki havada fokurduyordu, çünkü kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim. Biraz daha iyi...

Kendime birkaç dakikalığına bu duygunun tadını çıkarma izni verdim.

Ve sonra her şeyi temizledim, önce aynayı, pırıl pırıl ve tertemiz olana kadar her kırmızı lekeyi sildim, kelimelerden tek bir iz bile kalmadı.

Sonra soyundum ve duşun ılık suyuna girdim. Kendimi temizledim, lekeler görünmeyene kadar hafifçe ovaladım, ellerimin vücudumun her yerinde gezinmesine izin verdim, tenimi, kemiklerimi ve kıvrımlarımı aldım.

Beni içine alıyor.

Tamamen temizlendikten sonra duştan çıktım ve tekrar aynaya, artık çıplak olan yüzüme baktım. Sırılsıklam olmuş saçlarımdan süzülen su, vücuduma sardığım havluya takılmadan önce aşağıya doğru kayıyordu.

"Ben mükemmelim," diye fısıldadım, kelimeleri dilimde deniyordum. Bu sözleri daha önce Ari'yle birlikte söylemiştim ama hiç tek başıma söylememiştim. Hiç böyle olmamıştı. "Ben mükemmelim. Mükemmelim. Ben mükemmelim. Ben mükemmelim!" diye bağırdım. Ve kafamın içinde onun sesini duydum, bana tezahürat yapıyordu, çünkü benden istediği tek şey... mutlu olmamdı.

Yere çöktüm, kendime sarıldım, kafamdaki kelimeleri söylerken ileri geri sallandım.

Tüm hayatımı böyle olmamın bir nedeni olduğunu söyleyerek geçirdim. Acıdan kurtulmak için kestim. Kendimden nefret etmekten kurtulmak için arındım. Kendimi uyuşturmak için haplar aldım.

Ve kendime kötü adam desem bile, tüm bunları neden kötü adam olduğuma dair bahaneler olarak kullandım. Sebep *onlardı*.

Ama gerçekten... Kötü adam bendim. Tüm **bunları** *seçen bendim*. Aynaya bakıp kendimden nefret etmeyi seçiyorum. Tekrar ve tekrar.

Bundan bıktığımı söylemiştim. Ama bunu düzeltmek için ne yapmıştım? Hiçbir şey. Ben hiçbir şey yapmadım.

Ve bu bugün sona erdi. Kendimi yerden kaldırıp makyaj çantamı aldım ve küçük bir yan cepte sakladığım jiletleri çıkardım. Bir süre onlara baktıktan sonra tuvalete attım.

Ve sonra kızardım.

Tartım yerdeydi. Onu alıp dışarı çıktım ve sert betonun üzerine fırlattım, böylece milyonlarca parçaya ayrıldı. Bir süpürge kaptım ve hepsini temizledim, kalıntıları çöpe attım.

Model ajansın aslında bir ruh sağlığı programı vardı. Ücretsiz danışmanlık seansları alabiliyordunuz. Terapistlerin iyi olup olmadığını bilmiyordum ama onlarla iletişime geçmek bir başlangıçtı. İnternetten bir form doldurdum ve iki gün sonrası için bir randevu ayarladım.

Kanepede arkama yaslandım ve içimde bir tatmin duygusu hissettim. Çünkü ilk kez gerçek adımlar atmıştım.

Eşofmanlarımı giydikten sonra yemek yedim. Yumurta, domuz pastırması ve krep pişirdim ve son lokmasına kadar yedim. Doyana kadar.

Hiç yapmadığım bir şey. Ve inanılmaz hissettirdi.

Çatalımı, Ari'nin en sevdiğim olduğu için Bayan Carlie'ye toplattığı akçaağaç şurubunda gezdirdim. Ve onu düşündüm.

Ari.

Yaptığı her şeyi. Olan her şey. Her şeyi.

Yaptığı şeyin normal olmadığını biliyordum. Toplumun doğru ve yanlış anlayışına uymuyordu.

Ama... gerçekten o kadar kötü müydü?

Aşırıya kaçmıştı, çılgınca sahipleniciydi. Ama

kötü müydü?

Clark her saniye kulağımdayken, bana "*seni seviyorum "larla*, suçluluk duygusuyla ve tanıdık şeylerle vururken Ari'ye bir şans verebilir miydim?

Emin değildim. Ari'nin restorana girdiği ve tüm hayatımı evrende kayan bir yıldız gibi yeniden düzenlediği o gün korkmuş bir hayalet kız olduğumu düşününce... Onunla birlikte olacak kadar cesur olabilir miydim bilmiyorum.

Birlikte olmamızın tek nedeni cesur olanın o olmasıydı. Çünkü benim atamadığım adımları o atmıştı. Yaptığı hiçbir şey beni incitmedi. Sadece beni yumuşattı, teklif ettiği şeyi kabul etmemi sağladı.

Ne demişler, *her şeyin sonu güzeldir.*

Başımı salladım, çünkü düşündüğüm şey kulağa çılgınca geliyordu... ama yine de.

Kapı çalındı ve içimi çekerek bar taburesinden kalkıp kapıyı açtım. Avukatlar kapıdan geçemezdi, bu yüzden misafirler her zaman onaylanmış bir nedenle kapıdaydı.

Camın arkasından keskin gri bir takım elbise giymiş profesyonel görünümlü bir kadın gördüm. Onu hiç tanıyamadım.

Kapıyı açtım.

"Merhaba," dedi sıcak bir şekilde. "Ben Ashley Tenney, boşanma avukatınız. Aramadınız, ben de uğrayayım dedim. Bay Lancaster konuştuğumuzda zamanın çok önemli olduğunu söylemişti."

Ağzım ölmek üzere olan bir balık gibi açılıp kapandı. Çünkü Ari'yle ne kadar ileri gittiğimizi bir anlığına unutmuştum ve şimdi kapımda bir boşanma avukatı duruyordu.

Boğazını temizledi ve ben de orada durup ona baktığımı fark ettim...

"Bayan Tenney," dedim, sesim gözyaşlarım yüzünden birden titremeye başlamıştı. "Lütfen, içeri gelin."

Başını salladı, elinde bir evrak çantasıyla evime girdi. Bakışları odayı taradı ve havada asılı duran parçalanmış hayalleri hissedip hissetmediğini merak ettim.

İkimizin de oturduğu oturma odasına doğru işaret ettim. Sessizlik hissediliyordu, sadece dışarıdaki şehrin uzak sesleri bunu bozuyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyebildim sonunda, sesim hâlâ titriyordu. Oysa hiç de müteşekkir değildim.

Buna hazır değildim.

Yakınından bile geçmedim.

Avukat bana sempatik bir ifadeyle baktı. "Bunun sizin için inanılmaz zor bir zaman olduğunu biliyorum. Boşanmak asla kolay değildir."

Ona baktım, gözlerim yeni yaşlarla dolmuştu. Zor, yüzyılın en hafif deyimiydi, özellikle de... ben bunu istemezken.

Ama istemeliyim, değil mi?

Ben bir şey söylemeyince nazik ve anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Bu konuda yalnız olmadığını hatırlaman önemli. Süreç boyunca size rehberlik etmek ve haklarınızın ve çıkarlarınızın korunmasını sağlamak için buradayım."

Bir dosya çıkardı ve belgeleri önümüzdeki sehpanın üzerine düzgünce yerleştirmeye başladı.

"Bay Lancaster size ne isterseniz vermeyi teklif etti," diye başladı Ashley, ses tonu ölçülüydü. "En azından size tazminat olarak on milyon dolar vermek istiyor."

Odanın havası çekilmiş gibi hissediyordum ve duyduklarımı güçlükle algılayabiliyordum. Sesim şok olmuş bir ciyaklama şeklinde çıktı. "On milyon dolar mı?"

Ashley başını salladı, bakışları bana sabitlenmişti. "Bu doğru."

Başım dönüyordu. Herhangi bir parayı kabul etme fikri iğrenç geliyordu. Para kalbimin kırık parçalarını onaramazdı.

"Ben... Ben bunların hiçbirini istemiyorum," diyebildim sonunda, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Ashley yine başını salladı, profesyonelliği hiç bozulmamıştı. "Pekâlâ. Herhangi bir mali uzlaşma olmadan boşanmaya devam edebiliriz. Şimdi size yasal süreci ve boşanmanın inceliklerini açıklayayım."

Önümde uzanan karmaşıklığı anlatırken sözlerine odaklanmaya çalıştım ama aklım sürekli Ari'ye gidiyordu.

"Burada incelemem gereken belgeler var," dedi ve dikkat etmem gereken bazı bölümleri işaret etti.

Şok içinde belgelere baktım, gözlerim boşanma kâğıtlarındaki yabancı ismi taradı. Sesim titreyerek, "Bu doğru isim değil," diye boğulmayı başardım. "Kızlık soyadım Blake Shepfield."

Kaşlarını çattı, başka bir belge seti çıkarmadan önce evrakları karıştırdı. Bana Shepfield'ların evlat edinme işleminin geçersiz ve hükümsüz ilan edildiğine dair yasal bir beyanname gösterdi. "Bay Lancaster bunu hallettiğini mi söyledi?" diye sordu, ses tonu şaşkınlıkla karışıktı.

Duyduklarımı zorlukla algılayabiliyordum. Farkına vardığım şey beni bir ton tuğla gibi çarptı. Ari bir şekilde Shepfield'lar tarafından evlat edinilmemi geri almayı başarmıştı. Bu inanılmaz bir yasal başarıydı ve aklım tüm bunların sonuçlarına takıldı.

Avukat konuşmaya devam ettikçe, sözleri kulaklarımda uzak bir mırıltıya dönüştü. Elimde olmadan onu duymazdan geldim, düşüncelerim Ari ve ilişkimizle ilgili anılarla doluydu.

"Bana acını ver."

"Nerenin acıdığını söyle."

"Seni seviyorum."

"Seni görüyorum, günışığım. Her sınavı geçeceğim."

"Seni mutlu edeceğim," dedi. "Biraz zaman alabilir ama bir gün seni hayatının sonuna kadar mutlu edeceğim."

Kalem masaya çarptı. Ne halt

ediyordum ben?

Her zaman hayatın başıma gelmesine izin verdim. Bana attığı tüm saçmalıkları kabul ederek hareket ettim.

Ve sonra bana Ari Lancaster'ı hediye etmeye karar verdi. Ruh eşimi. Ve ben her şeyi mahvedecektim.

Evet, sapığın tekiydi. Ve şüpheli. Ve birlikte olmamız için korkunç şeyler yapmıştı.

Ama aynı zamanda tanıdığım en güzel ruha sahipti. Ve bana hepsini

sunuyordu.

Ne yapıyordum ben?

Onu bir şekilde bulmalı, sonsuza dek benim olduğuna ikna

etmeliydim. Bu boşanmanın olmasına *izin vermeyecektim*.

Ben varım.

Beni istediği zaman takip edebilirdi. Onu yakaladığım sürece.

"Özür dilerim. Bugün bunu imzalamayacağım," dedim ve sandalyemden fırladım. Telefonumu kaptım ve Ari'nin numarasını çılgınca çevirdim, her çalışında

sonsuzluk gibi hissettiriyor.

Direkt sesli mesaja düştü.

"Ari, konuşmamız gerek. Lütfen bunu alır almaz beni ara. Bitmesini istemiyorum. Asla bitmesini istemiyorum."

Yüzüğümü almak için çekmeceme koştum, parmağımdaki ağırlığın bana her şeyin hâlâ kurtarılabileceğine dair güvence vermesine ihtiyacım vardı. Ama orada değildi.

Yanında götürmüş olmalı.

Panikleyerek üç kez daha aradım ve sonuç aynı oldu.

Tamam, ne yapmalıyım? Uçağının saat kaçta olduğunu bilmiyordum. Bu sabah gitmişti. O günkü havayolu tarifesine baktım. Her otuz dakikada bir kalkan uçuşlar vardı. Bu pek yardımcı olmadı.

Avukat, "Bay Lancaster kendisiyle son konuştuğumda bu akşam 8:45'te bir uçuşu olduğundan bahsetmişti," dedi. Evrak çantası elinde, ön kapıda duruyordu.

Telefonuma baktım. Saat yediydi. Zamanında yetişip yetişemeyeceğimi bilmiyordum.

Ama denemek zorundaydım. Uçağı kaçırsam bile denemek zorundaydım. Kaçırırsam Dallas'a giden bir uçak bulabilirdim.

Gitmesine izin veremezdim.

Ashley bana gülümsedi. Kapıyı açıp çıkmadan önce, "Ben kendim çıkarım," diye mırıldandı.

Garaja koştum, bana aldığı Maserati'ye atladım ve kontağı çevirdim.

Kekeledi ve sızlandı... ve açılmadı. Ne oldu?

Lütfen, lütfen, lütfen, tekrar tekrar denerken göklerdeki tanrı her neyse ona dua ettim. Kamyonetinin anahtarı bende yoktu ve motosikletini nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

Lanet olsun! Elimi direksiyona vurdum ve sıyrılan avuç içlerimden gelen acının ısırmasıyla irkildim.

Tamam. Uber. Evet. Ben olsam öyle yapardım.

Uygulamayı açıp bir yolculuk planlarken ellerim titriyordu. On beş dakika mı?

Burası Los Angeles'tı. Her yerde Uber'ler vardı. Neden on beş dakika sürdü?

Derin bir nefes aldım ve onu tekrar aramaya çalıştım. Ama hala cevap vermiyordu.

Daha erken bir uçağa mı binmişti? Çoktan gitmiş miydi? Temelli mi gitmişti?

Arabadan atladım ve her beş saniyede bir teslim alma süresinin iyileşip iyileşmediğini görmek için uygulamayı kontrol ederek araba yoluna doğru koştum.

Siktir, şoför iptal etmiş. Siktir, siktir, siktir!

Başka bir yolculuk planladım, *başka bir* yolculuk olacağını gördüğümde sızlandım.

On beş dakika.

Çılgınca gözyaşları yüzümden aşağı kayıyordu ve bir dakika içinde bir şeyler yolunda gitmezse otostop çekmeyi düşünüyordum.

Bu sabah gitmesine izin vermemeliydim. Kendimi daha erken toparlamalıydım. Onunla daha önce konuşmalıydım.

Berbat ettim ama pes etmeyecektim. *Onun* da pes etmesine izin vermeyecektim.

Telefonumu çıkardım.

> Kırılmayacağız. Bize izin vermeyeceğini söylemiştin ve şimdi söylüyorum. Sen benimsin, Ari Lancaster. O lanet uçağa binmesen iyi edersin.

Ve sonra.

Havada bir değişiklik oldu ve ben anladım... onu görmeden bile.

Nefesim kesildi ve bakışlarımı telefonumdan araba yolunun sonuna doğru kaldırdım. Ve orada Ari duruyordu, görmeyi çok istediğim rüzgârlı bir takımyıldızı.

O bana doğru yürürken berbat göründüğümü bilerek gözyaşlarımı sildim. Makyaj yok, bol eşofmanlar, topuz yapılmış ıslak saçlar.

"Mükemmelsin," diye mırıldandı, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Buradasın," diye kokladım ve adımları hızlandı.

O bir adım daha atamadan ben koşmaya başladım ve o da beni kollarının arasına aldı.

Onu içime çekiyordum. Gözyaşlarım her tarafındaydı, yüzünü öpücüklere boğuyordum çünkü çok rahatlamıştım. Bacaklarım ona sarılmıştı, elleri kıçımda ve kollarım boynundaydı.

Ona dokunuyordum. O buradaydı. O uçağa binmemişti.

"Merhaba," dedi sonunda ve kıkırdadım, başka kimsede göremeyeceğimi fark ettiğim yeşil gözlerine baktım - çünkü başka hiç kimseyle kıyaslanamazdı.

"Gitmedin," diye fısıldadım.

"Hayır."

"Eski sevgilimi engelledin."

"Yaptım," dedi, sesinde hiç pişmanlık yoktu. "Ondan kurtulmak için arabasına uyuşturucu yerleştirdin."

"Evet."

"Onu uçuş yasağı listesine aldırmışsın." "Mmmhmm. Ve bunu yine yapardım."

"Benim için deli oluyorsun, değil mi Ari Lancaster?"

Sırıttı ve içimdeki kelebekler, onun dövmesine benzeyen kelebekler... çılgına döndüler.

"Senin için deliriyorum, günışığım."

Çılgınca gülümsüyordum ama umurumda değildi. Çünkü insan ruhunun aynı anda bu kadar rahatlama ve mutluluk hissedebileceğini bilmiyordum.

Ve bunun tadını çıkaracaktım.

"Güzel. Çünkü ben de senin için deli olduğumu anladım."

"Zamanı gelmişti bebeğim," diye mırıldandı, eve doğru yürürken. "Ama sonsuza dek bekleyebilirdim."

Ön kapıyı açıp içeri girdiğinde ona hülyalı bir şekilde gülümsemeye devam ettim.

"Ama şükürler olsun ki buna gerek kalmadı."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

BLAKE

Ön fuayede durmuş, hâlâ aptalca ve çılgınca sırıtarak birbirlerine bakıyorlardı.

Ve sonra... sanki bir fırtına koptu.

Ari'nin dudakları dudaklarıma çarptı, eli yüzümü kavradı. Sanki onun en büyük hayalinin gerçekleşmiş haliymişim gibi bana içtenlikle bakıyordu.

Bizi ayırmaya çalıştıktan sonra bunu hak ettiğimi düşünmüyordum. Ama bunu belirtmeyecektim.

Bana bir şans daha veriyordu. Hayatımın geri kalanını ona bunun bir hata olmadığını göstermek için harcayacaktım.

Ari geri çekildi ve ben dudaklarını kovalamaya çalıştım ama o başımı yerinde tuttu. "Artık beni itmek yok. Çünkü buna dayanamam. Sana ihtiyacım var. Sensiz *ölüyorum*."

"Evet" demek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarıma koydu. "Kabul etmeden önce bunu gerçekten düşünmeni istiyorum. Çünkü bundan sonra asla başka bir şansın olmayacak. *Gitmene izin vermeyeceğim.* Ne olursa olsun. Ne olursa olsun. Sen benim olacaksın ve ben de senin olacağım. Ve bu bizim hikayemizin sonu olacak."

Elini cebine atarken bir koluyla beni tutmaya devam etti. "Sanırım bu sana ait," diye mırıldandı, bakmam için havaya kaldırdı
at.

"Öyle," diye yanıtladım, hiç tereddüt etmeden. Artık değil. Ve yüzü
Parmağıma takarken başım dönüyordu.

Artık oraya aitmiş gibi hissediyordu. Mükemmel hissettirdi.

Ona baktım. Ve haftalardır ilk kez, hiç şüphe yoktu. Sanki yıkanıp gitmiş, ruj lekeleri gibi yok olup gitmişti. Ve bir şekilde biliyordum ki, asla geri gelmeyecekti.

O benim için öyleydi. Belki aynı anda hem kahraman hem de kötü adam olabilirdi, tıpkı benim olabileceğim gibi.

Belki de bizim için işe yarayan buydu. Belki de benim gibi hala üzerinde çalışmanız gereken çok şey olan biri olduğunda işe yarayacak tek şey buydu.

Ama en azından şimdi nihayet bunun üzerinde çalışıyordum.

"Beni bırakmanı asla istemiyorum," dedim ona, o çimen yeşili gözlere bakarak ve derinliklerinde tüm geleceğimi görerek. "Defalarca darmadağın olduğum halde sende bir sorun bulamadığımı söyleyip durdum ve sen hep yanımdaydın," diye fısıldadım. "Ve sonra her şeyi öğrendiğimde... hemen *senin* için orada değildim. Ve bunu fark etmem bunca zamanımı aldı... Sende hala yanlış bir şey yok. Bence sen olduğun gibi mükemmelsin, Ari Lancaster. *Benim* için mükemmelsin."

Gözlerini kapattı, yüz hatlarından enfes bir acı geçiyordu. Ne hissettiğini biliyordum. Birbirimizi ne kadar çok sevdiğimiz canını yakıyordu. Ruhunuzun başka bir insanda var olmaması gerekiyordu ama işte buradaydık. Ari benimkini ele geçirmişti ve ben de sonunda hiçbir çekince duymadan ona sahip olmasına gerçekten izin verebileceğim bir yere gelmiştim.

Ari beni yukarı kaldırdı ve bacaklarım ona sarıldı. Onca haftadan sonra eve dönmüş, nihayet ait olduğum yerdeymişim gibi hissediyordum. Ruhlarımızın iç içe geçtiğini, uzun bir aradan sonra nihayet yeniden nefes aldığımızı hayal edebiliyordum.

"Senin için çıldırıyorum," diye fısıldadım, yatak odamıza doğru yürürken dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"Ben de sana, günışığım."

Beni yatağa yatırdı, parmakları taytımın ve külotumun içine girdi ve hemen hassas tenimde kaymaya başladı.

İnledim, çünkü onsuz çok boştum. Her şey olmadan önce günde birkaç kez seks yapıyorduk ve onun özel "aydınlanma" parçası olmadan yaşamak... bu başlı başına bir sefaletti.

Ari klitorisime sürtündü, dudaklarıma, yanaklarıma ve boynuma yumuşak öpücükler kondurdu, ta ki ben yatağın içinde eriyene, içimdeki her şey onu her şeyimle isteyene kadar.

"Bu olmadan ölüyordum," diye fısıldadı, giysilerimi çılgınca yırtıp atarken, ben tamamen çıplak bir şekilde onun hala giyinik olan formuna uzanana kadar.

"Lanet olsun," diye mırıldandı gözleri tenimde dans ederken. "Ne kadar mükemmel olduğunu aklım almıyor. Haftalardır bu olmadan yaşadığıma inanamıyorum."

Parmakları kıvrımlarımın arasından kayarak kıç deliğimin etrafında dönene kadar dikiş yerimde gezindi, parmağının ucu içeri kaydı.

O zaman ne istediğimi biliyordum. Ona vücudumun hiç kimsede olmayan bir parçasını vermek istiyordum.

"Beni oraya götür," diye fısıldadım ve bakışlarındaki anlayışın aydınlanmasını izledim.

Keskin bir nefes aldı ve bakışları genişledi.

"Benden istiyorsun..."

Başımı salladım ve sonra parmağı daha da içeri girerken inledim.

"Evet. Kıçımı sikmeni istiyorum. Her yerime sahip ol. Her zaman." "Lanet olsun, günışığım. Bana iki kez sormana gerek yok," diye homurdandı.

Ari beni aniden ters çevirdi, böylece yatağın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. Avuçları sırtımdan yukarı doğru kayarken bacaklarım titriyordu, sonra aşağı inip iki eliyle yanaklarıma masaj yaptı.

"Yere yat bebeğim," diye mırıldandı başparmaklarıyla yanaklarımı ayırırken. Yüzümü yumuşak çarşaflara yaslamıştım, nefeslerim kısa soluklarla çıkıyordu. Birden inledi ve yanan yerime hafifçe masaj yapmadan önce kıçımı tokatladı. Dilinin düz kısmı kıvrımlarımı yaladı, sıcak ve ıslaktı, sonra kıçıma doğru kaydı ve deliğimle alay etti.

"Beni öldüreceksin, günışığım. Ne kadar seksi olduğuna bir bak," diye homurdandı uzaklaşırken. Bir saniye sonra, yağlanmış parmağı deliğime geri dönmeden önce bir şişenin yumuşak tıkırtısını duydum, içeri itti ve ovuşturdu. Parmakları büzüşmüş etimi gererken, dili göbeğime geri döndü, içeri ve dışarı kaydı. Klitorisimi çalıştırmaya devam etti ve bir parmağını daha deliğime sokarken bile vücudum rahatlamıştı. Bu, vajinamı siktiği zamankinden tamamen farklı bir histi. Duygular on kat daha yoğundu.

Aniden parmaklarını çekmeden önce kalçalarım parmaklarına doğru eğiliyordu. Ilık ıslak kayganlaştırıcı çatlağımdan aşağı damladı ve parmaklarını içinden geçirerek etrafa yaydı.

Sıkı kas halkamı germeye çalışırken, "Ne kadar da iyi bir kız," diye homurdandı.

Bana yaşattığı hisler beni çıldırtıyordu ve her geçişinde haykırıyordum. Arkama baktım, yağı sikinin her tarafına yaymasını izlerken gözlerim büyüdü. Bir gün onu mastürbasyon yaparken izlemek istiyordum. Bunun sıcaklığı beni kendimden geçirebilirdi.

Ari sikini çatlağımdan içeri kaydırdı ve olacakları tahmin ederek ürperdim. Kalın başının açıklığıma doğru bastırdığını hissettim ve sonra ittim.

Kıçınızda kocaman delinmiş bir sikin olmasının nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsiniz ama... inanılmazdı.

Yüzümü yatağa gömdüm, kalçalarımı ona doğru eğdim, o da bana uyum sağlamam için zaman tanıdıkça yavaş yavaş daha derine indi.

"Şu haline bak, sikimi çok iyi alıyorsun. Ne mükemmel bir göt. Biraz daha al, günışığım. Sadece biraz daha," diye yalvardı sonuna kadar girmeden önce. İçimden bir çığlık koptu ve omuriliğimi ovarak gergin enerjimi yatıştırdı.

Aleti diğer deliğimdeyken kendimi ağzına kadar dolu hissettiğimi sanıyordum, ama içimde böyle olması? Düşünemiyordum, zar zor nefes alabiliyordum... lanet olsun... tek yapabildiğim hissetmekti.

Bunu başka hiç kimseyle yapamamış olmamın bir nedeni vardı. Bunun samimiyeti tamamen baskındı. Onun içimde olması şimdiye kadar yaşadığım en yoğun şeydi. Beni gerçekten sahiplenmişti.

"Bana benim olduğunu söyle," diye emretti beni nazikçe becerirken, kalçalarımı ona doğru iterken uzun vuruşları yavaşça hızlandı. Bir kolu boğazıma dolandı ve beni vücudum kemerli olana kadar geriye doğru kaldırdı, başım omzuna yaslandı, ben ona bakarken.

"Ben seninim. Ben seninim. Seninim," diye mırıldanırken diğer eli kalçamdan klitorisime doğru hareket etti ve onunla oynadı, nazikçe daireler çizdi ve ovdu.

"Beni asla terk etmeyeceğini söyle," diye emretti itişlerini hızlandırırken. "Asla. Söz veriyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı parmakları göbeğime dalarken, sikinin götümdeki itiş ve çekişiyle aynı ritimde sikiyordu beni.

Görüşüm bulanıktı ve bunun sebebinin gözyaşlarımın yüzümden aşağı akması olduğunu fark ettim, her şeyin coşkusu içimi parçalıyordu. O anda kendimi ona hiç düşünmediğim kadar yakın hissettim. Ve içimde daha önce hiç yaşamadığım kadar güçlü bir his oluşuyordu, sanki damarlarımda şimşek çakıyordu.

"Kahretsin, kıçın beni boğuyor," dedi dişlerini sıkarak içime girerken. "Benim için gel, günışığım. Bana istediğimi ver, çünkü çok yaklaştım ve sensiz gelmeyeceğim."

Beni daha sert becerdi ve bu küçük ekstra acı beni uçurdu, görüşümün kenarları sadece bir iğne izi kalana kadar karardı.

Vücudumdaki her bir sinir ucu zevkle patlarken ışık görülebiliyordu.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," dünya etrafımda kaybolurken duyduğum son şeylerdi.

Soğuk çarşafların altında onun yanında yatarken uyanana kadar bayıldığımı fark etmemiştim. Bir kolunun üzerine yaslanmıştı, bakışları tenimi okşuyor, parmağı yan tarafımda geziniyordu. İnledim ve hareket ettim, ne kadar ağrım olduğunu fark ettim. Kıçınıza dokuz inçlik bir çubuk girmesine izin verdiğinizde bu beklenen bir şeydi.

"Ne zamandır dışarıdayım?" Hülyalı bir şekilde mırıldandım, yavaşça gerindim.

Huzur hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Ve o an hissettiğim tek şey buydu. Bu ve ezici, yıldızlı gözlü, saplantılı aşk.

"Otuz dakika kadar," dedi. "Sadece ikimizi de temizlememe yetecek kadar."

Başımı salladım, bu konuda hiç endişe duymuyordum. İçimdeki her şey onun yanında güvende olduğumu biliyordu.

Ayrıca, zaten evliydik, bu yüzden beni şaşırtmak için yapabileceği başka bir şey yoktu.

"Çok yorgunum," diye itiraf etti. "Ama gözlerimi kapatmaya korkuyorum. Tüm bunların bir rüya olmasından ve uyandığımda benden hâlâ nefret ediyor olmandan korkuyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Çünkü onun yaptığı onca şeyden sonra bile benim de özür dilemem gereken çok şey vardı.

"Kendimden bu kadar nefret ederken seni hak ettiğin gibi sevemedim," diye itiraf ettim. Ve bu doğruydu. Kendinden nefret etmek zor bir işti. Başka bir şey için yer bulmak zordu.

"Nasıl gidiyor peki?" diye mırıldandı, parmağı yanağıma doğru ilerlerken usulca tenime sürtündü.

"Bu devam eden bir çalışma. Belki de her zaman devam eden bir çalışma olacak. Belki her zaman beni içine çekmeye çalışan bir tür üzüntü ya da kendimden nefret edeceğim. Sadece... Artık buna izin vermeyeceğim. Ben bundan daha iyisini hak ediyorum. *Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun*."

"Ne olursa olsun senin her zaman mükemmel olduğunu düşündüğüm fikrimin arkasındayım." Yanağımdan süzülen cevap niteliğindeki gözyaşından etkilenmiş gibiydi.

"Ve seni bunun için seviyorum, ama ben sürekli yoluma çıkmadan nasıl olabileceğimizi görmeye hazırım."

"Ne olursa olsun senin için buradayım. Ama bilmeni isterim ki senin her parçana aşık oldum. Yapabileceğin, söyleyebileceğin ya da olabileceğin hiçbir şey yok... hala istemeyeceğim."

Mutluluktan ölmek mümkün müydü? Çünkü böyle şeyler söylediğinde ciddiydi. Gerçekten de içimde benim asla göremeyeceğim bir şey gördü.

O gerçekten benim ruh eşimdi.

Tam o sırada karnım guruldadı ve oturmadan önce homurdandı. Bakışlarım onun o inanılmaz karın kaslarına takıldı ve salyalarımı kontrol etmeye çalıştım.

O benim kocamdı.

Hay aksi. Bunu ilk kez gerçekten içimden söyledim. Bundan çok korkmuştum.

Harika bir duyguydu. Harikadan da öte. Büyülü.

Ari Lancaster mümkün olan her şekilde benimdi ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Sanki kendi kişisel mucizeme rastlamış gibiydim.

Bayan Lancaster.

Ben de bu sesi sevdim.

"O güzel kafanın içinde ne var, bebeğim?" Ari yataktan kayarken söyledi. Tam cevap verecektim ki altın rengi bir şey gözüme çarptı.

Aletinin üstüne.

"Bu da ne-" Gözlerimin bana oyun oynadığından emin olarak öne doğru eğildim. Sikin ucundaki bir halka mıydı? Ve sadece bir yüzük de değildi... Pürüzsüz altın rengi gerçekten bir...

"Alyansım gibi mi?" dedi gururla, sikini bir helikopter gibi sallayarak. "Düğün gecemizde aldım. Uygun göründü, sence de öyle değil mi?" Daha iyi görebilmem için kalçalarını öne doğru itti.

"Aletinin ucunda bir alyans var," dedim yavaşça, çünkü gerçekten de her gün görebileceğin bir şey değildi bu. Ya da hiç, aslında.

"Evet. Artık yüzüğüm hep yanımda. Ve mükemmel küçük göt deliğini sikerken attığın çığlıklara bakılırsa... bu da iyi hissettiriyor. "Onun için zevk" yüzüğünü aldım, bu yüzden iyi bir yorum bırakmam gerekecek."

Gülmek mi yoksa üzerine atlamak mı istediğimi bilemiyordum. Onu bir filin hortumu gibi salladığında bile garip bir şekilde sıcaktı.

Hâlâ büyülenmiş ve yaptığı şey karşısında şaşkın bir halde uzandım ve parmaklarımı pürüzsüz ucunda gezdirdim.

İnledi ve elime doğru itti. "Siktir, bebeğim. Seni beslemem gerek ve sikime kutsal bir kaseymiş gibi bakmaya ve dokunmaya devam edersen hiçbir yere gidemeyiz."

Öne doğru eğildim ve dilimi delikli şaft boyunca sürükledim. "Sanırım başka bir şeye aç olduğuma karar verdim," diye mırıldandım delikli yarığını yalarken. "O yüzüğün boğazımda da o kadar iyi hissedip hissetmediğini görmek istiyorum."

Tüm vücudu titredi ve güzel dudaklarından yumuşak, sinsi bir sırıtma geçti.

"Benim daha iyi bir fikrim var, günışığım. Bence ikimiz de yemek yemeliyiz."

Yatağa uzandı ve dilini içime sokarken saniyeler içinde beni yüzüne oturttu.

O zaman, diye düşündüm, önümdeki delikli şahesere bakarken, alyansın altın rengi pencereden giren güneşte parlıyordu.

Ziyafet zamanı.

Ari

Ben hala içindeyken uykuya dalmıştı ve her nasılsa hala
Tamamen sertleşmiş olmama rağmen uyuyordu... yine. Ben saplantılı bir şekilde ona bakarken yüzünde mutlu bir ifade vardı, sanki o da sadece böyle tamamlanmış hissediyordu.

Cennetteydim. Hep böyle olmasını istemiştim. Birlikte.
Bağlandık. Sonsuza kadar.

Genç bir çocukken Blake'i gördüğüm andan itibaren, onun o olduğunu anlamıştım. Açıklanamaz bir çekim vardı, beni ona çeken inkar edilemez bir güç. O benim kendi kriptonitimdi ve onsuz yaşayamayacağıma karar verdiğimde, aynı zamanda onu beni gerçekten yok edebilecek tek kişi haline getirmiştim.

Onsuz yaşayamazdım.

Ve bunu kişisel değerlerime iyice yerleştirdikten sonra, bundan sonraki her adım sadece gerekli değil... aynı zamanda atabileceğim tek adımdı.

Gitmesine asla izin vermezdim.

Kobralar'dan sezon ortasında ayrılmak, evet, bu asla olmayacaktı.

Bir taahhütte bulunduğumda, her şeyi yaptım.

Benden boşanmasına izin vermek mi? Ayrıca, asla olmayacak.

Ama Blake'in onun da en az benim kadar bu işin içinde olduğunu fark ettiği bir "İsa'ya gelme" anına ihtiyacım vardı. Onun da bırakamayacağını.

Ve bu... küçük bir itme gerektirdi.

Boşanma avukatı gibi davranması için bir aktris tuttum ve bir arkadaşıma yasal geçerliliği olmayan sahte belgeler hazırlattım. O lanet şeyleri milyonlarca kez imzalayabilirdi ve yine de benimle evli kalırdı. Herhangi bir nedenle onları adliyeye kendisi götürmek isteseydi... Orada da her şey gerçekmiş gibi davranacak bir düzeneğim vardı.

Ayarladığım milyonlarca olasılık vardı, ama hepsinin tek bir amacı vardı... onu geri almak.

Birbirimizin varlığı için gerekli olduğumuzu görmesine yardımcı olmak için.

O çekim için ayrılana kadar köşedeki bir kafede bekliyordum. Onu orada takip ettim, iyi olduğundan emin oldum, düştüğünde ve kalkmasına yardım edemediğimde öldüm. Onu eve kadar takip ettim ve günün geri kalanında eve yerleştirdiğim "güvenlik" kameralarından onu izledim.

Tartısını yok edişini ve gerçekten yemek yiyişini izliyordum. Banyoda benim göremediğim daha çok şey olduğundan emindim. Ama ilk kez, hepsinin iyi şeyler olduğunu hissediyordum.

Onu sahte avukatla izlemek.

İşkence.

Sahte olduğunu bilsem bile, yayını izlerken tüm duygularımı yaşadım. Ona para teklif etmek bile planın bir parçasıydı, çünkü onun takıntılarından birinin Shepfield'ların sahip olduğu ya da sahipmiş gibi davrandığı para olduğunu ve onu olmadığı biri olmaya zorladıklarını fark etmiştim. Onu mutlu etmek için tüm dünyevi varlığımı verebilsem bile hayır diyeceğini biliyordum.

Sonunda her şey yoluna girdiğinde, o da bensiz yaşayamayacağını anladığında gördüm. Arabasına koşmuştu.

Ama tabii ki, çekimden sonra gizlice girip contalarından birini sökmüştüm... bu yüzden hiçbir yere gidemedi.

Garip bir şekilde Linc'in fikriydi.

Telefonuna yeniden yüklediğim uygulamayı kullanarak Uber çağırdığını gördüm. Hesabına giriş yapmış ve yolculuğunu iptal etmiştim, böylece oraya ulaşmamıştı.

Ben yapmadan önce.

Her şey için bir planım vardı. Kulağa aşırı gelebilir. Ama kızımı tanıyordum. Bunu gerçekten hissetmesi gerektiğini, ilişkimizin onun için ne kadar önemli olduğunu hissetmesi gerektiğini biliyordum. Onu geride tutan her şeyi gerçekten bırakması ve her şeyi kabul ettiğine karar vermesi gerekiyordu. Ne olursa olsun.

Yine de onun gerçekten burada olduğuna, içinde olduğuma, sikimin onun mükemmel sıcaklığına sokulduğuna inanmakta zorlanıyordum. Şüpheye düştüğüm anlar oldu, mantıklı düşünmesini sağlamak için onu gerçekten kaçırmam gerekip gerekmeyeceğini merak ettim.

Şükürler olsun ki iş o noktaya gelmemişti.

Bunu kesinlikle yapardım. Linc bana kelepçeler için bir site göndermişti...

"Ari," diye mırıldandı ve ben de dudaklarına bir öpücük kondurdum, Çünkü...neden olmasın. O mükemmeldi.

Elimde olmadan hareket etmeye başladım, halka ucumu o kadar hassaslaştırıyordu ki, kendime izin versem neredeyse anında orgazm olabilirdim.

Tekrar kıpırdandı ve biraz daha uykuya ihtiyacı olsa bile o muhteşem gözlerini görmeyi çok istiyordum.

"Bebeğim, seni becermeme izin ver," diye mırıldandım ve ben tembelce içine girip çıkarken gözleri yavaşça açıldı. Asla doyamayacaktım. Bunu biliyordum.

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı vücudumu yuvarlarken, harika bir seks tanrısı olduğum için bizi ustalıkla bağlı tutarak, sırtüstü yatana ve bana bakana kadar. Üstümde zıplarken saçları göğsümün derisini öpüyordu. Sikimin pembe, ıslak amını germesini, beni içine çekmesini, içine girerken her santimini yutmasını büyülenmiş bir şekilde izledim, kendimi ele geçirmekten alıkoyamadım.

"Kendine dokun, günışığım," diye mırıldandım, ellerini tozlu pembe meme uçlarında itaatkâr bir şekilde kaydırırken inledim, en karanlık fantezimin hayata geçmesi gibi bana bakarken onları çekiştirdim. O muhteşem göğüsleriyle oynarken ben de klitorisiyle oynuyordum ve boşalmaya o kadar yakındım ki fiziksel olarak canım yanıyordu.

"Lütfen benim için gel, tatlım," diye yalvardım, kendini şaftımda daha hızlı becerirken, geri çarpmadan önce ucuna kadar geri çekildi. O kadar iyiydi ki. Göğüsleri aşağı yukarı zıplıyordu, onun hissi çok çirkindi. Onun sadece benim için yaratıldığına her zamankinden daha fazla ikna olmuştum.

Boşalmaya başladığında ölmek üzereydim, tenine pembe bir kızarıklık yayıldı, gür ağzından yumuşak nefesler döküldü.

Sikeyim.

Kendimi onun içinden çıkardım, elimi becerirken onu sırt üstü çeviriyordum. Bir saniye içinde boşalıyordum, döllerim pürüzsüz tenini kaplıyordu. Bir saniye boyunca ona baktım, zihinsel bir resim çekerken ona hayran kaldım, tüm karnına ve göğüslerine yaymadan önce, göğsüne daha fazla cum yaymadan önce meme ucunu yumuşakça yaladım.

Şurada. Daha iyi oldu.

O anda onu her gün döllerimle kaplamaya karar verdim. Bizi bir araya getiremezdim, bu yüzden bu iyi bir alternatif gibi görünüyordu.

"Ari, seni seviyorum," diye fısıldadı, bir damla gözyaşı daha teninden aşağı süzülüyordu. Onu yaladım, alabildiğim her parçasını istiyordum.

Bunu söyleme şekli artık farklıydı, sanki sonunda huzura kavuşmuş gibiydi - ruh eşini on yaşında bulduğu ve benim yeniden bir araya gelmemizi sağladığım gerçeği. Bizi sonsuza dek bir arada tutmak için her şeyi yapardım.

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor," dedim ona ve bu doğruydu. Aşkımız yaşayan, nefes alan, acı veren bir şeydi.

Çünkü başka birinin ruhunuza sahip olması her zaman acı verici, *güzel* bir deneyim olacaktı.

Hiçbir şeye değişmeyeceğim biri.

Son nefesime kadar uğruna savaşacağım biri.

Ve son olarak, Blake'in de bunun için savaşacağını biliyordum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

ARI

OceanofPDF.com

AYLAR SONRA.

Bu gece playofflara kalıp kalmayacağımızı belirleyecek maçtı. Ya da en azından kısmen karar verecekti. Sezon sonundaki bazı mağlubiyetler sayesinde kaderimiz tamamen bizim elimizde değildi. Yenmek zorundaydık

Seattle, ama Dallas'ın da Detroit'i yenmesi gerekiyordu. Dallas ne yazık ki bizimle aynı anda oynayacaktı, bu yüzden bizim maçımız bitene kadar onların maçının sonucunu bilemeyecektik.

Gerçi ikinci kısım için o kadar endişelenmiyordum; Linc, Dallas'ın kazanması için ne gerekiyorsa yapacağına söz vermişti. Ve benim altın külçeli en iyi arkadaşım beni asla hayal kırıklığına uğratmadı.

Daha büyük endişe ise kazanmak zorunda olmamızdı ki bu kesinlikle daha zor bir engeldi. Tommy geçen maçta dörtlü kasını zorlamıştı ve %100 hazır değildi. Bir diğer defans oyuncumuz Caffrey bu hafta grip olmuştu ve Soto... Soto berbattı.

Çocuklarıma playofflar için yardım etmek istedim. Kupayı kazanamayacaktık - yeterince iyi değildik - ama en azından playoffları istiyordum.

Ne olursa olsun, Blake kesinlikle Bayan Lancaster olmak istediğine karar verdiğinden beri yaşadığım bulutların üzerinde kalmaya devam edecektim. Artık sürekli bir mutluluk hali içinde yaşıyordum, sonsuz bir mutluluk gibi.

Harikaydı.

Blake Lancaster var olan en muhteşem, en güzel, en nazik, en mükemmel melekti ve onunla birlikte olmak dünyanın en güzel şeyiydi.

10/10 tavsiye ederim.

Soyunma odasındaki bankta dinlenirken telefonum yanımda çalmaya başladı.

"Selam altın çocuk," diye seslendim Facetime'da onu yukarı çekerek.

"Sadece maça geldiğinden ve tekrar sıkışıp kalmadığından emin olmaya çalışıyordum," diye homurdandı Lincoln, ellerini altın tanrısı saçlarında gezdirirken.

"O bir kereydi!"

"Geçen hafta oldu, dostum! Ve bir şekilde 911 yerine *beni* aramanın iyi bir fikir olacağını düşündün... delinmiş sikin sıkıştıktan sonra

Karının içinde! Ne halt edecektim ki? Benimle konuşurken kelimenin tam anlamıyla onun içindeydin!"

"Pssh, sakinleştirici varlığın onu çıkaracak kadar rahatlamama yardımcı oldu.

Çok yardımcı oldunuz."

Lincoln bana kızmış gibi yaparak içini çekti. Çok komik bir adamdı.

"Her neyse..."

Walker yanıma otururken, "Her neyse... çılgınca kıskandığın devasa piercingli sikim Blake'e takılı değil," dedim.

Tuhaf adam yorumum üzerine banktan düştü. Tamamen normal olmasına rağmen. Her yerdeki kel penisler için bilinen bir risk.

"Disney az önce bayıldı mı?" Lincoln kaşlarını kaldırarak homurdandı ve Walker kendini yerden kaldırıp bana ters ters bakarak tekrar banka otururken başımı salladım.

"Evet," diye iç geçirdim sahte bir bıkkınlıkla. "Kesinlikle 'güven çemberi' davranışı değil."

Walker yanımda ofladı ve ben de ona küçük bir göz kırptım.

"Tamam, odaklan Lancaster. Ben sahaya çıkıp kazanmamız için milyonlarca gol atacağım, sen de bir sürü insana vuracak ve Disney'in uygun şekilde korunduğundan emin olacaksın... Anlaştık mı?"

"Neden benim işim seninkinden daha eğlenceli geliyor?" Yüksek sesle merak ettim.

Lincoln yine homurdandı ve sonra tereddüt etti. "Beni Facetime'dan çıkarabilir misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım, normal bir arama yaptım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Ne oldu?"

"Yıl neredeyse doldu." Sesinde bir soru vardı, cevabı hâlâ kolay olan bir soru. Blake, işleri için bazen Los Angeles'a gidip gelmek zorunda kalacağımız anlamına gelse bile bu fikre tamamen katılıyordu.

"Evet, sorunuz nedir?" Masumca sordum, çünkü sırf onun söylediğini duymak istiyordum. Lincoln Daniels, Ari Lancaster'a bayılıyordu.

"Hâlâ eve geliyor musun?" Sesi hiç Daniels'a benzemiyordu, bu isim genellikle ukala bir kabadayıyla eş anlamlıdır. Hil-ari-ous'tu.

Hmmm, hiç fark etmemiştim, adım o kelimenin

içindeydi. Uyuyor.

"Ari?"

"Pardon, ne sormuştunuz?"

"Siktir git," diye homurdandı, sonunda benim küçük şakamı anlamıştı.

Gerginlik tüm vücuduna yayılmış olmasına rağmen beni dinlemiyormuş gibi davranan Walker'a baktım. Zavallı Disney, benimle geldiğinden emin olacağımı henüz bilmiyordu. Ne kadar iyi iş çıkardığına ve Bender'ın Dallas ağlarından emekli olduğunu açıklamasına bakılırsa, bu kolay bir satış olmalıydı.

"Evet, Linc. Senin snookums hala eve gelmeyi planlıyor."

Uzun bir sessizlik oldu, sanki dostum duygularını bastırmakta zorlanıyor gibiydi.

"Snookums?" dedi sonunda, sesi benim cevabımdan önce olduğundan çok daha mutlu geliyordu.

"İyi değil mi? Çalışmaya devam edeceğim."

Telefona garip bir şekilde gülümsüyordum ama bu haklıydı. Lincoln Daniels sonsuza dek benim en iyi arkadaşım olacaktı.

"Bu gece onları orada ağlat Lancaster ve Disney'e iyi şanslar dile," diye ekledi Lincoln, arka planda birinin ona seslendiğini duyduğumda.

Telefonu kapatmadan önce "Sen sadece o golleri at," diye cevap verdim.

"Lincoln, selam söyledi mi?" Walker sordu, sevimli ve basit bir şekilde. Her zamanki gibi.

"İyi şanslar demiş olabilir."

Walker canlandı. "Bekle... öyle mi dedi? İyi şanslar mı dedi?"

"İyi şanslar demiş olabileceğini söyledim."

"Ari," diye sızlandı Walker, o kadar acınası görünüyordu ki ona istediğini vermek zorunda kaldım.

"Peki, sana iyi şanslar diledi."

Walker ayağa fırladı ve parende attı. Öfkeyle alay ettim. "Sana her zaman iyi şanslar diyorum ve kıçına bir şaplak atıyorum! Başka ne isteyebilirsin ki?"

Walker kıçını sallarken dondu kaldı. "Doğru, tamamen aynı."

"Beni yatıştırıyorsun! Yatıştırıcıları sevmem, Walker Davis. Bu gece kıçına dokunmak yok!"

Tüm vücudu kahkahalarla sarsılırken bile azarlanmış gibi yaptı.

Odada etrafıma bakındım. Diğer takım arkadaşlarımın hepsi gergin ve kasvetliydi, sanki maçtan önce bile kaybedeceklerinden emin gibiydiler

başladı. Ki bu aptalcaydı. Evet, takımın sorunları vardı ama Seattle'ı bu yıl iki kez yenmiştik. Bu hiç işe yaramayacaktı.

Banktan ayağa kalktım. "Disney, bana bir melodi ver," diye emrettim ve Walker hiç vakit kaybetmeden telefonunu kaptı. Birkaç saniye sonra soyunma odasının hoparlörlerinden "Shake It Off" çalmaya başladı.

Her zamanki gibi Tay Tay'ın müziği anında büyüledi. Takım arkadaşlarımız, en soğukkanlı olanları bile, bulaşıcı ritme karşı koyamadı.

Walker, sarhoş bir tökezlemeyi andıran bir ay yürüyüşüne kalkışarak hücuma öncülük etti. Eddy'nin hareketleri çok fazla şeker almış bir çocuk gibi vahşi ve öngörülemezdi. Dönüyor, dönüyor ve hatta solucan taklidi yapmaya çalışıyordu - aslında o kadar da kötü değildi.

Bu gece bana "baba" diyenler sadece Seattle forvetleri olacak olsa da kendimi bıraktım ve "baba hareketlerimi" ortaya çıkardım. Parmak tabancaları ve fıskiye dansı ile gerçekten elimden geleni yaptım.

Son notalar kayboldu ve ben sırıttım, çünkü her zamanki gibi "Shake It Off" işini yapmıştı. Takım çok daha rahatlamıştı.

Koç'un maç öncesi konuşması tam bir şaheserdi. Gözümüzün içine baka baka, bu işe akıttığımız kanı, teri ve gözyaşlarını hatırlattı. "Kıçınızı yırtarak çalıştınız, kıçınızı yırtarak oynadınız ve bu an için *her şeyinizi* feda ettiniz!" diye bağırdı. "O forma sadece kumaş ve renklerden ibaret değil, beyler. Mirasımızın lanet olası bir sembolüdür. O buza adım attığınızda, sadece kendiniz için oynamıyorsunuz. Bu takım için, bu şehir için kanını dökmüş her Kobra için oynuyorsunuz!"

Tüm takım kükredi ve son bir "Kobralar" tezahüratıyla oyun zamanı geldi.

Buzun üzerine adım attığımda, tanıdık

geldi. Gerçeküstü bir farkındalıktı.

Bu sezona yabancı bir gezegene inmiş bir uzaylı gibi hissederek başlamıştım. Her antrenmandan korkmuş, kendimi her şeyin berbat olduğuna, ayrılmak için sabırsızlandığıma ikna etmiştim. Lanet olası günleri geri saymıştım.

Ama şimdi... Burayı özleyeceğimi fark ettim. Yol boyunca bir yerlerde, iyi hissettirmeye başlamıştı... güzel.

Blake'in arkasını işaret ederek göz kırpmak için cama doğru gittim. Bana tuhaf bir bakış fırlattı ve arkasını döndüğünde bir çalışanın elinde "Bayan Lancaster benim melek yüzlü bebeğimdir. Dokunmayın."

"Güzel," diye inledi, yüzü güzel bir domates rengine dönmüştü.

"O formanın içinde çok seksi görünüyorsunuz Bayan Lancaster," diye bağırdım kayarak uzaklaşırken.

Maç başladı ve Seattle hiç esir almıyordu. Matadora saldıran bir grup çılgın boğa gibi bize sert ve hızlı saldırdılar. Walker tam bir rock yıldızıydı. Şut üstüne şut engelledi, kalede kolay görünmesini sağladı.

"İşte benim kalecim!" Walker periyottaki yirminci kurtarışını yaparken bağırdım. Ve bu berbat olduğum anlamına gelmiyordu... Kıç tekmeliyordum. Seattle, Tommy sakat sakat oynarken forvetlerimizi öldürüyordu.

Seattle'a yüksek sopa cezası verildi ve kendimizi bir güç oyununda bulduk. Tommy sakat bacağına rağmen bir şekilde hızını arttırdı ve adeta ele geçirilmiş bir adam gibi kaymaya başladı. Savunmanın arasından manevra yaparak geçti ve pakı fırlattı. Top Seattle'ın adamlarından birinden sekti ve ağlara gitti. Hepimiz çılgına döndük.

İkinci periyotta Seattle, Soto'nun eldivenlerini çıkarıp Seattle'lı bir adamla muşta kavgasına girmeye karar vermesinin ardından bazı gösterişli hareketler ve kurnaz paslarla beraberliği sağladı. Şaşkınlıkla izledik ama sanırım bu bir ilerlemeydi. Bir kez olsun kendi takım arkadaşını dövmeye çalışmıyordu.

Yine de ondan nefret ediyordum. Ve hala bir uçurumdan düşmesini ya da araba çarpmasını umuyordum.

Ama ilerleme ilerlemeydi.

Üçüncü periyotta zafer elimizin altındaydı. Bir insan duvarı gibi şutları engelledim, "James Norris Memorial Trophy" kazanmış biri gibi darbeler aldım ve diskleri savurdum. Ve son dakikalarda, kalecileri çekilince, kazanacağımızı biliyorduk. Pakı gevşetip Tommy'ye gönderdim, o da kolay bir gol attı.

Son düdük çaldı ve tüm takım Dallas'ın skorunu öğrenmek için yedek kulübesine doğru kaymaya başladı. Bazı personel biz oynarken skoru takip ediyordu ve Dallas ile Detroit üç dakika kala 1-1 berabere kalmıştı. Arena çoktan kutlama moduna geçmişti, belli ki yapbozun önemli bir parçasının kaldığını unutmuşlardı... ama biz asistan koçlardan birinin iPhone'una yapışmıştık. Her geçen saniye acı veriyordu, sanki sonucu belirleyebilecekmişiz gibi toplu bakışlarımız ekrana kilitlenmişti.

Ve sonra gol geldi - Lincoln bir şut çıkardı ve kalecinin bacaklarının arasından golü attı. Altın çocuk benim kahramanım olduğu için en yakın kamerayı işaret etti ve bir öpücük kondurdu.

Takımın geri kalanı kutlamaya başlarken ben de o şeyi kaptım.

Playoff'a kalmıştık, bebeğim!

Blake'e bakmak için döndüm ve onun koltukların olduğu koridorda koştuğunu gördüm. Birkaç çocuğun arasından sıyrılıp beceriksizce merdivenlerden yukarı koştum, bıçaklarım zemine çarpıyordu.

"Sen yaptın," diye çığlık atarak kollarıma atladı. Onu döndürdüm ve yüzümü boynuna gömdüm. Geçen yılki Stanley Kupası zaferinden önce onu bulmuş olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

O zaman gerçekten mükemmel olurdu.

Gelecek yıl, kendime söz verdim. *Gelecek yıl bunu gerçekleştireceğim.*

O anda, daha büyük zafer -gerçekten önemli olan tek zafer- Blake'in kollarımda olmasıydı.

Ve orada kalacaktı. Sonsuza kadar.

Blake

Gece kahkahalar, müzik ve kadehlerin tokuşturulduğu bir bulanıklığa dönüştü. Cobras'ın sahibi destansı bir parti vermiş, arenanın özel etkinlik odalarından birini koridorlara ve arenanın diğer her yerine yayılan çılgın bir kutlamaya dönüştürmüştü. Birisi Walker'ın buzda bir kızla birlikte olduğunu ve sikinin üzerinde çoraptan başka bir şey olmadığını söyledi.

Öyle bir geceydi.

Kesinlikle hissediyordum, yanaklarım kızarmıştı ve kahkahalarım kolay ve kaygısızdı. Ari de aynı şekilde sarhoştu ve şu anda kargaşadan gizlice kaçmaya çalışıyorduk... böylece sevişebilecektik. El ele tutuşarak çakırkeyif oyuncular, personel ve taraftarlardan oluşan labirentin içinden geçtik, dik durmaya çalışırken kahkahalarımız yükseliyordu. Partiden gelen müzik sesi her adımda biraz daha azalıyordu ve kısa süre sonra kendimizi daha sessiz bir koridorda bulduk.

Ari duvara yaslanmış, alamet-i farikası olan sırıtışını tam olarak sergiliyordu. Yolda bir yerlerde tişörtünü kaybetmişti ve ben de bir an için yontulmuş göğsüne kazınmış Blake dövmesine hayranlıkla baktım.

Çok gülünç derecede seksi görünüyordu. Sadece ona bakmaktan vücudumun yumuşadığını, amımın ıslandığını ve sikilmeye hazır hale geldiğini hissedebiliyordum. Onu her şekilde elde etmek istiyordum.

"Bebeğim muhtaç mı hissediyor?" diye mırıldandı beni duvara doğru iterken.

Formamı yavaşça yukarı çekerken başımı salladım, ama Ari ben daha çıkaramadan elimi yakaladı.

"Seni sadece bununla almak istiyorum," diye fısıldadı sertçe, ben de beklentiyle titreyerek başımı salladım. Elleri formanın etek ucunun altına uzandı ve tangamı da alarak taytımı aşağı çekti. Kıyafetlerden çıkarken omuzlarına tutundum, serin hava belden aşağımın çıplak olduğunu iyice fark etmemi sağladı. Bakışları beni içine çekti ve beni kendine doğru çekerek çenemden tuttu ve dudaklarıma sıcak, yakıcı bir öpücük kondururken yüzümü eğdi.

Parmaklarım göğsünde gezindi ve tırnaklarım tenine batarken o da alt dudağımı ısırdı. Çenemi tutan eli aşağıya indi, boynumu sahiplenici, erotik bir şekilde kavrarken diğer eli formanın içinden göğsümü kapladı, nazikçe sıktı ve yoğurdu. Bana doğru eğildi, sıcak dili kulağımın kabuğunu yalıyordu.

"Hepsi benim," diye homurdandı dudakları tenimde gezinirken, nabız noktamda durdu ve etimi nazikçe yalayıp emdi.

"Ari," diye inledim.

"Şşşt, günışığı. Aferin kızıma. Sana çok iyi bakacağım."

O sırada bir şey duydum, Ari'nin dili tenimde kaymaya devam ediyordu, hiç bitmesini istemediğim yavaş, enfes bir işkence.

Başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde donakaldım çünkü dünyada en son göreceğim insanlardan biri koridorun sonunda durmuş bize bakıyordu.

Clark'tı.

Hâlâ bana sürekli mesaj atıyordu ama numarasını gerçekten engellemiştim. Geçmişle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Gitmeye başladığım terapist, Clark söz konusu olduğunda hissettiğim suçluluk duygusuyla başa çıkmamda bana yardımcı olmuştu. Suçluluk duygusu yüzünden biriyle birlikte kalmak zorunda değildim. Haftalık seanslar sayesinde artık bunu anlayabiliyordum. Clark benim geçmişim olabilirdi ama Ari benim geçmişim ve geleceğimdi.

Clark'ın bakışları karanlıkta parlıyordu ve belki de alkol yüzündendi ya da belki de sonunda unuttuğum bir geçmişin hatırlatıcılarından bıkmıştım.

Ama Ari'ye orada olduğunu söylemedim.

Birdenbire Ari'nin de isteyeceği gibi bir noktaya değinmek istedim.

Geçmişime, suçluluk duyguma ya da başka bir şeye ait olmadığımı.

Ben Ari'ye aittim.

Ve ben de tamamen bununla ilgiliydim.

Ari beni çevirip kıçımı ona gösterecek şekilde öne doğru eğerken hiçbir şey söylemedim.

Vücutlarımızı aynı hizaya getirip sert aletini kıvrımlarımın arasında yavaşça yuvarlayarak şaftını güzelce ıslatırken hiçbir şey söylemedim. Eli bacaklarımın arasına kaydı, klitorisime mükemmel miktarda basınçla masaj yaptı.

"Benim," diye mırıldandı diğer eli göbeğimi sikerken. "Bu amcık.
Bu beni mahvetti."

Aletini tuttum. "Benim," dedim, ses tonum kendinden emin ve sahipleniciydi... Bakışları eğlenerek parladı. Ciddi olduğumu anlaması için Ari'nin omzunun üzerinden Clark'a baktım. Yüzü solgun ve şok olmuştu... ve yıkılmıştı.

Ari'nin parmakları içimdeki o noktaya bastırıp ovuştururken gözlerimi kapattım ve yetenekli ellerine boşaldım, sanki zaten sevişiyormuşuz gibi ona doğru eğildim ve hareket ettim.

"Gelmiş geçmiş en muhteşem kız," diye inledi.

Koridora baktım, Clark nedense *hâlâ* orada duruyordu. Belli ki henüz notu almamıştı.

Ari beni çevirdi, elleri kıçımı kavrarken delikli aletini bir kez daha sırılsıklam ıslak kıvrımlarımın arasından geçirdi. Sürtünme içimde küçük bir orgazmın daha dalgalanmasına neden oldu. Normalde olduğumdan çok daha yüksek sesle konuşuyordum çünkü Clark'ın Ari'nin bana onun *asla* h i s s e d e m e y e c e ğ i şeyler hissettirdiğini bilmesini istiyordum.

Aklımın bir köşesinde, kendimi kaybettiğimin, yaptığım şeyin gereksiz olduğunun farkındaydım. Aslında zalimce.

Ama Ari'ye bana her zaman verdiği şeyi vermek istedim. Tam ve amansız bir bağlılık. Ari ne yaptığımın farkında olmasa bile, her şeyimi ortaya koyduğumu kanıtlamak için bunun bir şans olduğunu hissediyordum.

Ağzı benimkini derin ve aç bir öpücükle kapladı ve ben de hevesle dilini emdim, aletinin içimde olmasına duyduğum ihtiyaçla inledim.

"Ari, lütfen," diye yalvardım, bana attığı sıcak gülümsemeye bayıldım çünkü onun için yalvarmamı çok seviyordu.

"Seni yakaladım bebeğim," diye söz verdi. Gözlerim onun kusursuz, kaslı göğsünde gezinirken ağır ağır kapanıyordu. Onunla ilgili her şey

benim kişisel ıslak rüyam olacaktı. Dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak istiyordum. Clark'a baktım, olduğu yerde donup kalmıştı. Onunla hiç böyle bir arzu yaşamamıştım.

Ari boynumu emdi, bir aşk noktası bıraktığından emin olacak kadar sertti. Beni işaretlemesine bayılıyordum. Aslında beni dölleriyle k a p l a m a s ı n a da bayılıyordum. Her gün ikimizin de saplantılarının ateşini körüklüyordu.

Ve bu sarhoş olduğum için değildi. Ayıkken de böyle hissediyordum. Sanki doyamıyormuşum gibi. Hiç doyamayacakmışım gibi.

Parlayan başını kıvrımlarıma bir kez daha sürttü ve sonra içime daldı, dilimi açgözlülükle emdi ve ağzımdan çıkan rahatlamış iniltileri yakaladı.

"Evet, çok iyi," diye inledi içime girip çıkarken. O yüzük, sikinin başına gömülü o lanet alyans, her seferinde rahmimin girişine çarpıyor, içime küçük acı ve zevk dalgaları gönderiyordu. Ari kalçalarını ustalıkla açarak farklı yerlere vuruyor ve beni çığlık attırıyordu.

"Çok mükemmel. Bu amcığa asla doyamayacağım, Blake. Benimkine."

İçimde bir orgazm oluşuyordu. Tekrar. Göğsünü ısırarak onu engellemeye çalıştım çünkü çok yoğun hissediyordum.

"Benim için yap, günışığım. Tatlı amcığınla sikimi boğ."

Edepsiz sözleri beni uçurumun kenarına getirdi ve boşalıyordum, onu da harekete geçiriyordu. İtişleri düzensizleşti ve ılık tohumu içime dökülürken yüksek sesle inledi.

"Siktir," dedi, her zaman yaptığı gibi yüzünü boynuma gömdü. Bir ziyaretçimiz o l d u ğ u n u hatırlamadan önce, uzun bir dakika boyunca bu şekilde birbirimize bağlı kaldık.

Koridora baktığımda Clark gitmişti.

Hastalıklı bir memnuniyet, kıvrımlı bir zehir gibi damarlarımda dolaştı. Ari'nin beni bu şekilde sahiplenmesi çok iyi hissettirdi.

Clark'ın geri dönmeyeceğine, mesajın başarıyla gönderildiğine dair bir his vardı içimde.

Ari Lancaster beni mahvetmişti.

Başka kimseye yer yoktu. Başka kimseyi istemedim.

Ari çekildi ve ikimiz de inledik, parmakları hemen kalçalarımın arasına girdi, dışarı dökülen spermleri geri itti. Neredeyse her *sevişmemizde* bunu yapardı, sanki benden boşalmasına dayanamıyormuş gibi.

"Teşhirciliğe bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum, günışığım," diye mırıldandı ve parmakları içime batarken bile donup kaldım.

Ona baktım, öfke ya da belki de iğrenme göreceğimden korkuyordum. Ama tek gördüğüm ateşli bir erkek memnuniyetiydi.

"Bence ne demek istediğini çok güzel anlattın, Blake. Ve ne zaman bir noktayı kanıtlamak için beni becermek istersen, ben senin adamınım," diye fısıldadı.

Kızardım ve acısını yalayarak dindirmeden önce boynumu ısırırken hırladı.

"Diğer zamanlarda da senin erkeğin olduğum sürece." "Her zaman," diye mırıldandım.

Ve asla daha fazlasını kastetmemiştim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

ARI

İlk turda kaybettik. Bunu bekliyordum ama yine de canım çok yanmıştı. Dallas'ın beni geri almak isteyip istemediğini öğrenmek için günlerce stres yaptım. Ve telefon geldiğinde menajeri, Knights'ın hem Walker'ı hem de beni bünyesine katmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söyleyince, üzerimden milyonlarca kiloluk bir bowling topu kalkmış gibi hissettim. Şimdi tek yapmam gereken Temmuz ayına kadar beklemek ve serbest oyuncu piyasası başladığında bunu resmileştirmekti.

Kobralar ikimizi de kaybedeceği için kendimi suçlu hissediyordum, bu hiç de alışık olmadığım bir duyguydu. Bana iyi davranmışlardı ve kalmam için bir sözleşme imzalamamı istediklerini biliyordum - her gün Remi'nin telefonunun peşindeydiler.

Yine de yolum belirlenmişti, tıpkı yıllar önce Blake'le tanıştığımda olduğu gibi. Bazı şeylerin olması gerekiyordu.

Dallas'ta Linc ile çalmam da bunlardan biriydi.

Ama bugünle Temmuz arasında çok zaman vardı ve bugün aklımda tek bir şey vardı... Blake'e evlenme teklif etmek.

Evet, o zaten benim karımdı. Ve hayır, bu asla değişmeyecekti.

Ama geçen sefer tam olarak evlenme teklif etmemiştim, bu yüzden bu gece Griffith Gözlemevi'nde özel bir şey planladım.

Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Bu gece bana verebileceği tek bir cevap vardı.

O kıza çoktan kilitlenmiştim.

Ama bunu onun için yapmak istedim ve mükemmel olmasını istedim.

Blake

Ari beni her zaman şaşırtırdı, bu yüzden bu gece için özel bir şey planladığını söylediğinde, bunun hakkında iki kez düşünmemiştim. Ya da en azından o bana iki kez düşünme fırsatı vermemişti. Bütün öğleden sonra yataktaydık ve o kadar çok orgazm olmuştum ki adımı hatırlamakta zorlanıyordum.

Dolambaçlı yollardan geçtik, sonunda nereye gittiğimizi anlamadan önce dik bir tepeye çıktık.

"Griffith Gözlemevi mi?" Önümüzdeki manzaraya bakmak için koltuğumda doğrulup sordum. Çoktan yapmam gereken turistik şeylerden biriydi, ama hiç zaman ayırmamıştım. Gözlemevinin kendisi görkemli bir manzaraydı, bir tepenin üzerine tünemişti ve aşağıdaki şehrin nefes kesici manzarasına hükmediyordu.

Arabayı park ettik ve merdivenlerden yukarı çıkarak girişe ulaştık. Mimari hayranlık uyandırıcıydı, Art Deco ve modern tasarımın bir karışımı hem zarif hem de zamansızdı.

İçeride, astronomi ve evrenle ilgili büyüleyici sergileri keşfettik.

Koridorlarda dolaşırken Ari çeşitli takımyıldızlarının ve gök cisimlerinin resimlerini gösterirken, "Astronomi hakkında beklediğimden çok daha fazla şey biliyorsun," diye düşündüm.

"Mmmh, nedense gençken yıldızlara bakma hastalığına yakalandım... ve bu hiç geçmedi," dedi göz kırparak.

Bir kaşımı kaldırdım ama sonra bir kara delik görüntüsü gözüme çarptı ve ne dediğini unuttum.

Ama asıl sürpriz bizi dışarıda bekliyordu. Gözlemevinin çatısına ulaştığımızda, gece gökyüzü üzerimizde uzanıyordu, kadife ihtişamı parıldayan milyonlarca yıldızla serpilmişti. Ari, battaniyeler ve minderlerle donatılmış, yüksek kaliteli bir teleskopun gökyüzüne doğrultulduğu küçük ve rahat bir yer ayarlamıştı.

Meraklı bir gülümsemeyle ona döndüm, kalbim küt küt atıyordu. "Yıldızları izlemeye mi gidiyoruz?"

Başını sallarken Ari'nin gözleri ay ışığında parlıyordu. "Öyleyiz," dedi sessizce.

Minderlere yerleşirken Ari teleskopu ayarladı ve ben her şeyi içime çektim. Altımızdaki şehir ışıklarının yumuşak parıltısı, denizin dinginliği

Gece ve gökyüzündeki sayısız yıldızın vaadi, kusursuz bir tablo çiziyordu.

Yanıma uzandı ve parmaklarımız birbirine dolanmış halde gece gökyüzüne baktık.

"Seni gördüğüm andan itibaren sevdim," diye mırıldandı aniden ve başımı pırıl pırıl gökyüzünden onun yüzüne doğru çevirirken nefesim kesildi... manzara daha da güzeldi.

"Gerçekten mi?"

O da bana bakmak için döndü, eli yanağımı okşamak için kalktı. "On iki yaşındaydım ve işim bitmişti. Bitmiştim. Sonsuza dek istediğim şeyi bulmuştum. Bunu bana bir başkası söyleseydi aptalca görünürdü. Ama benim başıma geldi."

Sakinleştirmek için elini tuttum ve yanağımı sert avucuna sürttüm.

O grup evini her zaman başıma gelen kötü olayların başlangıcı olarak görmüştüm. Ama yakın zamanda terapi sayesinde orada ne kadar iyi şeylerin de olduğunu fark ettim. Ari'yi orada kaybetmiştim. Ama aynı zamanda onu bulmuştum. Ve bu konuda düşünmeye böyle başlayacaktım.

"Grup evinden ayrıldığımdan beri yıldızları seyretmeye gitmedim," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. "Sanırım çok acı veriyordu, çünkü bunu... seninle ilişkilendiriyordum."

"O zamanlar çok sevimsizdim, değil mi?" diye sırıttı, ben de homurdandım ve elini yüzümden göğsüme doğru çekerek ona sarıldım.

"*Hâlâ* sevimsiz bir herifsin. Ama bunu seviyorum," dedim ve ona bir öpücük vermek için öne doğru eğildim.

"Ari, sonsuza kadar üzgün kalacağımı mı düşünüyorsun?"

Geçmişten gelen kelimeler beni çok etkiledi.

"Blake, iyi misin?" Ari sordu ve dudaklarının üzerinde gezindiğimi fark ettim... hiçbir şey söylemiyordum.

"Artık üzgün değilim," diye fısıldadım. "Ne?"

"Artık üzgün değilim. Küçük bir çocukken yıldızları seyrediyorduk ve sana bunun sonsuza dek süreceğini düşünüp düşünmediğini sormuştum. Ve bunca zaman... sürdü. Ama artık yok." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Başardın."

Beni inceledi, bakışlarında o kadar çok sevgi vardı ki nefes almakta zorlanıyordum. "Tüm övgüyü alabileceğimi sanmıyorum, günışığım," dedi nazikçe.

Ve bunun doğru olması çılgıncaydı.

Hayatımın kontrolünü elime almaya başladığım o günden beri... Ne kesmiştim ne de arınmıştım... Kendimi tartmamıştım bile. Her gün aynaya baktığımda kendime "mükemmelim" diyordum... Ari içimde olsun ya da olmasın.

Her hafta sadakatle terapiye gidiyordum, berbat ya da acı verici olsa bile.

Her gün kendim için ortaya çıktım.

Ve tabii ki Ari de benim için gelmişti.

Birbirimize bakarken gözleri parlıyordu. Benimle ondan daha fazla gurur duyan kimse yoktu.

Ama sonunda kendimle gurur duymam daha da iyiydi.

Minderlerden kalktı, bana bakarken yüzü biraz soldu. "Bil diye söylüyorum, biz zaten evliyiz. Ve öyle de kalacağız."

Şaşkınlıkla ona baktım, sonra ben de doğruldum ve onunla birlikte diz çöktüm. "Ne oldu? Neyin var?"

Cebinden menekşe renkli, brokar bir kutu çıkardı ve açtı, elmas kaplı bir alyans ortaya çıktı, yeniden bir araya geldiğimizden beri parmağımdan ayrılmayan devasa taşla mükemmel uyum sağlayacak bir alyans.

"Oh, Ari-"

"Blake, senin de farkında olduğun gibi, sen zaten benim karımsın. Ama seni o reklam panosunda gördüğüm andan beri sana nasıl evlenme teklif edeceğime dair bir konuşma planlamıştım. Ve bunu söyleme şansım olmadı..."

Sırıttı, çünkü o da benim kadar biliyordu ki, bu o gece olanlar için yüzyılın en hafif ifadesiydi.

Ari pişmanlık duymadan devam etti ve ben de eğlenerek başımı salladım. "Yani bu gece tekrar yapıyoruz... eğer sorun olmazsa."

Başımı salladım, çoktan duygusallaşmıştım çünkü onu çok seviyordum.

"Gün ışığım. Seni çok seviyorum. Sana kafayı takmış durumdayım. Tek gördüğüm sensin.

Sen benim geçmişimsin, geleceğimsin... Her şeyimsin. Seni on iki yaşındayken gördüm Blake ve ruhum seni tanıdı. Bana ait olduğunu anladım. Her koşulda, her hayatta seni bulabilirdim. Bunu varlığımın her zerresiyle biliyorum."

"Ari," diye fısıldadım, gözyaşlarımdan dünya bulanıklaşıyordu - bir kez olsun gerçekten mutlu olmaları çok güzeldi.

"Sana bir söz vermiştim, hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçirecektim. Ve sen bunu çok iyi yapıyor olsan da

...yine de tüm hayallerinizin gerçekleşmesini sağlamak benim için bir onur olacaktır. Evet, Bayan Lancaster..."

Kıkırdadım, çünkü damat zaten elinizdeyken evlilik teklifi almak biraz tuhaftı. Ve soyadını.

"Ve lütfen unutma, cevabın için sadece tek bir seçeneğin var," diye hatırlattı bana, kutudan yüzük bandını çıkarıp parmağıma uzanırken. "Hayatımızın geri kalanında seni mutlu etmeme izin verme onurunu bana bahşeder misin?"

Yüzüğü parmağıma geçirdi, böylece diğer yüzüğümün üzerine oturdu.

"Evet. Binlerce, milyonlarca kez evet," diye bağırdım kollarına atılırken.

Ondan sonra benimle sevişti, ışıltılı, umut dolu yıldızlarla süslü bir gökyüzünün altında... yerimiz varken bölgenin yasak olduğunu bilen ücretli personelin izniyle.

Ve dünyadaki en şanslı kız olduğumu biliyordum.

Dokuz ay önce, yanlış adamla yanlış bir hayat yaşıyordum. Ve bunların hiçbirini fark etmemiştim.

Ari Lancaster mucizelerin -ve ruh eşlerinin- var olduğunun kanıtıydı. O gün o reklam panosunu gördüğü ve beni bulmak için yeri göğü yerinden oynattığı için her gece göklere şükrediyordum.

Her gözyaşı, her kesik, her acı. Bir şekilde bizi buraya getirmişti.

Ve büyük Taylor Swift'*in* dediği gibi, *her şey iyi biterse iyi biter*...

Sağdaki adam.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

EPİLOG

OceanofPDF.com

ARI

AD Town'da erkeklerle dışarıda bir gece... sadece kız arkadaşımla dışarıda bir gece tarafından yenilir.

Walker'ın söylediği çok önemli bir şey vardı. "güven çemberi." İşte buradaydık -Lincoln ve ben her birkaç dakikada bir telefonlarımızı kontrol ederek hanımlarımızın hala benim evimde birlikte olduklarından emin oluyorduk.

"Heyecan verici haberlerim var!" Kanatlarımızı sipariş eder etmez Walker söyledi.

Ağzıma biraz cips ve queso tıkıştırırken, "Ver şunu bize Disney," diye söylendim. Burası bomba gibiydi.

Lincoln bir cips istedi, ben de ona bir çatal sapladım. "Bunların hepsini kendim için sipariş ettim. Telafi etmem gereken aylar var."

"Bunu bana neden söylemedin?" diye hırladı ve cipsini tekrar tanrıların nektarına batırmaya gitti.

"Seni tekrar bıçaklayacağım. Ve sonra sopanı tutamayacaksın. Her türlü."

Lincoln ukalaca, "Monroe sopamı tutacak," dedi ve ben de kusacakmış gibi yaptım.

Walker aniden gururla, "Baba olacağım," diye açıkladı.

Lincoln onu utandırıyormuşuz gibi ikimize bakarken ben cipsimi yuttum, hıçkıra hıçkıra öksürdüm.

"Özür dilerim. O da neydi öyle? Şu anda seks sapkınlıklarından mı bahsediyoruz? Çünkü bir tavşanın sana "baba" demesini düşünmeden önce kendimi hazırlamam gerekiyor." Ben nefes almaya çalışırken Lincoln biraz queso aldı.

"Hayır, gerçek bir babadan bahsediyorum," diye sırıttı Walker, ikisi de neredeyse BOĞULARAK ÖLÜYORDUM!

"Tamam... Walker. Evlat ediniyor musun? Çünkü etrafta hiç kadın görmedim ve beşinci aşama yapışkanlar söz konusu olduğunda çift sarma yapmamanız gerektiğini size daha iyi öğrettiklerini biliyorum."

"Bu yeni bir şey. Ama yakında onunla tanışacaksın," dedi Walker mutlulukla. "Yani tek gecelik bir ilişkiden hamile mi kaldın?" Kafam hâlâ çok karışıktı. "Hayır. O benim hayatımın aşkı."

Lincoln ve ben birbirimize baktık, yüzümüzde ikiz sırıtışlar vardı. Çünkü bugünlerde gerçek aşkın büyük hayranlarıydık.

"Adı ne? Bebek için heyecanlı mı?" Lincoln cipslerimden birine uzanırken sordu. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Queso ve cipsi paylaşmazdım. En iyi arkadaşımla bile.

Walker'ın bir sonraki sözleriyle cips tepsisi üzerindeki tekelimi tamamen unuttum.

"Heyecanlanacaktır," diye düşündü cipslerimden birini kapıp mutlu bir şekilde yemeye başlarken.

Lincoln ve ben ona inanamayarak bakarken çiğnemesi sonsuza kadar sürdü. Sonunda bitirmişti.

İkimize de sırıttı ve şöyle dedi... "Öğrendiğinde..." Walker'ın The Pucking Wrong Date'deki hikayesini buradan okuyabilirsiniz.

.

OceanofPDF.com

YANLIŞ ADAM BONUS SAHNESİ

Daha fazla Ari ve Blake ister misiniz? Özel bir BONUS sahne için Kader Diyarı'mda takılın! BURADAN al.

OceanofPDF.com

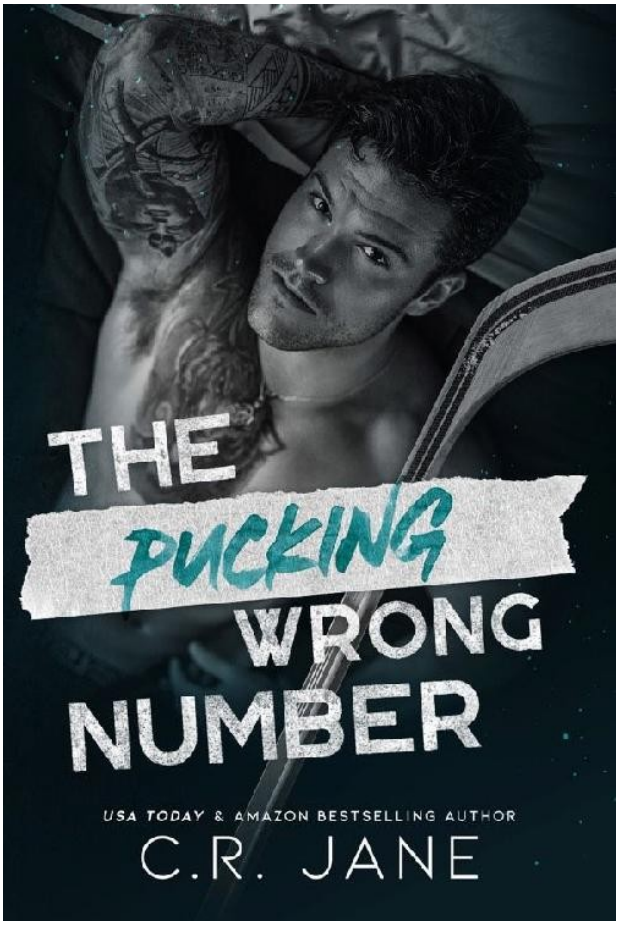
YANLIŞ TARIH

Walker'ın bağımsız hikâyesini okumak ister misiniz? The Pucking Wrong Date için buradan ön sipariş verin.

OceanofPDF.com

YANLIŞ NUMARA ALINTISI

Lincoln Daniel'in kırmızı bayraklarını merak ediyor... Yanlış Numara'daki hikayesi için okumaya devam edin...

OceanofPDF.com

C. R. Jane'den Pucking Yanlış Numara Telif

Hakkı © 2023 C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

Fotoğrafçı: Cadwallader Fotoğrafçılık Düzenleme:

Jasmine J.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

MONROE

"Monroe. Benim güzel küçük kızım," diye bağırıyor annem kanepeden. Tavana bakıyor ve adımı söylemesine rağmen benimle konuşmadığını biliyorum. Ya da en azından şu anki benle.

Tam burada durmuş, yerde bıraktığı kusmuk lekesini temizliyor. Geçmişten gelen benle konuşuyor, ya da uçurtma gibi uçtuğunda beyni onu nereye götürüyorsa.

Kapı çalınıyor ve korkuyla bakıyorum, içimde bir korku çalkalanıyor. Çünkü kim olduğunu biliyorum. Annemin deyimiyle "müşterilerinden" biri.

İkimiz de bir şey söylemeden kapı açıldı. Annemin kapının çaldığını duyduğundan bile emin değilim. İçeriye daha önce bir ya da iki kez gördüğüm terli, soluk yüzlü bir adam girdi. Pembe yanakları ve kot pantolonunun üzerinden taşan bir göbeği var. Sapkın bir Noel Baba gibi. Artık o adama inandığımdan değil. Noel arifesinde evimize hiç gelmediği kesin.

Adam bana bakarken gözleri parlıyor ama sonra annem garip bir şekilde inliyor ve adamın dikkati anneme yöneliyor.

"Roxanne," diyor şarkı söyler gibi bir sesle, oraya doğru ilerlerken.

Bir şey söylemek istiyorum. Herhangi bir şey. Ona annemin misafir ağırlayacak durumda olmadığını söyle, ama faydası olmayacağını biliyorum. Ayrıca, annem ihtiyacı olan parayı alamazsa daha sonra bana çok kızar.

Odadan çıkıyorum ve kendimi buradaki tek yatak odasına kilitliyorum. Annem ve ben odayı paylaşıyoruz ama çoğu zaman annem kanepeden öteye gidemiyor.

Nefret etmeyi öğrendiğim iğrenç sesler başlıyor, ben de radyoyu açıp onları b a s t ı r m a y a çalışıyorum. Uykuya dalıyorum ve rüyalarım

Yarattığı hayattan kaçmaktan çok benimle ilgilenen sağlıklı bir anne imgesi peşimi bırakmıyor.

Bir başlangıçla uyanıyorum, beynimi her şeyin yolunda olduğuna ikna edene kadar panik odanın kenarlarını bulanıklaştırıyor.

Ama her şey iyi hissettirmiyor. Çok sessiz. Çok fazla sessiz.

Kapıya doğru sürünüyorum, bir şey duyup duymadığımı anlamak için kulağımı kapıya dayıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Yavaşça kapıyı açıp odaya bakıyorum. Ne adamdan ne de annemden bir iz vardı. Etrafın temiz olduğunu düşünerek odamdan çıkıyorum, ancak annemi ön kapının yanında yerde, yüzünde yeşil bir sıvı yığınıyla gördüğümde çığlık atarak duruyorum.

İç çekiyorum, önümdeki temizliği düşünüyorum. Tekrar. Bu adamlardan nefret ediyorum. Buraya her geldiklerinde, ondan bir parça alıyorlar ama ona hiçbir şey bırakmıyorlar. Onunla işleri bittikten sonra hep böyle oluyor.

Elimde bir bez ve kovayla yanına gittiğimde annemin titrediğini ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. Daha önce hiç görmediğim korkunç gri bir rengi var.

"Anne," diye fısıldıyorum, yüzüne dokunmak için uzanıyorum, ancak teninin ne kadar buz gibi soğuk olduğunu görünce irkiliyorum. Gözleri aniden açılarak sıçramama neden oldu. Normalden daha da kan çanağına dönmüşlerdi. Kemikli eli gömleğimi pençeliyor ve beni çılgınca kendine doğru çekiyor. Dudağı morarmış ve kanlı. Piç kurusu sert davranmış olmalı.

"Kalbini sersemletmelerine izin verme," diye anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor. "Anne?" Sesimde yoğun bir endişeyle soruyorum.

"Bir adamın... kalbini almasına izin verme," diye tükürüyor. "Ona izin verme..." Sözleri kayboluyor ve göğsü büyük bir nefesle yükseliyor... sonra tamamen hareketsiz kalıyor.

"Anne!" Onu tekrar tekrar sallayarak inliyorum.

Ama başka bir şey söylemedi. Karanlık bir odada sönmüş bir alev gibi öylece gitti.

Ve ben yapayalnızım, onun son sözleri sonsuza dek kulaklarımda çınlıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

MONROE

Yatağımın kenarına oturmuş, pencereden karanlık ve yıldızsız görünen gökyüzüne bakıyordum. Özgürlük o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

18.

Sanki tüm hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi hissettim. Bunun için özel bir doğum günü. Sonunda buradan ayrılabilme, hayatıma kendi koşullarımla başlayabilme düşüncesi... her günü atlatmama yardımcı oldu.

Ayrıldığımda bunun zor olacağını biliyordum. Hayatıma başlamak için elimde sadece okul sonrası bakkaldaki işimden kalan cılız birikimlerim vardı. Ama kendim için bir şeyler yapmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Annemin o gün bana bıraktığı boş kabuktan daha fazla bir şey.

Onu kaybettiğim o meşum gecenin ertesi günü, on yaşımdan beri koruyucu aile sistemindeydim. Herkes bir bebek evlat edinmek istiyordu ve ben bir bebek değildim. Bu noktada yüzlerce farklı eve gitmiş gibi görünüyordum ama şu anki evim en uzun süre kalmayı başardığım yerdi.

Ne yazık ki.

Koruyucu ailem Bay ve Bayan Detweiler ve oğulları Ripley ilk başta iyi insanlar gibi görünüyorlardı ama zamanla işler değişmişti. Artık farklıydılar.

Bayan Detweiler, Marie, beni yatılı hizmetçisi olarak görmeye başlamıştı. Ev işlerine yardım etmekten yanaydım ama her yemekten sonra topluca kalkıp her şeyi temizlemeyi bana bıraktıklarında -ve evdeki diğer işleri de- bu çok fazlaydı.

Bir gün, umarım yakın gelecekte, bir daha asla başkasının tuvaletini temizlemeyeceğim.

El işçiliğiyle bir ay daha başa çıkabilirdim ama asıl sorun Bay Detweiler, yani Todd'du. Davranışları giderek daha ürkütücü bir hal alıyor, uzun uzun bakışları beni hasta ediyordu. Bana söylediği her şeyin altında yatan bir anlam vardı... bir ima. Doğum günüm hakkında daha çok konuşmaya başlamıştı, sanki doğum günümün benim için temsil ettiği özgürlük vaadinden çok daha farklı nedenlerle onu bana hatırlatmak istiyordu. O günden sonra ayrılmama izin verildiğinin henüz hiçbirinin aklına geldiğinden bile emin değilim. Hem doğum günüm hem de lise mezuniyetim aynı haftaya denk geliyordu. Mükemmel zamanlama. Sadece kendini kontrol edebilmesini ve o noktaya gelene kadar ellerini benden uzak tutabilmesini umuyordum. Bazı insanlar lise mezuniyetinin özel bir şey olduğunu düşünmeyebilir ama benim için *her şeyi* temsil ediyordu.

Ripley iyiydi sanırım. Bir insandan çok bir patatese benziyordu, bu da olabileceği diğer şeylerden daha iyiydi. Aynı odada olduğumuzda gözleri üzerimden atlıyordu, sanki ben yokmuşum gibi. Belki de ben onun için yoktum. Yatağı her gün yapıldığı, masasında yemeği ve kıçını silmek için tuvalet kağıdı olduğu sürece, daha az umursayabilirdi. Etrafındaki dünyayı umursamayacak kadar video oyunlarıyla meşguldü.

Saate baktım. Saat 16:55'ti, Bay Detweiler işten gelmeden önce akşam yemeğine başlama vaktiydi. İçimi çekerek, Bayan Detweiler'ın kim bilir nereden getirdiği solmuş yorganımı dalgınca düzelttim ve koridora çıkıp mutfağa yöneldim. Ev, şehrin iyi bir yerinde, üç odalı, derme çatma bir yerdi. Kaldığım diğer yerlerden daha güzeldi ama bunun o kadar da önemli olmadığını fark etmiştim. Evin içinde atan kalpler, evin ne kadar güzel olup olmadığından çok daha büyük bir öneme sahipti.

Eminim ki hayata annemle başladığım o izbe evde de çok mutlu olabilirdim... Keşke o farklı olsaydı.

Mutfağa girip de Bay Detweiler'ı laminant tezgâha yaslanmış gördüğümde içimi bir panik kapladı. Eve girdiğini nasıl fark etmemiştim? Garaj kapısının açıldığını duyduğumu hatırlamıyordum.

En sevdiği bira şişesini yudumluyordu; bu şişe aslında mutfaktaki en gösterişli şeydi ve satın aldıkları diğer yiyeceklerden çok daha pahalıya mal oluyordu. Todd Detweiler hâlâ çalıştığı muhasebe bürosunda giydiği bol takım elbisesini giyiyordu. Saç çizgisi, çalıştığı muhasebe bürosundaki

Bu yüzden tüm saçlarını öne doğru taradı ve alnında, sulu mavi gözlerinin hemen üzerinde bir noktaya dikkatlice şekillendirdi.

Hâlâ olduğum yerde donup kaldığımı görünce kaşlarını kaldırdı. Ama genellikle eve 6:30'dan önce gelmezdi, bu da benim akşam yemeğini masaya koyup onlar bitene kadar saklanmama yetecek kadar uzun bir süreydi.

"Merhaba Monroe," dedi, ismim dudaklarından kirli bir şekilde dökülüyordu.

Yüzümü düzelttim ve içimi çelikleştirdim, sanki onun varlığı beni silahsızlandırmamış gibi buzdolabına doğru metodik adımlarla ilerledim.

"Merhaba," diye hoş bir şekilde cevap verdim, bakışlarının tenimi okşadığını hissetmekten nefret ediyordum. Sanki bir insandan ziyade imrenilecek bir nesneymişim gibi.

Güzel olduğumu biliyordum. Annemin gençliğine çok benziyordum. Ama tıpkı onda olduğu gibi, görünüşüm sadece bir lanetti, sonsuza dek tek amaçları beni kullanmak ve istismar etmek olan pislikleri çekmek için tasarlanmıştı.

Buzunun çözülmesi için daha önce koyduğum bir kase tavuğu almak için buzdolabına uzandım... birden arkamdaydı. Öyle yakındı ki, hareket edersem bana doğru bastıracaktı.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Sesimdeki histeriyi bastırmaya çalışarak sordum. Eli kalçama yerleşti ve evrene lanet okuyarak gözlerimi kapattım.

Yakınıma eğildi, nefesi tenime fısıldıyordu. "Bunu düşünüyordun, değil mi?" Todd'un nefesi bira kokuyordu, ne kadar pahalı ve güzel olduğu varsayılırsa varsayılsın, onu denememe engel olacak bir koku.

"Neden bahsettiğinizden emin değilim efendim." Tavuğu kaptım ve geri çekileceğini umarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ama yaptığı tek şey doğrulmak oldu, böylece vücutlarımız birbirine değdi. Uzaklaşmaya çalıştım ama eli kalçamı sıktı. Sertçe.

"Şu tavuğu ocağa koymam lazım," dedim hoş bir şekilde, sanki dokunuşunu hissettiğimde içim ölmüyormuş gibi.

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı küçük bir kıkırdamayla. "Oyun oynamayı sevmene bayılıyorum. Bıraktığımızda her şey çok daha güzel olacak." Sırtımın alt kısmında giderek sertleşen bir çıkıntı vardı ve dudağımı öyle sert ısırdım ki kanın tuzlu tadı tat alma tomurcuklarıma doldu.

Ellerim titriyordu, su kabın içinde şıpırdıyordu. Bir aptal bile neden bahsettiğini anlayabilirdi.

"Bir şeyler biriktirmeyi ne kadar sevdiğimi fark ettin mi?" diye rastgele sordu, sonunda kalçamı bırakıp geri çekildi.

Hızlıca lavaboya doğru ilerledim, kaseyi içine yerleştirdim ve akşam yemeği için tavuk göğüslerini kaplamak için ihtiyacım olan ekmek kırıntılarını almaya gittim.

"Bunu fark ettim," diye cevap verdim sonunda, yeterince hızlı cevap vermediğimde bana doğru bir adım attıktan sonra.

Bunu kim nasıl kaçırabilir ki? Todd bira şişeleri topluyordu. Garajın her iki duvarında da raflara düzgünce dizilmiş çeşitli teneke kutular ve şişeler vardı. O kadar çok vardı ki duvarı zar zor görebiliyordunuz - sosyal hizmetlerin nasıl olup da bu kadar çok boş şişe varken Todd'un bir içki sorunu olabileceğinden endişe etmediğinden emin değilim. Ama Todd bu konuda hiç endişelenmedi. Her gün duvara en az beş tane ekliyordu.

"Bakireler koleksiyon yapmak için en sevdiğim şeydir."

Elimde bir koli yumurta vardı ve onları düşürdüm, bunu açıkça söylediği için şok olmuştum, kabuklar ve yumurta sarısı her yere sıçradı.

Tam o sırada Bayan Detweiler içeri girdi, bakışları kocasıyla benim aramda şüpheyle gidip geliyordu. "Burada neler oluyor?" diye sordu, gözleri yerdeki mahvolmuş yumurtalara takıldı.

Marie bir zamanlar güzel bir kadındı ama kocası gibi onun da gençliğe tutunma çabası sefil bir başarısızlıktı. Şu anda üzerinde seksenli yıllardan kalma bir kanepeyi andıran çok dar çiçekli bir elbise vardı. Her kıvrımı vurguluyordu ve ağır makyajlı yüzünde, muhtemelen koltuğundan kalkıp buraya gelmek için harcadığı çabadan kaynaklanan ince bir ter tabakası vardı. Saçları sert, şişe siyahı rengindeydi ve kıvırmaya ve güzel tutmaya çalışsa da, ince ve gevşekti ve eminim onun için hayal kırıklığı yaratıyordu.

Genelde dış görünüşe dikkat etmezdim; aldatıcı olabileceklerini herkesten iyi bilirdim ama Todd ve Marie Detweiler'ın dış görünüşleri görmezden gelinemeyecek kadar göz önündeydi.

"Sadece bir kaza, tatlım," diyerek ona doğru yürüdü ve Marie'nin büyük olasılıkla o ağzın başka nerede olduğunu bilmediğini düşününce kusma isteği uyandıran ruh hastası bir öpücüğün içine çekti.

Arkalarına bile bakmadan mutfaktan çıkıp gittiler ve ben yumurtaları temizleyip yemek yapmaya çalışırken beni titreyen, perişan bir halde bıraktılar.

Eğer bu etkileşim doğum günümü beklemenin bir seçenek olmadığına dair anlaşmayı mühürlemediyse... bir sonraki gece mühürleyecekti.

Yataktaydım, her gece yaptığım gibi dönüp duruyordum. Zihniniz benimki kadar lanetli olduğunda, uyku zordu, asla başarılı olamayacağım ateşli bir hedefti. Rahatlayabildiğim, geçmişin anılarının düşüncelerime sızmadığı bir gece hiç yaşamamıştım.

Saat gecenin üçüydü ve kısa sürede tekrar uyuyamazsam pes etmenin eşiğindeydim.

Kapımın önündeki koridordan hafif ayak sesleri geliyordu. Herkes uzun zaman önce yattığı için kaşlarımı çattım. Bu noktada onların alışkanlıklarını kendi alışkanlıklarım gibi biliyordum.

Evde biri mi vardı? Eve ait olmayan biri mi?

Ayak sesleri kapımın önünde durdu ve tüylerim diken diken oldu.

"Alo?" Fısıldayarak konuştum, kapı kolu dönmeye çalışıp sahip olduğum için yeterince şanslı olduğum kilide takılınca konuştuğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Yataktan kalkıp komodinden lambamı çekerken kendimi bir korku filmindeki kurban gibi hissettim, gerekirse onu bir silah olarak kullanmaya hazırdım.

Dışarıdaki kişi kilitle oynadı ve kilit klik sesi çıkararak kilidin açıldığını işaret etti.

Nefes nefese kapıya bakıp kaçınılmaz olanı beklerken uzun bir duraklama oldu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve tanıdığım kıllı bir el ortaya çıktı. Bay Detweiler'ın eliydi.

Düşünmedim, sadece çığlık atmaya başladım, onu odamdan uzaklaştırmak için tek bir şansım olduğunu biliyordum.

Karısını uyandırmam gerekiyordu. Yatak odaları koridorun sonunda olduğu için yeterince ses çıkarmam gerekiyordu.

Çığlık atmaya başladıktan bir saniye sonra kapı çarparak kapandı ve ayak sesleri hızla uzaklaştı. Bir an sonra Detweiler'ların yatak odasının kapısının açıldığını duydum, ondan bir an sonra da benim kapım duvara çarptı ve Marie'nin telaşlı hali karşımdaydı. Göğsü kabarmış, giydiği iki beden küçük geceliğe bastırıyordu -gözlerimi yakmak istememe neden oldu- ve bakışları odanın içinde hızla dolaşırken çılgına dönmüştü, sonunda odanın ortasında duran bana düştü, göğsüme tutulmuş bir lamba.

Öfke yüz hatlarını kaplarken kırmızı benekli bir kızarıklık göğsüne ve yanaklarına yayıldı.

"Senin derdin ne lan?"

"Birisi odama girmeye çalışıyordu. Birisi kapının kilidini açmış."

Kocası olduğunu söylemedim, çünkü bu bana daha fazla sorun çıkarırdı.

Bir dakika sonra Todd oradaydı, elinde bir bardak suyla esneme numarası yapıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu rahatça. Gözlerimiz kilitlendi ve o anda onun olduğunu bildiğimi anladı. Yüz hatları alaycıydı, bir şey söylemem için bana meydan okuyordu, sanki karısı söz konusu o olduğunda ağzımdan çıkan her şeye inanacakmış gibi.

Marie bir an durup kocasını incelemeden önce, "Kız, birinin odasına zorla girdiğini söylüyor," diye alay etti. "Neden ayaktaydın?"

Dudaklarını büzüştürmesi, yüzünün kızarması bana çok şey anlattı. Görünüşe göre Marie kocasının gerçek doğasından o kadar da habersiz değildi.

Bu konuda bir şey yapacağından değil.

"Monroe'nun çığlığını duyduğumda biraz su alıyordum. Ama evde başka kimseyi duymadım." Bakışları endişeli gibiydi. "Kabus görmediğine emin misin?"

Nefes almadan önce uzun, gergin bir an boyunca ona baktım. "Belki de hepsi buydu," diye fısıldadım sonunda ve Marie'den yüksek sesle bir huff çıkardım.

"Kendini kontrol altına al, seni velet. Geri kalanımızın uykuya ihtiyacı var!" diye tersledi, dönüp gitti, odasına doğru yürürken ağzından küfürler dökülüyordu.

Todd, acınası dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla oyalandı. "İyi uykular Monroe," diye mırıldandı, gözlerinde geri döneceğine dair kesin bir söz vardı.

Ve başladığı işi bitireceğini söyledi.

Kapı kapanır kapanmaz dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkırıklar vücudumu sarıyordu.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Her şeyi mahvetmişti. Lise diplomamı almama bir ay kalmıştı ve o diplomamı elimden aldı.

Todd bana elini sürerse, beni mahveder. Ve ben vücudumdan bahsetmiyorum, ruhumdan bahsediyorum.

Annemin ıssız, yıkılmış yüzünün görüntüsü zihnimde canlandı.

Bu benim hikayem olamaz. Olamaz.

Gitmem gerekiyordu. Yarın. Başka seçeneğim yoktu.

Detweiler'lar Houston'ın hemen dışında küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Yaklaşık dört saat uzaklıktaki Dallas'a gitmeye karar verdim. Oraya daha önce hiç gitmemiştim ama bilet fiyatı çok kötü değildi ve büyüktü. Tam da ortadan kaybolmak için ihtiyacım olan şeydi. Elbette Detweiler'lar o kadar uzağa gitmeye çalışmazlardı, hele ki devlet desteğinin bitmesine sadece bir ay kalmışken. Eminim kimseye gittiğimi bile söylemeyeceklerdir. O son çeki isterler.

Bekâretimin Todd için ne kadar değerli olacağını düşünmeme izin vermedim. Umarım, "kolay" onun gereksinimlerinden biriydi ve ben ortadan kaybolur kaybolmaz beni unuturdu.

Okula gittim, kalbim bütün gün acıyordu. Hiçbir zaman yakın arkadaş edinen biri olmamıştım - ne zaman taşınacağınızı asla bilemediğinizde, yakın bağlantılar kurmamak en iyisiydi - ama kendimi sahip olduğum tanıdıklarla daha uzun süre birlikte olmayı dilerken buldum. Tanıdık koridorlarda yürürken, mezuniyette veda etmenin zor olup olmayacağını ya da sadece hayallerimi kaybettiğimi hissedip hissetmediğimi merak ettim.

Annem liseden hiç mezun olmamıştı. Yine de, ben küçükken bile, aklı başında olduğu anlarda bazen bana rüyalarından bahsederdi. O sahnede yürüme hayalleri.

Kendime kararlı *bir şekilde üniversite sahnesinde yürümem* gerektiğini söyledim ve GED alacağıma ve bunu mümkün kılacağıma dair kendime söz verdim.

Okuldan sonra çalıştığım H.E.B. marketine gittim, bu vardiyadan sonra ortadan kaybolacağım için her zamankinden daha fazla acele ettim. Zamanlama işe yaradı, çünkü maaş günüydü ve yanımda götürmek için bir çek daha alabildim. Her kuruşun önemi vardı.

Vardiyamdan sonra, Detweiler telefonumu yanıma almak istemediğim için kontörlü bir telefon aldım. Onları tanıyorsam, muhtemelen mallarını çaldığımı söyleyerek beni polise teslim etmeye çalışacaklardı. Bir parçam da beni bununla takip edebileceklerinden korkuyordu. Bir casus gerilim filminde yaşamadığımı biliyordum... ama yine de tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Eve döndüğümde, içinde birkaç kıyafet, yeni telefonum ve biriktirdiğim paranın olduğu küçük bir çanta hazırladım. Sonra yatağıma oturdum, ellerim

endişeyle birbirine kenetleniyordu.

İyi bir planım yoktu. Her ne kadar kaçmayı hayal ediyor olsam da, planlarım somut olmaktan çok akışkandı. Ve hepsi de daha iyi bir iş bulabilmem için lise diplomasına sahip olmama ve Detweiler'ların peşimde olduğu korkusuyla her saniye arkamı kollamak zorunda kalmamama bağlıydı. Eyaletin koruyucu ailelikten çıkan çocuklar için bir destek sistemi de vardı ve ben de buna dayanabileceğimi umuyordum.

Ama bunu yapabilirim.

Yemekten sonra ortalığı topladım. Marie pizza sipariş etmişti, bu yüzden her zamanki kadar çok çaba harcamadım. Sonra oturma odasının köşesinde oturup iyi geceler dileyene kadar bekledim. Bu zor bir şeydi. Bu gece kaçmam gerekiyordu -onların yatmasına yetecek kadar geç ama Todd'un beni bir kez daha ziyaret etmeye karar vereceği kadar da geç değil.

Ayrılışım tam bir hayal kırıklığıydı. Pencereden çantamla kaçarken Detweiler'ların peşimden koştuğu, polisten kaçmak için çalıların arasına girip çıkarken siren sesinin havada dolaştığı bir görüntü canlanmıştı zihnimde.

Ama gerçekte olan şey, benim pencereden kaçmam ve herkesin uykuda kalmasıydı. Greyhound istasyonuna varana kadar bir saat yürüdüm ve kimse peşimden gelmedi. Dallas'a bilet aldığımda yorgun görünen görevli gözünü bile kırpmadı.

Kırk yılda bir bir şeylerin yolunda gitmesi güzeldi.

Otobüs yolculuğu bir arabanın iki katı kadar uzun sürdü. Birkaç saat dinlenmeye çalışsam da, bir şekilde durağımı kaçıracağımdan endişeleniyordum, bu yüzden asla derin bir uykuya dalamadım. Zihnim de geleceğimin ne getireceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bunu tek başıma başarabilecek miydim?

Endişelerime rağmen, Todd'la aramızdaki mesafe geçen her mille birlikte artarken göğsümde bir rahatlama hissi titreşti.

En azından bekaretimi güvende tutmayı yapılacaklar listemden çıkarabilirdim.

Nihayet Dallas'a vardığımızda sabah güneşi ufukta belirmeye başlamıştı. Greyhound istasyonunu çevreleyen harap binalara rağmen heyecanlanmadan edemiyordum. Buraya gelmiştim. Başarmıştım. Daha önce hiç Dallas'a gitmemiş olabilirdim ve burada kimseyi tanımıyor olabilirdim ama kendime yeni bir hayat kurmaya kararlıydım.

Bu benim yeni başlangıcımdı.

Varışımın etkisinin geçmesi ve kendimi bir park bankında bulmam yaklaşık on iki saat sürdü ve denesem gerçekten uyuyup uyuyamayacağımı tartıştım. Ya da böyle bir şeye kalkışmanın güvenli olup olmadığını.

Otobüsten inmiştim ve beni internetten bulduğum genç sığınma evine götürmesi için bir taksi çağırma aşamasındaydım. Sonra adrese bakarken kapkaça uğradım. Taksi için cebimden çıkardığım tüm parayı almışlar ve telefonumu elimden çekip almışlardı.

Deli bir kadın gibi peşlerinden koştuğuma bahse girebilirsiniz. Ama tüm dünyevi eşyalarımın bulunduğu sırt çantam bana ağırlık yaptığı için, bir grup çocuk beni kolayca geride bıraktı.

Daha iyi günler görmüş bir benzin istasyonundan bir paket cips almak dışında kalan paramı harcamaya cesaret edememiştim.

Günün geri kalanında barınağı bulmak için her yere yürüdüm, birileri şüphelenir ve yetkililere kaçak bir genç gibi göründüğümü bildirirse diye yol sormaya korktum.

Belli ki mekânı hiç bulamamıştım çünkü oradaydım, parktaki bankın üzerinde. Soğuk, aç ve kızgın.

Ve bitkin.

Görünüşe göre, kırk sekiz saate yakın uyumadığınızda, herhangi bir yerde uykuya dalabilirsiniz, çünkü sonunda... tam olarak yaptığım şey buydu.

Bir sıçrayışla uyandım, birinin beni izlediği hissi boğazımda düğümlendi. Gece çökmüştü ve parkın üzerine koyu mavi bir renk çökmüştü. Ağaçlar ve çalılar kararmış gökyüzüne karşı belli belirsiz gölgeler oluşturuyordu. Sokak lambaları titreyerek canlanmış, yola ve yakındaki banklara sıcak bir parıltı yaymıştı. Işık hafif esintiyle dans edip sallanıyor, yere uzun gölgeler düşürüyordu. Yaprakların hışırtısı ve cırcır böceklerinin cıvıltısı duyulabiliyordu.

Yanımdaki bankta oturan kırlaşmış yaşlı adamı gördüğümde irkildim, bakışlarındaki vahşilik vücudundaki yırtık pırtık giysilerle eşleşiyordu. Orada

Üzerinden kir ve vücut kokusu yayılıyordu ve bana gülümsediğinde sadece birkaç dişiyle gülümsüyordu.

"Oy. Seni izliyordum. Uyuyabildiğinizden emin olmak için, leydim," dedi etkilenmiş bir İngiliz aksanıyla.

Sözleri son derece dostane ve nazik olsa da irkildim ve ondan uzaklaştım.

"Oh, Ole Bill'den korkma. Ben sana göz kulak olurum."

Banktan atlayıp kaçmak için hareket ettim... ama bir an tereddüt de ettim. Onda çok sağlıklı bir şeyler vardı. Görünüşünü ve kokusunu geçtikten sonra tabii.

"Bu park benim, ama paylaşabilirim. Sen uyumaya devam et, ben de nöbet tutayım. Kabadayıların uzak durduğundan emin ol," diye devam etti. Ona henüz bir şey söylememiş olmama rağmen.

Teklifini reddetmek için ağzımı açtım ama sonra market poşetinden temiz, yepyeni, etiketli bir battaniye çıkardı. Battaniyeyi bana uzattığında konuşmak yerine kendimi ağlarken buldum.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o beni çılgınca izliyor, histerik kadınların gözyaşlarını dindirme gücüne sahipmiş gibi battaniyeyi üzerime atıyordu. Son birkaç gündür yaşadığım olaylardan ve onun nezaketinden bunalmış bir halde hala ağlamayı bırakmadığımda, sonunda "Eleanor Rigby "nin o güne kadar duyduğum en kötü yorumunu söylemeye başladı. Aslında, duyduğum en kötü şarkı yorumuydu.

Ama işe yaradı ve ağlamayı bıraktım.

"İşte, işte, küçük ördek. Uyumaya git. Ole Bill sana göz kulak olacak," dedi yatıştırıcı bir sesle şarkıyı bitirdikten sonra - son birkaç söz kesinlikle uydurmaydı.

Bundan daha akıllı bir kızdım, gerçekten öyleydim. Ama çok yorgundum. Ve içimdeki her şey ona gerçekten güvenmek istiyordu. Ne de olsa bana "küçük ördek" demişti. Seri katillerin kurbanları için sevimli evcil hayvan isimleri olmazdı, değil mi?

"Sadece birkaç dakika," diye mırıldandım ve başını salladı, o anda oldukça hoşuma giden çarpık sırıtışıyla yine usulca gülümsedi.

Stres ve yorgunluktan titreyerek ve daha iyi günlerin hayalini kurarak uykuya daldım.

Uyandığımda, on dakikadan çok daha geç olmuştu. Aslında gecenin geri kalanıydı.

Bill hâlâ oradaydı, beni izliyor ve sanki bütün gece uyumamış gibi kendi kendine hafifçe ıslık çalıyordu. Sırt çantam hala başımın altındaydı, para hala içindeydi ve en azından kimsenin bana dokunduğunu *hissetmiyordum*.

Kahretsin, umutsuzluğa kapılmıştım, değil mi?

"Kalacak bir yerin var mı, genç kız?" diye sordu usulca. Başımı salladım, bu bankta bir gece daha geçirmeyi düşünürken dudağımı ısırdım.

"Ole Bill sizi iyi bir yere götürecek. Benim şatom kadar güzel değil ama iş görür," dedi ve sanki gerçekten de hendeği olan bir İngiliz şatosuymuş ve hükümdarı da kendisiymiş gibi gururla parkı işaret etti.

En azından birkaç saat sonra bana bir şey yapmayacak kadar güvenilir olduğunu kanıtlamış olmasına rağmen, onu bir kaçakçılık çetesi ya da aynı derecede iğrenç başka bir şey olmadığını umduğum yere kadar takip etmemi sağlayan şey yine de saf çaresizlikti.

Beni bir gün önce yürüdüğüm yerden biraz daha iyi bir yere götürdüğünde biraz rahatladım. O sahte İngiliz aksanıyla kulağımı çınlattı, hiç gitmediğinden emin olduğum yerler hakkında hikâyeler anlatarak beni eğlendirdi.

Ne olduğunu anlamadan, oldukça yeni olduğu anlaşılan bir sığınma evinin girişinin önünde duruyorduk. Tabelada buranın bir kadın sığınma evi olduğu yazıyordu ve bu manzara bir kez daha ağlamak istememe neden oldu.

"Oraya gittiğinde seni Ole Bill'in gönderdiğini söyle... Sana kraliyet muamelesi yapacaklar," diye kıkırdadı ve yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde gözlerim doldu - muhtemelen tekrar histeri krizine gireceğimden korkarak bir adım uzaklaşmasına neden oldu.

Sonunda sığınağın kapısına giden basamakları çıkmadan önce bir an daha tereddüt ettim. Yarı yolda durup Bill'e baktım, o da bana yine sevimli bir şekilde sırıttı. "Senin için harika şeyler görüyorum, küçük ördek," diye seslendi arkamdan yürümeye devam ettiğimde.

Onu asla unutamayacağımı biliyordum. Evsiz ve biraz deli olabilirdi ama aynı zamanda tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Bir yabancı olarak bana göz kulak olmuş ve en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım etmişti.

İçeri girerken, yorgunluk hala omuzlarımda, garip bir şekilde o anda her şeyin yoluna gireceğine dair huzurlu hissediyordum.

Resepsiyona yaklaştığımda nazik bir kadın "Haven'a hoş geldiniz," diye mırıldandı.

Gerçekten de cennet.
Sadece umut edebilirdim.
Monroe ve Lincoln'ün mağazasına buradan devam edin.

OceanofPDF.com

ARI'NİN CARNE ASADA TACOS'U

Porsiyonlar: 4

İÇİNDEKİLER

CARNE ASADA IÇIN
1 1/2 ila 2 pound yan biftek 5
diş sarımsak, kıyılmış
1 misket limonu, suyu sıkılmış
1 portakal, suyu sıkılmış
1 jalapeño, çekirdekleri çıkarılmış ve ince
kıyılmış (isteğe bağlı) 1/2 su bardağı ince
kıyılmış taze kişniş
1/4 fincan avokado yağı *(veya zeytinyağı)*
1 çay kaşığı toz biber 1
çay kaşığı öğütülmüş
kimyon
1/2 çay kaşığı kurutulmuş kekik
iri deniz tuzu ve karabiber, tadına bakmak
için TACOS İÇİN
1 parti carne asada
12 ila 16 mısır ekmeği, ev yapımı veya mağazadan
satın alınmış 1 parti guacamole *(veya dilimlenmiş 2*
avokado)
soslar: doğranmış beyaz soğan, doğranmış taze kişniş, salsa (kırmızı, yeşil veya pico de gallo), ufalanmış queso fresco, ekşi krema, dilimlenmiş turp, dilimlenmiş jalapeños

TALİMATLAR

Carne asada'yı yap.

1. Bifteği marine edin. Yan bifteği sığ bir fırın kabına yerleştirin, turşuyu bifteğin üzerine eşit olarak dökün ve biftek t u r ş u y l a eşit şekilde kaplanana kadar fırlatın. (Alternatif olarak, biftek ve

turşuyu büyük bir kilitli kapta karıştırın ve kaplamak için fırlatın). Üzerini kapatın ve marine olması için 2 ila 4 saat buzdolabında bekletin.

2. Bifteği tekrar oda sıcaklığına getirin. Tabağı buzdolabından çıkarın, bifteği marinattan çıkarın ve temiz bir tabağa aktarın. Her iki tarafını da birkaç tutam tuz ve karabiberle çeşnilendirin, ardından bifteği 30 dakika veya oda sıcaklığına gelene kadar dinlendirin.

3. Bifteği pişirin. Bir açık hava ızgarasını veya kapalı ızgara tavasını (veya dökme demir tavayı veya ızgarayı) yüksek ateşte ısıtın. Bifteğin her bir tarafını 5-7 dakika pişirin - pişerken bifteği hareket ettirme dürtüsüne direnerek düzgün bir şekilde kızarmasını sağlayın
- İstediğiniz pişme seviyesine ulaşana kadar.

4. Bifteği dinlendirin. Bifteği temiz bir tabağa aktarın ve 10 dakika dinlendirin, böylece biftek suyunu çekecektir.

5. Dilimleyin/kesip servis edin. Daha sonra bifteği istediğiniz kalınlıkta veya incelikte dilimleyin. (Ya da bifteği küçük parçalar halinde doğrayabilirsiniz.) Sonra servis edin ve tadını çıkarın!

Üst malzemeleri hazırlayın. Biftek pişerken, guacamole ve istediğiniz diğer sosları hazırlayın. (Ev yapımı mısır ekmeği yapıyorsanız, biftek marine edilirken bunları da hazırlayabilirsiniz).

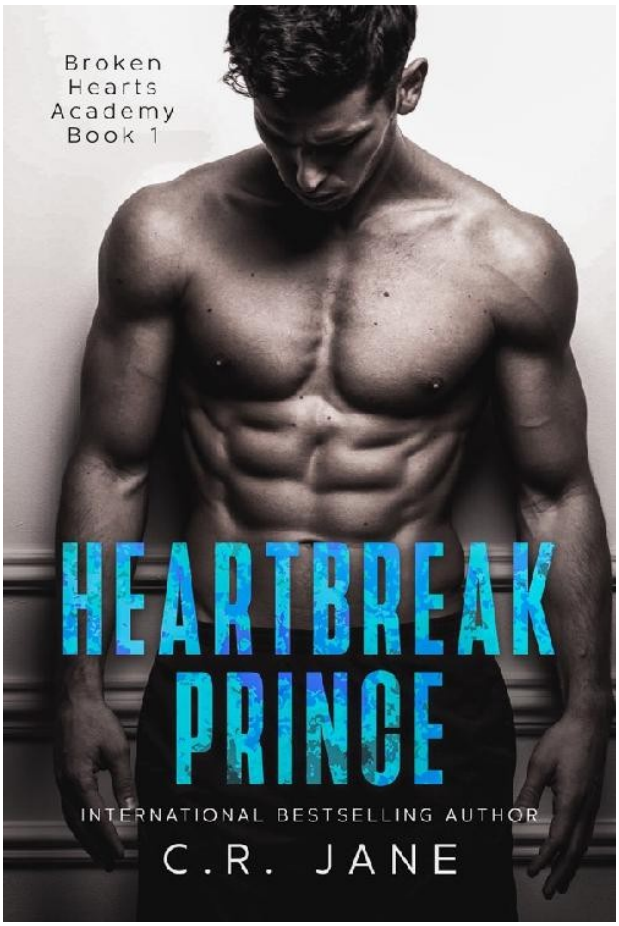
Takoları birleştirin. Carne asada piştikten ve en az 10 dakika dinlendikten sonra bifteği dilimleyin veya lokmalık parçalar halinde küp küp doğrayın. Her bir mısır tortillasını istediğiniz miktarda biftek ve sos ile doldurun.

Servis yapın. Ardından tacoları hemen servis edin ve tadını çıkarın!

OceanofPDF.com

ÖN BAKIŞ

Düşmandan aşığa, ikinci şans romantizmi, Heartbreak Prince'in tamamı için okumaya devam edin. Amazon ve KU'da BURADAN ulaşabilirsiniz.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bir karakter için hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Blake benim. Ve belki de o sizsiniz, ve yanınızdaki kişi. O, sokakta yanından geçtiğiniz, gerçek olmayan bir gülümsemeye sahip kız. Size depresyonundan bahsetmeyen arkadaşınız. Aynada kendine bakıp farklı bir yansıma dilediğinde o sensin.

Bu kitabı inanılmaz kişisel çalkantılar yaşadığım bir dönemde yazdım. Blake her ağladığında onunla birlikte ben de ağladım. Ve Blake her iyileştiğinde onu kutladım.

Umarım Blake dönemini geride bırakmışsındır. Ama eğer geçmediysen de sorun olmadığını bilmeni istiyorum. Işık gelecektir. Bunu yapabilirsin.

Yeniden başlamak için asla geç
değildir. Ya da iyileşmek için.
Kendi yaptığınız yatakta kalmak zorunda değilsiniz.

Aşağıdaki insanlara çok müteşekkirim...

Raven Kennedy (nam-ı diğer "Kuş"): Sen olmasaydın bu kitap asla olmazdı. Beni cesaretlendirdiğin, bana meydan okuduğun ve mükemmel içgörülerini sunduğun için teşekkürler. Sen bir meleksin bebeğim, pufferface, ve arkadaşlığımız için çok minnettarım. Seni seviyorum.

Mila: Sana ihtiyacım olduğunda hep yanımdasın ve ışıl ışıl parlıyorsun. Seni sonsuza dek seviyorum, kankam.

Jessa: Senin cesaretlendirmen ve amigoluğun bu kitapta kafamın içindeki ses oldu. Sen rüya gibi bir kankasın. Kızım benim.

Alexis: Monroe ve Blake'in mükemmel sesi olduğun için teşekkürler. Beni cesaretlendirdiğin, moral verdiğin ve içgörülerini kattığın için teşekkürler. Konuşmak için geç saatlere kadar ayakta kaldığın için de teşekkürler. Arkadaşım olduğun için teşekkürler. ILY.

Crystal'a: Her zaman yanımdasın. Cesaretin beni yükseltiyor. Sana tapıyorum.

Editörüm Jasmine'e, her zaman sabırlı, nazik ve cesaretlendiricisin. Teşekkür ederim.

Summer'a: Rüyalarımda senin yaptığın gibi düzenleme yapıyorum, bilesin diye söylüyorum haha.

Seni seviyorum.

Asistanım ve kankam Caitlin'e. Beni bu durumdan kurtardın. Beni her gün cesaretlendiriyorsun. Lincoln'ımın Ari'si. ILY.

Ve tüm hayallerimi gerçekleştiren siz okurlarıma. Bu kelimeleri sizin için yazabilmek bir ayrıcalıktır ve sizi *asla* hafife almayacağım.

OceanofPDF.com

C.R. JANE'İN KİTAPLARI

www.crjanebooks.com

The Sounds of Us Contemporary Serisi (serinin tamamı)

Bizi Bu Şekilde Hatırla Seni Bu Şekilde Hatırla Beni Bu Şekilde Hatırla

Kırık Kalpler Akademisi Serisi: Bir Zorba Romantizmi (komple düet)

Kalp Kıran Prens Kalp Kıran Aşık

Dahlia'yı Mahvetmek (Çağdaş Mafya Tek Başına)

Dahlia'yı Mahvetmek

Pucking Wrong Serisi (Hockey Romance Standalones)

The Pucking Wrong Number
The Pucking Wrong Guy
Pucking Yanlış Randevu

Kader Kanatları Serisi (Paranormal seri)

İlk İzlenimler Forgotten
Specters
Düşmüş Olan (Kader Kanatları Novellası)
Yasak Kraliçeler
Korkunç Başlangıçlar (Kader Kanatları Kısa Öyküsü)
Soluk Diyarlar
İnançsız Düşler
Efsanevi Krallıklar
Sonsuz Kalpler

En Karanlık Lanet Serisi

Unut Beni

Kayıp Tutkular

Hades Redemption Serisi

En Karanlık Sevgili

En Karanlık Krallık

Monster & Me Düet Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Canavarın Baştan Çıkarması

Canavarın Saplantısı

Ruhlar Akademisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Kırık Ruhlar Okulu Kırık

Kalpler Okulu Kırık Hayaller

Okulu Kırık Kanatlar Okulu

Fallen World Serisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Bağlı Kırık

İhanete

Uğramış Ait

Gönül Hırsızı Mila Young ile ortak yazar (serinin tamamı)

En Karanlık Kader

Çalınmış Kader Kırık

Kader Tatlı Kader

Kurtlar Krallığı Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Vahşi Ay

Vahşi Kalp

Vahşi Kız

Vahşi Aşk

Vahşi Ruh

Vahşi

Öpücük

Stupid Boys Serisi Rebecca Royce ile ortak yazar

Aptal Erkek

Aptal Kız

Çılgın Aşk

Breathe Me Düet Ivy Fox ile birlikte yazıldı (tamamlandı)

Breathe Me

Breathe You

Breathe Me Düet

Love & Hate Ivy Fox ile birlikte yazılmıştır

Bir Zamanlar Nefret

Ettiğim Çocuk Bir

Zamanlar Sevdiğim Kız

Darkwood'un Zengin Şeytanları Serisi May Dawson ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Yalan Söylet

Yalvart

Vahşileştir

Yaktır

Beni Kraliçe Yap

OceanofPDF.com

C.R. JANE HAKKINDA

Utah'ta yaşayan Teksaslı bir kız, bir eş, anne, avukat ve şimdi de yazarım. Hikayelerim yıllardır kafamda dönüp duruyordu ve sonunda onları kağıda dökmek beni rahatlattı. Büyük bir Dallas Cowboys hayranıyım ve öncelikle Beyonce ve Taylor Swift dinliyorum... yalan söyleyip sen de dinlemediğini söyleme.

Okuma aşkım muhtemelen üç yaşımda başladı ve normalden daha hızlı okuma yeteneğimle hayatım boyunca yüz binlerce kitap yuttum. Her zaman başkalarının dünyalarında kaybolduğum için kendi dünyalarımı yaratmaya başlamam mantıklı geldi.

Baş belası olmak için büyümek zorunda olan kadın kahramanları, mutlu sonları ve baygınlık geçirmeye değer, sadık (ve ateşli) erkek karakterleri seviyorum. Bu size benziyorsa, arkadaş olacağımıza eminim.

Ekibimde olduğunuz için çok mutluyum... Benimle takılmanın yolları ve okuyabileceğiniz daha fazla kitabım için aşağıdaki bağlantılara göz atın!

Güncellemeleri almak için **Facebook** sayfamı ziyaret edin. **Amazon Yazar** sayfamı ziyaret edin.

Web sitemi ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak, hakkımda rastgele bilgiler öğrenmek ve karakterlerimin farklı bakış açılarına erişmek için haber **bültenime** kaydolun.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.